

UN SCRITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both smiling and looking at each other. The background is a soft, golden sunset over a beach. In the distance, a smaller version of the couple is seen walking along the shore.

NICHOLAS SPARKS

ULTIMUL CÂNTEC

www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

ULTIMUL CÂNTEC

Original: *The Last Song* (2009)

Traducerea:
LAURA FRUNZĂ
MIHAELA FRUNZĂ

virtual-project.eu

noiembrie 2010

Grupul Editorial RAO

Pentru Theresa Park și Gref Irikura,
prieteni mei

PROLOG

RONNIE

Ronnie se uită pe fereastra de la dormitor și se întrebă dacă pastorul Harris era deja la biserică. Presupuse că era și, în timp ce privea valurile spărgându-se la mal, se întrebă dacă încă mai putea să observe jocul luminii care pătrundea prin vitraliul de deasupra lui. Poate că nu... La urma urmei, fereastra fusese instalată de mai bine de-o lună și probabil că acum era prea ocupat să o mai observe. Și totuși, spera să fi intrat cineva din întâmplare în biserică în dimineața aceea și să fi avut sentimentul acela de uimire pe care îl avusese ea când văzuse pentru prima dată lumina inundând biserica în acea zi friguroasă de noiembrie. Și spera ca oaspetele să fi zăbovit un timp gândindu-se la proveniența ferestrei și să-i admire frumusețea.

Era trează deja de o oră, însă nu era încă gata să înfrunte ziua. Vacanța i se părea altfel anul acesta. Ieri îl scosese pe fratele ei mai mic, Jonah, la o plimbare pe plajă. Ici și colo erau brazi de Crăciun pe terasele caselor pe lângă care treceau. În perioada aceasta a anului, aveau plaja mai mult sau mai puțin pentru ei, însă Jonah nu arăta pic de interes nici pentru valurile, nici pentru pescărușii care îl fascinaseră cu doar câteva luni în urmă. Dorise, în schimb, să meargă la atelier, iar ea îl dusesese acolo, deși stătuse doar câteva minute, după care plecase fără să spună o vorbă.

Pe noptiera de lângă ea se afla un teanc de fotografii înrămate luate din sufrageria micuței case de pe plajă, împreună cu alte lucruri pe care le adunase în dimineața aceea. Le studie în liniște până când fu întreruptă de o bătaie în ușă. Mama ei băgă capul în cameră.

— Vrei să iei micul dejun? Am găsit niște cereale în dulap.

— Nu mi-e foame, mamă.

— Trebuie să mănânci ceva, draga mea.

Ronnie continuă să se uite fix la teancul de poze fără să

— vadă nimic de fapt.

— Am greșit, mamă. Și nu știu ce să fac acum.

— Te referi la povestea cu tatăl tău?

— Mă refer la tot.

— Vrei să vorbești despre asta?

Când văzu că Ronnie nu răspunde, mama ei traversă camera și se așeză lângă ea.

— Uneori te ajută dacă vorbești. Ai fost atât de tăcută în ultimele două zile.

Pentru o fracțiune de secundă, Ronnie simți o avalanșă de amintiri copleșind-o: incendiul și reconstruirea bisericii, vitraliul, cântecul pe care-l terminase în sfârșit. Se gândi la Blaze, la Scott și la Marcus. Se gândi la Will. Avea optsprezece ani și își aminti de vara în care fusese trădată, de vara în care fusese arestată, de vara în care se îndrăgostise. Nu se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, însă uneori avea sentimentul că era o cu totul altă persoană la vremea aceea.

Ronnie oftă.

— Și Jonah?

— Nu e acasă. Brian l-a dus la magazinul de pantofi. E ca un cățeluș. Îi cresc picioarele mai repede decât restul corpului.

Ronnie zâmbi, însă zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum apăru. În tăcerea care urmă, o privi pe mama ei cum își adună părul lung și-l răsucește într-o coadă lejeră la spate. Mama ei făcea asta de când Ronnie era mică. În mod ciudat, obiceiul acesta încă o liniștea. Nu că ar fi recunoscut-o vreodată, bineînțeles.

— Uite cum facem, continuă mama ei. Se duse la dulap, luă geanta și o puse pe pat. Ce-ar fi să facem bagajul în timp ce vorbim?

— Nici nu știu de unde aș putea să încep.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? Jonah a menționat ceva despre niște țestoase, parcă?

Ronnie își încrucișă brațele, știind că povestea nu începuse de acolo.

— Nu chiar, spuse ea. Chiar dacă nu am fost acolo când s-

a întâmplat, cred că vara a început cu adevărat odată cu incendiul.

— Ce incendiu?

Ronnie luă teancul de fotografii de pe noptieră și scoase cu grijă un articol zdrențuit de ziar dintre două fotografii înrămate. Îi dădu mamei ei bucata îngălbenită de ziar.

— Incendiul, spuse ea. Cel de la biserică.

Artificii ilegale bănuite drept cauza incendiului de la biserică

Pastor rănit

Wrightsville Beach, Carolina de Nord

Un incendiu a distrus Prima Biserică Baptistă de patrimoniu în noaptea de Anul Nou, iar anchetatorii suspectează folosirea de artificii ilegale.

Pompierii au fost chemați de un apelant anonim la biserica de lângă plajă chiar după miezul nopții și au descoperit că din spatele clădirii ieșeau flăcări și fum, a declarat Tim Ryan, șeful departamentului de pompieri al localității Wrightsville Beach. La locul incendiului au fost găsite rămășițele unei rachete¹.

Pastorul Charlie Harris se afla în interiorul bisericii când a pornit focul și a suferit arsuri de gradul doi pe brațe și pe mâini. A fost transportat la Centrul Medical New Hanover și se află în prezent la Terapie intensivă.

Acesta a fost al doilea incendiu care a avut loc într-o biserică în câteva luni în regiunea New Hanover. În luna noiembrie, mănăstirea Buna Speranță din Wilmington a fost complet distrusă. „Anchetatorii încă mai consideră incidentul drept suspect și în acest moment îl tratează ca un posibil caz de incendiere premeditată”, declară Ryan.

Martorii relatează că, cu mai puțin de douăzeci de

---

¹ În original *bottle rocket*, un tip de artificiu în formă de sticlă de plastic, care țâșnește sub presiunea apei (n.tr.).

minute înainte de incendiu, au fost observate rachete lansate pe plaja din spatele bisericii, probabil pentru a sărbători noul an. „Rachetele sunt ilegale în Carolina de Nord și sunt în mod special periculoase având în vedere condițiile actuale de secetă, avertizează Ryan. Acest incendiu arată motivul pentru această interdicție. Un om este în spital, iar biserica este distrusă din temelii.”

Când mama ei termină de citit, își ridică privirea și o întâlnește pe cea a lui Ronnie. Ronnie ezită; apoi oftă și începu să spună o poveste care încă i se părea incredibil de lipsită de sens, chiar și după timpul avut la dispoziție pentru a reflecta asupra ei.

1

RONNIE

Cu șase luni în urmă

Ronnie se trânti pe scaunul din față al mașinii întrebându-se de ce Dumnezeu mama și tatăl ei o urau atât de mult.

Era singurul lucru care putea explica faptul că pleca să-și viziteze tatăl în locul acela din sud, îngrozitor și uitat de lume, în loc să-și petreacă timpul cu prietenii ei din Manhattan.

Nu, uitați de asta. Nu doar că-și *vizita* tatăl. A *vizita* implica un weekend sau două, poate chiar o săptămână. Presupunea că putea să supraviețuiască unei *vizite*. Dar să stea până la sfârșitul lui august? Aproape toată vara? Era un adevărat exil și cam toate cele nouă ore petrecute pe drum se simțise ca un prizonier transferat într-o închisoare din zona rurală. Nu-i venea să creadă că mama ei chiar o pune să facă lucrul acesta.

Ronnie era atât de cuprinsă de amărăciune, că îi luă o clipă să recunoască *Sonata nr. 16 în do major* a lui Mozart. Era una dintre piesele pe care le interpretase la Carnegie Hall cu patru ani în urmă și știa că mama ei o pusese în timp ce Ronnie dormea. Păcat. Ronnie se întinse s-o închidă.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă mama ei încruntându-se. Îmi place să te aud cântând.

— Mie nu.

— Ce zici dacă dau mai încet?

— Oprește-l pur și simplu, mamă. Bine? N-am chef.

Ronnie se uită pe fereastră, conștientă că buzele mamei ei tocmai formaseră o linie strânsă. Mama ei făcea des gestul acesta în ultima perioadă. Era ca și cum buzele i s-ar fi magnetizat.

— Mi s-a părut că văd un pelican când am trecut podul spre Wrightsville Beach, comentă mama ei cu o relaxare forțată.

— Doamne, ce mișto! Poate ar trebui să-l chemăm pe vânătorul de crocodili².

— A murit, interveni Jonah, vocea lui plutind dinspre scaunul din spate, sunetele amestecându-se cu cele scoase de jocul lui Game Boy. Pacostea aceea de frate de zece ani al ei era obsedat de chestia aia. Nu-ți amintești? A fost foarte trist.

— Sigur că-mi amintesc.

— Mie nu mi s-a părut că-ți amintești.

— Ei bine, îmi amintesc.

— Atunci nu ar fi trebuit să spui ceea ce tocmai ai spus.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă și a treia oară. Fratele ei voia mereu să aibă ultimul cuvânt. O *scotea din minți* lucrul acesta.

— Ai reușit să ațipești măcar puțin? o întrebă mama ei.

— Da, până ai intrat în groapa aia. Apropo, mersi pentru asta. Aproape că mi-a ieșit capul prin parbriz.

Privirea mamei ei rămase fixată la drum.

— Mă bucur să văd că odihna te-a făcut să fii mai binedispusă.

Ronnie făcu un balon din guma de mestecat. Mama ei ura gestul, acesta fiind principalul motiv pentru care îl făcuse aproape neîncetat cât merseseră pe Autostrada I-95. Drumul interstatal era, după umila ei părere, cel mai plictisitor drum conceput vreodată. În cazul în care nu erai în mod special interesat de fast-fooduri jechoase, toalete publice dezgustătoare și miliarde de pini, avea darul să te adoarmă cu monotonia sa hipnotizant de neplăcută.

Îi spusese exact același lucru mamei ei în Delaware, în Maryland și în Virginia, dar mama ei îi ignorase comentariile de fiecare dată. În afara faptului că se străduia să fie o călătorie plăcută, luând în considerație că nu aveau să se mai vadă o vreme, mama ei nu era o persoană căreia să-i

---

² Este vorba despre Steve Irwin, naturalist, protagonist al documentarelor despre crocodili de pe canalul Discovery; a decedat în 2006, înțepat în piept de o pisică de mare (n.tr.).

placă să vorbească în mașină. Nu se simțea așa confortabil să conducă, lucru care nu era de mirare având în vedere faptul că mergeau cu metroul sau cu taxiul ori de câte ori trebuiau să ajungă undeva. Totuși, în apartament. „*asta* era o cu totul și cu totul altă poveste. Mama ei nu se jena să deschidă anumite subiecte acolo, iar administratorul clădirii venise de două ori în ultimele două luni să le roage să vorbească mai încet. Mama credea probabil că, cu cât țipa mai tare cu privire la notele lui Ronnie sau la prietenii ei, ori la faptul că Ronnie îi ignora cu regularitate interdicția de a ieși din casă după o anumită oră, sau *Incidentul* – mai ales *Incidentul* –, cu atât va fi mai probabil ca lui Ronnie să-i pese.

Bine, nu era cea mai rea mamă. Chiar nu era. Și când se simțea generoasă, Ronnie ar fi putut chiar să recunoască faptul că era destul de bună pentru o mamă. Doar că mama ei rămăsese prinsă undeva într-o bulă a timpului în care copiii nu creșteau niciodată și Ronnie își dorea pentru a mia oară să se fi născut în mai și nu în august. Atunci urma să împlinească optsprezece ani, iar mama ei n-ar mai putea s-o oblige să facă nimic. Din punct de vedere legal, ar fi suficient de mare să ia decizii pe cont propriu și să spunem că venitul aici nu era pe lista ei de priorități.

Dar în momentul de față Ronnie *nu avea de ales*. Pentru că încă avea *șaptesprezece* ani. Din cauza *unei feste jucate de calendar*. Pentru că mama ei o concepuse cu *trei luni mai târziu decât ar fi trebuit*. De ce oare? Indiferent cu cât patos o implorase Ronnie, sau se plânsese, sau țipase și se miorlăise cu privire la planurile ei de vară, nu a contat nici cât negru sub unghie. Ronnie și Jonah urmau să-și petreacă vara cu tatăl lor și nu mai era cale de întoarcere. „Fără dar, și, sau poate cu privire la acest subiect” fusese felul în care mama ei formulase problema. Ronnie începuse să urască expresia aceea.

Chiar după ce trecuseră de pod, traficul de vară încetinise coloana de mașini până când acestea păreau să se târască. Dintr-o parte, printre case, Ronnie prinse frânturi din ocean. Uraaa! De parcă i-ar fi păsat.

— Amintește-mi, te rog, de ce ne pui să facem asta?

bombăni Ronnie.

— Am mai discutat asta, răspunse mama ei. Trebuie să petreceți un timp cu tatăl vostru. Îi este dor de voi.

— Dar de ce toată vara? Nu puteam să stăm vreo două săptămâni și gata?

— Aveți nevoie de mai mult de două săptămâni să petreceți împreună. Nu l-ați mai văzut de trei ani.

— Asta nu e vina mea. El a plecat.

— Da, dar nici la telefon nu i-ai răspuns. Și de fiecare dată când a venit la New York să vă vadă pe tine și pe Jonah, tu l-ai ignorat și ai ieșit cu prietenii.

Ronnie făcu iar baloane din guma de mestecat. Cu colțul ochiului o văzu pe mama ei tresărind.

— Nu vreau să-l văd și nici să vorbesc cu el, spuse Ronnie.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, bine? Tatăl tău este un om bun și te iubește.

— De asta ne-a părăsit?

În loc să-i răspundă, mama ei se uită în oglinda retrovizoare.

— Tu abia aștepti, nu-i așa, Jonah?

— Glumești? O să fie super!

— Mă bucur că măcar tu ai o atitudine pozitivă. Poate ai putea să o înveți și pe sora ta.

Jonah pufni.

— Mda, sigur că da.

— Pur și simplu, nu văd de ce nu-mi pot petrece vara cu prietenii, se plânse Ronnie intervenind în discuție.

Încă nu terminase. Deși știa că șansele erau slabe spre zero, încă mai visa să-și convingă mama să întoarcă mașina.

— Adică ai prefera să-ți petreci nopțile prin cluburi? Nu sunt naivă, Ronnie. Știu ce se petrece în genul acela de locuri.

— Nu fac nimic rău, mamă.

— Și notele tale? Și faptul că ieși la ore la care eu nu-ți dau voie? Și...

— Putem să vorbim despre altceva? interveni Ronnie. Cum ar fi de ce e așa urgent să-mi petrec timpul cu tatăl meu?

Mama ei o ignoră. Dar Ronnie știa că avea toate motivele

din lume s-o facă. Îi răspunsese la întrebarea aceea de un milion de ori, chiar dacă Ronnie nu voise să accepte.

Traficul începu într-un final să se fluidizeze, iar mașina se mișcă vreo câțiva metri până să se oprească din nou. Mama ei lăsă ferestrele în jos și încercă să se uite peste mașinile din fața ei.

— Mă întreb ce se întâmplă, bombăni ea. E chiar aglomerat pe aici.

— Suntem la mare, oferi Jonah o explicație. Mereu e aglomerat la mare.

— E ora trei într-o duminică după-amiază. Nu ar trebui să fie așa de aglomerat.

Ronnie își ridică picioarele, urându-și viața. Urând tot ce se petrecea acum.

— Auzi, mamă? întrebă Jonah. Tata știe că Ronnie a fost arestată?

— Mda, știe, răspunse ea.

— Ce are de gând să iacă?

De data aceasta răspunse Ronnie:

— N-o să facă nimic. Nu i-a păsat niciodată de nimic în afară de pian.

Ronnie *ura* pianul și jurase că nu va mai cânta niciodată la el, decizie pe care chiar și câțiva dintre prietenii ei vechi o considerau ciudată, din moment ce acest instrument jucase un rol major în viața ei de când se știa. Tatăl ei, odinioară profesor la Juilliard, îi fusese și ei instructor, și o perioadă lungă de timp fusese cuprinsă nu doar de dorința de a cânta, dar și de a compune muzică împreună cu el.

Era bună la asta. Chiar foarte bună, pentru că, datorită legăturii tatălui ei cu Academia Juilliard, consiliul administrativ și profesorii erau foarte conștienți de calitățile sale. Încetul cu încetul se dusesse vorba în rețeaua obscură condusă de deviza „muzica clasică este cea mai importantă”, care constituia viața tatălui ei. Urmaseră o serie de articole în niște reviste de muzică clasică, după care apăruse un material destul de lung în *The New York Times*, care se axa pe legătura tată-fiică. Toate acestea duseseră într-un final la o mult râvnită apariție în seria de Tineri Artiști la Carnegie

Hall, în urmă cu patru ani. Ea presupunea că acela fusese apogeul carierei sale. Și chiar fusese un apogeu; nu era naivă cu privire la ceea ce realizase. Știa cât de rară este o șansă ca aceea, dar apoi se trezi întrebându-se dacă meritaseră toate sacrificiile făcute. La urma urmei, nimeni, cu excepția părinților ei, nu avea să-și amintească de acea interpretare. Sau să îi pese cuiva. Ronnie învățase că, dacă nu ai un videoclip popular pe Youtube sau nu susții spectacole în fața a mii de oameni, calitățile muzicale sunt egale cu zero.

Uneori și-ar fi dorit ca tatăl ei să îi dea lecții de chitară electrică. Sau măcar să o învețe canto. Ce avea să facă ea cu abilitatea de a cânta la pian? Să predea muzica la o școală din localitate? Sau să cânte în vreun salon de hotel în timp ce oamenii se cazează? Sau să urmeze viața grea pe care o avusese tatăl ei? Uite unde l-a dus pe el pianul. Sfârșise prin a-și da demisia de la Juilliard pentru a pleca prin țară ca pianist și se trezise cântând prin niște spelunci în fața unui public care abia dacă umplea primele două rânduri. Călătoria patruzeci de săptămâni pe an, timp suficient cât să ți se ducă toată căsnicia pe apa sâmbetei. Nu durase mult și mama ei începuse să țipe tot timpul, iar tatăl ei se retrăsese în cochilia lui, așa cum făcea de obicei, până când într-o zi pur și simplu nu se mai întorsese dintr-un turneu prelungit din sud. Din câte știa ea, tatăl ei nu mai lucrase deloc în perioada aceea. Nici măcar nu dăduse meditații.

„Cum s-au sfârșit lucrurile pentru tine, tată?”

Își scutură capul. *Chiar* nu voia să fie acolo. Dumnezeu știe că nu voia să aibă nimic de a face cu toate astea.

— Auzi, mamă? strigă Jonah. Se aplecă în față. Ce-i acolo? E cumva un carusel?

Mama ei își lungi gâtul încercând să vadă pe după camioneta de pe banda de lângă ea.

— Cred că da, dragul meu, răspunse ea. Trebuie să fie un carnaval în oraș.

— Putem să mergem și noi? După ce luăm cina?

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

— Mda, poate după aceea stăm cu toții în jurul unui foc de tabără să coacem bezele, interveni Ronnie. Ca și cum am fi o

familie mare și fericită.

De data aceasta o ignorară amândoi.

— Crezi că mai au și alte chestii în care te poți da? întrebă Jonah.

— Sigur au. Și dacă tatăl tău nu vrea să se dea, sunt sigură că sora ta va merge cu tine.

— Super!

Ronnie se adânci în scaunul ei. Normal că mama ei sugerase așa ceva. Toată chestia asta era prea deprimantă ca să fie adevărată.

2

STEVE

Steve Miller cânta la pian cu o intensitate provocată de nerăbdare, copiii săi urmând să ajungă din clipă-n clipă.

Pianul se afla sub o boltă la capătul sufrageriei micuțe din casa de pe plajă pe care el o numea acum casă. În spatele lui se aflau lucrurile care reprezentau istoria sa personală. Nu era cine știe ce. În afară de pian, Kim reușise să-i împacheteze avutul într-o singură cutie și durase mai puțin de jumătate de oră să pună totul la locul lui. Era o fotografie cu el și părinții lui de când era mic și încă o poză cu el cântând la pian pe vremea când era adolescent. Erau așezate între cele două diplome pe care le primise, una de la Chapel Hill și cealaltă de la Universitatea din Boston, iar dedesubt se afla o diplomă de la Juilliard, unde predase timp de cincisprezece ani. Lângă fereastră se aflau trei programe înrămate în care erau subliniate datele turneelor sale. Cu toate acestea, cele mai importante lucruri erau cele șase fotografii cu Jonah și Ronnie, unele lipite de pereți sau înrămate și puse deasupra pianului, și ori de câte ori se uita la ele își amintea că, în ciuda bunelor sale intenții, nimic nu ieșise așa cum se așteptase.

Soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestre, făcând interiorul să pară aglomerat, iar Steve simțea că încep să i se formeze broboane de transpirație. Din fericire, durerea de stomac îl mai lăsase în acea dimineață, însă fusese emoționat zile întregi, așa că știa că urma să îi revină. Mereu avusese probleme cu stomacul; la douăzeci de ani avusese ulcer și fusese internat în spital pentru diverticulită; pe la treizeci de ani își scosese apendicele care i se rupsese în timp ce Kim era însărcinată cu Jonah. Lua Rolaid ca pe bomboane, făcuse tratament cu Nexium ani de zile și, deși știa că probabil ar fi putut să mănânce mai bine și să facă mai mult sport, se îndoia de faptul că asta ar fi avut vreun

efect. Problemele cu stomacul erau ereditare.

Moartea tatălui său, survenită în urmă cu șase ani, îl schimbase și de atunci simțise că parcă zilele sale sunt numărate. Într-un fel, presupunea că într-adevăr erau. Își dăduse demisia de la Juilliard în urmă cu cinci ani și un an după aceea hotărâse să-și încerce norocul ca pianist în concerte. Trei ani mai târziu, el și Kim hotărâseră să divorțeze; la nici douăsprezece luni după aceea, turneele începuseră să se rărească până când dispăruseră de tot. Anul precedent se mutase înapoi aici, în orașul unde crescuse, un loc pe care nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată. Acum urma să-și petreacă vara cu copiii lui și, deși încerca să-și imagineze ce se va întâmpla în toamnă când Ronnie și Jonah urmau să se întoarcă la New York, singura certitudine pe care o avea era că frunzele aveau să se îngălbenescă, iar dimineața va scoate aburi când va respira. Încetase demult să mai încerce să mai prevadă viitorul.

Nu-l deranja lucrul acesta. Știa că previziunile sunt inutile și, în plus abia dacă înțelegea trecutul. Acum, tot ce putea spune cu certitudine era faptul că fusese un om obișnuit într-o lume care iubea extraordinarul, și această revelație îi lăsa un vag sentiment de dezamăgire față de viața pe care o dusesese. Dar ce putea să facă? Spre deosebire de Kim, o persoană mereu prietenoasă și sociabilă, el fusese întotdeauna mai reținut și se pierdea în mulțime. Deși avea anumite talente de muzician și compozitor, îi lipsea charisma sau arta spectacolului și alte lucruri care făceau un interpret să iasă în evidență. Uneori chiar recunoștea că fusese mai degrabă un observator al lumii decât un participant la ea și în momentele lui de sinceritate dureroasă credea că eșuase în tot ce era important. Avea patruzeci și opt de ani. Căsnicia i se terminase, fiica lui îl evita, iar fiul lui creștea fără el. Uitându-se în urmă, știa că nu avea pe cine să dea vina decât pe el însuși și, mai mult decât orice, era un lucru pe care voia să-l știe: era oare posibil pentru o persoană ca el să simtă prezența lui Dumnezeu?

Cu zece ani în urmă nu și-ar fi imaginat niciodată că s-ar fi gândit la așa ceva. Nici măcar cu doi ani în urmă. Dar

vârsta a doua îl făcuse mai reflexiv decât o oglindă, gândea el. Deși cândva crezuse că răspunsul se afla în muzica pe care o crea, acum bănuia că se înșelase. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât realiza că pentru el muzica fusese mai degrabă o evadare din realitate decât un mod de a trăi mai profund în ea. Poate că simțise pasiune sau renaștere în piesele lui Ceaikovski sau avusese un sentiment de împlinire când scrisese propriile sonate, însă acum știa că evadarea în muzică avusese mai mult de-a face cu dorința egoistă de a evada decât cu Dumnezeu.

Credea acum că adevăratul răspuns se afla în legătura de iubire pe care o simțea pentru copiii lui, în durerea pe care o resimțea când se trezea într-o casă tăcută și realiza că ei nu erau acolo. Dar chiar și atunci știa că există ceva mai mult.

Și cumva, spera ca acum copiii lui să fie cei care să-l ajute să găsească acel ceva.

Câteva minute mai târziu, Steve observă soarele reflectându-se din parbrizul unei camionete prăfuite de afară. El și Kim o cumpăraseră cu ani în urmă pentru ieșiri de weekend la Costco³ și vacanțe în familie. Se întrebă în trecere dacă ea și-o fi amintit să schimbe uleiul înainte să pornească la drum sau dacă-l schimbase măcar o dată de când plecase el. Probabil că nu, decise el. Kim nu fusese niciodată pricepută la treburi din acestea, motiv pentru care el fusese cel care se ocupase de ele.

Dar episodul acela din viața lui se terminase acum.

Steve se ridică de pe scaun și, până să apuce să ajungă pe verandă, Jonah deja coborâse din mașină și alerga spre el. Părul nu-i era pieptănat, ochelarii îi stăteau strâmb pe nas, iar brațele și picioarele îi erau la fel de slabe ca niște bețe. Steve simți un nod în gât când își reaminti cât de mult îi lipsise lucrul acesta în ultimii trei ani.

— Tată!

— Jonah! îi răspunse Steve în timp ce traversa nisipul

---

³ Costco - rețea de magazine en-gros, stil Metro (n.tr.).

pietros care-i pava curtea.

Când Jonah îi sări în brațe, abia reuși să rămână drept.

— Ce mare ai crescut, spuse el.

— Și tu te-ai făcut mai mic! replică Jonah. Ești slab acum. Steve își îmbrățișă fiul cu putere înainte să-l lase jos.

— Mă bucur că ești aici.

— Și eu mă bucur. Mama și Ronnie s-au certat tot drumul.

— Asta nu e bine.

— E în regulă. Le-am ignorat. Cu excepția momentelor în care le întărâtam.

— Aha, răspunse Steve.

Jonah își împinse ochelarii pe nas.

— De ce nu ne-o fi lăsat mama să venim cu avionul?

— Ai întrebat-o?

— Nu.

— Poate ar fi trebuit.

— N-are importanță, doar mă întrebam.

Steve zâmbi. Uitase cât de vorbăreț era fiul lui.

— Hei, asta e casa ta?

— Asta e.

— Locul ăsta e minunat!

Steve se întrebă dacă Jonah vorbea serios. Casa era oricum, numai minunată, nu. Cabana era cea mai veche proprietate din Wrightsville Beach și se afla între două case imense care fuseseră construite în ultimii zece ani, făcând-o să pară minusculă. Vopseaua se cojea, lipseau multe țigle din acoperiș, iar veranda putrezea; nu l-ar fi mirat dacă următoarea furtună mai serioasă ar fi zburat-o de-acolo, lucru care fără îndoială că i-ar fi încântat pe vecini. De când se mutase, nicio familie nu vorbise cu el.

— Crezi? spuse el.

— Hei, e chiar pe plajă. Ce altceva ne-am putea dori? Arată spre ocean. Pot să mă duc în recunoaștere?

— Sigur. Dar ai grijă. Și stai în dreptul casei. Nu umbla aiurea.

— Am înțeles.

Steve îl privi alergând într-acolo înainte de a se întoarce s-o vadă pe Kim apropiindu-se. Ronnie coborâse și ea din

mașină, dar nu se îndepărtase de vehicul.

— Bună, Kim, o salută el.

— Steve. Se aplecă să-l îmbrățișeze scurt. Ești bine? întrebă ea. Arăți slăbit.

— Sunt bine.

În spatele ei, Steve o observă pe Ronnie venind agale înspre ei. Fu șocat de cât de mult se schimbase de la ultima poză pe care i-o trimisese Kim prin e-mail. Fata americană pe care și-o amintea dispăruse, iar în locul ei se afla o tânără domnișoară cu o șuviță mov în părul ei lung șaten, unghii vopsite în negru și haine negre. În ciuda semnelor evidente de rebeliune adolescentină, se gândi iar cât de mult semăna cu mama ei. Era un lucru bun. Era, gândi el, la fel de minunată ca întotdeauna.

Își drese glasul.

— Bună, draga mea. Mă bucur să te văd.

Observând că Ronnie nu răspunde, Kim o certă.

— Nu fi nepoliticoasă! Tatăl tău vorbește cu tine. Spune și tu ceva.

Ronnie își încrucișă brațele.

— Bine. Ce zici de asta? Nu am de gând să cânt la pian pentru tine.

— Ronnie!

Steve își dădea seama de exasperarea lui Kim.

— Ce? Își scutură capul. Mă gândeam să lămuresc problema asta din timp.

Înainte ca Kim să poată răspunde, Steve dădu din cap. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o ceartă.

— E în regulă, Kim.

— Mda, mamă. E *în regulă*, izbucni Ronnie. Trebuie să-mi dezmoțesc picioarele. Mă duc să mă plimb.

În timp ce se îndepărta cu pași apăsați, Steve o privea pe Kim, străduindu-se să nu strige după ea. Într-un final, nu spuse nimic.

— Lung drumul? întrebă el, încercând să destindă atmosfera.

— Nici n-ai idee.

El zâmbi, gândindu-se că, pentru o clipă, era ușor să-și

imagineze că erau încă soț și soție, amândoi în aceeași echipă, amândoi îndrăgostiți.

Doar că, bineînțeles, nu erau.

După ce descărcă bagajele, Steve se duse în bucătărie unde scoase cuburi de gheață dintr-o tăviță veche și le puse în două pahare desperecheate pe care le găsisese acolo.

O auzi pe Kim intrând în bucătărie în spatele lui. Se întinse după o carafă cu ceai dulce, turnă în cele două pahare, după care îi dădu unul ei. Afară, Jonah fugărea ori era fugărit de valuri, în timp ce pescărușii zburau deasupra capului său.

— Se pare că Jonah se distrează, spuse el.

Kim făcu un pas spre fereastră.

— De săptămâni întregi așteaptă să vină. Ezită. I-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de el.

— Știu, spuse ea. Bău o gură de ceai înainte să arunce o privire prin bucătărie. Asta e casa ta, deci? Are... personalitate.

— Prin personalitate presupun că vrei să spui c-ai observat acoperișul spart și lipsa aerului condiționat.

Kim zâmbi scurt, prinsă asupra faptului.

— Știu că nu e cine știe ce. Dar e liniște și pot privi soarele răsărind.

— Și biserica te lasă să stai aici gratis?

Steve dădu din cap în semn că da.

— Apartinaea lui Carson Johnson. A fost un artist local care a lăsat casa în grija bisericii după moarte. Pastorul Harris mă lasă să stau aici până când sunt gata s-o vândă.

— Și cum e să locuiești iar acasă? Mă refer la faptul că părinții tăi locuiau unde? La trei străzi de-aici?

Erau șapte de fapt. Aproape.

— E în regulă.

Ridică din umeri.

— E atât de aglomerat acum! Locul acesta chiar s-a schimbat de ultima dată când am fost aici.

— Totul se schimbă, spuse el. Se sprijini de blatul

dulapului, încrucișându-și picioarele. Deci când e ziua cea mare? întrebă el schimbând subiectul. Pentru tine și Brian?

— Steve... apropo de asta.

— E în regulă, spuse el ridicând o mână. Mă bucur că ți-ai găsit pe cineva.

Kim se uită la el, întrebându-se, în mod clar, dacă să-i ia vorbele de bune sau să intre pe un teren sensibil.

— În ianuarie, răspunse ea într-un final. Și vreau să știi că în ceea ce-i privește pe copii... Brian nu se preface a fi cineva care nu este. Ți-ar plăcea de el.

— Sunt convins, spuse el luând o gură de ceai. Puse paharul jos. Ce părere au copiii despre asta?

— Jonah pare să-l placă, dar Jonah place pe toată lumea.

— Și Ronnie?

— Se înțelege cu el cam tot atât cât se înțelege și cu tine.

El râse înainte să-i observe expresia îngrijorată.

— Ce face cu adevărat?

— Nu știi. Oftă. Și cred că nici ea nu știe. Se află în faza asta întunecată și schimbătoare. Ignoră ora la care trebuie să vină acasă, în jumătate din cazuri nu reușesc să scot mai mult de un „mă rog” de la ea ori de câte ori încerc să-i vorbesc. Încerc să pun asta pe seama comportamentului tipic adolescentin, îmi amintesc cum era... însă... Scutură din cap. Ai văzut cum se îmbracă, nu? Părul și rimelul acela îngrozitor?

— Îhî.

— Și?

— Ar putea fi mai rău.

Kim deschise gura să spună ceva, însă când nu rosti nimic, Steve știi că avea dreptate. Indiferent prin ce etapă trecea, indiferent de temerile lui Kim, Ronnie rămânea tot Ronnie.

— Presupun că ai dreptate, fu ea de acord înainte să clatine din cap. Nu, știi că ai dreptate. Doar că a fost atât de greu cu ea în ultima perioadă. Sunt momente când e liniștită și dulce ca întotdeauna. Ca Jonah. Chiar dacă se ceartă precum câinele cu pisica, tot îl duce în parc în fiecare weekend. Și când avea probleme cu matematica, îi dădea

meditații în fiecare seară. Lucru ciudat de vreme ce ea abia dacă trece clasa. Și nu ți-am spus încă, dar am pus-o să dea bacalaureatul în februarie. A răspuns greșit la toate întrebările. Știi cât de deștept trebuie să fii să răspunzi greșit la absolut toate întrebările?

Când Steve râse, Kim se încruntă.

— Nu-i amuzant.

— Ba e oarecum amuzant.

— Nu tu a trebuit să te descurci cu ea în ăștia trei ani care-au trecut.

El se opri, simțindu-se vinovat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. El se întinse iar după pahar. Ce-a zis judecătorul apropo de faptul c-a furat din magazin?

— Exact ce ți-am zis la telefon, răspunse ea cu o expresie resemnată. Dacă nu recidivează, i se va șterge din cazier. Dar dacă o face iar...

Nu mai continuă fraza.

— Ești îngrijorată, începu el.

— Ideea e că nu e prima oară și asta e problema, mărturisi ea. Anul trecut a recunoscut că a furat brățara, dar de data asta *a spus* că a cumpărat mai multe lucruri de la farmacie și nu le-a putut ține pe toate în mână, așa că a băgat rujul în buzunar. A plătit pentru toate celelalte însă, și în înregistrare pare să fie o greșeală nevinovată, dar...

— Dar nu ești sigură.

Când Kim nu răspunse, Steve scutură din cap.

— Nu-i ca și cum o să fie trecută la categoria „Cei mai vânați oameni din America”. A făcut o greșeală. Și a avut întotdeauna un suflet bun.

— Asta nu înseamnă că acum spune adevărul.

— Dar nici n-o face o mincinoasă.

— Deci tu o crezi?

Expresia ei era un amestec de speranță și scepticism.

Își studie sentimentele cu privire la incident, așa cum făcuse de zeci de ori de când îi spusese Kim prima oară.

— Mda, spuse el. Eu o cred.

— De ce?

— Pentru că e un copil bun.

— De unde știi? vru ea să afle. Pentru prima dată părea furioasă. Ultima oară când ai petrecut un timp cu ea termina gimnaziul. Se întoarce cu spatele la el încrucișându-și brațele și se uită pe fereastră. Vocea îi era amară când continuă: Ai fi putut să te întorci, știi? Ai fi putut să predai iar în New York. Nu trebuia să călătorești prin toată țara, nu trebuia să te muți aici... ai fi putut să rămâi să faci parte din viețile noastre.

Cuvintele ei îl înțepeară, iar el știa că ea avea dreptate. Dar nu fusese atât de simplu din motive pe care amândoi le înțelegeau, deși nici unul din ei nu recunoștea.

Tăcerea apăsătoare trecu după ce Steve își dresese într-un final glasul.

— Ceea ce încerc să spun este că Ronnie știe să facă deosebirea dintre bine și rău. Oricât și-ar proclama ea independența, eu încă mai cred că este aceeași persoană dintotdeauna. În tot ceea ce contează cu adevărat, nu s-a schimbat.

Înainte ca femeia să-și dea seama cum sau dacă ar trebui să reacționeze la comentariul lui, Jonah pătrunse iute pe ușa de la intrare, roșu în obraji.

— Tată! Am găsit un atelier super! Haide! Vreau să ți-l arăt.

Kim ridică dintr-o sprânceană.

— E în spate, spuse Steve. Vrei să-l vezi?

— E super, mamă!

Kim se uită când la Steve, când la Jonah.

— Nu, e în regulă, spuse ea. Sună mai degrabă a o chestie între tată și fiu. Și în plus, ar trebui să plec.

— Deja? întrebă Jonah.

Steve știa cât de greu trebuie să-i fie lui Kim, așa că răspunse el pentru ea.

— Mama ta are un drum lung la întoarcere. Și, în plus, voiam să vă duc la carnaval în seara asta. Putem să facem asta în schimb?

Steve se uită la Jonah cum se pleoștește o clipă.

— Presupun că e în regulă, spuse el.

După ce Jonah își luă rămas-bun de la mama lui – și nici urmă de Ronnie despre care Kim spunea că e puțin probabil să se întoarcă prea curând –, Steve și Jonah se îndreptară agale spre atelier, o anexă înclinată, cu acoperiș de tinichea, care venise odată cu proprietatea.

În ultimele trei luni, Steve își petrecuse majoritatea după-amiezilor acolo, înconjurat de tot felul de rămășițe și de bucăți mici de sticlă pe care Jonah tocmai le explora. În mijlocul atelierului se afla un banc mare de lucru cu materialele necesare pentru un vitraliu, însă Jonah părea mult mai interesat de animalele împăiate, cocoțate pe rafturi, specialitatea fostului proprietar. Era greu să nu fii fascinat de creatura jumătate veveriță, jumătate biban sau de capul oposumului lipit de corpul unui pui.

— Ce sunt toate astea? întrebă Jonah.

— Se presupune că ar fi artă.

— Credeam că arta înseamnă tablouri și chestii din astea.

— Înseamnă. Dar uneori arta este reprezentată și de alte lucruri.

Jonah strâmbă din nas uitându-se lung la creatura jumătate iepure, jumătate șarpe.

— Nu mi se pare că arată a artă.

Steve zâmbi, iar Jonah se duse la vitraliul de pe masă.

— Și asta a fost tot al lui? întrebă el.

— De fapt, acela e al meu. Îl fac pentru biserica din apropiere. A ars anul trecut și vitraliile originare au fost distruse în incendiu.

— Nu știam că știi să faci vitralii.

— Știu că e greu de crezut, însă artistul care locuia aici m-a învățat să le fac.

— Tipul care făcea animalele?

— Chiar el.

— Și-l cunoșteai?

Steve se duse la masă lângă fiul său.

— Când eram mic, obișnuiam să mă furișez aici când ar fi trebuit să fiu la ora de religie. El făcea vitraliile pentru majoritatea bisericilor de prin părțile astea. Vezi fotografia de pe perete? Steve arată spre o poză mică a lui Iisus la înălțare

de pe unul dintre rafturi, ușor de trecut cu vederea în tot haosul de acolo. Cu puțin noroc, va arăta ca acela când îl voi termina.

— Super, spuse Jonah, iar Steve zâmbi.

Era în mod clar noul cuvânt favorit al lui Jonah și se întreabă de câte ori îl va auzi vara aceea.

— Vrei să mă ajuți?

— Pot?

— Contam pe tine. Steve îl înghionti blând. Am nevoie de un asistent bun.

— E greu?

— Eram de vârsta ta când am început, deci sunt sigur că te vei descurca de minune.

Jonah luă cu grijă o bucată de sticlă pictată și o examinează, ținând-o în lumină cu o expresie serioasă pe chip.

— Și eu sunt destul de sigur că mă voi descurca de minune.

Steve zâmbi.

— Te mai duci la biserică?

— Mda. Dar nu e aceeași la care obișnuiam să mergem. E aceea unde-i place lui Brian să meargă. Și Ronnie nu vine întotdeauna cu noi. Se încuie în cameră și refuză să iasă, dar imediat ce plecăm noi, se duce la Starbucks să se vadă cu prietenii ei. O scoate din minți pe mama.

— Asta se întâmplă când copiii devin adolescenți. Testează răbdarea părinților lor.

Jonah puse vitraliul la loc pe masă.

— Eu nu voi face asta, spuse el. Eu voi fi mereu un copil bun. Dar nu-mi place prea tare biserica nouă. E plictisitoare. Deci s-ar putea să nu mă duc.

— E de înțeles. Se opri. Am auzit că n-o să mai joci fotbal la toamnă.

— Nu sunt așa de bun la fotbal.

— Și ce dacă? E distractiv, nu?

— Nu și când ceilalți copii își bat joc de tine.

— Își bat joc de tine?

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Ah, spuse Steve.

Jonah își târșâi picioarele, semn clar că avea ceva pe suflet.

— Ronnie nu a citit nicio scrisoare trimisă de tine, tată. Și nici nu mai vrea să cânte la pian.

— Știu, răspunse Steve.

— Mama spune că e din cauza SPM-ului⁴.

Steve aproape că se îneacă, dar își reveni repede.

— Măcar știi ce înseamnă?

Jonah își ridică ochelarii.

— Nu mai sunt copil mic. Înseamnă supărată pe masculi. Steve râse, ciufulindu-i părul.

— Ce-ai zice dacă te-ai duce să o cauți pe sora ta? Mi s-a părut că o văd îndreptându-se spre locul unde este festivalul.

— Putem să ne dăm în carusel?

— Tot ce vrei tu.

— Super.

---

⁴ SPM – sindromul premenstrual (n.tr.).

3

RONNIE

Târgul era aglomerat. Sau mai degrabă, se corectă Ronnie, *Festivalul Fructelor-de-Mare de pe Plaja Wrightsville* era aglomerat. În timp ce plătea un suc la o tarabă, văzu mașinile parcate bară la bară de-a lungul ambelor drumuri de acces care duceau spre debarcader și chiar observă niște adolescenți întreprinzători închiriindu-și aleile din fața caselor aflate în apropiere.

Și totuși, până acum festivalul era plictisitor. Sperase că roata cea mare avea să fie acolo și că pe dig se găseau chioșcuri și magazine ca pe faleza din Atlantic City. Cu alte cuvinte, sperase să fie genul de loc unde s-ar vedea pierzând vremea cu prietenii ei toată vara. De unde atâta noroc? Festivalul era temporar amplasat în parcare de la capătul digului și semăna în principiu cu un târg mic de la țară. Caruselele șubrede făceau parte dintr-un carnaval ambulant, iar parcare era înconjurată de tarabe cu jocuri la suprapreț și chioșcuri cu mâncare plină de grăsime. Tot locul era cam... scârbos.

Însă se părea că toți ceilalți nu erau de aceeași părere cu ea. Locul era *plin ochi*. Bătrâni și tineri, familii, grupuri de elevi de gimnaziu făcându-și ochi dulci unii altora. Indiferent în ce direcție o lua, întotdeauna părea să se lovească de o mare de corpuri umane. Corpuri transpirate. Corpuri mari, transpirate, dintre care două o striviră între ele atunci când mulțimea se opri inexplicabil. Fără îndoială, mâncaseră amândoi hotdogi la grătar și batoane Snickers prăjite, mâncăruri pe care le văzuse la o tarabă. Strâmbă din nas. Cât de grețos era!

Ronnie puse ochii pe-o cale de ieșire, se îndepărtă de carusele și de tarabele cu jocuri ale carnavalului, și se îndreptă spre debarcader. Din fericire, mulțimea continua să se împuțineze pe măsură ce se apropia de debarcader, pe

lângă tarabe cu produse artizanale de vânzare. Nimic din ce-ar cumpăra ea – cine Dumnezeu ar vrea un gnom făcut în totalitate din scoici? Dar în mod clar cineva cumpăra chestiile acelea, că altfel tarabele nu ar exista.

Neatentă, intră într-o masă la care stătea o bătrână pe un scaun pliant. Purta un tricou inscripționat cu emblema SPCA, avea părul alb și o față zâmbitoare genul acela de bunicuță care probabil își petrece toată ziua făcând prăjituri înainte de Ajunul Crăciunului, presupuse Ronnie. Pe masa din fața ei se aflau fluturași și un borcan pentru donații, împreună cu o cutie mare de carton. În cutie se aflau patru cățeluși gri, dintre care unul țopăi pe picioarele din spate să se uite la ea peste marginea cutiei.

— Bună, micuțule, spuse ea.

Bătrâna zâmbi.

— Vrei să-l ții? El este cel jucăuș. Îi spun Seinfeld.

Cățelușul scoase un chelălăit ascuțit.

— Nu, e în regulă.

Era drăgălaș totuși. Și oarecum chiar voia să-l ia în brațe, dar știa că dacă o făcea nu ar mai fi vrut să-l pună jos. O impresionau pe loc animalele în general, mai ales cele abandonate. Cum ar fi cățelușii aceștia.

— Vor fi bine, nu? Nu aveți de gând să-i eutanasiați, nu?

— Vor fi bine, răspunse femeia. De asta am venit aici cu ei. Ca oamenii să-i adopte. Anul trecut am găsit un cămin pentru peste treizeci de animale, iar aceștia patru au fost deja ceruți. Aștept doar să vină noul lor proprietar să-i ridice când iese. Dar mai sunt destui la adăpost dacă te interesează.

— Mă uit doar, răspunse Ronnie, exact când un urlet se auzi dinspre plajă. Își lungi gâtul încercând să vadă. Ce se întâmplă? Un concert?

Femeia clătină din cap.

— Volei pe plajă. Joacă de ore întregi – un soi de turneu. Ar trebui să te duci să te uiți. Am auzit toată ziua aclamații, deci trebuie să fie un joc destul de palpitant.

Ronnie se gândi la asta. La urma urmei, de ce nu? Nu avea cum să fie mai rău decât era deja. Aruncă vreo doi dolari în

borcanul cu donații înainte să se îndrepte spre scări.

Soarele începuse să apună, conferindu-i oceanului o nuanță de aur lichid. Pe plajă mai erau câteva familii strânse pe prosoape în apropierea apei pe lângă două castele de nisip gata-gata să fie luate de maree. Rândunicile de mare țâșneau vânând crabi.

Nu-i luă mult să ajungă la sursa acțiunii. În timp ce se îndrepta cu pași mici spre marginea terenului, observă că atenția celorlalte fete din public părea fixată pe cei doi jucători din dreapta. Nici nu era de mirare. Cei doi băieți – să fi fost de vârsta ei? mai mari? – erau genul de tipi pe care prietena ei Kayla îi descria de obicei drept niște „bunăciuni”. Deși niciunul nu era exact genul lui Ronnie, era imposibil să nu le admiri trupurile înalte și musculoase și modul fluid cum se mișcau prin nisip.

Mai ales cel înalt cu părul șaten-închis și brățară din noduri împletite la încheietură. Cu siguranță Kayla ar fi pus ochii pe el – mereu îi prefera pe cei înalți –, în același fel evident în care pusese ochii pe el blonda în bikini aflată de partea cealaltă a terenului. Ronnie le observase pe blondă și pe prietena ei imediat. Erau amândouă slabe și drăguțe, cu dinții orbitor de albi și obișnuite în mod clar să fie în centrul atenției și să saliveze toți băieții după ele. Se țineau departe de mulțime și aclamau grațios, probabil ca să nu-și strice coafura. Puteau la fel de bine să fie niște afișe care proclamau că e în regulă să le admiri de la distanță, dar să nu te apropii prea tare. Ronnie nu le cunoștea, dar deja îi erau antipatice.

Își întoarse atenția înapoi la joc, chiar când tipul drăguț mai făcu un punct. Și apoi altul. Și apoi încă unul. Nu știa cât era scorul, însă ei erau cu siguranță echipa cea mai bună. Și totuși, pe măsură ce privea, începu să încurajeze tacit cealaltă echipă. Nu avea de-a face atât cu faptul că mereu îi încuraja pe cei inferiori – lucru pe care-l făcea –, cât cu faptul că perechea câștigătoare îi amintea de răsfățații aceia de la școlile particulare peste care mai dădea uneori prin cluburi, băieții din Upper East Side de la Dalton sau Buckley, care se credeau mai buni decât toți ceilalți doar

fiindcă tații lor erau bancheri. Văzuse destul din așa-numita gloată privilegiată ca să recunoască un membru când îl vedea, și ar fi băgat mâna-n foc că aceia doi făceau în mod clar parte din gloata populară de pe aici. Bănuielile îi fură confirmate după următorul punct, când partenerul tipului șaten îi făcu cu ochiul prietenei blondei, o tipă bronzată gen păpușa Barbie, atunci când era gata să servească. În orașul acesta era clar că toți oamenii frumoși se cunoșteau între ei.

Oare de ce n-o mira lucrul acesta?

Jocul păru brusc mai puțin interesant și se întoarse să plece fix când o altă pasă zbură peste fileu. Auzi vag pe cineva strigând atunci când echipa cealaltă dădu mingea peste fileu, dar înainte să apuce să facă doi pași, simți cum spectatorii din jurul ci încep să se îmbrâncească unii pe alții, făcând-o să-și piardă echilibrul pentru o clipă.

O clipă prea lungă. Se întoarse la timp să-l vadă pe unul dintre jucători alergând spre ea la viteză maximă, întinzându-și gâtul să nu piardă din ochi mingea rebelă. Nu avu timp să reacționeze înainte ca el să se izbească în ea. Îl simți cum îi apucă umerii într-o încercare simultană de a-și opri avântul și de a nu o lăsa pe ea să cadă. Își simți brațul smucindu-se în urma impactului și privi aproape fascinată cum capacul sare de pe paharul ei de plastic, sucul făcând un arc prin aer înainte să-i ude leoarcă fața și tricoul.

Și apoi totul se termină pur și simplu. Foarte aproape îl văzu pe jucătorul șaten holbându-se la ea cu ochii mari, șocați.

— Te simți bine? găfâi el.

Simțea sucul scurgându-i-se pe față și udându-i tricoul. Auzi vag pe cineva din mulțime începând să râdă. Și de ce n-ar râde cineva? Fusese deja o zi *fantastică*.

— Sunt bine! se răsti ea.

— Ești sigură? icni tipul. Măcar părea că regretă sincer. Am intrat în tine destul de tare.

— Dă-mi drumul, spuse ea printre dinții încleștați.

Nu părea să-și dea seama că o ținea încă strâns de umeri, iar mâinile lui eliberară brusc presiunea. Făcu repede un pas înapoi și puse instinctiv mâna pe brățară.

— Mă îndreptam spre minge și... îmi pare sincer rău.

— Știu ce făceai, spuse ea. Am supraviețuit, OK?

Și spunând astea, se întoarse să plece, nedorindu-și nimic mai mult decât să se îndepărteze cât mai repede posibil. În spatele ei, auzi pe cineva strigându-l:

Hai, Will! Să continuăm jocul!

Dar în timp ce-și făcea loc cu greu prin mulțime, Ronnie era conștientă de privirea lui care o urmărea până când dispăru din vedere.

Tricoul nu-i era distrus, dar lucrul acesta nu o făcea să se simtă cu mult mai bine. Îi plăcea tricoul acela, un memento de la concertul formației Fall Out Boy la care fugise cu Rick în urmă cu un an. Mama ei aproape că-și ieșise din minți și nu era doar din cauză că Rick avea un tatuaj cu o pânză de păianjen pe gât și mai multe găuri în urechi decât Kayla; reacționase așa din cauză că mințiseră cu privire la locul în care mergeau și nu ajunsese acasă decât în după-amiaza următoare pentru că sfârșiseră prin a face un popas acasă la fratele lui Rick în Philadelphia. Mama ei îi interzisese să se mai vadă sau să mai vorbească vreodată cu Rick, regulă pe care Ronnie o încălcase chiar a doua zi.

Nu îl iubea pe Rick; sinceră să fie, nici măcar nu-i plăcea prea mult de el. Dar era supărată pe mama ei, așa că la momentul respectiv i se păruse cel mai bun lucru pe care putea să-l facă. Dar când ajunsese acasă la Rick, acesta era deja drogat și beat, exact cum fusese și la concert, iar ea își dăduse seama că, dacă se mai vedea cu el, va continua să o preseze să încerce să ia ce lua și el, așa cum făcuse și cu o noapte în urmă. Stătuse doar câteva minute la el acasă înainte să se ducă în Union Square să petreacă restul după-amiezii, conștientă că se terminase totul între ei.

Nu era naivă cu privire la droguri. Câțiva prieteni de-ai ei fumau iarbă, câțiva luau ocazional cocaină sau Ecstasy, unul dintre ei chiar avea o dependență nasoală de metamfetamină. Toată lumea, cu excepția ei, bea în weekenduri. Fiecare club sau petrecere la care mergea îi oferea acces la toate astea. Cu toate acestea, i se părea că, ori de câte ori prietenele ei

fumează sau beau ori iau pastilele despre care jurau că fac seara mai grozavă, își petreceau restul nopții vorbind aiurea sau abia ținându-se pe picioare ori vomitând sau pierzându-și controlul cu totul și făcând ceva *cu adevărat stupid*. Ceva ce implica de obicei un băiat.

Ronnie nu voia să ajungă până acolo. Nu după ce i se întâmplase Kaylei cu o iarnă în urmă. Cineva – Kayla nu aflase niciodată cine – îi strecurase niște GHB⁵ în băutura și, deși își aducea aminte doar vag ce se întâmplase după aceea, era destul de sigură că își amintea că era în aceeași cameră cu trei băieți pe care îi vedea pentru prima oară în seara aceea. Când se trezise în dimineața următoare, hainele îi erau aruncate prin cameră. Kayla nu spusese niciodată mai mult de atât – prefera să pretindă că nu se întâmplase nimic și regreta că-i povestise lui Ronnie chiar și atât –, dar nu era greu să umpli spațiile lipsă.

Când ajunsese la debarcader, Ronnie puse jos paharul de suc pe jumătate gol și începu să-și șteargă nervoasă tricoul cu un șervețel umed. Părea să aibă efect, însă șervețelul se dezintegra în fulgi mici și albi care semănau cu mătreața.

Minunat!

Își dorise ca tipul acela să fi dat peste altcineva. De cât timp era acolo, de zece minute? Care erau șansele să se întoarcă fix în clipa în care mingea zburase în dreptul ei? Și care erau șansele să țină în mână un suc într-o mulțime la un joc de volei la care nici nu dorise să se uite, într-un loc în care nu-și dorea să fie? Același lucru probabil că nu avea să se mai întâmple într-un milion de ani. Cu asemenea noroc, poate ar fi trebuit să cumpere un bilet la loterie.

Și apoi mai era tipul care o făcuse. Un tip drăguț șaten și cu ochi căprui. Privindu-l de aproape, observase că era mult mai arătos decât ar descrie termenul „drăguț”, mai ales când căpătase expresia aceea de... îngrijorare. Poate că făcea el parte dintr-o gloată populară, însă în milisecunda aceea în

---

⁵ GHB este un drog periculos cu efecte anestezice și sedative, folosit și ca drog pentru violuri (n.tr.).

care ochii li se întâlniseră, avusese sentimentul ciudat că era la fel de sincer ca ochii lui.

Ronnie își scutură capul ca să-și elibereze mintea de asemenea gânduri nebunești. În mod clar soarele îi afectase creierul. Mulțumită că făcuse tot ce putuse cu acel șervețel, ridică paharul de suc. Plănuia să arunce ce mai rămăsese, însă, când se întoarse, simți paharul zdrobindu-se între ea și altcineva. De data aceasta nimic nu se mai întâmplă cu încetinitorul; sucul îi acoperi instant partea din față a tricoului. Îngheță, uitându-se la tricoul ei, nevenindu-i să creadă. *Cred că glumești.*

În fața ei se afla o fată de vârsta ei cu o granita în mână, părând la fel de surprinsă ca și ea. Era îmbrăcată în negru, iar părul ei negru și ațos îi atârna în bucle neregulate, încadrându-i fața. La fel ca și Kayla, avea cel puțin șase găuri în fiecare ureche, scoase în evidență de vreo două cranii în miniatură care-i atârnavă din lobii urechilor, iar fardul și tușul întunecat de la ochi îi confereau un aspect aproape funebru. În timp ce rămășițele sucului ei udau leorcă tricoului Ronnie, fata cu aspect gotic arată cu granita ei spre pata care se întindea.

— Ce nașpa e să fii tu! spuse ea.

— Crezi?

— Măcar acum se asortează cu partea cealaltă.

— Oh, înțeleg acum. Încerci să fii amuzantă.

— Mai degrabă isteată.

— Atunci poate ai fi putut să spui ceva de genul: „Poate ar trebui să folosești biberoane”.

Fata gotică râse, scoțând un sunet surprinzător de feminin.

— Nu ești de pe-aici, nu?

— Nu, sunt din New York. Sunt aici în vizită la tatăl meu.

— Pentru weekend?

— Nu. Pentru toată vara.

— Chiar că e nașpa să fii tu.

De data aceasta fu rândul lui Ronnie să râdă.

— Eu sunt Ronnie. E prescurtare de la Veronica.

— Spune-mi Blaze⁶.

— Blaze?

— Numele meu adevărat este Galadriel. E din *Stăpânul inelelor*. Mama mea e o ciudată.

— Zi mersi că nu ți-a pus numele Gollum.

— Sau Ronnie. Arată peste umărul ei cu o mișcare a capului. Dacă vrei ceva uscat sunt niște tricouri cu Nemo la taraba de acolo.

— Nemo?

— Mda, Nemo. Din film? Peștele portocaliu cu alb, olog de-o aripă? Rămâne prins într-un acvariu și tatăl lui se duce să-l găsească?

— Nu vreau un tricou cu Nemo, OK?

— Nemo e mișto.

— Poate dacă ai șase ani, ripostă Ronnie.

— Cum vrei.

Înainte ca Ronnie să apuce să răspundă, se uită la trei băieți care-și făceau loc prin mulțimea aflată pe picior de plecare. Ieșeau în evidență din mulțimea de pe plajă prin pantalonii lor scurți sfâșiați și prin tatuajele lor, piepturile goale văzându-li-se de sub hainele grele de piele. Unul dintre ei avea un cercel în sprânceană și ținea un radio-casetofon mare; altul avea o tunsoare cu creastă și brațele acoperite complet de tatuaje. Al treilea avea, ca și Blaze, părul lung și negru, în contrast cu pielea albă ca laptele. Ronnie se întoarse instinctiv spre Blaze, dar observă că Blaze dispăruse. În locul ei stătea Jonah.

— Ce ți-ai vărsat pe tricou? întrebă el. Ești toată udă și lipicioasă.

Ronnie o căută pe Blaze cu privirea, întrebându-se unde plecase. Și de ce.

— Pleacă și gata, bine?

— Nu pot. Tata te caută. Cred că vrea să vii acasă.

— El unde e?

---

⁶ Flacăra, vâlvătaie

— S-a oprit să se ducă la baie, dar trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

— Spune-i că nu m-ai văzut.

Jonah se gândi la asta.

— Cinci dolari.

— Poftim?

— Dă-mi cinci dolari și uit că ești aici.

— Vorbești serios?

— Nu ai prea mult timp la dispoziție, spuse el. Acum sunt zece dolari.

Îl văzu peste capul lui Jonah pe tatăl ei scrutând mulțimea din jurul lui. Lăsă instinctiv capul jos, știind că nu avea nicio șansă să se strecoare pe lângă el. Se uită urât la fratele ei cel șantajist care cu siguranță își dădea seama și el de lucrul acesta. Era drăgălaș și-l iubea și-i respecta abilitățile de șantajist, însă tot fratele ei mai mic rămânea. Într-o lume perfectă, el ar fi de partea ei. Dar era? Sigur că nu.

— Te urăsc, să știi, spuse ea.

— Mda, și eu te urăsc. Dar tot te costă zece dolari.

— Ce-ai zice de cinci?

— Ți-ai ratat șansa. Dar secretul tău va fi în siguranță la mine.

Tatăl ei încă nu-i văzuse, însă se apropia.

— Bine, rosti ea printre dinți, scotocind prin buzunare.

Dădu de o bancnotă mototolită, iar Jonah puse banii în buzunar. Uitându-se peste umăr îl văzu pe tatăl ei avansând în direcția lor, rotindu-și capul dintr-o parte într-alta, iar ea se ascunse pe după tarabă. O descoperi surprinsă pe Blaze, care se sprijinea de o parte a tarabei, fumând o țigară.

Rânji disprețuitor.

— Probleme cu tatăl tău?

— Cum ies de aici?

— Asta depinde de tine, zise Blaze, ridicând din umeri. Dar știe ce tricou porți.

O oră mai târziu, Ronnie stătea lângă Blaze pe o plajă din apropiere de capătul debarcaderului, încă plictisită, doar că nu chiar la fel de plictisită cum fusese înainte. Blaze se

dovedi a fi o bună ascultătoare, cu un ciudat simț al umorului – și cel mai bun lucru dintre toate, părea să iubească New Yorkul la fel de mult ca Ronnie, deși nu fusese niciodată acolo. Punea întrebări despre obiectivele principale: Times Square, Empire State Building și Statuia Libertății – capcane turistice pe care Ronnie încerca să le evite cu orice preț. Dar Ronnie îi făcu pe plac înainte să-i descrie adevăratul New York: cluburile din Chelsea, teatrul muzical din Brooklyn și vânzătorii ambulante din Chinatown, de unde puteai cumpăra discuri piratate ori genți Prada false și cam orice pentru câțiva cenți.

Vorbind despre toate locurile acelea, începu să tânjească să se întoarcă acasă în loc să fie aici. Oriunde numai nu aici.

— Nici eu nu aș fi vrut să vin aici, o aprobă Blaze. Crede-mă. E plictisitor.

— De când locuiești aici?

— De când mă știu. Dar cel puțin eu sunt îmbrăcată OK.

Ronnie cumpărase tricoul idiot cu Nemo, știind că arăta ridicol. Singura mărime pe care o mai aveau la tarabă era una XL, tricou care îi ajungea practic până pe la genunchi. Singura calitate pe care o avea era că, odată ce îl îmbrăcase, putuse să se strecoare nevăzută pe lângă tatăl ei. Blaze avusese dreptate.

— Cineva mi-a spus că Nemo e mișto.

— Te-a mințit.

— Ce mai căutăm aici? Probabil că tata a plecat până acum.

Blaze se întoarce.

— De ce? Vrei să ne întoarcem la carnaval? Poate să mergi la casa groazei?

— Nu. Dar sigur mai este și altceva.

— Încă nu. Mai târziu se va întâmpla. Dar acum, hai doar să așteptăm!

— Ce?

Blaze nu răspunde. Se ridică și se întoarce cu fața la apa care se întunecase. Părul îi flutura în bătaia vântului și părea că se uită la lună.

— Te-am văzut mai devreme, să știi.

— Când?

— Când erai la meciul de volei. Arată spre doc. Stăteam acolo.

— Și?

— Păreai nelalocul tău.

— Și tu.

— Motiv pentru care stăteam pe doc. Sări pe grilaj și se așeză cu fața la Ronnie. Știu că nu vrei să fii aici, însă ce-a făcut tatăl tău să te înfurie așa de rău?

Ronnie își șterse palmele de pantaloni.

— E o poveste lungă.

— Locuiește cu prietena lui?

— Nu cred că are o prietenă. De ce?

— Consideră-te norocoasă.

— Despre ce vorbești?

— Tatăl meu locuiește cu prietena lui. E a treia de la divorț și e cea mai rea până acum. E doar cu câțiva ani mai mare ca mine și poartă haine de stripeuză. Mi se face rău ori de câte ori trebuie să mă duc acolo. E ca și cum nu ar ști cum să se poarte în preajma mea. Acum încearcă să-mi dea sfaturi ca și cum ar îi maică-mea, iar în clipa următoare încearcă să fie prietena mea cea mai bună. O urăsc.

— Și tu locuiești cu mama ta?

— Mda. Dar acum are un iubit și e la noi tot timpul. Și el e un ratat. Poartă o perucă ridicolă pentru că a chelit când avea douăzeci de ani sau ceva de genul și-mi spune mereu că ar trebui să încerc să dau la facultate. De parcă mie mi-ar păsa ce crede el. E totul pe de-a-ndoaselea, știi?

Înainte ca Ronnie să apuce să răspundă, Blaze sări iar jos.

— Haide! Cred că se pregătesc să începă. Trebuie să vezi asta.

Ronnie o urmă pe Blaze înapoi pe ponton, spre o mulțime care înconjura ceea ce părea un spectacol stradal. Își dădu seama surprinsă că actorii erau cei trei tipi cu fețe de infractori pe care-i văzuse mai devreme. Doi dintre ei dansau breakdance pe muzica ce urla din radio-casetofon în timp ce băiatul cu părul lung și negru stătea în centru și jongla cu niște chestii care părea niște bile de golf în flăcări. Din când

în când se mai oprea din jonglat și ținea pur și simplu mingea, rotind-o între degete sau rostogolind-o de pe mână pe un braț și apoi pe celălalt. De două ori închise mingea în pumn aproape stingând-o, ca apoi să miște mâna permițând flăcărilor să scape prin deschizătura minusculă de lângă degetul mare.

— Îl cunoști? spuse Ronnie.

Blaze dădu din cap.

— El e Marcus.

— Poartă vreun fel de protecție pe mâini?

— Nu.

— Doare?

— Nu dacă ții mingea incandescentă în mod corect. E super totuși, nu-i așa?

Ronnie fu nevoită să fie de acord cu ea. Marcus stingea cele două mingi, după care le aprindea din nou atingându-le de o a treia. Pe jos se afla un joben de magician întors, și Ronnie privi cum lumea începu să arunce bani în el.

— De unde ia mingile incandescente?

— El le face. Pot să-ți arăt eu cum. Nu e greu. Tot ce-ți trebuie este un tricou de bumbac, ac și ață și un lichid inflamabil.

În timp ce muzica urla în continuare, Marcus zvârli cele trei mingi incandescente tipului cu creastă și mai aprinse încă două. Aruncau cu ele de la unul la altul ca niște clovni de la circ care jonglează cu popice de bowling din ce în ce mai repede, până când o aruncătură se duse strâmb.

Numai că fusese o părere. Tipul cu cercel în sprânceană o prinse ca la fotbal și începu să o dea de pe un picior pe altul ca și cum n-ar fi fost altceva decât o minge de cârpă. După ce stinseră trei dintre mingile de foc, ceilalți doi li se alăturară, întreaga trupă pasându-și mingile de la unul la altul. Mulțimea începu să bată din palme și ploua cu bani în pălărie în timp ce muzica se intensifică. Apoi, dintr-odată, toate mingile care mai rămăseseră fură prinse și stinse simultan când cântecul se termină tumultuos.

Ronnie fu nevoită să admită că nu mai văzuse niciodată așa ceva. Marcus veni la Blaze și o sărută lung și profund,

un sărut care părea sălbatic de nepotrivit în public. Își deschise încet ochii uitându-se fix la Ronnie înainte să o dea pe Blaze la o parte.

— Cine-i asta? întrebă el arătând spre Ronnie.

— Ea e Ronnie, spuse Blaze. E din New York. Tocmai am cunoscut-o.

Tipul cu creastă și tipul cu cercel în sprânceană se holbară și ei la Ronnie, făcând-o să se simtă deosebit de incomod.

— New York, zici? întrebă Marcus scoțând o brichetă din buzunar și aprinzând o minge.

Ținu globul în flăcări nemișcat între degetul mare și arătător, făcând-o pe Ronnie să se întrebe iar cum putea să facă asta fără să se ardă.

— Îți place focul? strigă el.

Fără să aștepte vreun răspuns, aruncă mingea incandescentă în direcția ei. Ronnie se feri, prea speriată să reacționeze. Mingea ateriză în spatele ei tocmai când un polițist veni în fugă să stingă flacăra cu piciorul.

— Voi trei de colo! strigă el arătând cu degetul. Afară! Acum! V-am mai spus că nu aveți voie să vă faceți micul spectacol pe ponton și dacă vă mai prind o dată, jur că vă arestez.

Marcus ridică mâinile și făcu un pas în spate.

— Tocmai plecam.

Băieții își luară hainele și porniră pe ponton spre caruselele carnavalului. Blaze se luă după ei, lăsând-o pe Ronnie singură. Ronnie simți privirea polițistului ațintită asupra ei, dar îl ignoră. Ezită în schimb doar o fracțiune de secundă înainte să se ia după ei.

4

MARCUS

Știuse că se va lua după ei. Mereu o făceau. Mai ales fetele nou-sosite în oraș. Asta era chestia cu fetele: cu cât le tratai mai rău, cu atât mai mult îl doreau. Erau pur și simplu așa de proaste! Previzibile, dar proaste.

Se sprijini de ghivecele de flori din fața hotelului, Blaze înfășurându-și brațele în jurul lui. Ronnie stătea vizavi de ei pe o bancă; într-o parte, Teddy și Lance se împleticeau în cuvinte, încercând să atragă atenția fetelor care treceau pe acolo. Erau deja beți – la naiba, erau puțin beți și înainte de spectacol – și, ca de obicei, toate fetele, cu excepția celor urâte, îi ignorau. În jumătate din cazuri, chiar și el îi ignora.

Între timp, Blaze îl săruta pe gât, însă el nu o băga în seamă. Se săturase de felul în care se agăța de el ori de câte ori erau în public. Se săturase de ea în general. Dacă nu ar fi fost așa de bună la pat, ar fi părăsit-o cu o lună în urmă pentru una dintre cele trei sau patru ori cinci fete cu care se culca în mod obișnuit. Dar în momentul de față, nu era interesat nici de ele. Se uita în schimb la Ronnie, plăcându-i șuvița mov din părul ei și corpul micuț și bine făcut, efectul strălucitor al fardului ei de ochi. Era un stil de vagabond cu bun-gust, în ciuda tricoului idiot pe care-l purta. Îi plăcea. Îi plăcea mult.

O împinse pe Blaze de șaolduri, dorindu-și să nu fie acolo.

— Du-te și ia-mi niște cartofi prăjiți, îi ceru el. Mi-e cam foame.

Blaze se lipi la loc de el.

— Nu mai am decât vreo doi dolari.

Îi auzea văitatu din voce.

— Și ce dacă? Ar trebui să ajungă. Și ai grijă să nu mănânci vreunul.

Și vorbea serios. Blaze se cam îngrășase la burtă și se împlinise la față. Nici nu era de mirare, având în vedere că

bea aproape la fel de mult ca Teddy și Lance.

Blaze se strâmbă, însă Marcus o împinse, iar ea se îndreptă spre una dintre tarabele cu mâncare. Erau vreo șase sau șapte persoane în fața ei și, în momentul când ajunsese la coadă, Marcus se duse agale spre Ronnie și se așeză lângă ea. Aproape, dar nu prea aproape. Blaze era foarte geloasă și nu voia s-o alunge pe Ronnie înainte să aibă ocazia s-o cunoască.

— Cum ți s-a părut? întrebă el.

— Ce?

— Spectacolul. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător în New York?

— Nu, recunosc eu ea. N-am mai văzut.

— Unde stai?

— Mai încolo pe plajă.

Își dădu seama după răspuns că se simțea incomod, probabil pentru că Blaze nu era acolo.

— Blaze a spus că l-ați fentat pe tatăl tău.

În loc să răspundă, ea ridică doar din umeri.

— Ce? Nu vrei să vorbești despre asta?

— Nu e nimic de spus.

El se lăsă pe spate.

— Poate pur și simplu nu ai încredere în mine.

— Despre ce vorbești?

— Ai vorbit cu Blaze, dar nu și cu mine.

— Nici măcar nu te cunosc.

— Nici pe Blaze n-o cunoști. Abia ai cunoscut-o.

Ronnie nu părea să-i aprecieze replicile tăioase.

— Pur și simplu nu vreau să vorbesc cu el, OK? Și nici nu vreau să-mi petrec vara aici.

El își dădu părul din ochi.

— Atunci pleacă.

— Mda, sigur. Și unde se presupune că aș putea să plec?

— Hai să mergem în Florida.

Ea clipi surprinsă.

— Poftim?

— Știu un tip care are o casă puțin în afara orașului Tampa. Dacă vrei, te duc eu. Poți să stai acolo cât vrei.

Mașina mea e acolo.

Ea se uită la el șocată.

— Nu pot să merg în Florida cu tine. Abia... abia te-am cunoscut. Și cu Blaze cum rămâne?

— Ce-i cu ea?

— Ești cu ea.

— Și ce dacă?

Își păstră chipul neutru.

— Chestia asta e prea ciudată. Își scutură capul și se ridică. Mai bine mă duc să văd ce face Blaze.

Marcus băgă mâna în buzunar să scoată o minge incandescentă.

— Știi c-am glumit, nu?

De fapt, nu glumise. O spusese din același motiv pentru care aruncase și mingea spre ea. Să vadă cât de departe poate să o facă să meargă.

— Mda, bine. E în regulă. Tot mă duc acolo să vorbesc cu ea.

Marcus o privi cum se îndepărtează în grabă. Oricât de mult admira trupul acela mic și dinamic, nu prea era sigur cum s-o catalogheze. Se îmbrăca ciudat, însă, spre deosebire de Blaze, nu fuma și nici nu arăta vreun interes pentru petreceri, iar el avu sentimentul că era mai mult decât voia să arate. Se întreba dacă provenea dintr-o familie cu bani. Era logic, nu? Apartament în New York, casă pe malul mării? Familia ei trebuia să aibă bani ca să-și permită lucruri de genul acesta. Dar pe de altă parte... nu avea nicio șansă să se integreze printre oamenii de prin părțile locului care aveau bani, cel puțin, nu printre cei pe care-i cunoștea el. Deci cum stătea treaba? Și de ce avea așa mare importanță?

Pentru că nu-i plăceau oamenii cu bani, nu-i plăcea felul în care se etalau și nu-i plăcea felul în care se credeau mai buni decât ceilalți doar din cauza asta. Mai demult, înainte să se lase de școală, auzise un copil bogat vorbind despre barca nouă pe care o primise de ziua lui. Și nu era o amărâtă de barcă; era o barcă Boston Whaler de șapte metri cu GPS și sonar, iar puștiul se lăuda întruna despre cum avea s-o folosească toată vara și s-o ancoreze pe doc la clubul privat.

Trei zile mai târziu, Marcus dăduse foc bărcii și o privise arzând din spatele magnoliei de pe terenul de golf.

Evident că nu spusese nimănui ceea ce făcuse. Să spui unei persoane e ca și cum ai mărturisi la poliție. Teddy și Lane stăteau drept exemplu: pune-i într-o celulă și se înmoaie imediat ce se închide ușa. Acesta era motivul pentru care insista să facă ei toată treaba murdară în ultima vreme. Cel mai bun mod de a-i împiedica să vorbească era să se asigure că sunt și mai vinovați decât el. În ultima perioadă, ei erau cei care furau băutura, cei care-l băteau de-l lăsau inconștient pe chelul de la aeroport înainte să-i fure portofelul, cei care desenau svastica pe sinagogă. Nu avea încredere în ei și nici măcar nu-i plăcea în mod special de ei, însă mereu erau de acord cu planurile sale. Se folosea de ei.

În spatele lui, Teddy și Lance continuau să se poarte ca niște idioți ce erau și, cum Ronnie plecase, se simțea agitat. Nu avea de gând să stea acolo toată noaptea fără să facă nimic. Probabil că după ce se întorcea Blaze, urma să-și mănânce cartofii și apoi să hălăduiască. Să vadă ce apare. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla într-un loc ca ăsta, într-o noapte ca asta, într-o mulțime ca asta. Un lucru era sigur: după un spectacol, avea mereu nevoie de ceva... *mai mult*. Indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Se uită spre taraba cu mâncare și o văzu pe Blaze plătind, iar pe Ronnie stând în spatele ei. Se uită la Ronnie, dorindu-și să se întoarcă spre el până când într-un final o făcu. Nu era cine știe ce, o privire rapidă, însă fu suficient să-l facă să se întrebe din nou cum era ea în pat.

Probabil că sălbatică, gândi el. Încurajate cum trebuie, majoritatea erau.

5

WILL

Indiferent ce făcea, Will simțea mereu greutatea secretului apăsându-l. La suprafață totul părea normal: în ultimele șase luni, fusese la școală, jucase baschet, se dusese la banchet și absolvise liceul, urmând să plece la facultate. Bineînțeles că nu fusese totul perfect. Cu șase săptămâni în urmă se despărțise de Ashely, însă asta nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase în noaptea aceea, noapte pe care nu o va putea uita niciodată. În majoritatea timpului, reușea să țină amintirea aceea departe, însă din când în când, în cele mai ciudate momente, îi revenea cu o forță viscerală. Imaginile nu se schimbau și nu păleau niciodată, imaginile nu deveneau niciodată neclare pe alocuri. Privind parcă prin ochii altcuiva, se vedea alergând pe plajă, apucându-l pe Scott și uitându-se la focul cumplit.

„Ce naiba ai făcut?” își aminti el că strigase.

„Nu e vina mea!” îi răspunsese Scott.

Cu toate astea, abia atunci Will își dăduse seama că nu erau singuri. Îi observase la distanță pe Marcus, Blaze, Teddy și Lance privindu-i și știuse pe loc că văzuseră tot ceea ce se întâmplase.

Știau...

Imediat ce Will își luase telefonul, Scott îl oprise.

„Nu suna la poliție! Ți-am spus că a fost un accident!” Expresia îi era rugătoare. „Haide, prietene! Îmi ești dator!”

Apăruseră o grămadă de reportaje în primele două zile, iar Will urmărise știrile și citise articolele din ziar simțind ghemuri în stomac. Una era să acoperi un incendiu accidental. Poate că ar fi putut să facă asta. Dar cineva fusese rănit în noaptea aceea și simțea un sentiment bolnav de vină ori de câte ori trecea pe acolo. Nu conta faptul că biserica era reconstruită sau că pastorul ieșise de mult din spital; ceea ce conta era faptul că el știa ce se întâmplase și

nu făcuse nimic cu privire la asta.

Îmi ești dator...

Acestea erau cuvintele care-l bântuiseră cel mai mult.

Nu pentru că el și Scott fuseseră prieteni de la grădiniță, ci dintr-un alt motiv, mult mai important. Și uneori, în miez de noapte, stătea treaz și ura adevărul din vorbele acelea, dorindu-și să găsească o cale să îndrepte lucrurile.

Foarte ciudat era faptul că de data asta incidentul de la volei de mai devreme fusese cel care-i răscolise amintirile. Sau, mai bine zis, fata de care se ciocnise. Nu o interesaseră scuzele lui și, spre deosebire de majoritatea fetelor de prin preajmă, nu încercase să-și mascheze furia. Nu se calmase și nici nu țipase; era atât de sigură pe sine într-un mod care-l făcuse pe dată să vadă că era diferită.

După ce ea plecase în grabă, terminaseră setul și fusese nevoit să recunoască faptul că ratase niște lovituri pe care în mod obișnuit nu le-ar fi ratat. Scott se uitase urât la el și – poate din cauza jocului de lumini – arăta exact la fel cum arătase în noapte incendiului, când Will scosese telefonul să sune la poliție. Și fusese de-ajuns să elibereze din nou acele amintiri.

Reușise să se abțină până la finalul jocului, însă, după ce se terminase, simțise nevoia să fie singur. Așa că rătăcise prin târg și se oprise la una dintre tarabele acelea cu jocuri mult prea scumpe, la care era imposibil să câștigi. Se pregătea să tragă spre o minge de baschet mult prea umflată și aflată mult prea sus atunci când auzi o voce în spatele lui.

— Aici erai, spuse Ashley. Ne eviți cumva?

„Da, gândi el. Chiar asta făceam.”

— Nu, răspunse el. N-am mai tras la țintă de când s-a terminat sezonul și voiam să văd dacă mai sunt bun de ceva.

Ashley zâmbi. Bluza ei albă fosforescentă, sandalele și cerceii lungi îi scoteau în evidență ochii albaștri și părul blond, lucru care era de efect maxim. Își schimbase ținuta de la ultimul joc de volei al turneului; tipic pentru ea; era singura fată din lume care se schimba complet și făcea din asta o regulă chiar și când mergea la plajă. La banchetul din mai se schimbase de trei ori: o dată pentru cină, altă dată

pentru dans și încă o dată pentru petrecerea de după. Ba chiar își adusese o valiză cu ea și, după ce își prinsese corsajul și pozase pentru fotografi, pusese pe cineva să îi ducă bagajul la mașină. Mamei ei nu i se păruse ciudat faptul că-și făcuse bagajul ca și cum ar fi plecat în vacanță și nu la banchet. Poate asta era o parte din problemă. Ashley îl dusese odată să se uite în dulapul mamei ei; femeia avea probabil vreo două sute de perechi de pantofi și vreo mie de ținute diferite. Încăpea un Buick în dulapul ei.

— Nu te opri din pricina mea. N-aș vrea să pierzi un dolar.

Will se întoarse și, după ce ochi marginea, aruncă mingea în arc spre coș. Aceasta ricoșă de margine înainte să cadă înăuntru. Una. Încă două și ar fi câștigat premiul.

În timp ce mingea se rostogolea înapoi, supraveghetorul de la tarabă se zgâia la Ashley. Însă Ashley nici nu observase prezența lui.

Când mingea se rostogoli prin plasă și înapoi la Will, acesta o ridică și se uită la supraveghetor.

— A câștigat cineva azi?

— Sigur că da. Avem mulți câștigători în fiecare zi.

Acesta continua să se holbeze la Ashley în timp ce răspundea. Nici nu era de mirare. Toată lumea o observa mereu pe Ashley. Era ca un semn fosforescent pentru oricine avea un dram de testosteron în el.

Ashley mai făcu un pas în față, făcu o piruetă și se sprijini de tarabă. Îi zâmbi iar lui Will. Ashley nu fusese niciodată o adeptă a subtilității. După ce fusese încoronată regina balului, purtase coroana toată noaptea.

— Ai jucat bine azi, spuse ea. Și servești mult mai bine.

— Mersi, răspunse Will.

— Cred că ești aproape la fel de bun ca Scott.

— Nici pe departe, replică el.

Scott juca volei de la șase ani; Will se apucase să joace abia după anul întâi de liceu.

— Sunt rapid și știu să sar, dar nu am abilitățile complete pentru joc, așa ca Scott.

— Eu nu spun decât ce-am văzut.

Concentrându-se asupra inelului coșului, Will expiră,

încercând să se relaxeze înainte să arunce mingea. Era același lucru pe care i-l spusese mereu antrenorul să-l facă la aruncarea liberă, nu că asta i-ar fi îmbunătățit vreodată punctajul. Și totuși, de data aceasta mingea intră în plasă. Două din două.

— Ce ai de gând să faci cu animăluțul de pluș dacă vei câștiga?

— Nu știu. Îl vrei tu?

— Numai dacă vrei tu să mi-l dai.

Știa că voia să i-l ofere el și nu să i-l ceară ea. După doi ani de relație cu Ashley, erau puține lucruri pe care să nu le știe despre ea. Will apucă mingea, expiră din nou și aruncă ultima oară. De data asta, aruncă mingea prea tare și aceasta ricoșă de pe margine.

— A fost pe-aproape, spuse supraveghetorul. Ar trebui să încerci iar.

— Știu să pierd.

— Uite cum facem. Fac reducere de un dolar. Doi dolari și trași de trei ori.

— Nu-i nevoie.

— Cu doi dolari vă las pe amândoi să trageți de câte trei ori. Apucă mingea și i-o oferi lui Ashley. Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Ashley se holbă la minge, fiind evident că nu-i trecuse prin minte așa ceva. Și probabil că nu se gândise.

— Nu prea cred, spuse Will. Dar mersi de ofertă. Se întoarse către Ashley. Știi cumva dacă Scott mai este pe aici?

— E la masă cu Cassie. Sau cel puțin acolo erau când am plecat eu să te caut. Cred că o place.

Will se îndreptă în direcția respectivă împreună cu Ashley.

— Stăteam de vorbă, spuse Ashley aproape părând relaxată, iar Scott și Cassie se gândeau c-ar fi distractiv să mergem la mine. Părinții mei sunt plecați în Raleigh pentru nu știu ce eveniment cu guvernatorul și avem casa numai pentru noi.

Will prevăzuse invitația.

— Nu prea cred, răspunse el.

— De ce nu? Doar nu se întâmplă ceva interesant pe aici.

— Pur și simplu nu cred că este o idee bună.

— Din cauză că ne-am despărțit? Nu e ca și cum vreau să ne împăcăm.

„Sigur, de asta ai venit la turneu, gândi el. Și te-ai gătit așa în seara asta. Și ai venit după mine. Și ai sugerat să mergem la tine pentru că părinții tăi nu sunt acasă.”

Dar nu zise nimic. Nu avea chef să se certe și nici nu voia să facă lucrurile mai dificile decât erau deja. Nu era o fată rea; pur și simplu nu era pentru el.

— Trebuie să fiu la muncă mâine-dimineață și mi-am petrecut toată ziua jucând volei la soare, spuse el drept scuză. Nu vreau decât să mă culc.

Ea îl apucă de umăr și-l opri.

— De ce nu-mi mai răspunzi la telefon?

El tăcu. Chiar nu era nimic de spus.

— Vreau să știu cu ce-am greșit, continuă ea.

— Nu ai greșit cu nimic.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Când văzu că nu răspunde, Ashley începu să zâmbească implorator.

— Hai, vino la mine să vorbim despre asta, bine?

Știa că merita un răspuns. Singura problemă era că era un răspuns pe care ea nu ar fi vrut să-l audă.

— Ți-am mai spus o dată. Pur și simplu sunt obosit.

— Ești *obosit*, urlă Scott. I-ai spus că ești *obosit* și că vrei să te *culci*?

— Ceva de genul.

— Ai înnebunit?

Scott se holbă la el de partea cealaltă a mesei. Cassie și Ashley pleaseră de mult spre ponton să stea de vorbă, fără îndoială să disece tot ce îi spusese Will lui Ashley, adăugând un dramatism inutil unei situații care probabil ar fi trebuit să rămână numai între ei doi. Dar cu Ashley mereu era dramă. Avu brusc sentimentul că vara avea să fie lungă.

— Chiar *sunt* obosit, spuse Will. Tu nu ești?

— Poate n-ai auzit ce-a sugerat. Eu cu Cassie, tu cu Ashley? La casa de pe plajă a părinților ei?

— Mi-a zis.

— Și mai ești încă aici pentru că...

— Ți-am spus deja.

Scott scutură din cap.

— Nu... vezi tu, aici m-ai pierdut. Vinzi scuza cu „sunt obosit” părinților tăi când te pun să speli mașina sau când te trezesc să te duci la timp la biserică. Nu când ai o ocazie ca asta.

Will nu răspunse. Deși Scott era doar cu un an mai mic – avea să fie în ultimul an de liceu la Laney în toamnă –, se purta adesea ca și cum ar fi fost fratele mai mare și mai înțelept al lui Will.

Cu excepția acelei nopți la biserică...

— Îl vezi pe tipul de acolo de la taraba cu coșul de baschet? Pe el îl înțeleg. Stă acolo toată ziua încercând să-i convingă pe oameni să joace ca să câștige și el niște bani de bere și de țigări la sfârșitul turei. Simplu. Necomplicat. Nu e genul meu de viață, dar e un gen de viață pe care-l pot înțelege. Dar pe tine nu te înțeleg. Vreau să spun... ai văzut-o pe Ashley în seara asta? E superbă. Arată ca tipa aia din Maxim.

— Așa, și?

— Vreau să spun că arată superbine.

— Știu. Am fost împreună vreo doi ani, ai uitat?

— Și nu spun că trebuie să te împaci cu ea. Tot ce vreau să sugerez este să mergem toți patru la ea acasă să ne distrăm și să vedem ce se mai întâmplă.

Scott se aplecă în scaun.

— Și apropo de asta. Tot nu înțeleg de ce te-ai despărțit de ea. E evident că ea încă te place și voi doi păreați să fiți făcuți unul pentru celălalt.

Will își scutură capul.

— Nu eram făcuți unul pentru celălalt.

— Ai mai zis asta, dar la ce te referi? E nebună sau ceva de genul ăsta când sunteți numai voi doi? Ce s-a întâmplat? Ai găsit-o deasupra ta cu un cuțit de măcelar sau urla la lună când mergeați la plajă?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Pur și simplu nu a mers.

— Pur și simplu nu a mers, repetă Scott. Tu te auzi ce spui?

Când Will nu dădu semne de înduplecare, Scott se aplecă peste masă.

— Haide, prietene! Fă-o pentru mine, atunci. Trăiește și tu un pic. E vacanța de vară. Fă-o pentru echipă.

— Acum chiar că pari disperat.

— Sunt disperat. Dacă tu nu vii cu Ashley în seara asta, nici Cassie nu vine cu mine. Și vorbim despre o fată care e gata să trăiască o aventură. Vrea să facă ceva.

— Îmi pare rău. Dar nu pot să te ajut.

— Bine. Distruge-mi viața. La urma urmei, cui îi pasă, corect?

— Vei supraviețui. Făcu o pauză. Ți-e foame?

— Puțin, bombăni Scott.

— Haide. Să luăm niște cheesburgeri.

Will se ridică de la masă, însă Scott continuă să fie bosumflat.

— Trebuie să mai repeți preluarea de jos, spuse el referindu-se la jocul de volei de mai devreme. Trimiteai mingea în toate direcțiile. Abia reușeam să ne menținem în joc.

— Ashley mi-a spus că sunt la fel de bun ca tine.

Scott pufni și se ridică de la masă.

— Habar n-are ce vorbește.

După ce stătură la coadă să-și ia de mâncare, Will și Scott trecură la standul cu condimente, unde Scott își înecă burgerul în ketchup. Curgea pe margini când Scott puse pâinea la loc.

— Dezgustător, comentă Will.

— Stai să vezi fază. Era un tip pe care-l chema Ray Kroc și care a început compania asta pe nume McDonald's. A auzit de ea? În fine, pe hamburgerul inițial – în multe privințe era hamburgerul tradițional american, să știi – a insistat să se mai pună ketchup. Lucrul acesta ar trebui să-ți spună cât de important este gustul per total.

— Tu vorbește acolo! Ești atât de fascinant! Mă duc să-mi

iau ceva de băut.

— Îmi aduci și mie o sticlă de apă, te rog?

Când Will se îndepărtă, ceva alb străfulgeră pe lângă el îndreptându-se spre Scott; Scott văzu și sări instinctiv din drum, scăpându-și hamburgerul.

— Ce naiba faci? vru Scott să știe, învărtindu-se.

Pe jos se afla o cutie boțită de cartofi prăjiți. În spatele lui, Teddy și Lance stăteau cu mâinile în buzunare. Marcus se afla între ei, încercând, dar nereușind, să pară nevinovat.

— Nu știu la ce te referi, răspuse Marcus.

— La asta! mârâi Scott dând cu piciorul în cutie înspre ei.

Tonul acesta al vocii lui, avea Will să gândească mai târziu, făcea pe toată lumea tensionată în preajma lui. Will simți cum i se zbârlește părul pe ceafă atunci când aerul păru să se deplaseze aproape fizic și palpabil între ei, un tremur care anticipa violență.

O violență pe care Marcus o căuta în mod evident...

Ca și cum îl momea.

Will văzu un tată luându-și fiul și îndepărtându-se, în timp ce Ashley și Cassie, întoarse de pe ponton, înțepeniră la margine. Într-o parte, Will o recunoscuse pe Galadriel mai nou își spunea Blaze trăgându-se mai aproape.

Scott se uită urât la ei, strângând din dinți.

— Știți, m-am săturat până peste cap de tot rahatul cu voi.

— Și ce-ai de gând să faci? rânji Marcus. Arunci cu o rachetă în mine?

Atât îi trebui. În timp ce Scott făcu un pas brusc în față, Will începu să se împingă înnebunit prin mulțime, încercând să ajungă la timp la prietenul său.

Marcus nu se mișcă. Nu-i a bine. Will știa că el și prietenii lui erau în stare de orice... și cel mai rău lucru dintre toate era faptul că ei știau ceea ce făcuse Scott...

Dar furios cum era, lui Scott nu părea să-i pese. În timp ce Will înainta în grabă, Teddy și Lance se depărtară, prinzându-l pe Scott în mijlocul lor. Încercă să străbată distanța rămasă, însă Scott se mișca prea repede și totul păru să se întâmple dintr-odată. Marcus făcu o jumătate de pas în spate, în timp ce Teddy dădu cu piciorul într-un

scaun, forțându-l pe Scott să sară din calea lui. Se izbi de o masă, răsturnând-o.

Scott își recăpătă echilibrul și-și strânse pumnii. Lance îl încolți dintr-o parte. În timp ce Will înainta cu greu luându-și avânt, auzi vag țipătul unui copil. Eliberându-se de mulțime, coti spre Lance când, dintr-odată, o fată păși în mijlocul încăierării.

— Opriți-vă odată! strigă fata, aruncându-și mâinile în față. Terminați-o! Toți!

Vocea îi era surprinzător de puternică și de autoritară, suficient să-l facă pe Will să se oprească din drum. Toată lumea îngheță și, în tăcerea aceea bruscă, țipetele copilului răsunară strident. Fata se afla în mijloc și se uita la fiecare scandalagiu în parte și imediat ce Will văzu șuvița mov din părul ei, își dădu seama unde o mai văzuse. Numai că acum purta un tricou mult prea mare pentru ea cu un pește în partea din față.

— Cearta s-a terminat! Nu mai e nicio ceartă! Nu vedeți că este aici un copil rănit?

Provocându-i să o contrazică, își făcu loc între Scott și Marcus și se aplecă spre copilașul care plângea, din cauză că fusese trântit la pământ în toată agitația aceea. Avea trei sau patru ani și o cămașă portocalie ca dovleacul. Când fata îi vorbi, vocea îi deveni blândă, iar zâmbetul cald.

— Ești bine, drăguțule? Unde este mama ta? Haide s-o găsim, bine?

Copilul păru să se concentreze în momentul de față pe tricoul ei.

— El este Nemo, spuse ea. Și el s-a rătăcit. Ți place de Nemo?

Într-o parte, o femeie panicată cu un bebeluș în brațe își făcea loc prin mulțime ignorând tensiunea din aer.

— Jason? Unde ești? Ați văzut un băiețel? Blond și cu cămașă portocalie?

Ușurarea i se instaură pe chip atunci când îl văzu. Își așeză mai bine bebelușul pe șold și veni repede lângă el.

— Nu ai voie să fugi așa, Jason! țipă ea. M-ai speriat. Ești bine?

— Nemo, spuse el arătând spre fată.

Mama se întoarse, observând-o pe fată pentru prima dată.

— Mulțumesc – a plecat de unul singur când schimbam scutecul copilului și...

— Nu-i nimic, spuse fata scuturând din cap. N-are nimic.

Will o privi pe mamă plecând împreună cu copiii ei, după care își întoarse atenția înapoi spre fată, observând felul blând în care zâmbea în timp ce băiețelul se îndepărta. Cu toate acestea, odată ce acesta se îndepărtă suficient, fata păru să observe brusc faptul că toată lumea din mulțime se uita la ea. Își încruciașă brațele dezorientată atunci când mulțimea începu să se separe făcând loc unui polițist care se apropia cu pași repezi.

Marcus îi șopti ceva repede lui Scott înainte să se facă iar una cu mulțimea. Teddy și Lane făcură același lucru. Blaze se întoarse și ea să se ia după ei și, spre surprinderea lui Will, fata cu șuviță mov se întinse s-o apuce de braț.

— Stai! Unde vă duceți? strigă ea.

Blaze își scutură brațul să se elibereze din strânsoare, mergând cu spatele.

— La Bower's Point.

— Unde-i asta?

— Mergi drept pe plajă. Îl găsești tu.

Blaze se întoarse și se grăbi să-l prindă pe Marcus din urmă.

Fata păru să nu știe exact ce să facă. Dar apoi tensiunea, atât de densă cu doar câteva minute în urmă, se evaporă la fel de repede cum apăruse. Scott îndreptă masa și se duse spre Will tocmai când fata fu abordată de un bărbat despre care el presupuse că era tatăl ei.

— Aici erai! strigă el pe un ton ușurat și exasperat deopotrivă. Te căutăm de ceva vreme. Ești gata să mergem?

Fata care se uita după Blaze nu era deloc încântată să-l vadă.

— Nu, replică ea sec.

Și spunând asta, intră cu pași repezi în mulțime, îndreptându-se spre plajă. Lângă tatăl ei mergea un băiețel.

— Presupun că nu-i e foame, sugeră băiețelul.

Bărbatul puse mâna pe umărul băiatului, privind cum fata coboară scările spre plajă fără să se uite înapoi.

— Presupun că nu, spuse el.

— Îți vine să crezi una ca asta? urlă Scott, trăgându-l pe Will de la scena pe care o observa atât de îndeaproape. Scott era încă agitat, adrenalina curgându-i prin vene. Eram gata să-l fac praf pe ciudatul acela.

— Aăă... mda, răspunse el. Scutură din cap. Nu prea cred că Teddy și Lance te-ar fi lăsat să faci asta.

— N-ar fi făcut nimic. E numai gura de ei.

Will nu prea credea asta, însă nu mai spuse nimic.

Scott trase aer în piept.

— Stai puțin. Vine un polițist.

Ofițerul se apropie încet de ei, încercând în mod evident să estimeze gravitatea situației.

— Ce se întâmplă aici? vru el să știe.

— Nimic, domnule polițist, răspunse Scott nevinovat.

— Am auzit ceva de-o bătaie.

— Nu, domnule.

Polițistul aștepta mai multe detalii, cu o expresie sceptică. Nici Scott, nici Will nu spuseră nimic. Dar apoi zona se umplu de oameni preocupați de alte treburi. Polițistul inspectă zona, asigurându-se că nu-i scăpa nimic, după care chipul i se luminează în semn că recunoscuse pe cineva care stătea în spatele lui Will.

— Steve, tu ești? strigă el.

Will îl privi cum se îndreaptă cu pași mari spre tatăl fetei.

Ashley și Cassie se furișară pe lângă ei. Cassie avea fața îmbujorată.

— Te simți bine? se agită ea.

— N-am nimic, răspunse Scott.

— Tipul acela e nebun. Ce s-a întâmplat? Nu am văzut cum a început.

— A aruncat ceva spre mine și eu n-aveam de gând să suport fără să fac nimic. M-am săturat până peste cap de felul în care se comportă tipul ăla. Crede că toată lumea se teme de el și că poate să facă ce vrea, dar data viitoare când mai încearcă ceva, n-o să iasă bine...

Will îl ignoră. Scott tot timpul se dădea mare; făcea același lucru și la meciurile de volei și Will învățase să nu-l ia în seamă.

Se întoarse cu spatele, uitându-se la polițistul care vorbea cu tatăl fetei, întrebându-se de ce fata voia cu orice preț să scape de tatăl ei. Și de ce umbla în gașca lui Marcus. Nu era ca ei, iar Will avea o bănuială că nu știa în ce se băga cu ei. În timp ce Scott continua să o asigure pe Cassie că s-ar fi descurcat cu ușurință cu toți trei, Will se trezi chinându-se să tragă cu urechea la conversația polițistului cu tatăl fetei.

— Oh, salut, Pete! spuse tatăl. Ce se întâmplă?

— Toate vechi, răspunse polițistul. Fac tot posibilul să țin lucrurile sub control pe aici. Cum mai merge lucrul la fereastră?

— Încet.

— Asta ai spus și data trecută când te-am întrebat.

— Da, dar acum am o armă secretă. El este fiul meu, Jonah. El va fi asistentul meu vara asta.

— Serious? Bravo ție, micuțule... Nu era vorba să vină și fiica ta, Steve?

— E aici, răspunse tatăl.

— Mda, dar a plecat iar, adăugă băiatul. E destul de supărată pe tata.

— Îmi pare rău să aud asta.

Will îl privi pe tată arătând spre plajă.

— Ai idee unde ar putea să se ducă?

Ofițerul se chinui să scruteze zona apei.

— S-ar putea duce oriunde. Dar vreo doi dintre puștii aceia sunt pieze-rele. Mai ales Marcus. Crede-mă, nu ai vrea ca fiica ta să umble cu el.

Scott încă le vrăjea pe Cassie și Ashley cu lăudăroșenia lui. Ignorându-l, Will simți brusc nevoia să spună ceva. Nu o cunoștea pe fată, nu știa de ce plecase valvârtej. Poate avea un motiv bun. Dar pe măsură ce observă îngrijorarea încrețind fruntea tatălui, își aminti de răbdarea și de bunătatea ei atunci când îl salvase pe copilul acela, iar cuvintele îi ieșiră înainte să le poată opri.

— S-a dus la Bower's Point, anunță el.

Scott se opri la jumătatea frazei și Ashley se întoarse încruntată spre el. Ceilalți trei îl studiau nesiguri.

— Fiica dumneavoastră, nu? Când tatăl dădu ușor din cap, el continuă: Se duce la Bower's Point.

Ofițerul continuă să se uite la el, după care se întoarse către tată.

— După ce termin aici, mă duc să vorbesc cu ea să văd dacă pot s-o conving să vină acasă, bine?

— Nu trebuie să faci asta, Pete.

Polițistul continuă să studieze grupul de la distanță.

— Cred că acum cel mai bine ar fi să plec.

Will simți în mod inexplicabil un val de ușurare. Probabil că se vedea asta, pentru că atunci când se întoarse către prietenii lui, toți se holbau la el.

— Ce naiba a fost asta? vru Scott să știe.

Will nu răspunse. Nu putea, pentru că nici el nu se înțelegea pe sine.

6

RONNIE

În mod normal, Ronnie probabil că ar fi apreciat o seară ca aceasta. În New York, luminile orașului nu îți permiteau să vezi prea multe stele, însă aici era exact opusul. Chiar și prin stratul de ceață ușoară reușea să distingă clar Calea Lactee și, chiar la sud, Venus strălucea intens. Valurile se izbeau și se rostogoleau ritmic de-a lungul plajei și, la orizont, reuși să vadă luminile palide a vreo șase bărci de pescuit creveți.

Dar acum nu era ceva normal. În timp ce stătea pe verandă, se uita urât la polițist, neagră de furie.

Nu, puțin de spus. Nu era pur și simplu neagră. *Clocotea de nervi*. Ceea ce se întâmplase fusese atât de... exagerat de protector, se *întrecuse măsura în asemenea hal*, că nu-i venea să creadă. Primul ei gând fusese să facă autostopul până la o stație de autobuz și să-și cumpere un bilet pentru New York. Nu le-ar fi spus tatălui sau mamei ei; ar fi sunat-o pe Kayla. Odată ajunsă acolo, s-ar fi gândit ce să facă după aceea. Indiferent de decizia pe care urma să o ia, nu avea cum să fie mai rău decât era atunci.

Dar lucrul acesta nu era posibil. Nu cu polițistul Pete acolo. El stătea în spatele ei acum, asigurându-se că intră în casă.

Nu-i venea să creadă. Cum putuse tatăl ei – sânge din sângele ei – să facă un asemenea lucru? Era aproape adultă, nu făcuse nimic greșit și, în plus de asta, nu era nici măcar miezul nopții încă. Care era problema? De ce făcuseră atâta zgomot pentru nimic? Oh, sigur că la început polițistul Pete o făcuse să pară o evacuare obișnuită de la Bower's Point lucru care nu îi surprinsese pe ceilalți dar apoi își îndreptase atenția către ea. Mai precis o fixase cu privirea.

— Te duc acasă, spusese el, făcând-o să pară o fetiță de opt ani.

— Nu, mulțumesc, răspunsese ea.

— Atunci va trebui să te arestez pentru vagabondaj și să vină tatăl tău să te ia acasă.

Atunci își dăduse seama că tatăl ei apelase la poliție să o aducă acasă; o clipă, înghețase oripilată de acest gând.

Adică da, avusese probleme cu mama ei și da, când și când nu-i băgase în seamă limitele orare impuse de venit acasă. Dar niciodată, nici măcar o dată, mama ei nu trimisese poliția după ea.

Pe verandă, polițistul îi întrerupse gândurile.

— Haide, o grăbi el, dându-i de înțeles că, dacă ea nu deschidea ușa, o făcea el.

Auzea de dinăuntru sunetele delicate ale pianului și recunoscuse sonata lui Edvard Grieg în mi minor. Trase adânc aer în piept înainte să deschidă ușa, după care o trânti în urma ei.

Tatăl ei se opri din cântat și ridică privirea, în timp ce ea se uită urât la el.

— Ai trimis copoi după mine?

Tatăl ei nu spuse nimic, însă tăcerea era și ea un răspuns.

— De ce-ai face așa ceva? vru ea să știe. Cum ai putut să faci așa ceva?

El nu răspunse.

— Ce e? Nu ai vrut să mă distrez? Nu aveai încredere în mine? Nu ai priceput că nu vreau să fiu aici?

Tatăl ei își împleti degetele în poală.

— Știi că nu vrei să fii aici...

Ea făcu un pas în față, încă uitându-se urât.

— Deci ai hotărât să-mi distrugi și mie viața?

— Cine-i Marcus?

— Cui îi pasă! țipă ea. Nu asta e important! Nu o să monitorizezi fiecare persoană cu care vorbesc, deci nici măcar să nu încerci!

— Nu încerc...

— Urăsc să fiu aici! Nu înțelegi asta? Și te urăsc și pe tine!

Ea se holbă la el, chipul ei provocându-l s-o contrazică.

Spera ca el să încerce, ca să-i dea ocazia s-o repete.

Dar, ca de obicei, tatăl ei nu spuse nimic. Ura tipul acesta de slăbiciune. Furioasă, traversă camera, ajunsese la pian,

apucă poza cu ea cântând la pian – cea cu tatăl ei pe bancă lângă ea – și o zvârli prin cameră. Deși tresări la auzul sticlei sparte, el rămase tăcut.

— Ce? N-ai nimic de zis?

El își drese glasul.

— Camera ta este prima ușă pe dreapta.

Ea nici măcar nu vru să se obosească să răspundă acestui comentariu, așa că traversă valvârtej holul, hotărâtă să nu mai aibă nimic de-a face cu el.

— Noapte bună, draga mea! strigă el. Te iubesc.

Pentru o clipă, doar o clipă, inima i se strânse gândindu-se la ce-i spusese; dar regretul ei se evaporă la fel de repede cum apăruse. Era ca și cum el nici măcar nu-și dădea seama că ea era furioasă. Îl auzi începând din nou să cânte la pian, reluând exact de unde fusese întrerupt.

În dormitor – nu fusese prea greu de găsit având în vedere că erau doar trei uși pe hol, una care ducea spre baie și una care ducea spre camera tatălui ei –, Ronnie aprinse lumina. Oftă frustrată, după care își dădu jos tricoul ridicol cu Nemo pe care aproape uitase că-l avea pe ea.

Fusese cea mai urâtă zi din viața ei.

Oh, știa că era melodramatică în toată chestia asta. Nu era proastă. Și totuși, nu fusese o zi grozavă. Cam singurul lucru bun care se petrecuse în ziua aceea fusese faptul că o cunoscuse pe Blaze, ceea ce-i dădea speranța că poate avea măcar o persoană cu care să-și petreacă timpul vara asta.

Asta presupunând că Blaze mai voia să petreacă timp cu ea. După mica ispravă a tatălui ei, până și asta stătea sub semnul întrebării. Blaze și restul grupului probabil că încă mai vorbeau despre asta. Probabil că râdeau pe seama asta. Era genul de lucru despre care Kayla ar fi adus vorba ani întregi.

Toată chestia asta îi făcea greață. Aruncă tricoul cu Nemo într-un colț – dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată, tot ar fi fost prea curând – și începu să-și dea jos și tricoul ei de la concert.

— Înainte să mi se facă rău, ar trebui să știi că sunt aici.

Ronnie sări în sus la auzul vocii, întorcându-se să-l vadă pe Jonah holbându-se la ea.

— Ieși afară! țipă ea. Ce cauți aici? Asta este camera mea!

— Nu, este camera noastră, replică Jonah. Îi arată. Vezi? Două paturi.

— Nu am de gând să împart o cameră cu tine.

El își lăsă capul într-o parte.

— Ai de gând să dormi în cameră cu tata?

Ea deschise gura să răspundă, se gândi să se ducă în sufragerie înainte să-și dea brusc seama că nu mai vrea să se întoarcă acolo, apoi închise gura fără să scoată un sunet. Se duse cu pași apăsați spre bagajul ei, desfăcu fermoarul deasupra și dădu capacul la o parte. *Anna Karenina* se afla deasupra, iar ea o dădu deoparte, căutându-și pijamalele.

— M-am dat în roata mare, spuse Jonah. A fost destul de mișto să fiu așa de sus. Așa te-a găsit tata.

— Minunat.

— A fost super. Tu te-ai dat?

— Nu.

— Ar fi trebuit să te dai. Am putut să văd tocmai până în New York.

— Mă îndoiesc.

— Am putut. Pot să văd destul de departe. Cu ochelarii, vreau să spun. Tata a spus că am ochi de vultur.

— Mda, sigur.

Jonah nu spuse nimic. Își luă în schimb ursulețul pe care și-l adusese de acasă. Era obiectul de care se agăța când era agitat, iar Ronnie tresări, regretându-și vorbele. Uneori era ușor să-l privești ca pe un adult din felul în care vorbea, dar în clipa în care își trase ursulețul la piept, ea își dădu seama că nu trebuia să fie atât de dură cu el. Deși era un copil precoce, deși era vorbăreț până la exasperare uneori, era micuț pentru anii lui, mai degrabă de înălțimea unui copil de șase-șapte ani decât de înălțimea unuia de zece. Nu avusese o viață ușoară. Se născuse prematur cu trei luni, suferea de astm, vedere slabă și-i lipsea coordonarea motorie fină. Știa că puștii de vârsta lui puteau să fie răi.

— Nu am vrut să spun asta. Cu ochelarii, sigur ai ochi de

vultur.

— Da, sunt destul de buni acum, bombăni el, însă atunci când el se întoarse cu fața la perete, Ronnie tresări iar.

Era un copil dulce. Era o pacoste uneori, dar ea știa că el nu avea niciun pic de răutate în el.

Se duse la patul lui și se așeză lângă el.

— Hei, spuse ea. Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta. Pur și simplu am avut o seară groaznică.

— Știu, spuse el.

— Te-ai mai dat și în altceva?

— Tata m-a dus la majoritatea. Lui aproape că i s-a făcut rău, dar mie nu. Și nu m-am temut deloc în casa bântuită. Mi-am dat seama că fantomele nu erau adevărate.

Ea îl mângâie pe șold.

— Mereu ai fost destul de curajos.

— Mda, spuse el. Ca atunci când a căzut lumina în apartament? Tu te-ai temut în noaptea aia. Și totuși, eu nu.

— Îmi amintesc.

El păru mulțumit de răspunsul ei. Apoi rămase tăcut și, când vorbi din nou, vocea abia dacă îi era mai tare decât o șoaptă.

— Ți-e dor de mama?

Ronnie se întinse după pătură.

— Mda.

— Și mie mi-e dor de ea. Și nu mi-a plăcut să fiu aici singur.

— Tata era în camera cealaltă, spuse ea.

— Știu. Dar mă bucur că până la urmă ai venit acasă.

— Și eu.

El zâmbi înainte să arate iar îngrijorat.

— Crezi că mama e bine?

— E bine, îl asigură ea. Trase pătura peste el. Dar știu că și ei îi e dor de tine.

A doua zi dimineață, cu soarele ițindu-se pe după perdele, lui Ronnie îi luă câteva secunde până să-și dea seama unde se afla. Se chiori la ceas și gândi: „Cred că glumești”.

Opt? Dimineața? Pe timp de *vară*?

Se trânti la loc în pat și se trezi holbându-se la tavan, știind deja că nici nu se punea problema să mai doarmă. Cel puțin, nu cu soarele acela care arunca săgeți prin ferestre. Nu cu tatăl ei, care deja cânta la pian în sufragerie. Și apoi își aminti brusc ce se petrecuse cu o seară în urmă, și își surprinse furia pe care o simțea față de ceea ce făcuse el ieșind iar la suprafață.

Începea o nouă zi în paradis.

Auza pe fereastră huruiturile îndepărtate ale motoarelor. Se ridică din pat și trase deoparte perdelele, sărind înapoi șocată când văzu un raton deasupra unui sac rupt de gunoi. Gunoiul împrăștiat era scârbos, însă ratonul era drăgălaș, iar Ronnie bătu cu degetul în geam încercând să-i atragă atenția.

Abia atunci observă gratiile de la fereastră.

Gratii. La. Fereastră.

Prinsă.

Își încleștă dinții, se întoarse valvârtej și se duse cu pași mari spre sufragerie. Jonah se uita la desene animate și mânca dintr-un castron cu cereale; tatăl ei ridică privirea, dar continuă să cânte.

Ronnie își puse mâinile în șold, așteptând ca el să se oprească. Dar nu o făcu. Observă că fotografia pe care o aruncase era din nou la locul ei pe pian, numai că fără sticlă.

— Nu poți să mă ții încuiată aici toată vara, spuse ea. Nu o să se întâmple așa ceva.

Tatăl ei își ridică privirea, însă continuă să cânte.

— La ce te referi?

— Ai pus gratii la ferestre! De parcă aș fi un prizonier?

Jonah continuă să se uite la desene animate.

— Ți-am zis eu c-o să se enerveze, comentă el.

Steve scutură din cap, mâinile continuând să i se miște pe clape.

— Nu le-am pus eu. Le avea casa dinainte.

— Nu te cred.

— Ba da, spuse Jonah. Ca să protejeze arta.

— Nu vorbesc cu tine, Jonah! Se întoarse înapoi către tatăl ei. Hai să lămurim o chestie. Nu ai să-ți petreci vara

tratându-mă ca și cum aș fi încă o fetiță! Am optsprezece ani!

— N-ai optsprezece ani până pe douăzeci august, rosti Jonah în spatele ei.

— Jonah, te-am rugat să nu te mai bagi! Se întoarse să se uite la el. Asta e între mine și tata.

Jonah se încruntă.

— Dar nu ai optsprezece ani încă.

— Nu asta e ideea!

— Am crezut că ai uitat.

— Nu am uitat! Nu sunt proastă!

— Dar ai spus...

— Ai putea să taci pur și simplu puțin? spuse ea, nereușind să-și ascundă exasperarea. Își roti privirea înapoi la tatăl ei, care continuase să cânte fără să rateze vreo notă. Ce-ai făcut azi-noapte a fost... Se opri, nereușind să exprime în cuvinte tot ce se petrecea, tot ce se întâmplase. Sunt destul de mare să iau propriile decizii. Înțelegi? Ai renunțat la dreptul de a-mi spune ce să fac atunci când ai plecat. Și ai putea *te rog* să mă ascuți?

Tatăl ei se opri brusc din cântat.

— Nu-mi place jocul ăsta pe care încerci să-l faci.

El părea confuz.

— Ce joc?

— ăsta! Cânti la pian în fiecare minut în care sunt aici! Nu-mi pasă cât de mult vrei să cânt! Nu am de gând să mai cânt vreodată la pian! Mai ales în fața ta!

— OK.

Ea așteptă să zică mai mult, dar asta fusese tot.

— Atât? întrebă ea. Asta e tot ce ai de zis?

Tatăl ei părea să dezbată modul în care să-i răspundă.

— Vrei micul dejun? Am prăjit niște costiță.

— Costiță? întrebă ea furioasă. Ai prăjit *costiță*?

— O-o, spuse Jonah.

Tatăl ei se uită la Jonah.

— E vegetariană, tată, explică el.

— Serios? întrebă el.

Jonah răspunse în locul ei.

— De trei ani. Dar e ciudată uneori, așa că se explică.

Ronnie se uită surprinsă la ei, întrebându-se cum de luase conversația altă întorsătură. Nu vorbeau despre costiță, ci despre ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— Hai să mai lămurim ceva, spuse ea. Dacă mai trimiți o dată poliția să mă aducă acasă, nu numai că refuz să cânt la pian. O să plec pur și simplu acasă. Nu voi mai vorbi cu tine niciodată. Și dacă nu mă crezi, pune-mă la încercare. Deja au trecut trei ani de când n-am mai vorbit cu tine, deci va fi cel mai ușor lucru pe care îl voi avea de făcut.

Și spunând acestea, se întoarse cu pași apăsăți în camera ei. Douăzeci de minute mai târziu, după ce făcu un duș și se schimbă, ieși pe ușă.

Primul lucru care-i veni în minte când înainta cu greu prin nisip fu acela că ar fi trebuit să poarte pantaloni scurți.

Deja era foarte cald, iar aerul era dens de umiditate. Pe plajă lumea începuse deja să-și întindă prosoapele sau să se joace printre valurile care se spărgeau la mal. Aproape de ponton, reperă vreo șase surferi plutind pe plăcile lor, așteptând valul perfect.

Deasupra lor, în capătul pontonului, bălciul dispăruse. Caruselele fuseseră dezasamblate, iar tarabele fuseseră deja tractate, lăsând în urma lor numai gunoi împrăștiat sau resturi de mâncare. Mergând mai departe, Ronnie rătăci prin mica zonă comercială a orașului. Nu era deschis niciun magazin încă, însă majoritatea erau genul de buticuri în care ea oricum nu ar fi călcat vreodată – haine de plajă pentru turiști, vreo două magazine care păreau specializate în fuste și bluze pe care le-ar purta mama ei, un Burger King și un McDonald's –, două locuri în care refuza să intre din principiu. Dacă mai pui la socoteală hotelul și vreo șase restaurante și baruri de fițe, ai terminat. Dacă trăgeai linie, singurele localuri interesante erau un magazin cu produse de surf, un magazin cu muzică și un restaurant de modă veche unde s-ar imagina petrecându-și timpul cu prietenii ei... în cazul în care și-ar fi făcut prieteni.

Se îndreptă înapoi spre plajă și coborî duna, observând faptul că lumea se înmulțise. Era o zi minunată și adia briza;

cerul de deasupra era de un albastru profund și senin. Dacă ar fi Kayla aici, ar lua în calcul varianta petrecerii zilei la soare, însă Kayla lipsea, și ea n-avea de gând să-și pună costumul de baie și să stea singură. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Poate ar trebui să încerce să-și caute ceva de lucru. I-ar oferi o scuză să scape de acasă mai toată ziua. Nu văzuse niciun semn cu „Angajăm personal” în vreo fereastră în oraș, dar cineva trebuia să angajeze, nu?

— Ai ajuns cu bine acasă? Sau polițistul a sfârșit prin a se da la tine?

Privind în spatele ei, Ronnie o văzu pe Blaze uitându-se la ea în sus de pe dună. Pierdută în gânduri cum era, nici măcar n-o observase.

— Nu, nu s-a dat la mine.

— Oh, deci te-ai dat tu la el?

Ronnie își încrucișă brațele.

— Ai terminat?

Blaze ridică din umeri, cu o expresie răutăcioasă, iar Ronnie zâmbi.

— Deci ce s-a întâmplat după ce am plecat? Ceva interesant?

— Nu. Băieții au plecat și nu știu unde s-au dus. Am sfârșit prin a dormi la Bower's Point.

— Nu te-ai dus acasă?

— Nu. Se ridică în picioare, scuturându-și nisipul de pe blugi. Ai ceva bani la tine?

— De ce?

Blaze se îndreptă.

— N-am mai mâncat de ieri-dimineată. Mi-e cam foame.

7

WILL

Îmbrăcat în uniformă, Will stătea în bazinul de sub Ford Explorer, privind cum se scurge uleiul în timp ce făcea tot posibilul să-l ignore pe Scott, lucru mai ușor de zis decât de făcut. Scott îi ținuse încontinuu predici lui Will cu privire la seara anterioară de când ajunseseră la muncă de dimineață.

— Vezi, ai înțeles greșit cu totul, continuă Scott, încercând s-o ia pe altă cale. Luă trei cutii de ulei și le puse pe raftul de lângă el. Există o diferență între *a-ți petrece noaptea împreună* și *a te împăca cu ea*.

— N-am terminat cu asta încă?

— Am fi terminat, dacă te-aș fi înțeles. Dar, din punctul meu de vedere, este clar faptul că erai derutat. Ashley nu vrea să se împace cu tine.

— Nu eram derutat, spuse Will. Își șterse mâinile cu un prosop. Ba *exact* asta voia.

— Mie Cassie nu asta mi-a spus.

Will puse prosopul deoparte și se întinse după sticla de apă. Atelierul tatălui său era specializat în reparații de frâne, schimburi de ulei, tunări și echilibrări de roți, iar tatăl lui voia mereu ca atelierul să arate ca și cum podeaua tocmai fusese cernită, iar afacerea abia deschisă. Din păcate, aerul condiționat nu fusese la fel de important pentru el, iar vara, temperatura se situa undeva între deșerturile Mojave și Sahara. Bău cu sete, terminând sticla înainte să înceapă să vorbească iar cu Scott. Scott era de departe cea mai încăpățânată persoană pe care o cunoscuse vreodată. Tipul îl putea scoate cu adevărat din sărite.

— Nu o cunoști pe Ashley așa cum o cunosc eu. Oftă. Și, în plus, s-a terminat de-adevăratelea. Nu înțeleg de ce continui să vorbești despre asta.

— Cu excepția faptului că Harry nu s-a întâlnit cu Sally⁷ aseară? Pentru că sunt prietenul tău și țin la tine. Vreau să te bucuri de vara asta. Vreau să mă bucur de Cassie.

— Și ieși cu ea dacă asta vrei.

— De-ar fi așa ușor. Vezi tu, aseară am sugerat același lucru. Dar Ashley era așa de supărată, încât Cassie nu a vrut să o lase singură.

— Îmi pare sincer rău că n-a mers.

Scott se uita la el neîncrezător.

— Mda, se vede.

Deja se scursese uleiul. Will luă cutiile și se îndreptă spre scări în timp ce Scott rămase jos ca să înlocuiască dopul și să arunce uleiul folosit în butoiul de reciclat. Când Will deschise cutia și fixă pâlnia, se uită la Scott care era jos.

— Hei, apropo de asta, ai văzut-o pe fata aia care a oprit bătaia? întrebă el. Cea care l-a ajutat pe băiețelul acela să o găsească pe mama lui?

Îi luă o clipă până când cuvintele rezonară în mintea lui.

— Te referi la puștoaica vampir cu tricou cu desene animate?

— Nu e vampir.

— Da, am văzut-o. Cea cu șuviță urâtă mov într-o parte și unghiile vopsite în negru? Ai vărsat sucul peste ea, mai ții minte? I se părea că miroși urât.

— Poftim?

— Zic și eu așa, spuse el întinzându-se după cutie. Tu nu i-ai observat expresia după ce te-ai izbit de ea, însă eu am văzut-o. Nu știa cum să scape de tine mai repede. Deci probabil că miroseai.

— A trebuit să-și cumpere un tricou nou.

— Așa, și ce-i cu asta?

Will adăugă o a doua cutie.

— Nu știi. Pur și simplu m-a surprins. N-am mai văzut-o pe aici.

---

⁷ Aluzie la comedia romantică americană *When Harry Met Sally* (Când Harry a întâlnit-o pe Sally) (n.tr.).

— Repet: și ce-i cu asta?

Chestia era că Will nu știa exact de ce se gândea la fata aceea. Mai ales luând în considerație cât de puține lucruri știa despre ea. Da, era drăguță – observase lucrul acesta imediat, în ciuda părului mov și a machiajului întunecat –, dar plaja era plină de fete drăguțe. Nu era nici din cauza felului în care oprise bătaia începută. În schimb, îi venea mereu în minte felul în care se purtase cu băiețelul care căzuse. Zărise o afecțiune surprinzătoare sub exteriorul ei rebel, lucru care-i suscitase curiozitatea.

Nu era deloc ca Ashely. Adică, nu voia să spună că Ashley era o persoană rea, pentru că nu era. Dar Ashley avea ceva superficial, chiar dacă Scott nu voia să creadă. În lumea lui Ashley, toată lumea și totul era aranjat în cutiuțe perfecte: popular sau tocilar, scump sau ieftin, sărac sau bogat, frumos sau urât. Iar la un moment dat se săturase de judecățile ei superficiale cu privire la valori și de incapacitatea ei de a accepta sau aprecia orice se afla la mijloc.

Dar fata cu șuviță mov în păr...

Știu instinctiv că nu era la fel. Bineînțeles că nu avea cum să fie absolut sigur, însă ar fi pariat că așa era. Nu-i punea pe ceilalți în cutiuțe perfecte pentru că nu se punea pe sine într-una, iar lucrul acesta îl surprinse, căci era revigorant și diferit, mai ales în comparație cu fetele pe care le cunoscuse la liceul Laney. Mai ales în comparație cu Ashley.

Deși era aglomerat la garaj, gândurile îi zburau la ea mai des decât s-ar fi așteptat.

Nu tot timpul. Dar suficient cât să-și dea seama că, din cine știe ce motiv, dorea să ajungă să o cunoască mai bine, și se trezi astfel întrebându-se dacă avea să o mai vadă vreodată.

8

RONNIE

Blaze o conduse pe Ronnie la un restaurant pe care îl văzuse când se plimbase prin zona comercială, iar Ronnie fu nevoită să recunoască faptul că avea un farmec aparte, mai ales dacă erai fană a anilor 1950. Avea o tejghea de modă veche cu scaune înalte, podeaua acoperită cu gresie în alb și negru, iar lângă pereți erau aliniate canapele roșii de vinil crăpat. În spatele tejghelei, meniul era scris cu cretă pe o tablă și, din ce-și dădea Ronnie seama, singurele schimbări care se făcuseră la el în ultimii treizeci de ani fuseseră prețurile.

Blaze comandă un cheeseburger, un shake de ciocolată și cartofi prăjiți; Ronnie nu se putu hotărî, așa că sfârși prin a-și comanda doar o cola dietetică. Îi era foame, însă nu era prea convinsă ce fel de ulei foloseau la baia de ulei și, pe deasupra, se părea că în restaurant nu mai erau alți clienți vegetarieni. Nu era mereu ușor să fii vegetarian și erau momente când dorea să renunțe la toată chestia asta.

Ca, de exemplu, în momentele în care îi chiorăia stomacul. Ca, spre exemplu, acum.

Dar nu avea să mănânce acolo. Nu avea să mănânce acolo nu din cauză că era genul de persoană *vegetariană din principiu*, ci din cauză că era genul de persoană *vegetariană pentru că nu voia să-i vină rău*. Nu-i păsa ce mâncau alți oameni; pur și simplu, atunci când se gândea la proveniența cărnii, își imagina o vacă în mijlocul pajiștii sau pe Babe porcușorul și îi venea greață.

Cu toate astea, Blaze părea încântată. După ce comandă, se lăsă pe spate în canapea.

— Ce zici de locul ăsta? întrebă ea.

— E curat. E oarecum diferit.

— Vin aici când eram mică. Tata mă aducea în fiecare duminică după slujbă să beau un shake de ciocolată. Sunt

cele mai bune. Iau înghețata dintr-un loc mic de prin Georgia, dar e minunată. Ar trebui să încerci și tu.

— Nu mi-e foame.

— Minți, spuse Blaze. Ți-am auzit stomacul chiorăind, dar în fine. Tu pierzi. Dar mersi pentru asta.

— Stai liniștită.

Blaze zâmbi.

— Deci ce s-a întâmplat aseară? Ești vreo... celebritate sau ceva de genul ăsta?

— Ce-ți veni să mă întrebți una ca asta?

— Din cauza polițistului și a faptului că te-a reperat pe tine. Trebuie să fi existat un motiv.

Ronnie se strâmbă.

— Cred că tata i-a spus să se ducă să mă găsească. Știa chiar și unde locuiesc.

— Nașpa de tine.

Ronnie râse, iar Blaze se întinse după solniță. După ce o întoarse cu susul în jos, începu să dea cu sare pe masă în timp ce cu un deget o strângea grămadă.

— Ce părere ți-a făcut Marcus? întrebă ea.

— N-am prea vorbit cu el. De ce întrebți?

Blaze păru să-și aleagă vorbele cu grijă.

— Marcus nu m-a plăcut niciodată, spuse ea. Adică, de când am crescut. Nu pot să spun că eu l-am plăcut foarte tare. A fost mereu cam... răutăcios, înțelegi? Dar apoi, nu știu, acum vreo doi ani, lucrurile s-au schimbat. Și când am avut nevoie de cineva, mi-a fost alături.

Ronnie privi grămada de sare crescând.

— Și ce-i cu asta?

— Am vrut doar să știi.

— Bine, spuse ea. Mă rog.

— Și pe tine.

— Cum adică?

Blaze își jupui niște ojă neagră de pe unghii.

— Eram gimnastă de performanță și pentru vreo patru sau cinci ani a fost cel mai important lucru din viața mea. Până la urmă m-am lăsat din cauza antrenorului meu. Era un nenorocit, îți spunea mereu ce faci greșit și nu te lăuda

niciodată pentru ce făceai bine. Mă rog, făceam într-o zi o nouă coborâre la bârână și a venit în grabă la mine țipând să mă fixeze cum trebuie și să îngheț în loc și toate chestiile despre care îl mai auzisem țipând de un milion de ori înainte. Mă săturasem să le tot aud, înțelegi? Așa că am spus „mă rog”, iar el m-a prins de braț atât de tare, că mi-a lăsat vânătăi. În fine, și el îmi spune: „Știi ce înseamnă atunci când spui «mă rog»? E doar un cod pentru cuvântul acela cu «să te ia» urmat de «naiba». Și, la vârsta ta, n-ai voie să spui niciodată nimănui asta”. Blaze se lăsă pe spate. Așa că atunci când cineva îmi spune „mă rog”, pur și simplu răspund cu „Și pe tine”.

Chiar în acel moment, chelnerița aduse mâncarea și o puse în fața lor cu o mișcare îndemânatică. După ce plecă, Ronnie își luă sucul.

— Mulțumesc pentru povestea înduioșătoare.

— Mă rog.

Ronnie râse din nou, plătându-i simțul umorului pe care-l avea Blaze.

Blaze se aplecă peste masă.

— Ia zi, care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Poftim?

— Serios. Mereu pun întrebarea asta oamenilor. Mi se pare interesantă.

— Bine, contraatacă Ronnie. Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut tu vreodată?

— Ușoară întrebare. Când eram mică, aveam o vecină – doamna Banderson. Nu era ea cea mai drăguță femeie, dar nici vrăjitoare nu era. Adică nu era genul să-și încuie ușa de Halloween sau chestii de-astea. Dar era foarte pasionată de grădina ei, înțelegi? Și de peluza ei. Dacă treceam vreodată pe de-a dreptul în drum spre autobuzul care ne ducea la școală, ieșea valvârtej din casă, țipând că-i stricăm iarba. În fine, și într-o primăvară, a plantat în grădină o mulțime de flori. Sute de flori. Era superb. Vizavi era un puști pe care-l chema Billy și care n-o plăcea nici el cine știe ce pe doamna Banderson pentru că o dată lovise o minge de baseball și

aterizase la ea în grădină și nu i-o mai dăduse înapoi. Și, într-o zi, ne-am băgat nasul prin șopronul lui cu unelte de grădinărit și am dat de un spray mare plin cu Roundup. Care omoară buruienile? Ei bine, într-o seară ne-am strecurat după lăsarea întinericului și am dat cu spray peste toate florile acelea –, nu mă întreba de ce. Presupun că la vremea aceea ni s-a părut oarecum amuzant. Nu era mare lucru. Cumperi altele, nu? Bineînțeles că nu-ți dădeai seama imediat. Durează câteva zile până să aibă efect. Și doamna Banderson era toată ziua afară udând și plivind până să observe că toate florile ei începuseră să se ofilească. La început, eu și Billy ne-am distrat pe seama asta, dar apoi am început să observ că era acolo înainte să plec la școală, încercând să-și dea seama ce se întâmplase, și o găseam tot acolo când mă întorceam de la școală. Și până la sfârșitul săptămânii, se ofiliseră toate.

— E îngrozitor! exclamă Ronnie, chicotind fără să vrea.

— Știu. Și încă îmi pare rău pentru asta. E unul dintre lucrurile acelea pe care mi-aș fi dorit să nu le fac.

— I-ai spus vreodată? Sau măcar te-ai oferit să înlocuiești florile?

— Părinții mei m-ar fi omorât. Dar nu am mai călcat în veci pe peluza ei de-atunci.

— Uau.

— După cum am spus, este cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Acum e rândul tău.

Ronnie se gândi.

— Nu am vorbit cu tatăl meu trei ani de zile.

— Asta știi deja. Și nu e așa de rău. Cum am spus, și eu încerc să nu vorbesc cu tatăl meu. Și mama mea habar nu are unde sunt în cea mai mare parte a timpului.

Ronnie privi în depărtare. Deasupra tonomatului era o fotografie cu Bill Haley & His Comets⁸.

— Mai furam de prin magazine, spuse ea cu glas scăzut. O

---

⁸ Prima formație americană de albi, care a adus muzica rock&roll în atenția americanilor și a lumii. (n.tr.).

grămadă. Nu mare lucru. Doar pentru bucuria de a o face.

— Furai?

— Nu o mai fac acum. Am fost prinsă. De fapt, am fost prinsă de două ori, dar a doua oară a fost un accident. S-a ajuns la tribunal, dar acuzațiile au rămas valabile încă un an. Practic, dacă nu mă mai bag în belele, se renunță la ele.

Blaze își lăsă burgerul mai jos.

— Asta e tot? Țsta e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Nu am omorât florile nimănui, dacă la asta te referi. Și nici n-am vandalizat nimic.

— Nu l-ai băgat pe fratele tău cu capul în toaletă niciodată? Nici n-ai lovit mașina? Sau ai bărbierit pisica sau ceva de genul ăsta?

Ronnie zâmbi discret.

— Nu.

— Probabil că ești cea mai plicticoasă adolescentă din lume.

Ronnie chicoti iar înainte să ia o înghițitură de suc.

— Pot să te întreb ceva?

— Te rog.

— De ce nu te-ai dus acasă azi-noapte?

Blaze luă un pic din sarea pe care o strânsese pe masă și o presără peste cartofii prăjiți.

— N-am vrut.

— Și mama ta? Nu se supără?

— Probabil că da, spuse Blaze.

Într-o parte, ușa se deschise larg, iar Ronnie se întoarse și-i văzu pe Marcus, Teddy și Lance îndreptându-se spre separeul lor. Marcus purta un tricou pe care era imprimat un craniu și avea un lanț agățat de găicile blugilor.

Blaze se dădu mai încolo, însă, în mod ciudat, Teddy se așeză lângă ea, în timp ce Marcus se înghesui lângă Ronnie. Lance trase un scaun de la o masă apropiată și-l întoarse înainte să se așeze, iar Marcus se întinse să ia farfuria lui Blaze. Teddy și Lance se întinseră imediat după cartofi.

— Hei, sunt ale lui Blaze, strigă Ronnie încercând să-i oprească. Luați-vă și voi.

Marcus se uită de la una la alta.

— Mda?

— E în regulă, spuse Blaze împingând farfuria spre el. Serios. Oricum nu puteam să mănânc tot.

Marcus se întinse după ketchup, purtându-se ca și cum își demonstrase punctul de vedere.

— Și despre ce vorbiți voi aici? Privind de afară, părea o discuție aprinsă.

— Despre nimic, spuse Blaze.

— Lasă-mă să ghicesc. Ți povestea despre iubitul sexy al mamei ei și despre actele lor nocturne de echilibristică.

Blaze se foi în locul unde stătea.

— Nu fi scârbos!

Marcus se uită fix la Ronnie.

— Ți-a spus că într-o noapte unul dintre iubiții mamei ei s-a strecurat în camera ei? Ea a reacționat ceva de genul: „Ai cincisprezece minute să te cari naibii de-aici”.

— Taci din gură odată, OK? Nu e amuzant. Și nu vorbeam despre el.

— Mă rog, spuse el rânjind răutăcios.

Blaze își luă shake-ul, în timp ce Marcus începu să-i mănânce burgerul. Teddy și Lance mai luară cartofi și, în următoarele cinci minute, toți trei devorară tot ce era în farfurie.

Spre exasperarea lui Ronnie, Blaze nu ripostase, iar Ronnie se întrebă de ce.

De fapt, nu se întrebă. Era clar că Blaze nu voia ca Marcus să se supere pe ea, așa că-l lăsa să facă tot ce dorea. Mai văzuse faza asta: Kayla, oricât de dură părea, era la fel când venea vorba de băieți. Și, în mod normal, ei o tratau ca pe un gunoi.

Dar nu avea de gând să spună lucrul ăsta. Știa că doar ar fi înrăutățit lucrurile.

Blaze luă o înghițitură din milkshake și-l puse la loc pe masă.

— Și ce vreți să faceți, băieți, după asta?

— Noi, nimic, mormăi Teddy. Babacul vrea ca eu și Lance să muncim azi.

— Sunt frați, explică Blaze.

Ronnie îi studie fără să găsească vreo asemănare.

— Serios?

Marcus termină burgerul și împinse farfuria spre mijlocul mesei.

— Știu. E greu de crezut că părinții pot să aibă doi copii așa de urâți, nu? În fine, familia lor deține o porcărie de motel dincolo de pod. Țevile au cam o sută de ani și treaba lui Teddy este să desfunde toaletele când se înfundă.

Ronnie strâmbă din nas, încercând să-și imagineze chestia asta.

— Serios?

Marcus dădu din cap.

— Scârbos, nu? Dar nu-ți face griji pentru Teddy. Se pricepe de minune. E un talent înnăscut. Ba chiar îi și place. Iar Lance – jobul lui este să curețe cearșafurile după ce clienții se tăvălesc la prânz prin ele.

— Scârbos, spuse Ronnie.

— Știu. Absolut dezgustător, adăugă Blaze. Și ar trebui să-ți vezi pe unii oameni care intră în camere cu ora. Ai putea să iei o boală numai intrând în cameră.

Ronnie nu știu ce să răspundă la asta, așa că se întoarse către Marcus.

— Și tu ce faci? întrebă ea.

— Ce vreau, răspunse el.

— Adică? îl provocă Ronnie.

— Ce-ți pasă ție?

— Nu-mi pasă, replică ea cu un ton relaxat. Întrebam și eu.

Teddy luă ultimii cartofi din farfuria lui Blaze.

— Înseamnă că pierde vremea la motel cu noi. În camera lui.

— Ai o cameră la motel?

— Acolo locuiesc, spuse el.

Întrebarea evidentă era de ce locuia la un motel, iar Ronnie așteptă mai mult de la el, însă Marcus tăcu. Bănuia că el voia ca ea să se dea pe lângă el ca să obțină mai multe informații. Poate că mergea prea departe cu gândul, însă avu

brusc sentimentul că el dorea ca ea să fie interesată de el. Dorea ca ea să-l placă. Chiar dacă Blaze era chiar acolo.

Suspiciunile îi fură confirmate când acesta își scoase o țigară. După ce o aprinse, îi suflă fumul în față lui Blaze, apoi se întoarse către Ronnie.

— Ce faci în seara asta? întrebă el.

Ronnie se foi pe scaun, simțindu-se brusc stânjenită. Se pare că toată lumea, inclusiv Blaze, aștepta răspunsul ei.

— De ce?

— Avem o mică reuniune la Bower's Point. Nu doar noi. Mai multe persoane. Vreau să vii și tu. Fără poliție, de data asta.

Blaze studie blatul mesei, jucându-se cu grămăjoara de sare. Cum Ronnie nu răspunse, Marcus se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă fără să se uite înapoi.

9

STEVE

— Hei, tată, strigă Jonah.

Stătea în spatele pianului, în timp ce Steve aducea farfuriile cu paste la masă.

— Aici ești cumva tu cu bunica și bunicul?

— Da, ei sunt părinții mei.

— Nu-mi aduc aminte poza. Vreau să spun, din apartament.

— A fost în biroul meu de la școală o bună bucată de timp.

— Oh, făcu Jonah. Se aplecă mai aproape de poză, studiind-o. Semeni oarecum cu bunicul.

Steve nu știa dacă era așa sau nu.

— Poate puțin.

— Ți-e dor de el?

— A fost tatăl meu. Tu ce crezi?

— Mie mi-ar fi dor de tine.

În timp ce Jonah se apropia de masă, Steve se gândi că fusese o zi plăcută, fără evenimente ieșite din comun. Petrecuseră dimineața în atelier, unde Steve îl învățase pe Jonah să taie sticlă; mâncaseră sandviciuri pe verandă și culeseră scoici după-amiaza târziu. Iar Steve îi promisese că, imediat după lăsarea întinericului, avea să-l ducă pe Jonah la o plimbare pe plajă cu lanternele ca să vadă sute de crabi-păianjen ieșind și intrând în vizuinile lor din nisip.

Jonah își trase scaunul și se trânti în el. Luă o gură de lapte, lăsându-și o mustață albă.

— Crezi că Ronnie vine acasă în curând?

— Sper.

Jonah își șterse buza cu podul palmei.

— Uneori stă în oraș destul de târziu.

— Știu.

— Ofițerul de poliție o aduce acasă și azi?

Steve aruncă o privire la fereastră; se apropia apusul și

apa devenea opacă. Se întrebă unde era și ce făcea.

— Nu, spuse el. Nu în seara asta.

După plimbarea pe plajă, Jonah făcu un duș înainte să se târască în pat. Steve trase păturile peste el și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc pentru o zi minunată, șopti Steve.

— Cu plăcere.

— Noapte bună, Jonah. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, tată.

Steve se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Tată?

Steve se întoarse.

— Da?

— Pe tine te-a dus vreodată tatăl tău să căutați crabipăianjen?

— Nu, spuse Steve.

— De ce nu? A fost super.

— Nu era genul acela de tată.

— Dar ce fel de tată era?

Steve se gândi la întrebarea aceasta.

— Era un tată complicat, răspunse el într-un final.

Aflat la pian, Steve își aminti de o după-amiază petrecută cu șase ani în urmă, când îl luase pe tatăl lui de mână pentru prima oară în viața lui. Îi spusese tatălui său că știa că făcuse tot posibilul să-l crească bine, că nu-l condamna pentru nimic și, cel mai important lucru dintre toate, că-l iubea.

Tatăl lui se întorsese spre el. Ochiul lui erau concentrați și, în ciuda dozelor mari de morfină pe care le luase, mintea îi era limpede. Se uitase la Steve o bună bucată de timp înainte să-și retragă mâna.

— Parcă ești o femeie când vorbești așa, spusese el.

Se aflau într-un salon semiprivat de la etajul patru al spitalului. Tatăl lui era internat acolo de trei zile. Tuburi intravenoase îi șerpuiau din brațe și nu mai mâncase hrană solidă de mai bine de o lună. Avea obrații supti, iar pielea îi

era translucidă. De aproape, lui Steve i se părea că respirația tatălui său mirosea a putreziciune, un alt semn că boala, cancerul, își anunța victoria.

Steve se întorsese spre fereastră. Afară, nu vedea nimic decât ceruri albastre, o bulă luminoasă și rigidă care înconjură camera. Nu păsări, nu nori, nu copaci la vedere. În spatele lui, auzea sunetul ritmic al monitorului cardiac. Părea puternic și sacadat, cu un ritm regulat, făcând să pară că tatăl lui avea să mai trăiască încă douăzeci de ani. Dar nu inima era cea care-l omora.

— Cum se simte? întrebuse Kim mai târziu noaptea, când vorbiseră la telefon.

— Nu bine, spusese el. Nu știu cât timp mai are...

Nu terminase fraza. Și-o imaginase pe Kim la celălalt capăt al firului, stând lângă aragaz, amestecând în paste sau tocând roșii, cu receptorul fixat între umăr și ureche. Nu reușise niciodată să stea într-un loc în timp ce vorbea la telefon.

— A mai venit cineva pe-acolo?

— Nu, răspunsese el.

Ceea ce nu-i spusese fusese faptul că, din ce îi mărturisiseră asistentele, nu mai venise nimeni în vizită la el.

— Ai reușit să vorbești cu el? întrebuse ea.

— Da, dar nu mult. A fost când conștient, când inconștient cea mai mare parte a zilei.

— I-ai spus ce ți-am zis eu să-i spui?

— Da, răspunsese el.

— Și el ce-a spus? întrebuse ea. A spus că te iubește și el?

Steve știa răspunsul pe care-l voia ea. În casa tatălui său, studiasse fotografiile de pe șemineu; familia după botezul lui Steve, o fotografie cu Kim și Steve de la nuntă, Ronnie și Jonah când erau micuți. Ramele erau prăfuite, neatinsse de ani de zile. Știa că mama lui fusese cea care le pusese acolo și, în timp ce le privea, se întrebuse la ce se gândea tatăl lui când se uita la ele, sau dacă măcar le vedea ori dacă măcar își dădea seama de prezența lor acolo.

— Da, răspunsese el într-un final. Mi-a spus că mă iubește.

— Mă bucur. Tonul ei era ușurat și satisfăcut, ca și cum răspunsul lui îi confirmase ceva cu privire la lume. Știu cât de important era pentru tine.

Steve crescuse într-o casă albă tip conac, într-un cartier cu case albe asemănătoare din zona de coastă a insulei. Era mică, avea două dormitoare, o singură baie și un garaj separat, în care țineau uneltele tatălui său, și care mirosea în permanență a rumeguș. În curtea din spate, umbrită de un stejar cioturos care era verde pe tot parcursul anului, nu bătea suficient soarele, așa că mama lui își planta grădina de legume în față. Cultiva roșii și ceapă, napi și fasole, varză și porumb, iar vara era imposibil să vezi din sufragerie drumul din fața casei. Uneori, Steve îi mai auzea pe vecini bombănind pe la spate, plângându-se cu privire la scăderea valorii proprietății, însă grădina era replantată în fiecare primăvară, și nimeni nu-i spusese vreo vorbă direct tatălui său. Știau și ei, la fel ca el, că nu le-ar fi folosit la nimic. Și în plus, le plăcea de soția lui, și știau cu toții că urmau să aibă nevoie de ajutorul lui într-o zi.

Tatăl lui era tâmplar de meserie, dar avea un talent deosebit să repare orice. Pe parcursul anilor, Steve îl văzuse reparând aparate de radio, televizoare, motoare auto și motoare de mașini de tuns iarba, țevi care curgeau, jgheaburi desprinse, ferestre sparte și o dată, chiar presele hidraulice ale unei micuțe fabrici de unelte din apropierea graniței statale. Nu fusese niciodată la liceu, dar avea o pricepere înnăscută pentru mecanică și pentru ideile de construcție. Când suna telefonul seara, tatăl lui răspundea mereu, din moment ce în majoritatea cazurilor pe el îl căutau. De cele mai multe ori, vorbea foarte puțin, ascultând cum i se descrie o urgență sau alta, iar apoi Steve îl privea cum nota cu atenție adresa pe bucăți de hârtie rupte din ziare vechi. După ce închidea telefonul, tatăl lui se ducea în garaj, își umplea trusa de unelte și pleca, de obicei fără să spună unde se duce sau când avea să se întoarcă acasă. Dimineața, cecul era pus cu grijă sub statueta lui Robert E. Lee pe care tatăl lui o sculptase dintr-o bucată de lemn, și, în timp ce tatăl lui își

lua micul dejun, mama lui îl masa pe spate și îi promitea să pună cecul la bancă. Era singurul gest de afecțiune pe care-l observa între ei. Nu se certau și evitau conflictul din principiu. Păreau să se bucure unul de prezența celuilalt când erau împreună și odată chiar îi surprinsese ținându-se de mână când se uitau la televizor; dar în optsprezece ani câți locuise acasă, Steve nu-și văzuse niciodată părinții sărutându-se.

Dacă tatăl lui avea vreo pasiune, aceea era pocherul. În serile în care nu suna telefonul, tatăl lui se ducea la un club ca să joace. Era membru al acelui club, nu pentru camaraderie, ci pentru jocuri. Stătea acolo la masă cu ceilalți, jucând cărți ore întregi. Jocul îl pătrundea cu totul; adora să estimeze probabilitățile de a face chintă la două capete sau să se hotărască dacă să meargă la cacealma când tot ce avea în mână era o pereche de șesari. Când vorbea despre joc, îl descria ca pe o știință, ca și cum norocul de a trage cărți bune nu avea nimic de-a face cu câștigatul.

„Secretul este să știi să minți, obișnuia el să spună, și să știi când cineva te minte.” Tatăl lui, se hotărâse Steve într-un final, trebuie să fi știut cum să mintă. Când împlinise cincizeci și ceva de ani, cu mâinile aproape șubrede de la peste treizeci de ani de tâmplărie, tatăl lui încetase să mai facă ornamente pentru tavan sau tocuri de ușă în casele cu vedere la ocean care începuseră să răsară pe insulă; începuse să nu mai răspundă la telefon seara. Continua totuși cumva să-și plătească facturile și, spre sfârșitul vieții, avea bani mai mult decât suficienți în cont pentru a plăti îngrijirile medicale pe care asigurarea nu le acoperea.

Nu juca niciodată pocher sâmbăta sau duminica. Sâmbetele erau rezervate treburilor prin casă și, în vreme ce grădina din curtea din față poate că-i deranja pe vecini, interiorul era impecabil. Pe parcursul anilor, tatăl lui pusese baghete ornamentale pe tavan și lambriuri; sculptase consolele șemineului din două bucăți mari de lemn de arțar. Făcuse dulapurile din bucătărie și instalase podele de lemn care erau la fel de plane și de sigure ca o masă de biliard. Renovase baia și apoi o renovase iar opt ani mai târziu. În

fiecare sâmbătă seara, își punea sacou și cravată și-și scotea soția la cină. Duminica o păstra pentru el. După biserică, meșterea prin atelierul său, în timp ce soția lui cocea plăcinte sau punea legume la borcan în bucătărie.

Lunea, rutina începea de la capăt.

Tatăl lui nu-l învățase niciodată să joace pocher. Steve era suficient de deștept să învețe singur regulile de bază și-i plăcea să creadă că era suficient de priceput încât să-și dea seama când cineva mergea la cacealma. Jucase de câteva ori cu colegi de-ai lui de la facultate și descoperise că era normal, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalți. După ce absolvise facultatea și se mutase la New York, venise ocazional să-și viziteze părinții. Prima dată, nu-i văzuse de doi ani, și, când intrase pe ușă, mama lui îl îmbrățișase cu putere și îl sărutase pe obraz. Tatăl lui îi strânse mâna și spusese:

— Mamei tale i-a fost dor de tine.

Se servise plăcintă cu mere și cafea și, după ce terminaseră de mâncat, tatăl lui se ridicase și își luase cheile de la mașină. Era marți; asta însemna că se ducea la club. Jocul se termina la ora zece și avea să vină acasă cincisprezece minute mai târziu.

— Nu... nu te duce în seara asta, îl rugase mama lui, accentul ei european fiind mai pregnant ca niciodată. Steve abia a venit acasă.

Își aminti că fusese singura dată când o auzise pe mama lui cerându-i tatălui său să nu se ducă la club, dar în cazul în care fusese surprins, tatăl lui nu se manifestase. Se oprise în prag, iar când se întorsese, chipul îi era de necitit.

— Sau ia-l cu tine, îl rugase ea.

Își aruncase haina peste braț.

— Vrei să mergi?

— Sigur că da. Steve bătea cu degetele în masă. De ce nu? Pare distractiv.

După un moment, gura tatălui lui zvâcnise, arătând cel mai mic și mai scurt zâmbet. Dacă s-ar fi aflat la masa de pocher, Steve se îndoia că tatăl lui ar fi arătat chiar și atât.

— Minți, spusese el.

Mama lui murise brusc la câțiva ani după acea întâlnire, atunci când o arteră i se spărsese în creier și, stând la spital, Steve se gândea la bunătatea ei de neclintit când tatăl lui se trezise cu un horcăit înfundat. Își rotise capul și-l reperase pe Steve în colț. Din unghiul acela, cu umbrele jucându-se de-a lungul trăsăturilor ascuțite ale feței lui, dădea impresia că era un schelet.

— Încă ești aici.

Steve pusese deoparte amintirile și se așezase pe cel mai apropiat scaun.

— Mda, sunt încă aici.

— De ce?

— Cum adică de ce? Pentru că ești la spital.

— Sunt la spital pentru că sunt pe moarte. Și o să mor fie că ești tu aici, fie că nu. Ar trebui să te duci acasă. Ai soție și copii. N-ai ce să faci pentru mine.

— Vreau să fiu aici, spusese Steve. Ești tatăl meu. De ce? Nu vrei să fiu aici?

— Poate că nu vreau să mă vezi murind.

— Plec dacă vrei.

Tatăl lui scosese un zgomot asemenea unui sforăit.

— Vezi tu, tocmai asta e problema ta. Vrei ca eu să iau decizia pentru tine. Asta a fost mereu problema ta.

— Poate că vreau pur și simplu să mai petrec un timp cu tine.

— Vrei tu asta? Sau vrea soția ta să faci asta?

— Contează?

Tatăl lui încercase să zâmbească, dar nu reușise decât să facă o grimasă.

— Nu știu. Spune-mi tu.

De unde stătea la pian, Steve auzi o mașină apropiindu-se. Farurile străfulgerară fereastra și se mișcară de-a lungul pereților și, pentru o clipă, se gândi că poate o adusese cineva pe Ronnie acasă cu mașina. Dar lumina dispăru la fel de repede cum apăru, iar Ronnie tot nu era acolo.

Era trecut de miezul nopții. Se întrebă dacă să se ducă să

o caute.

Cu câțiva ani în urmă, înainte ca Ronnie să înceteze să mai vorbească cu el, el și Kim se duseseră la o consilieră maritală al cărei birou se afla în apropierea parcului Gramercy, într-o clădire renovată. Steve își aminti cum stătea lângă Kim pe o canapea, în fața unei femei slabe, cu trăsături masculine, de vreo treizeci de ani, care purta pantaloni largi gri și-i plăcea să-și apese buricele degetelor unele de altele. Atunci când făcuse lucrul acesta, Steve observase că nu purta verighetă.

Steve se simțea incomod; partea cu terapia fusese ideea lui Kim și ea venise deja singură. Aceasta era prima lor ședință împreună și, pe post de introducere, ea îi spusese consilierii că Steve își ținea sentimentele pentru el, dar că nu era vina lui. Niciunul din părinții lui nu fusese o persoană deschisă, spusese ea. Și nici nu crescuse într-o familie în care se discutau deschis problemele. Găsea în muzică o evadare, continuă ea să spună, și doar prin intermediul pianului învățase să simtă ceva.

— Este adevărat? întrebuse consiliera.

— Părinții mei erau oameni buni, replicase el.

— Cu asta nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Nu știu ce vreți să vă spun.

Consiliera oftase.

— OK, să spunem altfel? Știm cu toții ce s-a întâmplat și de ce sunteți aici. Cred că ceea ce Kim vrea este să-i spuneți cum v-a făcut să vă simțiți acest lucru.

Steve se gândise la întrebare. Voia să spună că toată discuția asta despre sentimente era irelevantă. Emoțiile vin și pleacă, și nu pot fi controlate, așa că nu exista niciun motiv pentru care să te îngrijorezi din cauza lor. Și că, într-un final, oamenii nu ar trebui judecați după faptele lor, de vreme ce, până la urmă, faptele îi definesc pe oameni.

Dar nu spusese asta. În schimb, își împletise degetele.

— Vreți să știți cum m-a făcut să mă simt?

— Da. Dar nu-mi spuneți mie. Arată spre soția lui. Spuneți-i lui Kim.

Se uitase la soția lui, simțindu-i nerăbdarea.

— M-am simțit...

Se afla într-un birou cu soția lui și cu o străină, angajat într-un fel de conversație pe care nu și-ar fi imaginat niciodată s-o aibă. Era zece și câteva minute dimineața și se întorsese în New York doar de câteva zile. Turneul îl purtase în vreo douăzeci și ceva de orașe în timp ce Kim lucra ca asistentă la o firmă de avocatură de pe Wall Street.

— M-am simțit... începu el din nou.

Când ceasul indică ora unu dimineața, Steve ieși afară să stea pe veranda din spate. Întunecimea nopții lăsase loc luminii mov a lunii, făcând vizibil drumul spre plajă. Nu o mai văzuse de șaisprezece ore și era preocupat, dacă nu chiar îngrijorat. Avea încredere că era destul de deșteaptă și de precaută să-și poarte singură de grijă.

OK, poate că era puțin îngrijorat.

Și, deși nu voia să facă asta, se întrebă dacă avea să dispară și a doua zi, în același fel ca și în acea zi. Și dacă povestea avea să se repete zi de zi, toată vara.

Timpul petrecut cu Jonah fusese ca găsirea unei comori speciale și voia să-și petreacă timp și cu ea. Se întoarse de pe verandă și intră înapoi în casă.

În momentul în care se așeză la pian, avu din nou sentimentul acela, același pe care i-l spusese consilierii maritale când stătuse pe canapea.

Se simțea pustiit.

10

RONNIE

O vreme, la Bower's Point se adunase un grup mai mare, însă plecaseră unul câte unul până când mai rămăseseră doar cei cinci obișnuiți. Câțiva dintre ceilalți erau de treabă, vreo doi erau chiar interesanți, însă apoi tăriile și berea începuseră să-și producă efectele, și toată lumea, cu excepția lui Ronnie, se considera mai amuzantă decât era de fapt. Și după o vreme, devenise plictisitor și familiar.

Stătea singură la marginea apei. În spatele ei, Teddy și Lance fumau, beau și, ocazional, aruncau cu mingi incandescente unul într-altul, Blaze stâlcea cuvintele și era toată agățată de Marcus. Se făcea târziu. Nu după standardele din New York – acasă nu-și făcea apariția prin cluburi decât pe la miezul nopții –, dar, având în vedere ora la care se trezise, fusese o zi lungă. Era obosită.

Ziua următoare avea de gând să doarmă până târziu. Când o să ajungă acasă, o să atârne prosoape sau o pătură peste perdele; la naiba, o să le bată în cuie de perete, dacă trebuie. Nu avea nicio intenție să-și petreacă vara trezindu-se odată cu fermierii, chiar dacă urma să-și petreacă ziua la plajă cu Blaze. Blaze o surprinsese cu sugestia asta, chiar suna destul de tentant. Și în plus, nu era cine știe ce altceva de făcut pe aici. Mai devreme, după ce plecaseră de la restaurant, intraseră în majoritatea magazinelor de prin apropiere – inclusiv în magazinul cu muzică, care era foarte interesant – și apoi se duseseră acasă la Blaze să se uite la *Clubul de mic dejun*, în timp ce mama ei era la serviciu. Sigur, era un film din anii optzeci, însă lui Ronnie tot îi plăcea și-l văzuse de cel puțin zece ori. Deși era demodat, i se părea surprinzător de real. Mai real decât ce se întâmpla acum în seara aceasta – mai ales că Blaze, cu cât bea mai mult, cu atât se agăța mai mult de Marcus și o ignora pe Ronnie.

Ronnie deja nu-l plăcea și nici nu avea încredere în Marcus. Avea un radar destul de bun când venea vorba de băieți și simțea că era ceva ciudat la el. Era ca și cum *lipsea* ceva din ochii lui Marcus atunci când vorbea cu ea. Spusese ceea ce trebuia – cel puțin, nu mai avea sugestii nebunești de genul să plece în Florida și apropo de asta, ce ciudată fusese faza – dar cu cât își petrecea mai mult timp cu el, cu atât mai tare o înfricoșa. Nici de Teddy sau de Lance nu-i plăcea, însă Marcus... avea sentimentul că atunci când se comporta normal nu făcea decât să joace un rol prin care să manipuleze oamenii.

Și Blaze...

Fusese ciudat să fie acasă la ea mai devreme, pentru că arăta atât de normal. Era amplasată pe o alee semicirculară și avea obloane de un albastru-deschis și un steag al Americii care flutura de la verandă. Înăuntru, pereții erau văruiți în culori vesele, iar pe masa din sufragerie se afla o vază cu flori proaspete. Era curat, dar nu obsesiv de curat. În bucătărie, pe masă erau niște bani și un bilet adresat lui Blaze. Când o surprinse pe Blaze băgând câteva bancnote în buzunar și citind biletul, Blaze menționează faptul că mama ei îi lăsa mereu bani. Era modul ei de a afla că Blaze e în siguranță atunci când nu venea acasă.

Ciudat.

Ceea ce voia de fapt era să vorbească cu Blaze despre Marcus, însă știa că n-ar folosi la nimic. Domnul știe că învățase lucrul acesta de la Kayla – Kayla trăia în negare –, dar chiar și așa, nu avea sens. Marcus era piață rea, iar lui Blaze îi era în mod clar mai bine fără el. Se întrebă de ce nu vedea Blaze lucrul acesta. Poate că aveau să vorbească despre asta a doua zi, la plajă.

— Te plictisim?

Se întoarse și-l văzu pe Marcus stând în spatele ei. Ținea în mână o minge incandescentă, lăsând-o să se rostogolească pe podul palmei.

— Am vrut pur și simplu să vin la apă.

— Vrei să-ți aduc o bere?

Din felul în care întrebuse, ea își dădu seama că el știa

răspunsul ei.

— Nu beau.

— De ce?

„Pentru că îi face pe oameni să se poarte prostește”, ar fi putut ea să răspundă. Dar nu spuse asta. Știa că orice explicație i-ar oferi, nu ar face decât să prelungească discuția.

— Nu beau și gata. Asta e tot.

— Spui doar nu? o ironiză el.

— Dacă spui tu.

În întuneric, purta pe buze o idee de zâmbet, însă ochii îi rămăseseră niște prăpăstii umbroase.

— Te crezi mai bună ca noi?

— Nu.

— Atunci hai! Arată spre foc. Stai cu noi.

— Stau bine aici.

El privi peste umăr. În spatele lui, Ronnie o văzu pe Blaze cotrobăind în lada frigorifică după încă o bere, ultimul lucru de care avea nevoie. Deja abia se mai ținea pe picioare.

Dintr-odată, făcu un pas spre ea, luând-o de talie. O strânse, aducând-o mai aproape de el.

— Hai să ne plimbăm pe plajă.

— Nu, șuieră ea. Nu am chef. Și ia-ți mâna de pe mine.

Mâna rămăsese tot acolo. Își dădea seama că lui Marcus îi făcea plăcere.

— Ești îngrijorată de ce-o să zică Blaze?

— Pur și simplu nu vreau, OK?

— Lui Blaze n-o să-i pese.

Ea făcu un pas în spate, mărinind distanța dintre ei.

— Dar mie îmi pasă, spuse ea. Și trebuie să plec.

El continuă să se uite la ea.

— Da, chiar să faci asta. Apoi, după o pauză, vorbi tare să-l audă și ceilalți: Nu, eu o să rămân aici. Dar mersi de invitație.

Era prea șocată ca să reacționeze cumva. În schimb, începu să meargă pe plajă știind că Blaze se uita după ea și dorindu-și brusc să plece cât mai repede de acolo.

Acasă, tatăl ei cânta la pian și, imediat ce ea intră în casă, el se uită la ceas. După ceea ce tocmai se petrecuse, nu avea chef să mai dea ochii și cu el, așa că se duse spre hol fără să spună o vorbă. Totuși, el trebuie să fi văzut ceva pe fața ei pentru că strigă după ea.

— Ești bine?

Ea ezită.

— Mda, sunt bine, spuse ea.

— Ești sigură?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El o studie înainte să răspundă.

— OK.

— Altceva?

— E aproape două dimineața, îi atrase el atenția.

— Așa, și?

El se aplecă peste clape.

— Sunt niște paste în frigider dacă ți-e foame.

Fu nevoită să recunoască faptul că o surprinsese cu asta. Nu tu predică, nu tu ordine, nu tu reguli. Exact opusul modului de a acționa al mamei ei. Dădu din cap în semn că nu și se duse în dormitor, întrebându-se dacă era cineva sau ceva normal pe acolo.

Uită să agațe pături la ferestre, așa că soarele străpunse camera, trezind-o după ce dormise mai puțin de șase ore.

Mârâi, se întoarse pe partea cealaltă și-și trase perna peste cap atunci când își aminti ce se întâmplase la plajă cu o seară înainte. Apoi se ridică, știind că somnul ieșea din discuție.

Marcus clar îi dădea fiori reci.

Primul ei gând fu acela că ar fi trebuit să spună ceva seara trecută, atunci când el vorbise tare. Ceva de genul „Ce naiba vorbești tu acolo?” sau „Dacă tu crezi c-aș merge undeva singură cu tine, ți-ai pierdut mințile!” Dar nu făcuse asta, și bănuia că plecarea ei fusese cel mai rău lucru pe care putuse să-l facă.

Trebuia, dar *trebuia* să vorbească cu Blaze.

Oftă, se ridică din pat și se duse încet spre baie. Făcu

repede un duș și-și puse un costum de baie pe sub haine, după care umplu o geantă de plajă cu prosoape și loțiune de soare. Când fu gata, îl auzi pe tatăl ei cântând la pian. Iar. Nici atunci când stătea și el în apartament nu cântase atât de mult. Concentrându-se asupra melodiei, își dădu seama că interpretase una dintre piesele pe care le cântase ea la Carnegie Hall, aceeași care se afla pe CD-ul pe care-l punea mama ei în mașină.

De parcă nu avea deja destule pe cap.

Trebuia să o găsească pe Blaze și să-i explice ce se întâmplase. Bineînțeles, cum avea să reușească asta fără să-l facă pe Marcus să pară mincinos reprezenta o problemă. Blaze dorea să-l creadă pe Marcus și cine știe ce mai spusese tipul după plecarea ei. Dar urma să se confrunte cu situația asta când avea să ajungă la ea; spera ca statul la soare să mai înmoaie lucrurile și să poată să explice totul firesc.

Ronnie ieși din baie și merse pe hol chiar când muzica din sufragerie se opri, doar ca să fie urmată de a doua piesă pe care o cântase la Carnegie Hall.

Se opri, ridicându-și geanta pe umăr. Normal că făcea asta. Era clar că auzise dușul și știa că era trează. Era clar că voia ca ei doi să se afle pe aceeași lungime de undă.

„Ei bine, nu astăzi, tată.” Îi părea rău, dar avea alte lucruri de făcut. Chiar nu avea chef de asta.

Se pregătea să iasă în grabă pe ușa de la intrare, când Jonah apăru din bucătărie.

— N-am vorbit noi că trebuie să-ți aduci ceva bun? îl auzi pe tatăl ei întrebând.

— Am adus. O tartă.

— Mă gândeam mai degrabă la niște cereale.

— Tarta are zahăr. Jonah era foarte serios. Am nevoie de energie, tată.

Ronnie începu să străbată repede sufrageria, sperând să ajungă la ușa înainte ca el să încerce să-i vorbească.

Jonah zâmbi.

— Oh, salut, Ronnie! spuse el.

— Salut, Jonah! Pa, Jonah!

Apucă mânerul ușii.

— Draga mea? îl auzi pe tatăl ei spunând. Se oprise din cântat. Putem să vorbim despre aseară?

— Chiar n-am timp de vorbă acum, spuse ea, aranjându-și geanta de pânză.

— Vreau doar să știu unde ai fost toată ziua.

— Nicăieri. N-are importanță.

— Ba are importanță.

— Nu, tată, replică ea pe un ton ferm. Nu are! Și am treabă acum, OK?

Jonah se duse la ușa cu tarta în mână.

— Ce treabă? Unde te duci acum?

Era exact conversația pe care sperase s-o evite.

— Nu-i treaba ta.

— Cât stai?

— Nu știu.

— Te întorci la prânz sau la cină?

— Nu știu, pufni ea. Plec.

Tatăl ei începu iar să cânte la pian. *A treia* ei piesă de la Carnegie Hall. Mai bine punea CD-ul mamei și gata.

— Mergem să înălțăm zmeie mai târziu. Eu și tata.

Ea nu păru să-l audă. În schimb, se duse valvârtej spre tatăl ei.

— Nu vrei să încetezi cu asta? izbucni ea.

El se opri brusc din cântat.

— Ce?

— Muzica pe care o cânti! Nu crezi că recunosc piesele? Știu ce faci și ți-am spus deja că n-am de gând să cânt.

— Te cred, zise el.

— Atunci de ce tot încerci să mă faci să mă răzgândesc? De ce de fiecare dată când ne vedem tu stai acolo și continui să faci asta?

El părea sincer derutat.

— N-are nicio legătură cu tine. Pur și simplu... mă face să mă simt mai bine.

— Ei bine, mie îmi face rău. Nu pricepi asta? Urăsc pianul. Urăsc faptul că a trebuit să cânt zilnic! Și urăsc faptul că încă trebuie să mai văd chestia aia idioată!

Înainte ca tatăl ei să apuce să spună vreo vorbă, ea se

întoarse, îi smulse lui Jonah tarta din mână și ieși în grabă din casă.

Îi luă vreo două ore până s-o găsească pe Blaze în același magazin de muzică la care fuseseră cu o zi în urmă, cam la două străzi de ponton. Ronnie nu știuse la ce să se aștepte atunci când intraseră prima oară în magazin – părea destul de desuet în epoca iPod-urilor și a descărcărilor de pe internet –, dar Blaze o asigurase că avea să merite, și chiar așa fusese.

Pe lângă CD-uri mai erau și discuri de vinil – sute chiar, unele fiind probabil de colecție, inclusiv un exemplar nedesfăcut din Abbey Road și o grămadă de discuri vechi de prin anii 1945, agățate de perete, cu autografele unor personalități precum Elvis Presley, Bob Marley și Ritchie Valens. Ronnie fu surprinsă că nu erau încuiate. Trebuie să fi fost valoroase, însă bărbatul care administra magazinul avea cam în jur de șaizeci de ani și părea să cunoască pe toată lumea. Purta părul lung și grizonant prins într-o coadă la spate, care-i ajungea până la talie, iar ochelarii semănau cu cei ai lui John Lennon. Purta sandale și o cămașă hawaiiană și, deși era suficient de bătrân să fie bunicul lui Ronnie, părea să știe mai multe lucruri despre muzică decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată, inclusiv o grămadă de chestii recente necunoscute de care ea nu auzise în New York. De-a lungul peretelui din spate erau căști la care clienții puteau fie asculta albumele și CD-urile, fie puteau descărca muzică pe iPod-urile lor. În dimineața aceasta, trăgând cu ochiul pe fereastră, o văzu pe Blaze ținând cu o mână casca la o ureche și cu cealaltă bătând în masă ritmul muzicii pe care o asculta.

Nu era pregătită în nicio privință pentru o zi la plajă.

Ronnie trase adânc aer în piept și intră în magazin. Oricât de rău ar suna – în primul rând nu credea că Blaze ar fi trebuit să se îmbete –, spera oarecum ca Blaze să fi uitat ce se întâmplase. Sau chiar mai bine, să fi fost suficient de trează să-și dea seama că Ronnie nu era nicidecum interesată de Marcus.

Imediat ce pornise pe culoarul plin de CD-uri, Ronnie simțise că Blaze o aștepta. Dădu volumul căștilor mai încet, deși nu le luă de la urechi, și se întoarse. Ronnie încă mai auzea muzica, un gen zgomotos și violent pe care nu-l recunoștea. Blaze strânse CD-urile.

— Am crezut că suntem prietene.

— Suntem, insistă Ronnie. Și te-am căutat peste tot pentru că nu am vrut să-ți faci o idee greșită cu privire la ceea ce s-a întâmplat aseară.

Expresia lui Blaze era rece.

— Te referi la faptul că l-ai invitat pe Marcus să se plimbe cu tine?

— Nu s-a întâmplat așa, se justifică Ronnie. Nu l-am invitat. Nu știu ce joc vrea el să joace...

— Ce joc să joace el? Ce joc să joace *el*? Blaze aruncă jos căștile. Am văzut eu cum te uitai la el! Am auzit ce-ai zis!

— Dar nu am spus nimic! Nu l-am invitat nicăieri...

— Ai încercat să-l săruți!

— Ce tot vorbești acolo? Nu am încercat să-l sărut...

Blaze făcu un pas în față.

— Mi-a spus el!

— Atunci minte! sări Ronnie, susținându-și cauza. E clar că e ceva în neregulă cu băiatul ăsta.

— Nu... nu... nici să nu îndrăznești să mergi până acolo...

— Te-a mințit. Nu l-aș săruta niciodată. Nici măcar nu-mi place de el. Singurul motiv pentru care eram acolo a fost pentru că ai insistat tu să mergem.

Timp de un moment lung, Blaze nu mai zise nimic. Ronnie se întrebă dacă o convinsese în sfârșit.

— Mă rog, spuse Blaze, din tonul ei înțelegându-se perfect sensul a ceea ce spusese.

Trecu în grabă pe lângă Ronnie, îmbrâncind-o în timp ce se îndrepta spre ușă. Ronnie o privi plecând, neștiind exact dacă suferea sau era furioasă din cauza felului în care tocmai se purtase Blaze, hotărându-se că era câte puțin din fiecare. O văzu pe fereastră pe Blaze plecând valvârtej.

S-a zis cu încercarea de împăcare.

Ronnie nu prea știa ce să facă acum: nu voia să se ducă la

plajă, dar nici acasă nu avea chef să meargă. Nu avea acces la vreo mașină și nu cunoștea pe absolut nimeni. Lucru care însemna... ce? Poate că va sfârși prin a-și petrece vara pe cine știe ce bancă unde ca să hrănească porumbeii ca unii dintre cei mai ciudați vizitatori din Central Park. Poate că avea chiar să le dea nume...

La ieșire, gândurile îi fură întrerupte de sunetul brusc al unei alarme și se uită peste umăr mai întâi de curiozitate și apoi derutată când își dădu seama ce se întâmpla. Exista o singură intrare și ieșire din magazin.

Nici nu se dumiri bine, că bărbatul cu coadă la spate veni în grabă spre ea.

Nu încercă să fugă pentru că știa că nu făcuse nimic rău; când bărbatul cu coadă îi ceru geanta, ea nu văzu niciun motiv pentru care să nu i-o dea. Era clar că se făcuse o greșală și, abia când bărbatul scoase două CD-uri și șase discuri din anii 1945 cu autograf din geanta ei, Ronnie își dădu seama că avusese dreptate cu privire la faptul că Blaze aștepta ca Ronnie s-o găsească. CD-urile erau cele pe care le avusese Blaze și tot aceasta dăduse discurile cu autograf jos de pe perete. Începu șocată să-și dea seama că Blaze plănuiise totul.

Simțindu-se brusc amețită, abia dacă auzi când administratorul magazinului îi spuse că poliția era deja pe drum.

11

STEVE

După ce cumpăraseră materialele de care aveau nevoie, în principiu placaj și lemn, Steve și Jonah își petrecură dimineața închizând ușa în care se afla pianul. Nu arăta grozav – tatăl lui ar fi fost îngrozit –, dar lui Steve i se părea că merge. Știa că această căsuță avea să fie în cele din urmă demolată; oricum, pământul valora mai mult fără ea. Casa fără etaj era înconjurată de vile cu trei etaje, iar Steve era sigur că vecinii o considerau o oribilitate care micșora valoarea propriilor proprietăți.

Steve bătu un cui, atârnă fotografia cu Ronnie și Jonah pe care o luase de pe pian și făcu un pas în spate să-și examineze opera.

Jonah strâmbă din nas.

— Arată ca și cum am fi construit un perete urât din placaj și am atârnat o poză de el. Și nici măcar nu mai poți să cânti la pian.

— Știu.

Jonah își lăsă capul pe-o parte.

— Cred că e și strâmb pe deasupra. Se cam curbează înăuntru și în afară.

— Eu nu văd nimic.

— Ai nevoie de ochelari, tată. Și tot nu înțeleg de ce ai vrut să faci asta.

— Ronnie a spus că nu mai vrea să vadă pianul.

— Așa, și?

— Nu am unde să ascund pianul, așa că, în loc să fac asta, am construit un perete. Acum nu mai este nevoie să-l vadă.

— Oh, făcu Jonah, meditănd la asta. Știi, de fapt nu îmi place să-mi fac teme. Ba chiar nici nu-mi place să le văd cum se adună la mine pe birou.

— E vară. Nu trebuie să-ți faci teme.

— Spun doar că poate ar trebui să construiesc un perete

în jurul biroului din camera mea.

Steve își înăbuși un râset.

— Poate va trebui să vorbești cu mama despre asta.

— Sau ai putea să faci tu asta.

Steve lăsă să-i scape un chicotit.

— Ți-e foame?

— Ai spus că mergem să ridicăm zmeie.

— Mergem. Vreau doar să știu dacă vrei să luăm prânzul.

— Cred că aș prefera o înghețată.

— Nu prea cred.

— O prăjiturică? întrebă Jonah plin de speranță.

— Ce-ai zice de un sandvici cu unt de arahide și jeleu?

— OK. Dar mergem să ridicăm zmeul, da?

— Toată după-amiaza?

— Cât vrei tu.

— OK. Mănânc un sandvici. Dar trebuie să mănânci și tu unul.

Steve zâmbi, punându-și brațul pe umărul lui Jonah.

— S-a făcut. Se îndreptară amândoi spre bucătărie.

— Știi, sufrageria e mult mai mică acum, observă Jonah.

— Știu.

— Și peretele *chiar* este înclinat.

— Știu.

— Și nu se potrivește cu ceilalți pereți.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

Fața lui Jonah deveni serioasă.

— Vreau doar să mă asigur că nu o iei razna.

Era o zi perfectă de înălțat zmeie. Steve stătea pe o dună la două case depărtare de a sa, privind zmeul zburând în zigzag pe cer. Jonah, plin de energie, ca de obicei, alerga de-a lungul plajei. Steve se uita la el cu mândrie, surprins să-și amintească faptul că, atunci când făcuse același lucru în copilărie, niciunul din părinții săi nu-l însoțiseră.

Nu fuseseră oameni răi. Știa lucrul acesta. Nu-l bătuseră niciodată, nu-l lăsaseră fără mâncare vreodată și nici nu se certau în prezența lui. Îl duceau la dentist sau la doctor o dată sau de două ori pe an, aveau mereu mâncare destulă,

avea mereu o haină groasă în diminețile răcoroase de iarnă și un bănuț în buzunar să-și cumpere lapte la școală. Dar dacă tatăl lui era o fire mai rece, nici mama lui nu era prea diferită, iar el bănuia că acesta fusese motivul pentru care rămăseseră căsătoriți toată viața lor. Ea era originară din România; tatăl lui o cunoscuse în timp ce era detașat în Germania. Nu vorbea cine știe ce engleză când se căsătoriseră și nu pusese niciodată la îndoială cultura în care fusese crescută. Gătea, făcea curățenie și spăla hainele; lucra cu jumătate de normă în fiecare după-amiază ca și croitoreasă. Până spre finalul vieții, învățase engleza uzuală, suficient cât să se descurce la bancă sau la magazin, însă chiar și atunci accentul ei era suficient de puternic pentru a se face uneori greu înțeleasă de către ceilalți.

Era de asemenea o catolică evlavioasă, lucru destul de ciudat la vremea aceea în Wilmington. Mergea zilnic la slujbă și se ruga în fiecare seară și, deși Steve aprecia tradiția și slujba de duminică, preotul i se păruse mereu un om rece și arogant, mai interesat de regulile bisericești decât de ceea ce e mai bine pentru parohia sa. Uneori de fapt, de multe ori, Steve se întreba cum ar fi fost viața lui dacă nu ar fi auzit muzica venind din Prima Biserică Baptistă atunci când avea opt ani.

Patruzeci de ani mai târziu, amănuntele erau estompate, își amintea vag cum intrase într-o după-amiază în biserică și îl auzise pe pastorul Harris cântând la pian. Știa că pastorul trebuie să-l fi făcut să se simtă bine-venit de vreme ce se întorsese, și pastorul Harris devenise într-un final primul lui profesor de pian. În timp, începuse să participe – dar apoi abandonase – la orele de religie oferite de biserică. În multe feluri, biserica baptistă devenise a doua lui casă, iar pastorul Harris – al doilea lui tată.

Își aminti că mama lui nu era încântată de asta. Când era supărată, bombănea în românește și, mulți ani de-atunci încolo, ori de câte ori pleca spre biserică, auzea cuvinte și expresii ininteligibile în timp ce ea își făcea semnul crucii și-l obliga să poarte scapular. În mintea ei, să ai un pastor baptist drept profesor de pian era echivalentul cu a juca

șotron cu diavolul.

Dar nu-l împiedica să o facă, și pentru el era suficient. Nu-i păsa că nu venea la ședințele cu părinții ori că nu-i citea niciodată, sau că nimeni nu-i invita familia la grătarele și petrecerile din cartier. Lucrul care conta era că-l lăsa să-și găsească pasiunea și să o urmeze, chiar dacă ea nu era de acord cu motivația ei. Ce mai conta era și faptul că îl împiedica și pe tatăl lui, care ridiculiza ideea de a-ți câștiga existența din muzică, să-l oprească. Și din acest motiv avea s-o iubească mereu.

Jonah continuă să alerge de colo-colo, deși nu zmeul îl puneă s-o facă. Steve știa că briza era suficient de puternică să-l țină sus fără ajutor. Zări conturul unui simbol Batman, proiectat între doi nori întunecați, genul acela de formațiuni noroase care sugerau că venea ploaia. Deși furtuna de vară nu avea să dureze mult – poate vreo oră înainte ca cerul să se însenineze din nou –, Steve se ridică să-i spună lui Jonah că ar fi un moment bun să termine joaca. Făcu doar câțiva pași înainte să observe o serie de dâre abia vizibile în nisip, care duceau spre duna din spatele casei lui, urme pe care le văzuse de mai bine de zece ori când era mic. Zâmbi.

— Hei, Jonah! strigă el urmând liniile. Vino aici! Vreau să-ți arăt ceva!

Jonah alergă spre el, cu zmeul agățat de braț.

— Ce-i?

Steve coborî pe dună pentru a vedea locul în care se unea cu plaja. Doar câteva ouă erau vizibile la vreo cinci centimetri de suprafață atunci când Jonah ajunsese lângă el.

— Ce-i acolo? întrebă Jonah.

— E un cuib de țestoase, răspunse Steve. Dar nu te apropia prea mult. Și nu pune mâna. Nu vrem să-l deranjăm.

Jonah se aplecă mai aproape, încă ținând zmeul.

— Țestoase adevărate? gâfâi el, chinându-se să controleze zmeul.

Steve luă un băț și începu să facă un cerc mare în jurul cuibului.

— De fapt, sunt niște țestoase-de-mare. O specie pe cale de dispariție. Vin la mal noaptea și depun ouăle.

— În spatele casei noastre?

— Acesta este unul dintre locurile în care țestoasele-de-mare își depun ouăle. Dar principalul lucru pe care trebuie să-l știi este că sunt pe cale de dispariție. Știi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt pe cale să moară, răspuse Jonah. Mă uit și eu la Animal Planet, să știi.

Steve termină cercul și aruncă bățul deoparte. În timp ce se ridică, simți un junghi pe care-l ignoră.

— Nu chiar. Înseamnă că, dacă nu încercăm să le ajutăm și nu avem grijă, specia poate să dispară de tot.

— Ca dinozaurii?

Steve avu de gând să-i răspundă, când auzi telefonul din bucătărie sunând. Lăsase ușa din spate deschisă, sperând să se mai facă un pic de curent, și alergă prin nisip până când ajunse la veranda din spate. Respira greu când răspuse la telefon.

— Tată? auzi la celălalt capăt al firului.

— Ronnie?

— Trebuie să vii să mă iei. Sunt la secția de poliție.

Steve ridică mâna să-și frece vârfului nasului.

— OK, spuse el. Vin imediat.

Pete Johnson, ofițerul de poliție, îi spuse ce se întâmplase, dar el știa că Ronnie nu era încă pregătită să vorbească despre asta. Lui Jonah, în schimb, nu părea să-i pese.

— Mama o să fie superfurioasă, remarcă Jonah.

Steve o văzu pe Ronnie strângând din dinți.

— N-am făcut-o eu, începu ea.

— Atunci cine-a făcut-o?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea. Își încrucișă brațele și se sprijini de portiera mașinii.

— Mamei n-o să-i placă asta.

— N-am făcut-o eu! repetă Ronnie, întorcându-se către Jonah. Și nu vreau să-i spui ei că eu am făcut-o. Se asigură că el înțelese că vorbea serios înainte să se întoarcă spre tatăl ei. Nu am făcut-o eu, tată, repetă ea. Jur pe ce am mai sfânt. Trebuie să mă crezi.

Îi auzi disperarea din glas, însă nu se putu abține să nu-și amintească de disperarea lui Kim atunci când vorbiseră despre antecedentele lui Ronnie. Se gândi la felul în care se purtase de când era aici și luă în calcul și genul de oameni cu care alesese să se împrietenească.

Oftă și simți cum puținul de energie pe care-l mai avea se evaporă. În față, soarele era o minge portocalie fierbinte și înverșunată și, mai mult decât orice, știa că fiica lui trebuia să știe adevărul.

— Te cred, spuse el.

Când ajunseră acasă, soarele era deja la apus. Steve ieși afară să verifice cuibul de țestoase. Era una dintre acele seri superbe tipice pentru Carolina – o briză ușoară, cerul ca o pătură multicoloră – și nu departe de țărm, un grup de delfini se jucau dincolo de geamanduri. Treceau prin dreptul casei de două ori pe zi și-și aminti să-i spună lui Jonah să-i urmărească. Cu siguranță că va dori să înoate până acolo să vadă dacă se poate apropia suficient ca să-i atingă; Steve obișnuia să încerce și el același lucru când era tânăr, dar nu reușise nici măcar o dată.

Îl îngrozea ideea de a o suna pe Kim și de a-i spune ce se întâmplase. Amânând momentul, se așeză pe duna de lângă cuib, uitându-se la ce mai rămăsese din urmele țestoaselor. Majoritatea se șterseră aproape complet din cauza vântului și a oamenilor care treceau pe acolo. Cu excepția unei mici crăpături acolo unde duna se unea cu plaja, cuibul era practic invizibil, iar cele două ouă pe care le vedea semănau cu niște pietre deschise la culoare și netede.

Un pahar de plastic apăru adus de vânt și, atunci când se aplecă să îl ridice, o observă pe Ronnie apropiindu-se. Mergea încet, cu brațele încrucișate, cu capul plecat în așa fel încât părul îi ascundea fața în mare parte. Se opri la oarecare distanță.

— Ești supărat pe mine? întrebă ea.

Era prima oară de când ajunsese aici când îi vorbea fără vreun dram de furie sau de frustrare.

— Nu, spuse el. Deloc.

— Atunci ce cauți aici?

Arată spre cuib.

— O țestoasă-de-mare și-a depus ouăle noaptea trecută. Ai văzut vreodată o țestoasă din asta?

Ronnie își scutură capul, iar Steve continuă:

— Sunt niște creaturi frumoase. Au carapacea de un maro-roșcat și pot să cântărească până la patru sute de kilograme. Carolina de Nord este unul dintre puținele locuri în care își fac cuib. Apropo, sunt o specie pe cale de dispariție. Cred că doar una dintr-o mie ajunge la maturitate și nu vreau ca ratonii să le atace cuibul înainte să iasă din ou.

— De unde știe un raton că au cuibul acolo?

— Când o femelă țestoasă își depune ouăle, urinează. Ratonii simt mirosul și-i mănâncă toate ouăle până la ultimul. Când eram mic am găsit un cuib de cealaltă parte a debarcaderului. Într-o zi totul era bine, iar în următoarea, toate ouăle fuseseră sparte. A fost trist.

— Am văzut un raton pe verandă ieri.

— Știu. Se tot bagă în gunoi. Imediat ce intru în casă, o să las un mesaj celor de la acvariu. Cu puțin noroc, vor trimite pe cineva mâine cu o cușcă specială care să țină lighioana la distanță.

— Și în seara asta?

— Nu ne rămâne decât să sperăm.

Ronnie își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Tată? Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— De ce ai spus că mă crezi?

Din profil, se putea observa și femeia care urma să devină, dar și fetița pe care și-o amintea.

— Pentru că am încredere în tine.

— De asta ai construit peretele să ascunzi pianul? Nu îl privea direct. N-a fost așa greu să-l ratez când am intrat în casă.

Steve își scutură capul.

— Nu. Am făcut asta pentru că te iubesc.

Ronnie zâmbi scurt și discret, ezitând înainte să se așeze

lângă el. Se uitară cum valurile se rostogoleau regulat pe mal. Marea avea să vină curând, iar plaja era pe jumătate acoperită de apă.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă ea.

— Pete o să discute cu proprietarul, dar nu știu. Vreo două dintre discurile acelea erau de colecție. Sunt destul de valoroase.

Lui Ronnie i se făcu stomacul ghem.

— I-ai spus mamei?

— Nu.

— Ai de gând s-o faci?

— Probabil.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic o vreme. Pe malul mării, trecu un grup de surferi, cu plăcile în mână. În depărtare, unduirile apei se ridicau încet, formând valuri care păreau să se prăbușească înainte să se formeze din nou.

— Când ai de gând să suni la acvariu?

— Când mă întorc în casă. Sunt sigur că lui Jonah îi e foame deja, deci probabil că ar trebui să încep să pregătesc cina.

Ronnie se uită la cuib. Cu stomacul făcut ghem, nu-și putea imagina cum ar putea mânca.

— Nu vreau să li se întâmple nimic ouălor de țestoasă în noaptea asta.

Steve se întoarse spre ea.

— Și ce vrei să faci?

Câteva ore mai târziu, după ce îl băgă pe Jonah în pat, Steve ieși pe veranda din spate să vadă ce face Ronnie. Mai devreme, după ce lăsase mesajul la acvariu, se dusese la magazin să cumpere ce considerase că i-ar fi necesar: un sac subțire de dormit, o lanternă, o pernă ieftină și niște spray împotriva insectelor.

Nu îl încânta prea tare ideea ca Ronnie să doarmă afară, însă ea era în mod clar hotărâtă să facă asta, iar el îi admira instinctul de a proteja cuibul. Ea insistase că nu are ce să pățească și, într-o oarecare măsură, avea încredere în judecata ei. Ca majoritatea oamenilor care crescuseră în

Manhattan, învățase să aibă grijă și văzuse și trăise destule ca să știe că lumea era uneori un loc periculos. Pe de altă parte, cuibul era la mai puțin de douăzeci de metri de fereastra dormitorului său – pe care intenționa să o lase deschisă –, așa că era sigur că urma să audă dacă Ronnie avea o problemă. Datorită formei dunei și a locației cuibului, erau șanse mari ca, dacă ar fi trecut cineva pe plajă, nici să nu observe că ea se află acolo.

Cu toate astea, Ronnie nu avea decât șaptesprezece ani, iar el era tatăl ei, lucru care însemna că avea s-o verifice o dată la câteva ore. Nu exista nicio șansă ca el să doarmă în acea noapte.

Luna nu era decât o fâșie, însă cerul era senin și, în timp ce înainta printre umbre, se gândi la conversația avută cu ea. Oare se va trezi a doua zi dimineată cu exact aceeași atitudine pe care o avusese atunci când ajunsese prima oară? Nu știa. Când se apropie suficient de mult să observe silueta adormită a lui Ronnie, observă că lumina stelelor și umbra o făceau să pară mai tânără și totodată mai în vârstă decât era de fapt. Se gândi iar la anii pe care îi pierduse și pe care nu avea să-i mai recapete vreodată.

Rămase un timp uitându-se de-a lungul plajei. Din ce vedea, nu era nimeni pe afară, așa că se întoarse să intre în casă. Se așeză pe canapea și dădu drumul la televizor, zapând printre canale înainte să-l închidă. În cele din urmă, se duse în camera lui și se ghemui în pat.

Adormi aproape imediat, însă se trezi o oră mai târziu. Ieși din nou afară pe vârfuri să o verifice pe fiica pe care o iubea mai mult decât însăși viața.

12

RONNIE

Primul gând care-i trecu prin minte atunci când se trezi fu că o durea tot corpul. Spatele îi era înțepenit, gâtul o durea și, când avu curajul să se ridice în fund, un junghi puternic îi săgetă umărul.

Nu-și putea imagina de ce ar fi ales cineva vreodată să doarmă afară. Când era mai mică, unii dintre prietenii săi preamăreau bucuriile ieșitului cu cortul, dar ea gândise mereu că nu erau întregi la minte. Dormitul pe jos *durea*.

Și bineînțeles, la fel și soarele orbitor. Judecând după faptul că se trezise odată cu fermierii încă de când ajunsese aici, se gândi că nici ziua de azi nu făcea excepție. Probabil că nu era nici șapte încă. Soarele atârna jos peste ocean și câțiva oameni își plimbau câinii sau făceau jogging în apropierea apei. Fără îndoială că dormiseră în paturi. Ea nici nu putea să meargă, darămite să mai facă și sport. În acest moment îi era greu până să și respire fără să-i vină să leșine.

Se încordă și se ridică ușor în picioare, înainte să-și aducă aminte pentru ce dormise aici. Verifică cuibul, observând ușurată că nu fusese atins și, încetul cu încetul, durerile și amorțelile începură să cedeze. Se întrebă în treacăt cum putea Blaze să suporte să doarmă pe plajă și își aminti brusc ce-i făcuse aceasta.

Arestată pentru furt din magazin. Furt grav. *Deosebit* de grav.

Închise ochii, dând frâu liber amintirii: felul în care administratorul magazinului se uitase la ea până când sosise poliția, dezamăgirea ofițerului Pete în drum spre secția de poliție, telefonul îngrozitor pe care fusese nevoită să i-l dea tatălui ei. Îi venise să vomite în mașină în drum spre casă.

Dacă exista și o parte bună a lucrurilor, era aceea că tatăl ei nu se înfuriase. Și chiar mai mult decât atât, spusese că o crede nevinovată. Dar, pe de altă parte, încă nu vorbise cu

mama ei. Imediat ce avea să vorbească, toate astea se vor schimba. Cu siguranță că mama ei avea să țipe și să urle până când tatăl ei avea să cedeze și va sfârși prin a o pedepsi doar fiindcă îi promisese mamei ei că o va face. După *Incident*, mama ei o pedepsise pentru o lună, iar ce se întâmplase acum era mult, mult mai grav decât un simplu incident.

Îi veni iar rău. Nu-și putea imagina cum va fi să petreacă o lună întreagă în camera ei, o cameră pe care trebuia să o împartă, într-un loc în care nu-și dorea să fie. Se întrebă dacă lucrurile puteau să ia o întorsătură și mai urâtă de atât.

Când își întinse brațele, gemu din cauza junghiului puternic din umăr. Lăsă brațele în jos încet, cutremurându-se.

Își petrecu următoarele minute târându-și lucrurile pe veranda din spate. Chiar dacă acel cuib se afla în spatele casei ei, nu voia ca vecinii să-și dea seama că dormise afară. Judecând după grandoarea caselor lor, se gândi că erau genul de oameni care voiau ca întregul peisaj să fie perfect atunci când stăteau pe verandele din spate să-și bea cafeaua dimineața. Probabil că ideea să fi dormit cineva afară lângă casa lor nu se încadra în imaginea lor de perfecțiune, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să se trezească iar cu poliția la ușă. Cu norocul ei, probabil că ar fi ajuns să fie arestată pentru vagabondaj. Vagabondaj cu circumstanțe agravante.

Făcu două drumuri să mute totul – nu avea energia necesară să care totul dintr-odată – și apoi își dădu seama că își uitase exemplarul din *Anna Karenina*. Intenționase să citească din el noaptea trecută, însă fusese prea obosită, așa că-l pusese sub o bucată de lemn ca să nu-l strice umezeala. Când se întoarse să-l recupereze, văzu pe cineva purtând o salopetă bej a firmei Blakelee Brakes cărând o rolă de bandă galbenă și câteva bețe. Părea să urce pe plajă înspre casă.

Când își recuperează cartea, văzu că bărbatul se apropiase și se fâțâia în jurul dunei. Ea se îndreptă spre el să vadă ce face, moment în care el se întoarse în direcția ei. Când ochii li se întâlniră, fu una dintre puținele dați în viața ei când

rămase mută de uimire.

În ciuda uniformei, îl recunoscuse imediat. Își aminti de felul în care arăta fără cămașă, bronzat și bine făcut, cu părul șaten umed de transpirație, având brățara din noduri împletite la încheietură. Era tipul de pe terenul de volei care se izbise de ea, tipul al cărui prieten aproape că se bătuse cu Marcus.

Se opri în fața ei și părea că nici el nu știe ce să spună. Rămase pe loc uitându-se la ea. Deși știa că era o idee nebunească, avu impresia că se bucura într-un fel să dea peste ea. Văzu asta în faptul că o recunoscuse imediat, în felul în care începu să-i zâmbescă, niciunul din cele două gesturi neavând vreun sens.

— Hei, tu ești! spuse el. Bună dimineața.

Ea nu știa ce altceva să creadă, în afară de faptul că-i pune la îndoială tonul prietenos.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

— Am primit un telefon de la acvariu. Cineva a sunat aseară să anunțe existența unui cuib de țestoase-de-mare și m-au rugat să vin aici să verific.

— Lucrezi la acvariu?

El scutură din cap.

— Sunt doar voluntar. Lucrez la atelierul auto al tatălui meu. N-ai văzut din întâmplare vreun cuib de țestoase pe aici?

Ea simți că se mai relaxează puțin.

— E acolo, spuse ea arătând în direcția respectivă.

— Hei, e minunat! zâmbi. Speram să fie aproape de o casă.

— De ce?

— Din cauza furtunilor. Dacă valurile trec peste cuib, ouăle nu au cum să supraviețuiască.

— Dar sunt țestoase-de-mare.

El își ridică mâinile.

— Știu. Nici pentru mine n-are sens, însă așa funcționează natura. Anul trecut am pierdut vreo două cuiburi când a dat peste noi o furtună tropicală. A fost foarte trist. Știi că sunt o specie pe cale de dispariție. Doar una dintr-o mie ajunge la maturitate.

— Mda, știu.

— Știi?

El păru impresionat.

— Mi-a spus tata.

— Oh, făcu el. Arătă spre plajă dând prietenește din mână. Să înțeleg că locuiești pe aici?

— De ce vrei să știi?

— Făceam și eu conversație, răspunse el ușor. Apropo, mă cheamă Will.

— Bună, Will.

El se opri.

— Interesant.

— Ce?

— De obicei când cineva se prezintă, la fel face și cealaltă persoană.

— Eu nu sunt ca toată lumea.

Ronnie își încrucișă brațele, având grijă să mențină distanța.

— Deja mi-am dat seama de asta. Zâmbi rapid. Îmi pare rău că am dat peste tine la volei.

— Ți-ai cerut deja scuze pentru asta, ai uitat?

— Știu. Dar păreai destul de supărată.

— Mi s-a vărsat sucul pe tricou.

— Îmi pare rău. Dar chiar ar trebui să încerci să fii mai atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

— Poftim?

— E un joc imprevizibil.

Ea își puse mâinile în șold.

— Încerci să spui că a fost vina mea?

— Încerc doar să mă asigur că nu se mai întâmplă. După cum am mai spus, mi-a părut rău pentru ce s-a întâmplat.

Răspunsul lui îi dădu sentimentul că încerca să flirteze cu ea, dar ea nu înțelegea de ce făcea asta. Nu avea sens – știa că ea nu era genul lui și, sinceră să fie, nici el nu era genul ei. Dar la ora asta matinală, nu avea chef să încerce să-și dea seama. Arătă în schimb spre lucrurile din mâna lui, gândindu-se că probabil era mai bine să revină la subiectul principal.

— Și cum se presupune că banda aceea va ține ratonii la distanță?

— Nu se presupune că face asta. Eu sunt aici să delimitez cuibul. Pun banda în jurul țărășilor, astfel încât oamenii care pun cuștile să știe unde să-l găsească.

— Și când vin să pună cușca?

— Nu știi. Ridică din umeri. Poate în vreo două zile.

Ea se gândi la agonia pe care o experimentase când se trezise și începu să clatine din cap.

— Nu, nu prea cred. Sună-i și spune-le că trebuie să facă ceva să protejeze cuibul ăsta *azi*. Spune-le că am văzut un raton dând târcoale cuibului.

— Chiar l-ai văzut?

— Tu spune-le așa și gata.

— Imediat ce termin, îi voi suna. Promit.

Se uită pe furiș la el, gândindu-se că fusese prea ușor, dar, înainte să se gândească prea mult la asta, tatăl ei păși pe veranda din spate.

— Bună dimineța, draga mea! îi strigă el. Am pregătit micul dejun dacă ți-e foame.

Will se uită de la Ronnie la tatăl ei și invers.

— Locuiești aici?

În loc să-i răspundă, făcu un pas în spate.

— Ai grijă să-i anunți pe cei de la acvariu, bine?

Începu să se îndrepte înapoi spre casă și pășise deja pe verandă când îl auzi pe Will strigând-o.

— Hei!

Ea se întoarse.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu, răspunse ea. Nu cred că ți-am spus.

În timp ce se îndrepta spre ușă, știa că nu trebuie să se uite înapoi, însă nu se putu abține să nu arunce pe furiș o privire peste umăr.

Când el ridică din sprânceană, ea își dădu o palmă imaginară, bucuroasă că nu-i spusese cum o cheamă.

În bucătărie, tatăl ei stătea lângă aragaz, amestecând cu o spatulă în tigaie. Pe blatul de lângă el se afla un pachet de

lipii, iar Ronnie fu nevoită să recunoască faptul că indiferent ce pregătea mirosea fantastic. Dar pe de altă parte, nu mai mâncase din după-amiaza zilei trecute.

— Hei, spuse el peste umăr. Cu cine vorbeai?

— Un tip de la acvariu. A venit să delimiteze cuibul. Ce pregătești?

— Un burrito vegetarian pentru micul dejun.

— Glumești.

— Are orez, fasole și tofu. Pui totul în lipie. Sper că e în regulă. Am găsit rețeta pe internet, deci nu am de unde să garantez că e și bun la gust.

— Sunt sigură că e foarte bun, spuse ea. Își încrucișă brațele, gândindu-se că ar fi bine să termine odată cu asta. Ai vorbit cu mama?

El dădu din cap în semn că nu.

— Nu, nu încă. În schimb, am vorbit cu Pete azi-dimineață. A spus că încă n-a reușit să stea de vorbă cu proprietarul. E plecată din oraș.

— Plecată?

— Se pare că bărbatul care lucrează acolo este nepotul patroanei. Dar Pete spune că o cunoaște destul de bine pe patroană.

— Oh, făcu ea, întrebându-se dacă avea vreo importanță.

Tatăl ei bătu cu spatula în tigaie.

— În fine, m-am gândit c-ar fi o idee bună să nu o sun pe mama ta până când nu am toate datele. N-aș vrea să o îngrijorez fără motiv.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu mai fie nevoie să-i spui deloc?

— Doar dacă nu vrei tu să-i spui.

— Nu, e în regulă, zise ea repede. Ai dreptate. Probabil că este mai bine să așteptăm.

— OK, fu el de acord. Mai amestecă o dată și apoi stinse ochiul. Cred că e gata. Ți-e foame?

— Sunt lihnită, mărturisi ea.

Când ea se apropie, el luă o farfurie din dulap, așeză lipia pe ea după care puse o lingură mare de compoziție. I-o oferii.

— Îți ajunge?

— Din plin, spuse ea.

— Vrei cafea? Am făcut deja. Luă o ceașcă de cafea și i-o dădu. Jonah a pomenit că te mai duci uneori la Starbucks și atunci am cumpărat de acolo. Poate că nu e la fel de bună ca aceea pe care o fac ei, însă atât am reușit și eu.

Ea luă ceașca, uitându-se la el.

— De ce ești așa drăguț cu mine?

— De ce n-aș fi?

„Pentru că eu n-am fost drăguță cu tine”, ar fi putut să spună. Dar nu zise nimic.

— Mersi, murmură ea în schimb, gândindu-se că toată chestia asta părea un episod ciudat din *Zona crepusculară*, unde tatăl ei uitase cumva complet ce se petrecuse în ultimii trei ani.

Își turnă niște cafea și se așeză la masă. Steve veni lângă ea o clipă mai târziu cu farfuria lui și începu să-și ruleze burrito-ul.

— Cum a fost azi-noapte? Ai dormit bine?

— Mda, când am dormit. Trezitul n-a fost așa ușor.

— Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit probabil să aleg o saltea gonflabilă.

— E în regulă. Dar după micul dejun cred că mă duc să mă întind puțin. Încă mă simt puțin obosită. Au fost două zile foarte lungi.

— Atunci, poate că n-ar trebui să bei cafeaua.

— Nu va conta. Crede-mă, adorm într-o clipită.

Din spatele lor, Jonah intră în bucătărie purtând niște pijamale cu Transformers, părul stându-i în toate părțile. Ronnie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Bună dimineața, răspunse ea.

— Țestoasele sunt bine?

— Sunt bine, zise ea.

— Bravo, spuse el. Își întinse spatele în timp ce se îndreptă spre aragaz. Ce-avem la micul dejun?

— Burrito pentru micul dejun, îi răspunse tatăl lui.

Jonah studie prudent amestecul din tigaie, apoi ingredientele de pe dulap.

— Nu-mi spune c-ai trecut de partea cealaltă a baricadei,

tată!

Steve încercă să-și înăbușe un zâmbet.

— Este bun.

— E toful! E dezgustător.

Ronnie râse și se ridică de la masă.

— Ce-ai zice să-ți aduc în schimb o tartă?

El părea să încerce să se hotărăscă dacă întrebarea ei ascundea vreo capcană.

— Și lapte cu ciocolată?

Ronnie se uită la tatăl ei.

— Este destul în frigider, spuse el.

Ea îi turnă un pahar și-l puse pe masă. Jonah nu se mișcă.

— OK, ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Nu e normal ce se întâmplă, spuse el. Cineva ar trebui să fie nervoasă. Cineva este mereu nervoasă dimineața.

— Vorbești despre mine? întrebă Ronnie. Puse două tarte în prăjitorul de pâine. Eu sunt *mereu* veselă.

— Mda, sigur, replică el, privind-o chiorăș.

— Ești sigură că țestoasele sunt bine? Pentru că voi doi vă purtați de parcă ar fi murit.

— Sunt bine. Îți promit, îl asigură Ronnie.

— Mă duc să verific.

— Du-te.

El o studie.

— După micul dejun, adăugă el.

Steve zâmbi și se uită la ea.

— Și ce planuri ai azi? întrebă el. După ce tragi un pui de somn?

Jonah își luă laptele.

— Tu nu tragi niciodată un pui de somn.

— Ba da, când sunt obosită.

— Nu, spuse el scuturând din cap. Ceva nu e în regulă. Puse laptele la loc. Ceva ciudat se petrece și nu plec de aici până nu aflu ce este.

După ce termină de mâncat – și după ce îl împacă pe

Jonah –, Ronnie se retrase în camera ei. Steve o urmă cu niște prosoape pe care le prinse de perdele, nu că Ronnie ar fi avut nevoie de ele. Adormi aproape instantaneu și se trezi transpirată la amiază. După un duș lung și răcoritor, se opri la atelier să le spună tatălui ei și lui Jonah ce urma să facă. Tatăl ei încă nu menționase vreo pedeapsă.

Era bineînțeles posibil să o pedepsească mai târziu, după ce avea să vorbească cu polițistul sau cu mama ei. Sau poate că spusese adevărul – poate că o crezuse când spusese că era nevinovată.

Ar fi ceva, nu?

În orice caz, trebuia să vorbească cu Blaze și își petrecu următoarele două ore încercând să o găsească. Verifică acasă la mama ei și la restaurant și, deși nu pătrunse înăuntru, trase cu ochiul prin geamul magazinului de muzică, inima bătând să-i sară din piept, asigurându-se că administratorul era cu spatele. Blaze nu era nici acolo.

Rămase pe ponton și cercetă plaja în lung și-l lat, fără prea mult noroc. Era evident posibil ca Blaze să se fi dus la Bower's Point; era locul favorit de pierdut vremea pentru Marcus și gașca lui. Dar nu dorea să meargă acolo singură. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l vadă, darămite să încerce să-i bage lui Blaze mințile în cap cu el prin preajmă.

Era gata să renunțe și să se ducă acasă, când o zări pe Blaze ieșind dintre două dune un pic mai departe pe plajă. Fugi spre scări, asigurându-se că n-o pierde din ochi, apoi se grăbi spre plajă. Dacă Blaze observase că Ronnie venea spre ea, nu dădea niciun semn să-i pese. În schimb, atunci când Ronnie se apropie, se așeză pe dună și se uită spre apă.

— Trebuie să spui la poliție ce-ai făcut, spuse Ronnie fără nicio introducere.

— N-am făcut nimic. Și tu ești cea care a fost prinsă.

Lui Ronnie îi veni s-o zgâlțâie.

— Tu ai pus discurile alea și CD-urile la mine în geantă!

— Ba nu.

— Erau CD-urile pe care le ascultai tu!

— Și ultima dată când le-am văzut erau încă lângă căști.

Blaze refuza să o înfrunte.

Ronnie simți cum se înfierbântă.

— E grav, Blaze. E vorba despre viața mea. Pot să fiu condamnată pentru furt deosebit de grav! Și ți-am spus ce mi s-a mai întâmplat în trecut!

— Treaba ta.

Ronnie își strânse buzele ca să nu explodeze.

— De ce-mi faci asta?

Blaze se ridică, scuturându-și nisipul de pe blugi.

— Nu-ți fac nimic, spuse ea. Vocea îi era rece și lipsită de tonalitate. Și exact asta am și spus poliției azi-dimineață.

Nevenindu-i să creadă, Ronnie o privi pe Blaze plecând, purtându-se ca și cum chiar ar fi crezut ce spunea.

Ronnie se întoarse la ponton.

Nu voia să se ducă acasă, știind că imediat ce tatăl ei avea să vorbească cu ofițerul Pete, urma să afle ce spusese Blaze. Mda, poate că încă era relaxat cu toată chestia asta – dar dacă nu avea s-o mai creadă?

Și de ce făcea Blaze toate astea? Din cauza lui Marcus? Fie Marcus o convinsese s-o facă pentru că era nervos fiindcă Ronnie îl respinsese cu o noapte în urmă, fie Blaze credea că Ronnie încerca să-i fure prietenul. În momentul de față înclina să creadă ultima variantă, însă, la urma urmei, nu prea mai conta. Indiferent de motivație, Blaze mințea și era mai mult decât hotărâtă să-i distrugă viața lui Ronnie.

Nu mai mâncase nimic de la micul dejun, însă avea stomacul strâns și nu-i era foame. Rămase în schimb pe ponton, uitându-se la soarele care apunea, privind apa devenind din albastră gri până când se făcu neagră. Nu era singură. De-a lungul pontonului erau oameni care pescuiau, deși, din câte își dădea seama, nu părea ca vreun pește să prindă momeala. Cu o oră în urmă, apăru un cuplu cu sandviciuri și un zmeu. Observă tandrețea cu care se priveau. Ea bănuia că erau studenți – erau doar cu vreo doi ani mai mari ca ea –, dar era o afecțiune între ei pe care ea încă nu o experimentase într-o relație. Da, avusese și ea iubiți, dar nu fusese niciodată îndrăgostită și uneori se îndoia că avea să fie vreodată. După ce părinții ei divorțaseră,

devenise destul de cinică în legătură cu asta, la fel ca majoritatea prietenilor ei. Majoritatea părinților lor erau divorțați, ca și ai ei, deci probabil că avea și asta o legătură.

Când și ultimele raze de soare păliră de pe cer, începu să se îndrepte spre casă. Voia să se întoarcă acasă la o oră decentă în seara asta. Măcar atât putea să facă și ea ca să-i arate tatălui ei că aprecia cât de înțeleghător fusese. Și, în ciuda faptului că trăsesse mai devreme un pui de somn, era încă obosită.

Când ajunsese la capătul pontonului, preferă să meargă prin zona comercială în loc s-o ia direct pe plajă. Imediat ce dădu colțul la restaurant, știu că luase o decizie greșită. O siluetă întunecată era sprijinită de capota unei mașini, ținând în mână o minge incandescentă.

Marcus.

Doar că de data asta era singur. Se opri, simțind cum i se taie respirația.

El se împinse sprijininându-se în mașină și veni spre ea, jocul de lumini stradale umbrindu-i jumătate de chip. Rotea mingea incandescentă pe mână, privind-o, până când mingea ajunsese înapoi în pumnul lui. O strânse în mâini, o stinse și începu să meargă spre ea.

— Bună, Ronnie, zise el.

Zâmbetul îl făcea și mai înfricoșător.

Ea rămase pe loc, vrând ca el să vadă că ea nu se temea de el. Chiar dacă se temea oarecum.

— Ce vrei? replică ea, urând tremurul ușor din vocea ei.

— Te-am văzut trecând și m-am gândit să te salut.

— M-ai salutat, spuse ea. Pa.

Ea vru să-l ocolească, însă el păși în fața ei.

— Am auzit că ai probleme cu Blaze, șopti el.

Ea se feri, făcându-i-se pielea ca de găină.

— Ce știi tu despre asta?

— Știu destule cât să n-am încredere în ea.

— N-am chef de asta acum.

Se întoarse din nou, făcându-și loc pe lângă el. De data asta, el o lăsă să treacă, după care strigă după ea.

— Nu pleca. Am venit să te găsesc pentru că voiam să știu

că aş putea să o conving să înceteze.

În ciuda ei, Ronnie ezită. În lumina slabă, Marcus o privea țință.

— Ar fi trebuit să te avertizez că e destul de geloasă.

— Motiv pentru care ai încercat să înrăutățești lucrurile, nu?

— N-am făcut decât o glumă. Mi s-a părut amuzant. Crezi că am știut ce avea să-ți facă?

„Sigur că ai știut, gândi Ronnie. Și e exact ce ai vrut să facă.”

— Atunci îndreaptă lucrurile, spuse ea. Vorbește cu Blaze, fă ce trebuie să faci.

El scutură din cap.

— Nu m-ai auzit. Am spus că *aș putea* să-i bag mințile în cap. Dacă...

— Dacă ce?

El se apropie de ea. Străzile, observă ea, erau pustii. Nu mai era nimeni prin preajmă, nu era nicio mașină la intersecție.

— Mă gândeam că am putea deveni... prieteni.

Ea simți cum sângele îi inundă obrajii, iar cuvântul îi ieși înainte să-l poată opri.

— Ce?

— M-ai auzit. Și pot să lămuresc toată treaba asta.

Ea realizează că el era suficient de aproape ca s-o atingă, așa că făcu un pas brusc în spate.

— Stai departe de mine!

Ea se întoarce și fugi, știind că el avea s-o urmeze, conștientă că el cunoștea zona mai bine decât ea, îngrozită de ideea că avea s-o prindă. Simțea cum îi sare inima din piept, auzea cum respira nebunește.

Casa nu era departe, însă ea nu era în formă. În ciuda fricii și a adrenalinei, își simți picioarele devenind mai grele. Știa că nu putea să reziste și se întoarce, riscând să privească peste umăr.

Și realizează că era singură pe stradă – nu era nimeni în spatele ei.

Ajunsă înapoi acasă, Ronnie nu intră imediat. Lumina era aprinsă în sufragerie, însă voia să-și revină înainte să dea ochii cu tatăl ei. Din cine știe ce motiv, nu dorea ca el să vadă cât de frică îi fusese, așa că se așeză pe treptele de pe veranda din față.

Deasupra ei, stelele sclipeau, iar luna plutea aproape de orizont. Mirosul de sare și apă de mare era adus de ceață dinspre ocean, un miros vag primordial. Într-un alt context, ar fi simțit ceva liniștitor în acest miros; în acest moment, îi părea la fel de străin ca toate celelalte lucruri.

Mai întâi Blaze. Apoi Marcus. Se întrebă dacă toată lumea era nebună aici.

Marcus era cu siguranță. Poate nu în adevăratul sens al cuvântului – era inteligent, viclean și, din ce-și dădea ea seama, total lipsit de empatie, genul de persoană care se gândea doar la sine și la ceea ce dorea. Toamna trecută, la ora de engleză, trebuise să citească un roman scris de un autor contemporan, iar ea alesese *Tăcerea mieilor*. Aflase din carte că personajul principal, Hannibal Lecter, nu era psihopat, ci sociopat; era prima dată când realiza diferența dintre cele două cuvinte. Deși Marcus nu era un canibal criminal, avea sentimentul că el și Hannibal erau mai degrabă asemănători decât diferiți, cel puțin prin felul în care priveau lumea și rolul lor în ea.

Blaze în schimb... era pur și simplu...

Ronnie nu știa sigur. Controlată de sentimentele sale, asta era clar. Furioasă și geloasă. Dar în ziua pe care o petrecuseră împreună, nu avusese deloc sentimentul că era ceva în neregulă cu fata aceea, în afara faptului că era o epavă din punct de vedere emoțional – o tornadă de hormoni și imaturitate care lăsa numai distrugere în urma ei.

Oftă și-și trecu o mână prin păr. Chiar nu voia să intre în casă. Își putea imagina deja conversația.

„Bună, draga mea, cum a fost?”

„Nu prea bine. Blaze este complet sub vraja unui sociopat manipulator și i-a mințit pe polițiști azi-dimineață, așa că o să merg la pușcărie. Și apropo de asta? Sociopatul nu numai că vrea să se culce cu mine, ci m-a și urmărit și, practic, m-a

speriat de moarte. Ziua ta cum a fost?”

Nu era chiar genul de conversație plăcută pe care probabil ar fi vrut s-o aibă, chiar dacă era adevărul.

Asta însemna că trebuia să se prefacă. Oftând, se ridică cu greu de pe trepte și se îndreptă spre ușă.

În casă, tatăl ei stătea pe canapea cu o Biblie deschisă cu colțurile îndoite în fața lui. O închise atunci când intră ea.

— Bună, draga mea, cum a mers?

Ca să vezi.

Ea zâmbi forțat, încercând să se poarte cât se poate de nonșalant.

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu ea, răspunse.

Îi fu greu să se poarte normal, însă cumva reuși. Imediat ce intrase în casă, tatăl ei o îndemnase să-l urmeze în bucătărie, unde făcuse un alt fel de mâncare cu paste – roșii, vinete, dovleac, dovlecei și penne. Mâncară în bucătărie, în timp ce Jonah construia un joc Lego avanpost din *Războiul stelelor*, ceva ce-i adusese pastorul Harris când venise mai devreme să îi salute.

După aceea se instalară în sufragerie și, simțind că nu are chef de vorbă, tatăl ei deschise Biblia în timp ce ea citea *Anna Karenina*, o carte care – o asigurase mama ei – avea să îi placă la nebunie. Gândindu-se la trecut, își dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată făcând asta. Dar, pe de altă parte, își zise, poate că o făcuse, doar că ea nu observase niciodată.

Jonah termină de construit mașinăria din piese Lego și anunță că se duce la culcare. Îl lăsă câteva minute, sperând ca el să adoarmă înainte ca ea să intre în cameră, după care puse deoparte cartea și se ridică de pe canapea.

— Noapte bună, draga mea, spuse tatăl ei. Știu că nu ți-a fost ușor, dar mă bucur că ești aici.

Ea se opri înainte să traverseze camera spre el. Se aplecă și, pentru prima dată în trei ani, îl sărută pe obraz.

— Noapte bună, tată.

În camera întunecată, Ronnie se așeză pe pat, simțindu-se secătuită de puteri. Deși nu voia să plângă – ura când

plângea –, nu părea să poată opri avalanșa bruscă de sentimente. Își trase nasul.

— Plângi dacă vrei, îi șopti Jonah.

„Minunat”, gândi ea. Exact ce avea nevoie.

— Nu plâng, spuse ea.

— Mie așa mi se pare.

— Nu plâng.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

Ronnie își trase nasul, încercând să-și recapete controlul, și băgă mâna sub pernă ca să-și scoată pijamalele pe care le pusese mai devreme acolo. Le strânse la piept, se ridică în picioare și se duse în baie să se schimbe. În drum spre baie, se uită întâmplător pe geam. Luna coborâse pe cer, făcând nisipul să strălucească argintiu și, când se întoarse în direcția cuibului de țestoase, reperă o mișcare bruscă printre umbre.

După ce mirosi aerul, ratonul se îndreptă spre cuibul protejat doar de banda galbenă de avertizare.

— Oh, la naiba!

Își aruncă pijamalele jos și fugi afară din dormitor. În timp ce o lua la goană prin sufragerie și bucătărie, îl auzi pe tatăl ei strigând: „Ce s-a întâmplat?” Dar ea ieșise deja pe ușă înainte să poată răspunde. Urcând duna, începu să țipe și să dea din mâini.

— Nu! Oprește-te! Pleacă de-acolo!

Ratonul își înalță capul, după care fugi repede de-acolo. Dispăru peste dună, în iarba cosită.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Se întoarse și-i văzu pe tatăl ei și pe Jonah pe verandă.

— Nu au pus cușca!

13**WILL**

Ușile de la Blakelee Brakes erau deschise doar de zece minute când Will o văzu împingându-le și îndreptându-se în direcția atelierului.

Ștergându-și mâinile de prosop, porni spre ea.

— Hei, spuse el zâmbind. Nu mă așteptam să te văd aici.

— Mersi pentru nimic! sări ea.

— Despre ce vorbești?

— Te-am rugat o chestie simplă! Să dai un telefon ca să vină să pună cușca! Dar tu n-ai putut să faci nici măcar atât!

— Așteaptă... ce se întâmplă?

— Ți-am spus că am văzut un raton! Ti-am spus că un raton dă târcoale cuibului!

— S-a întâmplat ceva cu cuibul?

— De parcă ți-ar păsa. Ce? Jocul de volei te-a făcut să uiți?

— Vreau doar să știu dacă e cuibul în regulă.

Ea continuă să se uite urât la el.

— Mda. E bine. Nu datorită ție.

Se întoarse și o porni valvârtej spre ieșire.

— Așteaptă! strigă el. Stai!

Ea îl ignoră pe Will, lăsându-l șocat și înlemnit în loc, în timp ce ea trecu prin ușa mică din hol și apoi ieși pe ușa din față.

— Ce naiba a fost asta?

Peste umăr, Will realizează că Scott se holba la el din spatele liftului.

— Fă-mi o favoare, strigă Will.

— Ce-ai nevoie?

Își pescui cheile din buzunar și porni spre camioneta pe care o avea parcată în spate.

— Ține-mi și mie locul. Trebuie să rezolv ceva.

Scott făcu repede un pas în față.

— Stai! Despre ce vorbești?

— Mă întorc cât de repede pot. Dacă vine tata, spune-i că vin repede. Poți să începi tu cât sunt eu plecat.

— Unde te duci? strigă Scott.

De data aceasta, Will nu mai răspunse, iar Scott făcu un pas spre el.

— Haide, omule! Nu pot să fac toate astea singur! Avem o groază de mașini la care să lucrăm.

Lui Will nu-i păsa și, odată ieșit din atelier, alergă spre camionetă, știind unde trebuia să se ducă.

O găsi la dună o oră mai târziu, stând lângă cuib, la fel de supărată cum fusese când apăruse la atelierul de reparații.

Văzându-l că vine, își puse mâinile în șold.

— Ce vrei?

— Nu m-ai lăsat să termin. Am sunat.

— Sigur că da.

Inspectă cuibul.

— Cuibul e bine. Ce faci atâta caz din asta?

— Da, e bine. Nu datorită ție.

Will simți că se enervează.

— Care-i problema ta?

— Problema mea este că a trebuit să dorm iar afară azi-noapte din cauză ca s-a întors ratonul. Același raton despre care ți-am spus!

— Ai dormit afară?

— Asculți vreodată ceva din ce vorbesc cu tine? Da, a trebuit să dorm afară. Două nopti la rând, pentru că tu nu ai vrut să-ți faci treaba! Dacă nu m-aș fi uitat pe geam exact la timp, ratonul ar fi pus laba pe ouă. Nu era la mai mult de jumătate de metru de cuib când l-am alungat. Și apoi a trebuit să stau acolo pentru că știam că se va întoarce. Motiv pentru care te-am rugat de la început să suni! Și m-am gândit că până și un hoinar de plajă ca tine și-ar fi amintit să-și facă treaba!

Ea se uită urât la el, cu mâinile în șold, ca și cum ar fi încercat să-l anihileze cu privirea ei cu raze ucigașe.

El nu putu să reziste.

— Hai să mai spunem o dată, ca să înțeleg bine: ai văzut un raton, apoi ai vrut să sun și apoi ai văzut iar un raton. Și ai sfârșit prin a dormi afară. Corect?

Ea deschise gura, după care o închise la loc. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, înconjură duna și se îndreptă spre casă.

— Vin mâine-dimineață la prima oră! strigă el. Și dacă vrei să știi, chiar am sunat. De două ori de fapt. O dată imediat după ce am pus banda și încă o dată când am ieșit de la muncă. De câte ori trebuie să-ți spun asta ca să mă ascuți?

Deși se opri, tot nu se uită spre el. El continuă:

— Și apoi azi-dimineață, după ce ai plecat, m-am dus direct la directorul acvariului și am vorbit cu el personal. A spus că acest cuib va fi prioritatea lor de dimineață. Ar fi venit azi, dar sunt opt cuiburi pe plaja Holden.

Ea se întoarce încet și-l studie, încercând să-și dea seama dacă spunea adevărul.

— Asta nu le ajută deloc pe țestoasele mele, nu?

— Țestoasele tale?

— Mda, spuse ea. Tonul ei era emfatic. Casa mea. Țestoasele mele.

Și acestea fiind spuse, se întoarce și intră în casă, de data asta fără să-i pese dacă el mai era acolo sau nu.

*

Îi plăcea de ea; simplu ca bună ziua.

Pe drumul de întoarcere spre muncă, încă nu era sigur *de ce* o plăcea, dar nu fugise niciodată de la muncă să o caute pe Ashley. De câte ori o văzuse, reușise să îl surprindă. Îi plăcea felul în care spunea ce avea pe suflet și îi plăcea cât de relaxată era în prezența lui. În mod ironic, el nu-i lăsase o impresie prea bună. Mai întâi vărsase suc pe ea, apoi îl văzuse cât pe ce să fie implicat într-o bătaie, iar în dimineața aceasta îl credea ori leneș, ori idiot.

Nicio problemă, sigur că da. Ea nu-i era prietenă și nici nu prea o cunoștea... dar din cine știe ce motiv, îi păsa ce credea despre el. Și nu doar că îi păsa, ci, oricât de stupid suna,

dorea ca ea să aibă o părere bună despre el. Pentru că voia ca și ea să-l placă.

Era o experiență ciudată, una nouă pentru el și, în restul zilei la atelier – în care lucră și la prânz ca să recupereze ce pierduse –, se trezi gândindu-se mereu la ea. Simțea că era ceva autentic în felul în care vorbea și se purta, ceva tandru și bun dincolo de atitudinea dificilă pe care o afișa. Ceva care-l făcea să știe că, deși o dezamăgise până atunci, exista o șansă să-și ia revanșa.

Mai târziu în seara aceea, o găsi exact în locul în care se aștepta să fie, pe un scaun de plajă cu o carte deschisă în poală, citind la lumina unei lanterne mici.

Ea își ridică privirea când el se apropie, după care se întoarse la cartea ei, nici surprinsă, nici bucuroasă.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, spuse el. Casa ta, testoasele tale și toată povestea asta.

Când văzu că nu-i răspunde, privirea lui se mută înainte. Nu era foarte târziu și în casa mică unde locuia, dincolo de draperii, se mișcau umbre.

— Vreo urmă de raton la orizont?

În loc să-i răspundă, ea dădu o pagină la carte.

— Stai. Lasă-mă să ghicesc. Mă pedepsești, nu?

Auzind asta, Ronnie oftă.

— N-ar trebui să fii cu prietenii tăi, admirându-vă în oglindă?

El râse.

— Bună asta. Trebuie s-o țin minte.

— Nu încercam să fac o poantă. Vorbeam serios.

— Oh, pentru că suntem așa de arătoși, nu?

În loc de răspuns, ea se întoarse la cartea ei, dar Will își dădea seama că nu citea. Se așeză lângă ea.

— „Famiile fericite sunt toate la fel; fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei”, cită el, arătând spre cartea ei. Este primul rând din cartea ta. Mereu am considerat că există mult adevăr în vorbele acestea. Sau poate că așa spune profesoara mea de engleză. Nu prea îmi amintesc. Am citit-o semestrul trecut.

— Părinții tăi trebuie să fie foarte fericiți că știi să citești.

— Chiar sunt. Mi-au cumpărat chiar un ponei când am făcut o recenzie la *Pisica din pălărie*.

— Înainte sau după ce ai pretins că ai citit Tolstoi?

— Oh, deci mă ascuți. Mă asiguram doar. Își întinse brațele spre orizont. E o noapte frumoasă, nu-i așa? Întotdeauna mi-au plăcut nopțile de genul acesta. Nu crezi că sunetul valurilor în întuneric este relaxant?

Tăcu.

Ea închise cartea.

— Ce-i cu dulcegăriile astea?

— Îmi plac oamenii cărora le plac țestoasele.

— Atunci umblă cu prietenii tăi de la acvariu. Sau, stai, nu poți. Pentru că ei salvează alte țestoase și ceilalți prieteni ai tăi își fac unghiile și părul, corect?

— Probabil. Dar eu m-am gândit că poate ai nevoie de companie.

— Nu neapărat, replică ea. Poți să pleci.

— E o plajă publică. Îmi place aici.

— Deci rămâi?

— Cred că da.

— Deci nu te deranjează dacă eu intru în casă?

El se îndreptă de spate și-și duse o mână la bărbie.

— Nu știu dacă e o idee așa de bună. Adică, cum poți să ai încredere că stau toată noaptea? Și cu ratonul acela băgăcios...

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Pentru început, ce-ai zice să-mi spui cum te cheamă?

Ea apucă un prosop și și-l întinse peste picioare.

— Ronnie, spuse ea. E prescurtare de la Veronica.

El se lăsă puțin pe spate, proptindu-se pe brațe.

— Bine, Ronnie. Care-i povestea ta?

— Ce-ți pasă ție?

— Mai slăbește-mă și tu, îi zise întorcându-se spre ea. Mă străduiesc și eu, OK?

El nu era prea sigur ce părere avea ea despre asta, însă ea, strângându-și părul într-o coadă, păru să accepte ideea că nu avea să scape prea ușor de el.

— Bine. Povestea mea: locuiesc în New York cu mama mea și cu fratele meu mai mic, dar ea ne-a expediat aici să ne petrecem vara cu tatăl nostru. Și acum sunt obligată să stau să păzesc niște ouă de țestoasă în timp ce un jucător de volei / maimuță slinoasă / voluntar la acvariu încearcă să se dea la mine.

— Nu mă dau la tine, protestă el.

— Nu?

— Crede-mă, dacă m-aș da la tine, ai ști. Nu ai putea să nu cedezi farmecelor mele.

Pentru prima oară de când sosise, o auzise râzând. El luă asta drept un semn bun și continuă:

— De fapt, sunt aici pentru că mi-a părut rău pentru cușcă și nu am vrut să stai singură. După cum am spus mai devreme, este o plajă publică și nu știi cine ar putea veni pe aici.

— Cineva ca tine?

— Nu în privința mea ar trebui tu să te îngrijezi. Sunt oameni răi peste tot. Chiar și aici.

— Și lasă-mă să ghicesc. Tu m-ai proteja, nu?

— Dacă s-ar ajunge la asta, atunci te-aș proteja fără să stau pe gânduri.

Ea nu răspunse, însă el avu sentimentul că o surprinsese. Se apropia marea și priviră amândoi valurile care străluceau argintii ori de câte ori se rostogoleau și inundau malul. Draperiile de la fereastră se mișcă, ca și cum cineva era cu ochii pe ei.

— Bine, spuse ea într-un final, spărgând tăcerea. E rândul tău. Care-i povestea ta?

— Sunt jucător de volei / maimuță slinoasă / voluntar la acvariu.

O auzi râzând din nou, plăcându-i energia ei descătușată. Părea molipsitoare.

— Te deranjează dacă stau un timp cu tine?

— E o plajă publică.

El arată spre casă.

— Nu trebuie să-i spui tatălui tău că sunt aici?

— Sunt sigură că știe deja că ești aici, spuse ea. Noaptea

trecută cred că m-a verificat din minut în minut.

— Pare un tată bun.

Ea păru că se gândește la ceva înainte să clatine din cap.

— Deci adori voleiul, nu?

— Mă menține în formă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare cu asta.

— Îmi place. Totuși, nu știu dacă-l ador.

— Dar îți place să dai peste oameni, nu?

— Depinde peste cine dau. Dar presupun că acum câteva zile am nimerit destul de bine.

— Crezi că e un lucru bun că ai vărsat suc pe mine?

— Dacă nu aș fi făcut asta, nu aș mai fi fost aici acum.

— Și eu m-aș fi putut bucura de o noapte pașnică și liniștită pe plajă.

— Nu știu. Zâmbi. Noaptea pașnice și liniștite sunt supraestimate.

— Presupun că nu voi afla în seara asta, nu?

El râse.

— Unde mergi la școală?

— Nicăieri, spuse ea. Am absolvit acum vreo două săptămâni. Tu?

— Eu tocmai am absolvit liceul Laney. E liceul unde a învățat Michael Jordan.

— Pariez că toată lumea din școală spune asta.

— Nu, o corectă el. Nu toată lumea. Doar cei care absolvă.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Bine. Deci ce urmează pentru tine? Ai de gând să continui să lucrezi pentru tatăl tău?

— Doar peste vară.

Luă niște nisip în mână și-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Și apoi?

— Mă tem că nu pot să-ți spun.

— Nu?

— Nu te cunosc suficient de mult încât să-ți încredințez așa o informație.

— Ce-ai zice de-un indiciu? Îl ațâță ea.

— Ce-ai spune să zici tu prima? Ce urmează pentru tine?

Ea se gândi la asta.

— Mă gândesc serios să fac o carieră din păzitul ouălor de țestoase. Se pare că mă pricep. Adică, ar fi trebuit să vezi cum a fugit ratonul acela. Era ca și cum ar fi crezut că sunt Terminatorul.

— Parcă ești Scott, spuse el. Văzând că nu înțelege, îi explică. E partenerul meu de volei și tipul e regele referințelor din filme. Nu poate să termine o frază fără o astfel de referință. Bineînțeles, de obicei mai bagă și câte o aluzie sexuală.

— Pare un talent special.

— Oh, chiar este. Aș putea să-l chem să-ți facă o demonstrație personală.

— Nu, mulțumesc. Nu am nevoie de aluzii sexuale.

— Ar putea să-ți placă.

— Cred că nu.

Cât timp se tachinara, el o privi drept în ochi, observând că era mai drăguță decât își amintea. Era amuzantă și deșteaptă, deci și mai bine.

Aproape de cuib, iarba se îndoia în bătaia vântului, iar sunetul ritmic al valurilor îi înconjură, făcându-i să se simtă ca și cum se aflau într-un cocon. De-a lungul plajei, luminile străluceau la casele care dădeau spre ocean.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu sunt așa sigură că pot să te opresc.

El își împinse picioarele înainte și înapoi în nisip.

— Ce treabă ai tu cu Blaze?

În tăcere, ea se încordă puțin.

— Cum adică?

— Mă întrebam de ce erai cu ea în seara aceea.

— Oh, făcu ea. Deși el habar nu avea de ce, ea păru ușurată. Sinceră să fiu, ne-am cunoscut când a vărsat suc pe mine. Imediat după ce am curățat isprava ta.

— Glumești.

— Nu. Din ce-mi dau eu seama, să verși suc pe oameni este echivalentul la a spune „bună, mă bucur să te cunosc” în partea asta de lume. Dacă mă întrebi pe mine, consider că salutul standard e mai eficient, dar, la urma urmei, ce știi

eu? Trase adânc aer în piept. În fine, părea cool, iar eu nu cunoșteam pe nimeni altcineva, așa că am... ajuns să ne petrecem timpul împreună o vreme.

— A stat cu tine aici aseară?

Ea scutură din cap.

— Ce? Nu a vrut să salveze țestoasele? Sau cel puțin să-ți țină de urât?

— Nu i-am povestit despre țestoase.

El își dădu seama că ea nu voia să spună mai multe, așa că o lăsă baltă. În schimb, arătă spre plajă.

— Vrei să facem o plimbare?

— Vrei să spui o plimbare romantică sau pur și simplu o plimbare?

— O să spun... doar o plimbare.

— Bună alegere. Ea-și lovi palmele una de alta. Dar să știi că nu vreau să mergem prea departe, având în vedere că voluntarii de la acvariu nu s-au preocupat de raton, iar ouăle sunt încă expuse.

— S-au preocupat cu siguranță. Sunt ferm convins că un voluntar de la acvariu ajută la păzirea unui cuib chiar în acest moment.

— Da, spuse ea. Dar întrebarea este de ce o face?

Merseră pe plajă în direcția pontonului, trecând pe lângă vreo douăsprezece vile cu vedere la ocean, fiecare dintre ele având verande masive și scări care duceau spre plajă. La câteva case mai jos, un vecin era gazda unei mici petreceri; toate luminile de la etajul doi erau aprinse, iar trei sau patru cupluri stăteau sprijinite de balustradă, privind valurile luminate de lună.

Nu vorbeau mult, însă, din cine știe ce motiv, tăcerea nu părea stânjenitoare. Ronnie păstra suficient spațiu cât să nu se lovească unul de celălalt din greșeală, studiind nisipul uneori și alteori uitându-se înainte. Erau momente când lui i se părea că vede un zâmbet fugar pe chipul ei, ca și cum și-ar fi amintit vreo poveste amuzantă pe care nu i-o spusese încă. Din când în când, se oprea și se apleca să ia de jos scoici pe jumătate îngropate în nisip, iar el observă

concentrarea cu care le examina în lumina lunii înainte să le arunce deoparte pe majoritatea din ele. Pe celelalte le băga în buzunar.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre ea – în multe privințe, ea rămânea o enigmă pentru el. La capitolul acesta era complet opusul lui Ashley. Ashley era fără doar și poate sigură și previzibilă; știa perfect cu ce se alegea, chiar dacă asta nu era exact ce-și dorea cu adevărat. Dar Ronnie era diferită, nu avea niciun dubiu cu privire la asta, și atunci când ea îi adresă un zâmbet direct și neașteptat, avu sentimentul că îi intuia gândurile. Conștientizarea acestui lucru îl făcu să fie cuprins de căldură și, pe drumul de întoarcere spre locul lor din apropierea cuibului cu ouă de țestoase, pentru o clipă se imagină plimbându-se cu ea pe plajă în fiecare noapte într-un viitor îndepărtat.

Când ajunseră la casă, Ronnie intră să vorbească cu tatăl ei în timp ce Will descărca lucrurile din camionetă. Își instală salteaua și proviziile lângă cuibul de țestoase, dorindu-și ca Ronnie să fi rămas cu el. Dar îi spusese deja că nu exista nicio șansă ca tatăl ei să fie de acord cu așa ceva. Totuși, măcar avea ocazia să doarmă în patul ei în noaptea asta.

Făcându-se comod, se așeză jos, gândindu-se că măcar ziua aceea fusese un început, dacă nu mai mult. Orice se putea întâmpla începând de atunci. Dar când ea se întoarse zâmbind în timp ce-i făcea din mână în semn de noapte bună, simți cum se mișcă ceva în el la ideea că poate și ea își imagina că ziua aceea fusese un început.

— Cine-i tipul?

— Nimeni. Doar un prieten. Pleacă de-aici.

În timp ce cuvintele îi alunecau prin coridoarele înceteșate ale minții, Will se chinuia să-și amintească unde era. Chiorându-se din cauza soarelui, se trezi față în față cu un băiețel.

— Oh, bună, mormăi Will.

Băiatul își frecă nasul.

— Ce faci aici?

— Mă trezesc.

— Asta văd. Dar ce făceai aici azi-noapte?

Will zâmbi. Puștiul se purta la fel de serios ca un judecător, lucru care, la vârsta și statura lui, era destul de comic.

— Dormeam.

— Da, da.

Will se dădu în spate, făcându-și loc să se ridice, și observă că Ronnie stătea într-o parte. Era îmbrăcată într-un tricou negru și niște blugi zdrențuiți, și afișa aceeași expresie amuzată pe care o văzuse cu o seară în urmă.

— Eu sunt Will, se prezentă el. Și tu ești?

Băiatul arătă spre Ronnie.

— Sunt colegul ei de cameră, spuse el. Avem o istorie împreună.

Will se scărpină în cap, zâmbind.

— Înțeleg.

Ronnie făcu un pas în față, cu părul încă umed de la duș.

— El e fratele meu băgăcios, Jonah.

— Așa e? întrebă Will.

— Mda, răspunse Jonah. Cu excepția faptului că aș fi băgăcios.

— Bine de știut.

Jonah continuă să se holbeze la el.

— Mi se pare că te cunosc.

— Nu cred. Cred că mi-aș fi amintit de tine.

— Nu, chiar îmi amintesc, spuse Jonah începând să zâmbească. Tu ești tipul care i-a spus polițistului că Ronnie s-a dus la Bower's Point.

Amintirea acelei nopți îl inundă, iar Will se întoarse spre Ronnie, privind cu groază în timp ce expresia ei se schimbă de la curiozitate la derută, până când ajunse într-un final la înțelegere.

O, nu.

Jonah încă mai continua:

— Da, ofițerul Pete a adus-o acasă, iar ea și tata s-au certat tare a doua zi dimineată...

Will văzu cum Ronnie strânge din buze. Fata se întoarse

bombănind și intră valvârtej în casă.

Jonah se opri la mijlocul frazei, întrebându-se ce făcuse.

— Mersi pentru asta, mârâi Will, după care sări în picioare și fugi după Ronnie. Ronnie! Așteaptă! Haide! Îmi pare rău! N-am vrut să îți fac probleme.

O ajunsese din urmă și o apucă de braț. Când degetele lui atinseră ușor tricoul ei, ea se întoarse cu fața la el.

— Pleacă!

— Ascultă-mă și pe mine puțin...

— Noi doi nu avem nimic în comun! sări ea. Înțelegeți?

— Atunci aseară ce-a fost?

Avea obraji roșii.

— Lasă-mă. În. Pace.

— Teatrul ăsta al tău nu ține cu mine, spuse el. Din cine știe ce motiv, cuvintele lui o făcură să tacă suficient de mult timp încât să-i permită să continue. Ai oprit bătaia, deși toată lumea voia să vadă sânge. Ai fost singura care a observat copilul care începuse să plângă și am văzut felul în care ai zâmbit când s-a întors la mama lui. Citești Tolstoi în timpul liber. Și îți plac țestoasele-de-mare.

Deși ea ridică bărbia sfidător, el simți că atinsese un punct sensibil.

— Și ce-i cu asta?

— Și vreau să-ți arăt ceva azi. Se opri, ușurat de faptul că ea nu spuse nu imediat. Dar nici da nu spusese și, înainte ca ea să hotărască, el făcu un pas în față. O să-ți placă, spuse el. Promit.

Will trase mașina în parcare goală a acvariului și o luă pe o alee mică de serviciu care ducea în spate. Ronnie stătea lângă el în camionetă, însă nu spusese mare lucru pe drum. În timp ce o conducea spre intrarea angajaților, el își dădea seama că, deși acceptase să vină cu el, nu se hotărâse încă dacă să mai fie supărată pe el sau nu.

Îi deschise ușa, simțind curentul rece amestecându-se cu aerul fierbinte și umed de afară. O conduse pe un coridor lung, după care deschise altă ușă care ducea spre acvariu.

Erau câțiva oameni care lucrau în birourile lor, deși

acvariul se deschidea pentru public abia peste o oră. Lui Will îi plăcea la nebunie să vină aici înainte de deschidere; luminile slabe de la bazine și absența sunetului făceau lacul o ascunzătoare secretă. De multe ori se trezea hipnotizat de țepii veninoși ai scorpionului-fluture în timp ce se mișcau în cerc în apa sărată, atingând ușor sticla. Se întrebă dacă peștii realizau că habitatul lor se micșorase și dacă știau că el se afla acolo.

Ronnie mergea lângă el, observând activitatea. Păru mulțumită să păstreze tăcerea în timp ce trecură pe lângă un bazin oceanic masiv care găzduia o mică replică a unui submarin german scufundat din cel de-al Doilea Război Mondial. Când ajunseră la bazinul meduzelor care se unduiau ușor și străluceau fosforescent pe fundalul întunecat, se opri și atinse mirată sticla.

— *Aurelia aurita*, spuse Will. Cunoscute, de asemenea, și sub denumirea de meduza de apă rece.

Ea dădu din cap, întorcându-și privirea spre bazin, fascinată de mișcarea lor cu încetinitorul.

— Sunt atât de delicate, spuse ea. E greu de crezut că înțepăturile lor sunt atât de dureroase.

Părul ei se uscaseră și era mai ondulat decât cu o zi înainte, făcând-o să arate puțin ca o fată băiețoasă și dezordonată.

— Mie-mi spui. De când eram mic cred că am fost înțepat cel puțin o dată pe an.

— Ar trebui să încerci să le eviți.

— Încerc. Dar ele tot mă găsesc. Cred că se simt atrase de mine.

Ea zâmbi vag, după care se întoarse spre el.

— Ce facem aici?

— Ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva.

— Am mai văzut pești. Și am mai fost la acvariu.

— Știu. Dar acesta este special.

— Pentru că nu mai este nimeni aici?

— Nu, răspunse el. Pentru că vei vedea ceva ce publicul nu vede.

— Ce? Noi doi singuri lângă un bazin cu pești?

El rânji.

— Și mai bine de-atât. Haide!

Într-o situație de genul acesta, în mod normal, Will nu ar fi ezitat să ia o fată de mână, însă de data aceasta nu îndrăzni să încerce asta cu ea. Făcu semn cu degetul mare spre un coridor din colț, atât de bine ascuns, că era practic inobservabil. La capătul holului se opri în fața ușii.

— Nu-mi spune că ți-au dat și birou, îl tachină ea.

— Nu, răspunse el deschizând ușa. Eu nu lucrez aici, ai uitat? Sunt doar voluntar.

Intrară într-o încăpere din cărămizi, traversată de conducte și de zeci de țevi. Neoanele bâzâiau deasupra capetelor lor, dar sunetul era înăbușit de filtrele enorme de apă aliniată lângă peretele din spate. Un bazin imens și deschis, umplut aproape până la refuz cu apă de mare, răspândea în aer un miros de apă sărată.

Will o conduse spre platforma cu gratii de oțel care înconjură bazinul și coborî scările metalice. În capătul cel mai îndepărtat al bazinului se afla o fereastră din plexiglas de mărime medie. Becurile de deasupra asigurau suficientă lumină pentru a putea distinge creatura care se mișca încet.

Will o privi pe Ronnie în timp ce aceasta recunoscuse într-un final ceea ce vedea.

— Este o țestoasă?

— O țestoasă-de-mare chiar. O cheamă Mabel.

În timp ce țestoasa aluneca pe lângă fereastră, cicatricile de pe carapacea ei deveniseră evidente, la fel și faptul că îi lipsea o înotătoare.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost lovită de elicea unei bărci. A fost salvată acum vreo lună, zbătându-se între viață și moarte. Un specialist din Carolina de Nord a trebuit să-i amputeze o parte din membrul din față.

În bazin, nereușind să stea complet dreaptă, Mabel înota oarecum într-o parte și se lovi de peretele din spate, după care își începu iar circuitul.

— Se va face bine?

— E un miracol că a trăit așa mult și sper să scape. Acum e mai puternică decât înainte. Dar nu știe nimeni dacă poate

supraviețui în ocean.

Ronnie o privi pe Mabel cum se lovește iar de perete înainte să-și corecteze traiectoria, după care se întoarse spre Will.

— De ce ai vrut să văd asta?

— Pentru că m-am gândit că-ți va plăcea la fel de mult cum îmi place mie. Mă refer la cicatrice și la toate alea.

Ronnie păru mirată de spusele lui, însă nu zise nimic. În schimb, se întoarse și o privi pe Mabel în tăcere o vreme. Atunci când țestoasa dispăru în umbrele întunecate, o auzi pe Ronnie oftând.

— N-ar trebui să fii la muncă? întrebă ea,

— E ziua mea liberă.

— Să fii angajat la tatăl tău are și avantaje, nu?

— Se poate spune și așa.

Ea bătu în sticlă, încercând să-i atragă atenția lui Mabel. După un moment, se întoarse iar spre el.

— Și ce faci de obicei în ziua ta liberă?

— Ești doar un puștan de modă veche din sud, nu? Te duci la pescuit, privești norii. Am senzația că ar trebui să porți o pălărie NASCAR⁹ și să mesteci tutun.

Petrecuseră încă o jumătate de oră la acvariu Ronnie fu încântată în mod special de vidre –, apoi Will o duse la un magazin de momeli să cumpere niște creveți înghețați. De acolo, plecară spre o zonă nerezidențială lângă țărmul insulei, unde scoaseră sculele de pescuit depozitate în partea din spate a camionetei. Și se așezară pe marginea unui mic ponton, cu picioarele bălângându-li-se deasupra apei.

— Nu fi snoabă, o muștră el. Fie că vrei să crezi sau nu, sudul este grozav. Avem instalații sanitare în casă și toate cele. Și la sfârșit de săptămână mergem să ne înnoroiim.

— Să vă înnoroiți?

— Conducem camionetele prin noroi.

Ronnie adoptă ironică o expresie visătoare.

— Sună atât de... intelectual.

---

⁹ Asociația Națională a Curselor de Mașini (n.tr.).

El o înghionti în joacă.

— Da, tachinează-mă cât vrei. Dar e distractiv: apa plină de noroi îți împroașcă parbrizul, faptul că rămâi blocat sau îți învârti roțile să-ți murdărești pe cei din urma ta.

— Crede-mă, mă ia cu ameteală numai când mă gândesc, replică Ronnie, sec.

— Să înțeleg că nu așa îți petreci tu sfârșitul de săptămână la oraș.

Ea scutură din cap.

— Ăă... nu. Nu chiar.

— Pariez că nu pleci niciodată din oraș, nu?

— Sigur că am plecat de la oraș. Sunt aici, nu?

— Știi ce vreau să spun. În weekenduri.

— De ce aș vrea să plec din oraș?

— Poate să fii singură din când în când?

— Pot să fiu singură în camera mea.

— Unde ai merge dacă ai vrea să stai sub un copac să citești?

— M-aș duce în Central Park, răspuse ea nepăsătoare. Este un dâmb super în spatele Tavernei din Parc. Și pot să cumpăr o cafea cu lapte chiar de după colț.

El clătină din cap compătiment-o.

— Ești așa o fată de oraș! Știi măcar să pescuiești?

— Nu e așa de greu. Pui momeala în cârlig, arunci firul și apoi ții bățul. Cum mă descurc până acum?

— OK, dacă atâta crezi tu că înseamnă. Dar trebuie să știi unde să arunci și să fii suficient de priceput să arunci exact unde vrei. Trebuie să știi ce momeli și nade să folosești, și ele depind de multe lucruri, de la tipul de pește, la vreme sau la claritatea apei. Și apoi, evident că trebuie să arunci cârligul. Dacă o faci prea devreme sau prea târziu, pierzi peștele.

Ronnie păru să se gândească la comentariul lui.

— Deci de ce-ai ales creveții?

— Pentru că erau la reducere, răspuse el.

Ea chicoti, după care se împinse ușor de el.

— Drăguț, spuse ea. Dar presupun că o meritam.

El încă mai simțea căldura atingerii ei pe umăr.

— Meriți mai rău de atât, spuse el. Crede-mă, pescuitul

este ca o religie pentru unii de pe aici.

— Inclusiv pentru tine?

— Nu. Pescuitul este... contemplativ. Îmi dă ocazia să mă gândesc fără să fiu întrerupt. Și în plus, îmi place să admir norii în timp ce port pălăria mea NASCAR și mestec tutun.

Ea strâmbă din nas.

— Nu mesteci tutun pe bune, nu?

— Nu. Îmi place ideea să nu-mi pierd buzele făcând cancer la gură.

— Bun, spuse ea. Își legănă picioarele înainte și înapoi. Nu m-am întâlnit niciodată cu cineva care mestecă tutun.

— Vrei să spui că asta este o întâlnire?

— Nu. Clar nu este o întâlnire. Suntem la pescuit.

— Mai ai atâtea de învățat. Mă refer, asta... înseamnă viață.

Ea se jucă cu o bucată de lemn de pe punte.

— Parcă ești o reclamă la bere.

O egretă plană deasupra lor chiar când firul fu tras o dată și apoi încă o dată. Will smuci lanseta în sus în timp ce firul opuse rezistență. Se chinui să se ridice în picioare și începu să-l ruleze, lanseta îndoindu-se deja. Totul se petrecu atât de repede că Ronnie abia dacă avu timp să-și dea seama ce se întâmplă.

— Ai prins ceva? întrebă ea, sărind în picioare.

— Vino mai aproape, o grăbi el, continuând să ruleze firul, împinse către ea lanseta. Uite! strigă el. Ia-o!

— Nu pot! țipă ea dându-se înapoi.

— Nu e greu! Ia-o pur și simplu și continuă să învârți mulineta!

— Nu știu ce să fac!

— Tocmai ți-am spus! zise el.

Ronnie făcu un pas în față și el îi vârî lanseta în mână.

— Acum continuă să învârți mulineta!

Ea privi cum pluta se lăsă în jos atunci când începu să învârtă de mulineta

— Ține-o sus! Ține bine undița!

— Încerc! strigă ea.

— Te descurci de minune!

Peștele se zbătu aproape de suprafață – un biban roșu mic, observă el –, iar Ronnie țipă, speriată. Când el izbucni în răs, începu și ea să râdă, sărind într-un picior. Când peștele se zbătu iar, ea țipă a doua oară, sărind și mai sus, însă de data asta avea o expresie de hotărâre înfocată.

Era, gândi el, unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le văzuse de multă vreme.

— Continuă să faci asta, o încurajă el. Adu-l aproape de punte și mă ocup eu de restul.

Ținând plasa, se lăsă pe burtă, întinzând brațul peste apă în timp ce Ronnie continua să ruleze firul. Reuși să prindă peștele în minciog cu o mișcare rapidă, după care se ridică. Când răsturnă minciogul, peștele căzu pe punte, zbătându-se. Ronnie continuă să țină mulineta, ținând în jurul peștelui, în timp ce Will apucă firul.

— Ce faci? țipă ea. Trebuie să-l pui înapoi în apă!

— O să fie bine...

— Moare!

El se lăsă pe vine și prinse peștele, ținându-l de punte.

— Ba nu moare.

— Trebuie să scoți cârligul! țipă ea din nou.

El puse mâna pe cârlig și începu să-l scotă cu greu afară.

— Încerc! Lasă-mă puțin!

— Sângerează! Îi faci rău.

Țopăia în jurul lui cu disperare.

Will o ignoră și continuă să scoată cârligul. Simțea coada peștelui cum se mișca înainte și înapoi, zbătându-se în mâna lui. Era mic, să fi avut vreun kilogram jumătate, două, dar era surprinzător de puternic.

— Durează prea mult! îl grăbi Ronnie.

Eliberă cu grijă cârligul, dar ținu peștele ținut de punte.

— Ești sigură că nu vrei să-l iei acasă pentru cină? Sigur poți să scoți vreo două fileuri din el.

Ea deschise gura și o închise nevenindu-i să creadă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Will aruncă peștele înapoi în apă. Acesta se scufundă și dispăru, scoțând un pleoscăit. Will luă un prosop și-și șterse sângele de pe mâini.

Ronnie continuă să se uite la el acuzator, roșie în obraji de

la adrenalină.

— L-ai fi mâncat, nu? Dacă nu eram eu aici?

— L-aș fi aruncat înapoi în apă.

— Oare de ce nu te cred?

— Probabil pentru că ai dreptate. El îi zâmbi înainte să ia lanseta de la ea. Acum vrei tu să pui momeala în cârligul următor sau o fac tot eu?

— Și mama a luat-o razna cu planurile pentru nunta surorii mele ca să iasă totul perfect, spuse Will. A fost o atmosferă cam... tensionată acasă.

— Când e nunta?

— Pe nouă august. Lucrurile sunt complicate și fiindcă sora mea vrea să facă nunta acasă. Ceea ce evident mărește stresul mamei.

Ronnie zâmbi.

— Cum e sora ta?

— Deșteaptă. Locuiește la New York. Un spirit liber. Cam ca o altă soră mai mare pe care o cunosc eu.

Răspunsul acesta păru să o mulțumească. În timp ce se plimbau pe plajă, soarele începuse să apună, iar Will își dădea seama că Ronnie se simțea mai relaxată. Până la urmă, mai prinseseră și eliberaseră încă trei pești înainte ca el să o ducă în centrul Wilmingtonului, unde savuraseră prânzul pe o terasă care dădea spre râul Cape Fear. Atrăgându-i atenția spre un loc de pe malul opus, îi arătă *USS North Carolina*, un vas de război scos din uz din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Privind-o pe Ronnie cum îl inspectează, Will fu surprins de cât de ușor era să-și petreacă timpul cu ea. Spre deosebire de alte fete pe care le cunoștea, ea spunea ce gândește și nu juca jocuri idioate. A avea un simț al umorului ironic care-i plăcea, chiar și atunci când era îndreptat spre el. De fapt, îi plăcea totul la ea.

Când se apropiară de casă, Ronnie alergă înainte să verifice cuibul ascuns la baza dunei. Se opri la cușcă – era făcută din plasă de sârmă subțire și era prinsă în duna nisipoasă cu niște țărugi foarte lungi –, iar atunci când el o ajunse din urmă, ea se întoarse spre el neîncrezătoare.

— Asta o să țină ratonul la distanță?

— Așa zic ei.

Ea o studie.

— Și țestoasele cum ies? Doar nu încap prin găuri, nu?

Will clătină din cap.

— Voluntarii de la acvariu iau cușca înainte ca puii să iasă din ou.

— De unde știi când vor ieși puii?

— Este totul calculat. Procesul de incubatie durează aproximativ șazeci de zile înainte ca puii să iasă, dar acest lucru variază ușor în funcție de vreme. Cu cât mai cald este toată vara, cu atât mai repede vor ieși puii din ou. Și ține cont că acesta nu este singurul cuib de pe plajă și nici n-a fost primul. Odată ce primul cuib se golește, de obicei urmează și celelalte la cam o săptămână sau așa ceva.

— Ai văzut vreodată cum ies puii din ouă?

El dădu afirmativ din cap.

— De patru ori.

— Cum e?

— Sincer să fiu, e cam agitație. Atunci când se apropie momentul îndepărtăm cuștile și apoi săpăm un șanț puțin adânc de la cuib spre malul apei, făcându-l cât de neted se poate, dar suficient de înalt pe laturi ca țestoasele să meargă într-o singură direcție. Și e ciudat, pentru că la început doar vreo două ouă se mișcă, însă e ca și cum mișcarea lor este suficientă pentru a pune tot cuibul în mișcare și, înainte să-ți dai seama ce se întâmplă, cuibul arată ca un stup de albine injectat cu steroizi. Țestoasele se călăresc unele peste altele pentru a ieși din gaură și apoi, când dau de nisip, se îndreaptă spre apă într-o paradă asemănătoare cu cea a crabilor. E minunat!

În timp ce descria procedeul, își dădu seama că Ronnie încerca să-și imagineze scena. Apoi îl observă pe tatăl ei ieșind pe veranda din spate și îi făcu din mână.

Will arătă spre casă.

— Să înțeleg că el este tatăl tău? întrebă el.

— Da.

— Vrei să mă prezinți?

— Nu.

— Promit să mă port frumos.

— Da, ar fi bine.

— Și de ce nu mă prezinți?

— Pentru că nici tu nu m-ai prezentat încă părinților tăi.

— De ce trebuie să-mi cunoști părinții?

— Exact, spuse ea.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Și atunci cum Dumnezeu ai reușit să citești Tolstoi?

Dacă înainte era confuz, acum era în ceață cu totul. Ea o porni încet pe plajă, iar el făcu câțiva pași s-o prindă din urmă.

— Nici tu nu ești prea ușor de ghicit.

— Așa, și?

— Și nimic. Voiam doar să se consemneze.

Ea zâmbi în sinea ei, uitându-se spre orizont. În depărtare, un vas de pescuit creveți se îndrepta spre port.

— Vreau să fiu aici când se întâmplă, zise ea.

— Când se întâmplă ce?

— Când ies țestoasele din ou. La ce credeai că mă refer? El își scutură capul.

— Oh, am revenit la subiectul acela. Ei bine, când trebuie să pleci la New York?

— La sfârșitul lui august.

— E cam din scurt. Să sperăm că va fi o vară lungă și caniculară.

— A început bine. Mă topesc.

— Asta pentru că porți negru. Și blugi.

— Nu mi-am dat seama că urma să petrec toată ziua afară.

— Altfel ai fi purtat costum de baie, nu?

— Nu prea cred, spuse ea.

— Nu-ți plac costumele de baie?

— Sigur că îmi plac.

— Dar nu în preajma mea?

Ea scutură din cap.

— Nu azi.

— Dar dacă te duc iar la pescuit?

— Nu te îndrepti în direcția potrivită.

— La vânat de rațe?

Asta o făcu să-și piardă glasul. Când îi reveni într-un final, era dezaprobat.

— Spune-mi te rog că nu omori rațe de-adevăratelea. Când Will nu răspunse, Ronnie continuă:

— Creaturi drăgălașe și dulci cu pene, care zboară spre lacul lor mic, văzându-și pur și simplu de treabă? Și tu le împuști din zbor?

Will se gândi la întrebarea ei.

— Doar iarna.

— Când eram mică, jucăria mea de pluș preferată era o rață. Aveam tapet cu rațe. Aveam un hamster pe care-l chema Daffy. Ador rațele.

— Și eu, spuse el.

Ea nu se obosi să-și ascundă scepticismul. Will îi răspunse numărând pe degete atunci când continuă:

— Îmi plac prăjite, la grătar, fierte, cu garnitură de sos dulce-acrișor...

Ea-l împinse, făcându-l să-și piardă echilibrul un pas-doi.

— E îngrozitor!

— E amuzant!

— Ești pur și simplu un om rău.

— Uneori, spuse el. El arată spre casă. Deci, dacă nu vrei să te duci încă acasă, vrei să vii cu mine?

— De ce? Ai de gând să-mi arăți sau să-mi povestești o altă metodă de omorât animăluțe?

— Am meci de volei imediat și vreau să vii și tu. E distractiv.

— Ai de gând să verși iar suc pe mine?

— Numai dacă aduci suc.

Ea se gândi o clipă, după care o luă cu el în direcția digului. El o înghionti, iar ea îl înghionti la loc.

— Cred că ai probleme, îi spuse ea.

— Ce probleme?

— Ei bine, pentru început, ești un criminal feroce de rațe.

El râse înainte să-i prindă privirea. Ea se uită la nisip, apoi spre plajă, și în final spre el. Clătină din cap, nereușind să-și înăbușe un zâmbet, ca și cum se minuna de ceea ce se

petrecea între ei și bucurându-se de fiecare moment.

14

RONNIE

Dacă n-ar fi fost așa de al naibii de drăguț, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce-i privea pe Will și pe Scott alergând pe teren, reflectă la seria de întâmplări care o aduseseră aici. Chiar fusese la pescuit mai devreme? Și se uitase la o țestoasă rănită dând ture într-un bazin la ora opt dimineața?

Își scutură capul, încercând să nu se concentreze asupra corpului zvelt al lui Will și a mușchilor săi vizibili atunci când alerga după minge pe nisip. Greu de ignorat, de vreme ce nu purta tricou.

Poate că până la urmă restul verii nu avea să fie atât de îngrozitor.

Bineînțeles că la fel gândise și după ce-o cunoscuse pe Blaze și uite cum se sfârșise toată *povestea* aceea.

Nu era chiar genul ei, însă, în timp ce-l privea jucând, începu să se întrebe dacă era un lucru chiar așa de rău. Nu avusese prea mare noroc când își alesese prietenii din trecut, Rick fiind exemplul principal. Domnul știe că Will era mai deștept decât oricare dintre tipii cu care se întâlnește și, mai mult decât atât, părea să facă ceva cu viața lui. Lucra, era voluntar, era un sportiv destul de bun; ba chiar se înțelegea cu familia lui. Și, deși îi plăcea să dea impresia că nu ia lucrurile în serios, nu era un tip superficial. Când îl testase, el i-o întorsese imediat – și nu numai o dată, dacă e să fie sinceră – și fu nevoită să recunoască faptul că oarecum îi făcea plăcere.

Dacă era un lucru care-i dădea de gândit, era faptul că nu știa de ce o plăcea. Nu semăna deloc cu fetele acelea cu care-l văzuse în noaptea carnavalului – și, ca să fie sinceră, nici nu știa dacă el voia s-o mai vadă după ziua aceea. Îl urmări alergând înapoi spre linia de serviciu, după care privi în direcția ei, încântat evident că venise. Se mișca prin nisip cu

ușurință și, când se pregătea să servească mingea, îi făcu un semn lui Scott, care părea să joace ca și cum viața lui ar fi depins de asta. Imediat ce Scott se întoarse spre fileu, Will își dădu ochii peste cap, exprimând evident faptul că pasiunea prietenului său i se părea puțin exagerată. „E doar un joc”, păru el să spună, iar ea găsi lucrul acesta încurajator. Apoi, după ce aruncă mingea în aer și servi cu putere, alergă spre marginea terenului să mențină jocul. Atunci când se aruncă pe jos după minge și umplu aerul de nisip, ea se întrebă dacă ceea ce văzuse o clipă mai devreme nu fusese decât o iluzie – însă, după ce lovitura lui se duse departe, iar Scott își aruncă mâinile în aer, frustrat, uitându-se urât, Will îl ignoră. După ce-i făcu cu ochiul lui Ronnie, se pregăti pentru următoarea aruncare.

— Deci tu și Will, nu?

Prinsă de joc, Ronnie nu observase că se așezase cineva lângă ea. Atunci când se întoarse, o recunoscu pe blonda din grupul lui Will și Scott în seara carnavalului.

— Poftim?

Blonda își trecu o mână prin păr și-și afișă dinții perfecti.

— Tu și Will. V-am văzut venind împreună.

Dacă blonda observă reacția prudentă a lui Ronnie, nu o arată. Dându-și capul într-o parte cu o tehnică bine învățată, își afișă iar dinții. Clar făcea tratamente de albire, hotărî Ronnie.

— Eu sunt Ashley. Și tu ești...

— Ronnie.

Ashley continua să o privească.

— Și ești în vacanță.

Când Ronnie se uită la ea, Ashley zâmbi iar.

— Aș fi știut dacă ai fi fost de prin părțile locului. Îl cunosc pe Will de când eram copii.

— Aha, făcu Ronnie, încercând să nu se implice în conversație.

— Presupun că v-ați cunoscut atunci când a dat peste tine și ți-ai vărsat sucul, nu? Cunoscându-l, aș zice că probabil a făcut-o intenționat.

Ronnie clipi.

— Poftim?

— Nu e prima oară când l-am văzut făcând asta. Și lasă-mă să ghicesc. Te-a dus la pescuit, nu? Pe pontonul micuț de cealaltă parte a insulei?

De data aceasta Ronnie nu reuși să-și mascheze surprinderea.

— Asta face mereu când începe să cunoască o fată. Ori asta, ori o duce la acvariu.

În timp ce Ashley vorbea, Ronnie se uita la ea nevenindu-i să creadă, simțind că lumea din jurul ei se îngustează brusc.

— Ce tot vorbești acolo? rosti ea găuit, vocea dând-o de gol.

Ashley își înfășură mâinile în jurul picioarelor.

— Fată nouă, cucerire nouă? Nu te supăra pe el, zise ea. Așa e el. Nu se poate abține.

Ronnie simți cum i se scurge sângele din obraji. Își spunea în gând să n-o asculte, să nu o creadă, pentru că Will nu era așa. Dar cuvintele îi tot răsuna în minte...

Și lasă-mă să ghicesc. Te-a dus la pescuit, nu?

Ori asta, ori o duce la acvariu...

Oare chiar îl judecase greșit? Se pare că se înșelase cu privire la fiecare persoană pe care o cunoscuse aici. Când trase adânc aer în piept, observă că Ashley o studia.

— Te simți bine? întrebă ea, încruntându-și sprâncenele ei perfecte. Te-am supărat cu ceva?

— Sunt bine.

— Pentru că păreai că-ți vine rău.

— Am spus că sunt bine, o repezi Ronnie.

Ashley deschise gura și o închise la loc înainte ca expresia să i se înmoaie.

— Oh, nu. Nu-mi spune că i-ai căzut în plasă?

Fată nouă, cucerire nouă? Așa este el...

Cuvintele îi răsunau continuu în cap, iar Ronnie tot nu răspunse – nu putea să răspundă. În tăcere, Ashley continuă, cu vocea plină de înțelegere.

— Ei, nu te judeca prea aspru, pentru că e cam cel mai fermecător băiat din lume atunci când vrea. Crede-mă, eu știu pentru că și eu i-am căzut în plasă. Arată spre mulțime.

La fel ca majoritatea fetelor pe care le vezi pe aici.

Ronnie se uită din reflex spre mulțime, oprindu-se cu privirea pe vreo șase fete drăguțe în costume de baie, toate cu ochii fixați pe Will. Simțea că nu poate rosti nicio vorbă. Între timp, Ashely urmă:

— Pur și simplu am crezut că tu o să-ți dai seama... adică, tu pari puțin mai sofisticată decât celelalte fete de pe aici. Presupun că am crezut...

— Trebuie să plec, anunță Ronnie, cu vocea mult mai hotărâtă decât îi era mintea.

Simți cum îi tremurau picioarele atunci când se ridică. Pe terenul de joc, Will trebuie să o fi văzut ridicându-se pentru că se întoarse spre ea, zâmbind, purtându-se ca...

Cel mai fermecător băiat din lume...

Se întoarse să plece, supărată pe el, dar și mai supărată pe ea pentru că fusese așa de proastă. Nu voia nimic altceva decât să plece naibii de acolo.

Ajunsă în dormitor, aruncă geamantanul pe pat și începu să înghesuie haine în el când ușa se deschise în urma ei. Se uită peste umăr și-l văzu pe tatăl ei în prag. Ezită o secundă înainte să traverseze camera și să mai ia alte lucruri din dulap.

— Zi grea? întrebă tatăl ei. Vocea îi era calmă, însă nu așteptă un răspuns de la ea. Eram la atelier cu Jonah când am văzut că vii pe plajă. Arătai destul de supărată.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tatăl ei rămase pe loc, păstrând distanța.

— Pleci undeva?

Ea trase furioasă aer în piept și continuă să împacheteze.

— Plec de-aici, OK? O sun pe mama și mă duc acasă.

— Așa de rău a fost deci.

Ea se întoarse spre el.

— Te rog, nu mă obliga să rămân. Nu-mi place aici. Nu-mi plac oamenii de aici. Nu mă potrivesc aici. Nu e locul meu aici. Vreau să mă duc acasă.

Tatăl ei nu spuse nimic, dar ea îi citi dezamăgirea pe față.

— Îmi pare rău, adăugă ea. Nu e vorba despre tine,

înțelegi? Dacă mă suni, vorbesc cu tine. Și poți să vii la New York să petrecem timp împreună, OK?

Tatăl ei continuă să o privească în tăcere, lucru care o făcu să se simtă și mai rău. Trecu în revistă lucrurile din geamantan înainte să mai pună și altele.

— Nu sunt așa sigur că pot să te las să pleci.

Știa că urma asta și se încordă în sinea ei.

— Tată...

El ridică mâinile.

— Nu e din ce motiv crezi tu. Te-aș lăsa să pleci dacă aș putea. Aș putea să o sun pe mama ta chiar acum. Dar având în vedere ce s-a întâmplat ieri la magazinul de muzică...

„Cu Blaze, se auzi răspunzând. Și arestarea...”

Umerii i se pleoștiră. La cât de furioasă era, uitase de lucrurile furate.

Sigur că uitase de ele. Nici măcar nu le furase ea! Energia i se evaporă brusc și se întoarse, trântindu-se pe pat. Nu era drept. Nimic din ce i se întâmpla nu era drept.

Tatăl ei încă nu făcuse niciun pas în cameră.

— Pot să încerc să iau legătura cu Pete – polițistul Johnson – și să văd dacă se poate. Deși nu cred că dau de el până mâine și nu vreau să mai intri și în alte necazuri. Dar dacă el spune că e în regulă să pleci, nu te oblig să rămâi.

— Promiți?

— Da, spuse el. Deși aș prefera să stai, îți promit.

Ea dădu din cap, apăsându-și buzele una de alta.

— O să vii la New York să mă vizitezi?

— Dacă pot, spuse el.

— Ce vrei să spui cu asta?

Înainte ca tatăl ei să poată răspunde, se auzi o bătaie bruscă în ușă, tare și insistentă. Tatăl ei se uită peste umăr.

— Cred că e băiatul cu care ai fost azi.

Ea se întrebă de unde știe și, citindu-i expresia, el adăugă:

— L-am văzut îndreptându-se înapoi când am venit în casă după tine. Vrei să mă ocup eu de asta?

Nu te supăra pe el. Așa este el. Nu se poate abține.

— Nu, spuse ea. Mă descurc.

Tatăl ei zâmbi și, pentru o clipă, i se păru că arăta mai în

vârstă decât cu o zi în urmă. Ca și cum cererea ei îl îmbătrânise într-un fel.

Dar chiar și așa, locul ei nu era acolo. Acesta era locul lui și nu al ei.

Bătaia la ușă se auzi iar.

— Hei, tată?

— Da?

— Mulțumesc, spuse ea. Știu că vrei să rămân, însă nu pot.

— E în regulă, draga mea. Deși zâmbise, cuvintele erau ale unui om rănit. Înțeleg.

Trase de găcile blugilor înainte să se ridice din pat. Atunci când ea ajunsese la ușă, el puse o mână pe spatele ei, iar ea se opri. Apoi, îmbărbătându-se, se duse la ușă și o deschise, observând că mâna lui Will era în aer. Părea surprins că o deschisese.

Se uită la el, întrebându-se cum putuse să fie atât de proastă să aibă încredere în el. Ar fi trebuit să-și asculte instinctele.

— Oh, hei... începu el, lăsând mâna în jos. Ești acasă. Pentru o secundă...

Ea trânti ușa, auzindu-l cum începe iar să bată, vocea fiindu-i rugătoare.

— Haide, Ronnie! Așteaptă! Vreau doar să știu ce s-a întâmplat! De ce ai plecat?

— Pleacă! îi țipă ea.

— Ce-am făcut?

Ea deschise ușa din nou.

— Nu am de gând să joc jocul tău!

— Ce joc? Despre ce vorbești?

— Nu sunt proastă. Și nu am nimic să-ți spun.

Și trânti ușa din nou. Will începu să bată iar.

— Nu plec de aici până nu vorbești cu mine!

Tatăl ei arătă spre ușă.

— Probleme în paradis?

— Nu e paradis.

— Așa pare, spuse el. Vrei să mă ocup eu de asta? se oferi el iar.

Bătăile începură iar.

— Nu va sta mult. E mai bine să-l ignorăm pur și simplu.

După o clipă, el păru să accepte spusele ei și arătă spre bucătărie.

— Ți-e foame?

— Nu, răspunse ea automat. Apoi, punându-și o mână pe stomac, se răzgândi. Ei bine, poate puțin.

— Am mai găsit o rețetă bună pe internet. Asta are ceapă, ciuperci și roșii gătite în ulei de măsline, servite cu paste și cu parmezan ras deasupra. Sună bine?

— Nu cred că lui Jonah îi va plăcea.

— El a vrut crenvurști.

— Ce noutate!

El zâmbi, când bătăile se auziră din nou. Când continuară, trebuie să fi văzut ceva pe fața ei pentru că își deschise brațele.

Fără să stea pe gânduri, Ronnie se duse spre el și îi simți îmbrățișarea. Era ceva... tandru și iertător în îmbrățișarea lui, ceva ce nu mai simțise de ani de zile. Abia reuși să își oprească lacrimile înainte să se desprindă din îmbrățișări.

— Ce-ai zice să te ajut cu cina?

Ronnie încercă din nou să asimileze conținutul paginii pe care tocmai o citise. Soarele apusese cu o oră în urmă și, după ce parcursese fără astâmpăr cele câteva canale ale televizorului tatălui ei, îl închisese și își luase cartea. Dar oricât încerca, nu părea să treacă de un capitol, pentru că Jonah stătea la fereastră de aproape o oră... lucru care o făcea să se gândească la ce era dincolo de fereastră, sau mai degrabă la cine *era* afară.

Will. Trecuseră patru ore și încă nu plecase. Încetase demult să mai bată și se cocoșase pur și simplu aproape de vârful dunei, cu spatele la casă. Teoretic, se afla pe o plajă publică, deci nici ea, nici tatăl ei nu aveau ce să facă altceva decât să-l ignore. Lucru pe care ea și tatăl ei – care în mod bizar iar citea Biblia – încercau să-l facă.

Pe de altă parte, Jonah nu putea pur și simplu să-l ignore. Părea să găsească veghea lui Will incredibilă, ca și cum un

OZN ar fi aterizat lângă dig sau ca și cum l-ar vedea pe Bigfoot târându-și picioarele prin nisip. Deși purta pijamalele cu Transformers și ar fi trebuit să se ducă la culcare cu jumătate de oră în urmă, îl implorase pe tatăl lui să stea treaz încă puțin pentru că, după spusele lui, „dacă mă duc la culcare prea devreme, s-ar putea să fac pipi în pat”.

Sigur că da.

Jonah nu mai făcuse în pat de când era mic, iar ea știa că tatăl ei nu credea o iotă. Probabil că-i dăduse voie din cauză că era prima seară întreagă pe care o petreceau toți împreună de când ajunseseră și – în funcție de ce spunea polițistul Johnson a doua zi – poate și ultima.

Lucru care era de înțeles și cumva asta o făcea să-i pară rău pentru că dorea să plece. Pregătirea cinei cu el fusese mai distractivă decât crezuse, din moment ce nu punea întrebări pline de insinuări așa cum făcea mama ei în ultima vreme. Și totuși, nu avea vreo intenție să stea mai mult decât trebuia, chiar dacă îi era greu tatălui ei. Măcar atâta putea să facă și ea, să facă seara asta plăcută.

Lucru care era imposibil, evident.

— Cât crezi că are de gând să stea acolo? mormăi Jonah.

Din ce-și amintea ea, pusese aceeași întrebare de cel puțin cinci ori, chiar dacă nici ea, nici tatăl ei nu-i răspunseseră. De data aceasta însă, tatăl ei puse Biblia deoparte.

— De ce nu te duci să-l întrebi? sugeră el.

— Mda, sigur, pufni Jonah. De parcă ar fi prietenul meu.

— Nici al meu nu este, adăugă Ronnie.

— Se poartă ca și cum ar fi prietenul tău.

— Nu este, OK?

Mai dădu o pagină.

— Atunci de ce stă acolo? Își lăsă capul pe-o parte, încercând să rezolve enigma. Adică, e ciudat, nu crezi? Să stea acolo ore întregi așteptând să vorbești cu el. Vreau să spun, vorbim despre sora mea aici. *Sora* mea.

— Te-am auzit de prima oară, a spus Ronnie. În ultimele douăzeci de minute, probabil că citise același paragraf de șase ori.

— Spun doar că e ciudat, medită Jonah, ca un om de

știință pus în încurcătură. De ce ar aștepta-o afară pe *sora mea*?

Ronnie ridică privirea, uitându-se la tatăl ei cum încerca, dar nu reușea să-și ascundă un zâmbet.

Se întoarse la cartea ei și începu să citească același paragraf cu hotărâre sporită și, în următoarele două minute, fu liniște în cameră.

În afara agitației și a mormăielilor lui Jonah la fereastră.

Încercă să-l ignore. Se așeză jos, își cocoță picioarele pe un colț al mesei și se strădui să se concentreze asupra cuvintelor. Pentru vreun minut, reuși să blocheze totul din jurul ei și era pe punctul de a se implica iar în poveste, când auzi iar vocea micuță a lui Jonah.

— Cât crezi că mai are de gând să stea acolo? bombăni Jonah.

Ea închise cartea trântind-o.

— Bine! țipă ea, gândindu-se iar că fratele ei știa perfect ce butoane să apese ca să o scoată din minți. Am priceput ideea! Mă duc!

*

Când Ronnie ieși pe verandă și se îndreptă spre Will, o briză puternică suflă, purtând cu ea mirosul de sare și pin. În cazul în care auzi ușa închizându-se, el nu făcu niciun gest; părea mulțumit să arunce scoici minuscule în crabii-păianjen care se ascundeau în vizuinile lor.

Un strat de ceață marină acoperea stelele, făcând noaptea să pară mai întunecată și mai răcoroasă decât înainte. Ronnie își încruciașă brațele, încercând să țină frigul la distanță. Will, observă ea, purta aceeași pereche de pantaloni scurți și același tricou cu care fusese îmbrăcat toată ziua. Se întrebă dacă îi era frig, după care alungă gândul acesta. Nu era important, își reaminti singură atunci când el se întoarse spre ea. Nu-i putea citi expresia pe întuneric, dar în timp ce se uita la el, își dădu seama că era mai degrabă exasperată de insistența lui decât furioasă pe el.

— L-ai făcut pe fratele meu să-și iasă din minți, afirmă

Ronnie pe un ton pe care-l dorea autoritar. Ar trebui să pleci.

— Cât e ceasul?

— E trecut de zece.

— Ți-a luat ceva timp să vii aici.

— Nu ar fi trebuit să vin deloc. Ți-am spus mai devreme să pleci.

Se uită urât la el.

Gura lui se strânse într-o linie dreaptă.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat, spuse el.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Spune-mi ce ți-a zis Ashley.

— Nu mi-a spus nimic.

— V-am văzut vorbind! o acuză el.

De asta nu dorise să vină aici; de asta încercase să-l evite.

— Will...

— De ce ai fugit după ce ai vorbit cu ea? Și de ce ți-a luat patru ore să vii afară să vorbești până la urmă cu mine?

Ea scutură din cap, refuzând să recunoască cât de rănită se simțea.

— Nu e important.

— Cu alte cuvinte, ți-a spus ceva, nu-i așa? Ce ți-a spus? Că suntem încă împreună? Pentru că nu suntem. Totul s-a terminat între noi.

Lui Ronnie îi luă o clipă să realizeze ce voia el să spună.

— A fost prietena ta?

— Mda, răspunse el. Timp de doi ani.

Când văzu că Ronnie nu spune nimic, el se ridică și se apropie cu un pas de ea.

— Ce ți-a spus mai exact?

Dar Ronnie abia dacă-i auzea vocea. Își aminti în schimb momentul în care o văzuse prima oară pe Ashley, prima oară când îl văzuse pe Will. Ashley, arătând perfect în costum de baie, holbându-se la Will...

Îl auzi vag pe Will continuând:

— Ce? Nici măcar nu ai de gând să vorbești cu mine? Mă faci să stau aici ore întregi și nici măcar nu te obosești să-mi dai un răspuns la o întrebare simplă?

Dar Ronnie nu-l auzea. Își amintea în schimb felul în care

arăta Ashley pe marginea terenului în ziua respectivă. Poza în față drăguță, bătea din palme... sperând ca Will să o observe?

De ce? Pentru că Ashley încerca să-l câștige înapoi? Și se temea că Ronnie i-ar putea sta în cale?

După aceea totul avu sens. Dar înainte să își dea seama ce să spună, Will clătină din cap.

— Am crezut că ești altfel. Pur și simplu am crezut... Se uită la ea, cu un amestec de furie și dezamăgire pe chip, înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre plajă. La naiba, nu știu ce-am crezut, aruncă el în treacăt peste umăr.

Ea făcu un pas în față și era pe punctul de a-l striga, când observă o luminiță pe plajă, în apropiere de malul apei. Lumina se ridica și cădea ca și cum cineva ar arunca...

O minge aprinsă, își dădu ea seama.

Simți cum i se oprește respirația în gât, știind că Marcus era acolo, și făcu un pas involuntar înapoi. Îi veni brusc în minte o imagine cu el furișându-se spre cuib în timp ce ea dormea afară. Se întrebă cât de aproape ar fi putut să vină. De ce nu voia s-o lase în pace? O hărțuia?

Văzuse povești la știri și auzise lucruri de genul acesta. Deși îi plăcea să creadă că ar ști ce să facă și că s-ar descurca aproape în orice situație, acum era diferit. Pentru că Marcus era diferit.

Pentru că Marcus o speria.

Will era deja la vreo două case pe plajă, silueta lui dispărând în noapte. Se gândi să-l cheme înapoi și să-i spună totul, însă ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea afară mai mult decât era nevoită. Și nici nu voia ca Marcus să facă legătura între ea și Will. În orice caz, nu mai exista ea și Will. Cel puțin, nu acum. Acum era doar ea.

Și Marcus.

Intră în panică, făcu încă un pas în spate după care se strădui să se oprească. Lucrurile se puteau înrăutăți dacă el își dădea seama că îi era frică. În schimb, se mută în cercul de lumină aruncat de lumina de pe verandă și se întoarse în mod intenționat să se uite în direcția lui Marcus.

Nu-l vedea pe el, ci doar luminița care sărea în sus și-n

jos. Își dădu seama că Marcus voia ca ei să-i fie frică, lucru care îi răscoli ceva înăuntrul ei. Continuând să se uite la el, își puse mâinile în șold și-și ridică sfidătoare bărbia. Sângele îi pompa cu putere în piept, însă își păstră poziția chiar și atunci când mingea i se opri în mână. Un moment mai târziu, lumina se stinse, iar ea știu că Marcus o închisese în pumn, anunțând că e pe cale să se apropie.

Cu toate astea, ea refuză să se miște. Nu era sigură ce avea să facă dacă el apărea brusc la câțiva metri de ea, dar pe măsură ce secundele deveniră un minut și apoi încă unul, ea știu că el hotărâse că era mai bine să stea deoparte. Săturându-se să mai aștepte și satisfăcută că-și transmisese mesajul, se întoarse și se duse să intre înapoi în casă.

Realiză că îi tremurau mâinile abia când se sprijini de ușă după ce o închisese în urma ei.

15

MARCUS

— Vreau să merg să mănânc ceva la restaurant înainte să închidă, îl rugă Blaze.

— Atunci du-te, spuse Marcus. Mie nu mi-e foame.

Blaze și Marcus erau la Bower's Point împreună cu Teddy și Lance, care agățaseră două dintre cele mai urâte fete pe care le văzuse Marcus în viața lui și erau pe cale să le îmbete. Pe Marcus îl enervase să le găsească acolo și, pe deasupra, Blaze îl tot stresase în ultima oră întrebându-l unde fusese toată ziua.

Avu sentimentul că ea știa că avea legătură cu Ronnie, pentru că Blaze nu era proastă. Blaze știuse tot timpul că Marcus era interesat de ea, lucru care explica de ce pusese CD-urile acelea în geanta lui Ronnie. Era soluția perfectă să o facă pe Ronnie să păstreze distanța... lucru care însemna că nici Marcus nu va avea vreo șansă cu ea.

Lucrul acesta îl scosese din sărite. Și apoi s-o găsească acolo, plângându-se că îi este foame și agățându-se de el, și enervându-l cu toate întrebările acelea...

— Nu vreau să merg singură, se plânse ea din nou.

— Nu m-ai auzit? mârâi el. Asculți vreodată ce vorbesc aici? Am spus că nu mi-e foame.

— N-am spus că trebuie să mănânci și tu... bombăni Blaze potolindu-se.

— Mă lași odată cu asta?

Lucrul acesta o opri. Cel puțin, pentru câteva minute. Își dădea seama din felul în care se bosumflase că voia ca el să-și ceară scuze pentru ceva. Mda, ei bine, nu avea să se întâmple una ca asta.

Se întoarse spre apă, își aprinse mingea, enervat fiind de faptul că încă mai era acolo. Enervat și de faptul că Teddy și Lance erau acolo într-un moment în care nu dorea decât liniște și pace. Enervat de faptul că Blaze o îndepărtase pe

Ronnie și enervat mai ales de faptul că era enervat de oricare dintre lucrurile acestea. Nu îi stătea în fire și ura felul în care îl făceau să se simtă. Voia să lovească în ceva sau pe cineva și când se uită la Blaze și văzu ce bot pusese, ea urcă în capul listei. Se întoarse cu spatele, dorindu-și să-și bea berea și să dea drumul la muzică și să fie singur ca să se gândească un timp. Fără atâția oameni care-l înghesuiau.

În plus, nu era cu adevărat supărat pe Blaze. La naiba, când auzise prima oară ce făcuse, fusese oarecum încântat, gândindu-se că asta îi va înlesni relația cu Ronnie. Genul acela de tu mă ajuți pe mine și eu pe tine. Dar când îi sugerase lucrul acesta lui Ronnie, ea reacționase ca și cum avea vreun fel de boală, ca și cum ar fi preferat să moară decât să se apropie de el. Dar el nu era genul de om care să renunțe, iar el se gândi că ea avea să-și dea seama în cele din urmă că era singura cale de a ieși din toată porcăria asta. Așa că se duse la ea acasă să-i facă o mică vizită, sperând să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea. Se hotărâse să renunțe la avansuri și în schimb să o asculte înțelegător atunci când îi povestea lucrul îngrozitor pe care i-l făcuse Blaze. Ar fi putut să facă o plimbare și poate ar fi ajuns sub dig și de acolo cine știe ce s-ar fi întâmplat. Corect?

Dar când se duse la ea acasă, Will era acolo. Dintre toți oamenii din lume, tocmai Will se afla acolo pe dună, așteptând să stea de vorbă cu ea. Iar Ronnie chiar ieșise într-un final să discute cu el. De fapt, păreau să se certe, însă din felul în care se purtau se vedea clar că era ceva între ei, lucru care-l scosese, de asemenea, din sărite.

Pentru că însemna că se cunoșteau. Pentru că însemna că probabil erau împreună.

Lucru care însemna că o cucerise în tot acest timp.

Și apoi? O, asta fusese picătura care umpluse paharul. După ce Will plecase, Ronnie își dăduse seama că avea doi vizitatori în loc de unul. Când îl observase privind-o, știuse că unul din două lucruri avea să se întâmple. Fie avea să vină la el să vorbească în speranța că o va convinge pe Blaze să spună adevărul, fie se va teme așa cum făcuse mai devreme și va fugi în casă. Îi plăcea faptul că o putea speria.

Ar putea folosi asta în avantajul lui.

Dar ea nu făcuse niciunul din cele două lucruri. În schimb, se uitase în direcția lui ca și cum ar fi spus *Ia să văd ce poți*. Rămăsese pe verandă, limbajul corpului ei semnalând sfidare furioasă, până când intrase în cele din urmă în casă.

Nimeni nu-i făcea asta lui. Și mai ales fetele. Cine naiba se credea? Nu-i plăcea, oricât de drăguță o găsea. Nu-i plăcea deloc.

Blaze îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ești sigur că nu vrei să vii?

Marcus se întoarse spre ea, simțind nevoia imediată de a-și limpezi mintea, de a se răcori. Știa exact de ce avea nevoie și cine avea să-i dea lucrul acela.

— Vino aici, spuse el. Se forță să zâmbească. Stai lângă mine. Nu vreau să pleci încă.

16

STEVE

Steve își ridică privirea atunci când Ronnie intră în casă. Deși ea afișă un zâmbet, încercând să-l asigure că nu se întâmplase nimic, el nu avu cum să nu observe expresia de pe fața ei atunci când își luă cartea și se duse în dormitor.

Ceva se întâmplase cu siguranță.

Doar că nu era sigur ce. Nu-și dădea seama dacă era tristă sau furioasă ori speriată și, în timp ce dezbătea ideea de a încerca să vorbească cu ea, fu destul de sigur că, indiferent ce se întâmplase, voia să se ocupe singură de asta. El presupuse că era normal să fie așa. Poate că nu petrecuse prea mult timp cu ea în ultima perioadă, dar fusese profesor pentru adolescenți ani întregi și știa că abia când copiii voiau să vorbească cu tine – când aveau ceva important de spus – trebuia să ți se facă stomacul ghem de griji.

— Hei, tată, spuse Jonah.

Cât fusese Ronnie afară, îi interzisese lui Jonah să se uite pe fereastră. I se păruse lucrul cel mai potrivit, iar Jonah simțise că era mai bine să nu-l contrazică. Găsise SpongeBob¹⁰ pe unul dintre canale și se uitase fericit în ultimele cincisprezece minute.

— Da?

Jonah se ridică în picioare cu fața serioasă.

— Ce are doar un ochi, vorbește franțuzește și adoră prăjiturile înainte de culcare?

Steve se gândi la întrebarea lui.

— Habar nu am.

Jonah ridică mâna și își acoperi un ochi cu ea.

— *Moi*¹¹.

Steve râse când se ridică de pe canapea, lăsând Biblia

---

¹⁰ SpongeBob – Buretele Bob, desen animat american (n.tr.).

¹¹ Eu (în lb. franceză, în orig.).

deoparte. Puștiul îl făcea mult să râdă.

— Haide. Am niște Oreos¹² în bucătărie.

Se îndreptară într-acolo.

— Cred că Ronnie și Will s-au certat, spuse Jonah ridicându-și pijamalele.

— Așa îl cheamă?

— Nu-ți face griji. L-am verificat.

— Aha, spuse Steve. De ce crezi că s-au certat?

— I-am auzit. Will părea nervos.

Steve se încruntă la el.

— Credeam că te uiți la desene animate.

— Mă uitam. Dar tot îi auzeam, spuse Jonah ca să lămurească problema.

— Nu ar trebui să asculți conversațiile altora, îl mustră Steve.

— Dar uneori sunt interesante.

— Tot e greșit.

— Mama încearcă să asculte ce vorbește Ronnie la telefon. Și când e la duș se uită în telefonul ei ca să-i citească mesajele.

— Serious?

Steve încercă să nu pară prea surprins.

— Mda. Cum altfel ar putea să știe ce face?

— Nu știu... ar putea să stea de vorbă, sugeră el.

— Mda, sigur, pufni Jonah. Nici măcar Will nu poate să vorbească cu ea fără să se contrazică. Îi scoate pe oameni din minți.

Steve avea puțini prieteni pe la doisprezece ani. Mergea la școală și exersa la pian, astfel rămânându-i foarte puțin timp liber, iar persoana cu care vorbea cel mai des era pastorul Harris.

În acel moment al vieții lui, pianul devenise o obsesie, iar Steve exersa zilnic de la patru la șase ore, pierdut în lumea muzicii și a compoziției. Câștigase deja numeroase

---

¹² Marcă de biscuiți cu cremă (n.tr.).

concursuri locale și statale. Mama lui fusese doar la primul, iar tatăl lui nu ajunsese la niciunul. În schimb, se afla foarte des pe scaunul din față al mașinii alături de pastorul Harris în timp ce călătoreau spre Raleigh sau Charlotte, sau Atlanta, sau Washington D.C. Petreceau multe ore vorbind și, deși pastorul Harris era un om religios și pomenea de binecuvântările lui Hristos în majoritatea conversațiilor, asta suna la fel de natural ca și cum cineva din Chicago ar fi comentat cu privire la imposibilitatea echipei Chicago Cubs de a marca dintr-o lovitură de pedeapsă.

Pastorul Harris era un om bun, care ducea o viață chinuită. Își lua vacanța în serios și în majoritatea serilor avea grijă de turma sa, fie la spital sau la vreun priveghi, ori acasă la unii membri ai congregației pe care ajunsese să-i considere prieteni. Cununa și boteza în weekenduri, avea consiliu miercurea seara, iar marțea și joia repeta cu corul. Dar în fiecare seară, înainte de apus, își rezerva o oră să se plimbe singur pe plajă. După ce se întorcea, Steve se trezise de multe ori gândindu-se că ora aceea de singurătate era exact lucrul de care pastorul avea nevoie. Expresia lui purta un aer liniștit și împăcat atunci când revenea din acele plimbări. Steve presupusese mereu că era modul pastorului de a pretinde puțină singurătate – până când îl întrebă de ce o face.

— Nu, răspunsese pastorul Harris, nu merg singur pe plajă pentru că acest lucru nu este posibil. Mă plimb și vorbesc cu Dumnezeu.

— Adică vă rugați?

— Nu, spusese pastorul Harris din nou. Vreau să spun că vorbesc. Să nu uiți niciodată că Dumnezeu este prietenul tău. Și, ca toți prietenii tăi, și El tânjește să audă ce s-a mai întâmplat în viața ta. Dacă a fost bine sau rău, dacă ai fost plin de tristețe sau mânie sau chiar atunci când te întrebă de ce trebuie să se întâmple lucruri îngrozitoare. Așa că vorbesc cu el.

— Și ce spuneiți?

— Tu ce le spui prietenilor tăi?

— Eu nu am prieteni. Steve zâmbise timid. Sau cel puțin

nu prieteni cu care să pot vorbi.

Pastorul Harris îi pusese o mână consolatoare pe umăr.

— Mă ai pe mine.

Când el nu răspunsese, pastorul Harris îi strânsese umărul.

— Vorbim la fel cum vorbim noi doi.

— Și El vă răspunde?

Steve era sceptic.

— Mereu.

— Îl auziți?

— Da, zisese el, dar nu cu urechile. Își pusese o mână la piept. Aici aud răspunsurile. Aici îi simt prezența.

După ce-l sărută pe Jonah pe obraz și-l băgă în pat, Steve se opri în pragul ușii să o studieze pe fiica sa. În mod surprinzător, Ronnie dormea când intrară în cameră și oricare ar fi fost lucrul care o supăra atunci când se întorsese în casă, acesta nu era vizibil. Chipul îi era relaxat, părul îi era răsfirat pe pernă, iar ambele brațe îi erau strânse la piept. Se gândi dacă s-o sărute sau nu de noapte bună, însă hotărî s-o lase în pace, permițând viselor ei să plutească fără întrerupere, ca zăpada care se topește pe râu, spre locurile în care sunt menite să se ducă.

Și totuși, nu reușea să plece. Era ceva liniștitor în a-și privi copiii dormind și, atunci când Jonah se întoarse pe-o parte, ferindu-se de lumina ce venea de pe hol, se întrebă cât timp trecuse de când n-o mai sărutase pe Ronnie de noapte bună. În anul de dinainte să se despartă de Kim, Ronnie ajunsese la vârsta la care considera astfel de lucruri ca fiind jenante. Își amintea în mod special prima noapte când venise să o învelească, dar răspunsul ei fusese:

— Nu trebuie. Mă descurc.

Kim îl privise atunci cu o expresie de jale grăitoare. Știuse că Ronnie creștea, dar chiar și așa, trecerea copilăriei îi lăsa o durere în suflet.

Spre deosebire de Kim, Steve nu-i purta pică lui Ronnie pentru faptul că se făcea mare. Se gândi cum era viața lui la vârsta aceea și își aminti că lua singur decizii. Își aminti cum

își făcuse propriile idei despre lume, iar anii de profesorat nu reușiseră decât să-i întărească ideea că schimbarea nu era doar inevitabilă, dar avea și avantajele ei. Erau momente când se afla în clasă cu un elev, ascultând cum acesta îi povestea despre neînțelegerile cu părinții, despre cum mama lui încerca să-i fie prietenă, iar tatăl încerca să-l controleze. Alți profesori din departament păreau să creadă că avea o relație naturală cu elevii și, adeseori, după ce elevii plecau, era surprins să descopere că mulți elevi erau de aceeași părere. Nu știa sigur de ce. De cele mai multe ori, fie asculta în tăcere, fie reformula întrebările, obligându-i pe elevi să ajungă la propriile concluzii fiind convins că, în majoritatea situațiilor, erau și cele mai potrivite. Chiar și atunci când simțea nevoia să spună ceva, de obicei oferea doar cele mai generale comentarii, tipice psihologilor. „Sigur că mama ta vrea să-ți fie prietenă, spunea el, începe să te considere mai mult un adult pe care vrea să-l cunoască.” Sau „Tatăl tău știe că a făcut greșeli în viața lui și nu vrea ca tu să le repeți”. Gânduri obișnuite de la un om obișnuit, dar, spre surprinderea lui, elevul se întorcea uneori spre fereastră în tăcere, ca și cum ar fi asimilat ceva profund. Uneori chiar primea ulterior un telefon de la vreun părinte care-i mulțumea că vorbise cu copilul său și observase că era ceva mai bine dispus în ultima perioadă. Când închidea telefonul, încerca să-și amintească ce spusese în speranța că era mult mai înțelept decât realizase, dar nu-și amintea niciodată.

În liniștea camerei, Steve auzi respirația lui Jonah începând să încetinească. Știa că fiul lui adormise deja; soarele și aerul curat păreau să-l epuizeze așa cum Manhattanul nu reușise niciodată. Cât despre Ronnie, era ușurat că somnul ștersese tensiunea ultimelor zile. Chipul ei era senin, aproape angelic, amintindu-i cumva de felul în care pastorul Harris arăta după plimbările lui pe plajă. O privi în tăcerea absolută a camerei, tânjind din nou după un semn al prezenței lui Dumnezeu. A doua zi, Ronnie putea să plece și gândul acesta îl îndemnă să facă un pas spre ea. Lumina lunii pătrundea prin fereastră și dincolo de geam se auzea zumzăitul ritmic al valurilor oceanului. Focul blând al

stelor îndepărtate clipi ca o confirmare cerească, de parcă Dumnezeu își anunța prezența în altă parte. Se simți brusc obosit. Era singur, se gândi; mereu va fi singur. Se aplecă și o sărută pe Ronnie tandru pe obraz, simțind din nou apăsarea dragostei pe care o nutrea pentru ea, o bucurie la fel de intensă ca durerea.

Chiar înainte de răsărit, primul lui gând de la trezire – sau mai degrabă o senzație – fu că îi era dor să cânte la pian. Se strâmbă din cauza durerii puternice, dar previzibile din stomac, simți nevoia să se repeadă în sufragerie și să se refugieze în muzică.

Se întrebă când va avea ocazia să cânte din nou. Acum regreta că nu se împrietenise cu nimeni din oraș; de când izolase pianul erau momente când își imagina că îi cere unui prieten voia să cânte la pianul din sufragerie pe care acesta îl folosea rar, cel pe care prietenul său imaginar îl privea ca pe o decorațiune. Se și vedea așezându-se pe banca prăfuită, în timp ce prietenul lui îl privea din bucătărie sau din hol – nu era sigur la partea asta – și, dintr-odată, începea să cânte ceva ce l-ar impresiona pe prietenul lui până la lacrimi – ceva ce nu reușise să facă în timpul acelor luni lungi petrecute în turneu.

Știa că era o fantezie ridicolă, însă fără muzică se simțea pierdut și fără țintă. Se ridică din pat și alungă gândurile acelea. Pastorul Harris îi spusese că fusese comandat un pian nou pentru biserică, un dar de la unul dintre membrii parohiei, și că Steve era bine-venit să cânte imediat ce avea să sosească. Dar asta nu se va întâmpla decât spre sfârșitul lui iulie, iar el nu era sigur că va mai ajunge până atunci.

Se așeză la masa din bucătărie și își puse mâinile pe tăblie. Dacă se concentra suficient, ar trebui să poată să audă muzica din mintea sa. Beethoven a compus *Eroica* atunci când era aproape surd, nu-i așa? Poate că ar putea să o audă toată în minte la fel ca Beethoven. Alese concertul pe care Ronnie îl cântase la Carnegie Hall și, închizându-și ochii, se concentrează. Când începu să-și miște degetele, notele se auziră mai greu. Încetul cu încetul, notele și acordurile deveniră din ce în ce mai clare și mai deslușite și, deși nu era

la fel de mulțumitor ca atunci când cânta la pian de-adevăratelea, știa că avea să funcționeze.

Când ultimele acorduri ale concertului îi răsunară în minte, deschise brusc încet ochii și se trezi stând în bucătăria pe jumătate întunecată. Soarele urma să apară deasupra orizontului în doar câteva minute și, din cine știe ce motiv, auzi sunetul unei singure note, un si bemol major, atârând lung și jos, făcându-i semn. Știa că-și imaginase doar, dar sunetul notei zăbovi, iar el se trezi căutând un pix și hârtie.

Schiță repede un portativ improvizat și scrise notele înainte să-și apese degetele pe masă încă o dată. Auzi din nou sunetul, de data aceasta urmat de mai multe note pe care le scrise, de asemenea.

Compusese muzică mare parte din viața lui, însă chiar și el considera melodiile ca niște figurine în comparație cu statuile pe care prefera în mod obișnuit să le interpreteze. Nici aceasta s-ar putea să nu valoare cine știe ce, însă se simți însuflețit de provocare. Și dacă ar fi în stare să compună ceva... înălțător? Ceva ce va fi ținut minte mult timp după ce el va fi uitat?

Fantezia nu dură mult. Încercase și în trecut, dar eșuase, și nu avea nicio îndoială că va eșua din nou. Dar chiar și așa, era mândru de ceea ce făcuse. Era o senzație incredibilă în a crea ceva din nimic. Deși nu ajunsese prea departe cu melodia – după multă muncă, revenise la primele note pe care le scrisese și hotărâse să o ia de la capăt – se simțea oarecum satisfăcut.

Când soarele se înalță deasupra dunelor, Steve reflectă asupra gândurilor avute cu o noapte în urmă și decise să facă o plimbare pe plajă. Voia mai mult decât orice să se întoarcă acasă cu aceeași privire senină pe care o văzuse pe chipul pastorului Harris, dar, în timp ce-și târa picioarele prin nisip, nu se putu abține să nu se simtă ca un amator, cineva care căuta răspunsuri de la Dumnezeu precum un copil în căutare de scoici.

Ar fi fost bine dacă ar fi reușit să repereze vreun semn

evident al prezenței Lui – poate un tufiș care lua foc –, dar încercă în schimb să se concentreze asupra lumii din jurul lui: soarele răsărit din mare, trilurile de dimineață ale păsărilor, ceața care încă mai poposea deasupra apei. Se strădui să asimileze frumusețea fără vreun gând conștient, încercând să simtă nisipul de sub tălpi și briza care îi mângâia obrazul. În ciuda eforturilor sale, nu știa dacă se afla mai aproape de răspunsul lui decât la începutul plimbării.

Ce-l făcea pe pastorul Harris să audă răspunsurile în inima lui? se întrebă el pentru a mia oară. Ce voia să spună când zicea că simte prezența lui Dumnezeu? Steve ar fi putut să-l întrebe direct pe pastorul Harris, dar se îndoia că-l va ajuta la ceva. Cum ar putea cineva să explice un asemenea lucru? Ar fi ca și cum i-ai descrie culorile unei persoane oarbe din naștere: cuvintele ar putea fi înțelese, însă ideea ar rămâne misterioasă și ascunsă.

Era ciudat să aibă asemenea gânduri. Până nu demult, nu fusese răscolit de astfel de întrebări, însă se gândi că responsabilitățile zilnice îl ținuseră mereu suficient de ocupat ca să evite să mediteze asupra lor, cel puțin până să se întoarcă în Wrightsville Beach. Aici timpul încetinise în ritmul vieții sale. În timp ce continua să se plimbe pe plajă, reflectă iar la decizia crucială pe care o luase încercându-și norocul ca pianist de concert. E-adevărat că se întrebuse mereu dacă urma să aibă succes, și da, simțise că timpul nu mai avea răbdare. Dar cum deveniseră gândurile acelea atât de imperioase atunci? Dorise atât de mult să stea departe de familia lui luni întregi la rând? Cum putuse să fie atât de egoist? se întrebă el. Uitându-se în urmă, se dovedise a nu fi o decizie bună pentru niciunul dintre ei. Crezuse cândva că pasiunea pentru muzică îl făcuse să ia această decizie, dar acum bănuia că, în realitate, căutase diverse căi de a-și umple golul pe care-l simțea uneori în el.

În timp ce se plimba, începu să se întrebe dacă prin această revelație avea să găsească în final un răspuns.

17

RONNIE

Când se trezi, Ronnie se uită la ceas, ușurată că, pentru prima oară de când ajunsese aici, reușise să doarmă mai mult. Nu era târziu, dar când se dădu jos din pat, se simți mai plină de energie. Auzea televizorul din sufragerie și, când ieși din dormitor, îl văzu pe Jonah întins pe spate pe canapea, cu capul atârând de pe pernă, uitându-se concentrat la ecran. Gâtul lui, expus ca pentru ghilotină, era plin de firimituri de tartă. Se uită la el când mușcă încă o dată, împrăștiind și mai multe firimituri peste el și pe covor.

Nu voia să-l întrebe. Știa că răspunsul nu avea să aibă sens, dar nu se putu abține.

— Ce faci?

— Mă uit la televizor cu capul în jos, răspunse el.

Se uita la unul dintre desenele acelea animate enervante japoneze cu creaturi cu ochii mari, pe care ea nu le înțelegea niciodată.

— De ce?

— Pentru că așa vreau.

— Și întreb din nou, de ce?

— Nu știu.

Știa că nu ar fi trebuit să întrebe. În schimb, aruncă o privire spre bucătărie.

— Unde-i tata?

— Nu știu.

— Nu știi unde este tata?

— Nu sunt bona lui, răspunse el părând enervat.

— Când a plecat?

— Nu știu.

— Era aici când te-ai trezit?

— Îhî. Privirea nu i se abătu nicio clipă de la televizor. Am vorbit despre vitraliu.

— Și apoi...

— Nu știu.

— Vrei să spui că s-a evaporat?

— Nu, spun că după aceea a venit pastorul Harris și au ieșit amândoi afară să vorbească, rosti el ca și cum răspunsul era evident.

— Atunci de ce n-ai spus așa din prima?

Ronnie își aruncă mâinile în aer exasperată.

— Pentru că încerc să mă uit la desene cât timp sunt *cu capul în jos*. Nu e ușor să vorbesc cu tine cât timp îmi vine tot sângele în cap.

Ar fi putut să-i arunce o mulțime de alte replici tăioase – *Atunci poate că ar trebui să stai mai des cu capul în jos*, de exemplu –, dar ea nu cedă tentației. Pentru că era mai binedispusă. Pentru că dormise mai mult. Și, mai mult decât atât, pentru că auzi o voce înăuntrul ei spunând: „S-ar putea să pleci acasă azi”. Gata cu Blaze, gata cu Marcus sau Ashley, gata cu trezitul cu noaptea în cap.

Și gata cu Will...

Gândul acesta o făcu să zăbovească. La urma urmei, nu fusese atât de rău. Ba chiar se simțise bine alături de el ziua precedentă, cel puțin până când se terminase. Ar fi trebuit să-i spună ce îi zisese Ashley; ar fi trebuit să îi explice. Dar cu Marcus la orizont...

Voia din tot sufletul să plece cât mai departe de aici posibil.

Trase draperiile și se uită pe fereastră. Tatăl ei și pastorul Harris stăteau pe alee, iar ea își dădu seama că nu-l mai văzuse pe pastor de când era mică. Se schimbase puțin de atunci; deși acum se sprijinea într-un baston, părul și sprâncenele albe și dese erau la fel ca întotdeauna. Zâmbi, amintindu-și cât de amabil fusese după înmormântarea bunicului ei. Știa de ce tatăl ei îl plăcea atât de mult; avea o bunătate infinită, iar ea își aminti că după slujbă îi oferise un pahar de limonadă proaspătă, mai dulce decât orice suc. Păreau să mai discute cu cineva pe alee, o persoană pe care n-o vedea. Merse la ușă și o deschise ca să vadă mai bine. Polițistul Pete Johnson stătea lângă portiera deschisă de la mașină, pregătindu-se în mod clar să plece.

Auzea motorul mergând și, în timp ce cobora scările verandei, tatăl ei făcu discret din mână. Pete închise portiera, lăsând-o pe Ronnie cu sentimentul că se scufundă.

Când ajunsese lângă tatăl ei și pastorul Harris, mașina polițistului se îndepărta deja cu spatele pe alee, lucru care nu putea decât să-i confirme că urma să primească vești proaste.

— Te-ai trezit, spuse tatăl ei. M-am uitat în camera ta cu puțin timp în urmă și erai cufundată în alte lumi. Arată cu degetul mare. Îl mai ții minte pe pastorul Harris?

Ronnie îi întinse mâna.

— Mi-l amintesc. Bună ziua din nou. Mă bucur să vă văd.

Când pastorul Harris dădu mâna cu ea, observă cicatricile lucioase care-i acopereau mâinile și brațele.

— Nu pot să cred că ea este aceeași domnișoară pe care am avut plăcerea să o cunosc cu atât de mult timp în urmă. Ai crescut. Zâmbi. Semeni cu mama ta.

Începuse să audă des lucrul acesta, însă încă nu știa exact ce însemna asta. Adică arăta bătrână? Sau că mama ei arăta tânără? Era greu de ghicit, însă ea știa că el o spusese pe post de compliment.

— Mulțumesc. Ce mai face doamna Harris?

El își îndreptă bastonul.

— Mă ține la suprafață, așa cum a făcut mereu. Și sunt sigur că și ei i-ar face mare plăcere să te vadă. Dacă ai timp să treci pe la noi, mă voi asigura să aibă o carafă cu limonadă făcută în casă pentru tine.

Deci își amintea și el.

— S-ar putea să accept invitația.

— Sper. Se întoarce către Steve. Mulțumesc din nou că te-ai oferit să faci vitraliul. Iese foarte frumos.

Steve făcu un gest de modestie.

— Nu trebuie să-mi mulțumești...

— Sigur că trebuie. Dar acum chiar trebuie să plec. Astăzi surorile Towson țin ora de religie și, dacă le-ați cunoaște, ați înțelege de ce e neapărată nevoie să nu le las de capul lor. Sunt cam extremiste de felul lor. Adoră cartea lui Daniel și cea a Apocalipsei și par să uite de faptul că și Epistola a

doua către Corinteni face parte din Cartea Sfântă. Se întoarse către Ronnie. Mi-a părut tare bine să te văd din nou, tânără domnișoară. Sper că tatăl tău nu-ți dă prea multe bătăi de cap cât stai la el. Știi cum pot fi părinții uneori.

Ea zâmbi.

— E în regulă.

— Bun. Dar dacă-ți face neazuri, să vii să vorbești cu mine și voi face tot posibilul să-l pun la punct. A fost un copil poznaș, deci nu-mi pot decât imagina cât de frustrată trebuie să te simți uneori.

— Nu am fost poznaș, protestă tatăl ei. N-am făcut decât să cânt la pian.

— Amintește-mi te rog să-ți povestesc de momentul când a pus vopsea roșie în cristelniță.

Tatăl ei era îngrozit.

— N-am făcut niciodată una ca asta!

Pastorul Harris părea să se distreze.

— Poate că nu, dar tot îmi susțin punctul de vedere. Indiferent ce vrea să te facă să crezi, tatăl tău n-a fost perfect.

Și cu asta, se întoarse și plecă pe alee. Ronnie îl privi amuzată cum se îndepărtează. Oricine putea să-l facă pe tatăl ei să se agite – într-un fel inofensiv, evident – era o persoană pe care ea dorea cu siguranță să o cunoască mai bine. Mai ales dacă avea povești de spus despre tatăl ei. Povești amuzante. Povești *bune*.

Privirea tatălui ei în timp ce-l privea plecând era de nepătruns. Cu toate acestea, când se întoarse spre ea, păru să redevină tatăl pe care-l știa, moment în care își aminti iar că polițistul Pete fusese acolo cu doar câteva minute în urmă.

— Despre ce-ați vorbit? întrebă ea. Cu polițistul.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun mai întâi? Probabil că mori de foame. Abia dacă ai mâncat ceva la cină.

Ea îi puse mâna pe braț.

— Spune-mi și gata, tată.

Tatăl ei ezită, chinându-se să găsească cuvintele potrivite, dar nu era cale să îndulcească amarul adevăr.

— Nu vei putea să pleci încă la New York, cel puțin nu

înainte de audierea de săptămâna viitoare. Proprietarul magazinului intenționează să depună o plângere.

Ronnie se așază pe dună, mai mult înfricoșată decât furioasă, gândindu-se la ce se întâmpla în casă. Trecuse o oră de când tatăl ei îi spusese ce zisese polițistul și ea stătea acolo de atunci. Știa că tatăl ei era în casă și vorbea cu mama ei la telefon, iar Ronnie nu-și putea decât imagina cum va reacționa mama ei. Era singurul avantaj de a fi aici.

Cu excepția lui Will...

Ronnie scutură din cap, întrebându-se cum Dumnezeu se mai gândea încă la el. Se terminase deja totul între ei, în cazul în care începuse ceva. Oare de ce fusese interesat de ea? Fusese împreună cu Ashley mult timp, lucru care însemna că-i plăceau fetele de genul ei. Măcar un lucru învățase și ea, acela că oamenii nu se schimbă. Le plăcea ceea ce le plăcea chiar dacă nu înțelegeau de ce. Iar ea nu semăna nici pe de parte cu Ashley.

Nici nu încăpea îndoială. Pentru că, dacă ar fi ca Ashley, ar putea foarte bine să o ia încet spre orizont, până când n-ar mai exista nicio șansă de întoarcere. Ar putea foarte bine să termine totul acum.

Și totuși, nu asta o deranja cel mai mult. Ceea ce o deranja era mama ei. Mama ei aflase fără îndoială despre arestare, de vreme ce tatăl ei vorbea la telefon cu ea *chiar acum*. Gândul acesta o făcu să i se strângă inima. Mama ei își ieșea din minți și, fără îndoială, *țipa*. Probabil că imediat ce termina conversația cu tatăl ei, urma s-o sune pe sora sau pe mama ei ca să împrăștie vestea despre ultimul lucru îngrozitor pe care îl făcuse Ronnie. Obișnuia să povestească tot felul de chestii private, de obicei cu suficientă exagerare ca să o facă pe Ronnie să pară cât de vinovată se putea. Evident că mama ei ignora mereu nuanțele. Iar în cazul acesta, cea mai importantă nuanță era faptul că *ea nu era vinovată!*

Dar avea asta vreo importanță? Sigur că nu. *Simțea* furia mamei ei, iar toată chestia asta îi făcea rău de la stomac. Poate că era un lucru bun faptul că nu pleca în ziua aceea acasă.

Îl auzi pe tatăl ei apropiindu-se din spate. Când se uită peste umăr, el ezită. Știa că încercase să-și dea seama dacă voia să fie singură, înainte să se așeze ușor lângă ea. La început nu spusese nimic. Părea să privească în depărtare la o barcă de pescuit creveți, ancorată aproape de orizont.

— Era supărată?

Știa deja răspunsul, dar nu se putu abține să nu întrebe.

— Puțin, recunosc eu el.

— Doar puțin?

— Sunt destul de sigur că a făcut cam toate cele prin bucătărie cât am vorbit.

Ronnie închise ochii, imaginându-și scena.

— I-ai spus ce s-a întâmplat de fapt?

— Sigur că i-am spus. Și am avut grijă să-i zic că eu sunt sigur că spui adevărul. Îi puse un braț în jurul umărului și o îmbrățișă. Îi trece ei. Mereu îi trece.

Ronnie dădu din cap. Simți în tăcere cum tatăl ei o studia.

— Îmi pare rău că nu poți să pleci acasă azi, spusese el. Tonul îi era blând și apologetic. Știu cât de mult urăști locul acesta.

— Nu urăsc locul acesta, rosti ea automat. Se surprinse pe sine atunci când realizează că, oricât ar fi încercat să se convingă de contrariu, chiar spunea adevărul. Pur și simplu nu e locul meu aici.

El zâmbi melancolic.

— Dacă te consolează cu ceva, află că în adolescență nici eu nu simțeam că e locul meu aici. Visam să mă mut la New York. Dar e ciudat că, după ce am scăpat în sfârșit de locul acesta, am ajuns să-i simt lipsa mai mult decât credeam. Are oceanul ceva care mă tot cheamă.

Ea se întoarse spre el.

— Ce se va întâmpla cu mine? Ți-a mai spus polițistul Pete ceva?

— Nu. Pur și simplu că proprietarul crede că trebuie să depună o plângere pentru că lucrurile erau valoroase, iar în ultima perioadă a tot avut probleme cu furtul din magazin.

— Dar n-am făcut-o eu! strigă Ronnie.

— Știu, spusese el, o rezolvăm noi cumva. Găsim un avocat

bun și se ocupă el de tot.

— Avocații sunt scumpi?

— Cei buni, da, răspunse el.

— Ne permitem?

— Nu-ți face griji. Văd eu cum fac. Tăcu. Pot să te întreb ceva? Ce-ai făcut să o înfurii așa de tare pe Blaze? Nu mi-ai spus niciodată.

Dacă ar fi întrebat-o mama ei, probabil că nu ar fi răspuns. Și cu vreo două zile în urmă, nici tatălui ei nu i-ar fi zis. Acum nu vedea de ce n-ar face-o.

— Are un iubit ciudat și înfricoșător și crede că am încercat să i-l fur. Sau ceva de genul ăsta.

— Ce vrei să spui prin ciudat și înfricoșător?

Ea tăcu. Pe malul apei, soseau primele familii, despachetând prosoapele și jucăriile de plajă.

— L-am văzut aseară, rosti ea pe un ton grav. Arată spre plajă. Stătea acolo în timp ce eu vorbeam cu Will.

Tatăl ei nu încercă să-și ascundă îngrijorarea.

— Dar nu s-a apropiat.

Ea clătină din cap.

— Nu. Dar e ceva... ciudat în legătură cu el. Marcus...

— Poate că ar trebui să stai departe de cei doi. Mă refer la Blaze și la Marcus.

— Nu-ți face griji. N-aveam de gând să mai vorbesc cu niciunul din ei vreodată.

— Vrei să-l sun pe Pete? Știu că n-ai avut o experiență prea plăcută cu el...

Ronnie scutură din cap.

— Nu încă. Și dacă-ți vine să crezi, nu sunt deloc supărată pe Pete. Își făcea pur și simplu treaba și chiar a fost destul de înțelegător cu toată chestia asta. Cred că îi părea rău de mine.

— Mi-a spus că te crede. Motiv pentru care a și vorbit cu proprietarul.

Ea zâmbi, gândindu-se ce plăcut era să stea astfel de vorbă cu tatăl ei. Pentru o clipă se întrebă cât de diferită ar fi fost viața ei dacă el nu s-ar fi mutat. Ezită, luând o mână de nisip și lăsându-l să se scurgă printre degete.

— De ce ne-ai părăsit, tată? întrebă ea. Sunt suficient de mare să știu adevărul.

Tatăl ei își întinse picioarele, încercând în mod clar să mai câștige niște timp. Părea să ducă o luptă în sinea lui, încercând să-și dea seama cât să-i spună și de unde să înceapă, înainte de a mărturisi ceea ce era evident.

— După ce am încetat să mai predau la Juilliard, am acceptat fiecare spectacol la care am fost chemat. Era visul meu, știi? Să fiu un pianist de concert faimos? În fine... presupun că ar fi trebuit să fiu mai realist înainte să iau decizia. Dar nu am fost. Nu mi-am dat seama cât de greu trebuie să-i fi fost mamei tale. O fixă cu o privire gravă. Într-un final, ne-am îndepărtat oarecum unul de celălalt.

Ea îl privi pe tatăl ei în timp ce vorbea, încercând să citească printre rânduri.

— Era vorba despre altcineva, nu-i așa? spuse ea.

Vocea ei nu avu nicio modulație.

Tatăl ei nu răspunse, iar privirea i se pierdu în depărtare. Ronnie simți că se prăbușește ceva înăuntrul ei.

Când în cele din urmă răspunse, părea obosit.

— Știu că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să salvez căsnicia noastră și îmi pare rău de asta. Îmi pare mai rău decât vei ști vreodată. Dar vreau să fii sigură de ceva. N-am încetat nicio clipă să cred în mama ta, n-am încetat niciodată să cred în trăinicia dragostei noastre. Chiar dacă până la urmă n-a ieșit cum ai vrut tu sau cum am vrut eu, mă uit la tine și la Jonah și mă gândesc cât de norocos sunt că sunteți copiii mei. Într-o viață plină de greșeli, voi doi sunteți cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Când el termină de vorbit, ea mai luă o mână de nisip și o lăsă să-i treacă printre degete, simțindu-se din nou obosită.

— Ce mă fac?

— Te referi la azi?

— Mă refer la tot.

Simți cum el îi pune cu blândețe o mână pe spate.

— Cred că poate primul pas ar fi să te duci să vorbești cu el.

— Cu cine?

— Cu Will, spuse el. Ți aduci aminte când vă plimbați ieri pe lângă casă? Când eu eram pe verandă? Mă uitam la voi și mă gândeam cât de naturali păreați împreună.

— Nici măcar nu-l cunoști, zise Ronnie, cu un amestec de mirare și surprindere în glas.

— Nu, recunosc eu. Zâmbi, cu o expresie blândă. Dar te cunosc pe tine. Și ieri erai fericită.

— Și dacă el nu vrea să vorbească cu mine? întrebă ea repede.

— Va vrea.

— De unde știi?

— Pentru că m-am uitat și am văzut că și el era fericit.

Stând lângă holul de la intrare în atelierul Blakelee Brakes, nu-i venea altceva în minte decât „Nu vreau să fiu aici”. Nu dorea să dea ochii cu el, doar că oarecum voia și știa că nu avea de ales. Știa că nu fusese corectă față de el și măcar merita să afle ce îi spusese Ashley. Doar așteptase în afara casei ei timp de patru ore, nu?

Și în plus, trebuia să recunoască faptul că tatăl ei avea dreptate. Se distrase foarte bine cu Will sau cel puțin avusese parte de atâta distracție cât se putea într-un loc ca acesta. Și el avea ceva care îl diferenția de toți băieții pe care îi cunoscuse. Nu doar că juca volei sau că avea un corp athletic și nici din cauză că era mai deștept decât lăsa să pară. Nu-i era teamă de ea. Prea mulți băieți pur și simplu se dau peste cap, crezând că tot ce contează e să fie drăguți. Și lucrul acesta chiar contează, doar că nu și dacă tipul consideră că a fi drăguț înseamnă și a fi un preș. Îi plăcuse faptul că o dusese la pescuit, chiar dacă nu fusese prea entuziasmată cu privire la asta. Era felul lui de a-i spune: „Asta sunt și asta îmi place să fac și, dintre toți oamenii pe care-i cunosc acum, vreau să mă bucur de această experiență cu tine”. De cele mai multe ori când un tip o invita în oraș o lua de acasă fără să aibă habar ce să facă sau unde să o ducă, forțând-o într-un final să vină ea cu o idee. Era cam multă nehotărâre în treaba asta. Will numai nehotărât nu era și nu se putea abține să nu-l placă pentru asta.

Lucru care însemna, evident, că trebuia să repare lucrurile. Intră în hol, pregătindu-se pentru situația în care el încă era supărat. Will și Scott lucrau în bazin, dedesubtul unei mașini ridicate. Scott îi spuse ceva lui Will și acesta se întoarse și o văzu, însă nu zâmbi. Se șterse în schimb pe mâini cu o cârpă și se îndreptă spre ea.

Se opri la un metru depărtare. Privit de aproape, expresia lui era de necitit.

— Ce vrei?

Nu era întrebarea pe care sperase să o primească, dar niciuna neașteptată nu era.

— Ai dreptate, încep eu. Ieri, am plecat de la meci pentru că Ashley a spus că eu nu sunt altceva decât cel mai recent proiect al tău. A mai dat de înțeles că nu am fost prima, că ziua petrecută împreună – toate lucrurile pe care le-am făcut și locurile în care m-ai dus – sunt trucuri pe care le folosești cu fiecare fată nouă.

Will continuă să se uite la ea.

— A mințit.

— Știu.

— Atunci de ce m-ai lăsat să stau afară ore întregi? Și de ce n-ai spus nimic ieri?

Ea își dădu o șuviță de păr după ureche, simțind cum o cuprinde rușinea, dar încercând să nu lase să se vadă.

— Eram furioasă și supărată. Și aveam de gând să-ți spun, dar ai plecat înainte să am ocazia.

— Vrei să spui că e vina mea?

— Nu, chiar nu vreau să spun asta. Se întâmplă o grămadă de lucruri care nu au nicio legătură cu tine. Au fost... niște zile foarte dificile pentru mine.

Își trecu agitată o mână prin păr. Era atât de cald în garaj.

Will tăcu o clipă, să asimileze ce spusese ea.

— Și, mă rog, de ce ai crezut-o? Nici măcar n-o cunoști.

Ea închise ochii. De ce? se întrebă ea. „Pentru că sunt o idioată. Pentru că ar fi trebuit să-mi ascult instinctele cu privire la ea.” Dar nu spuse nimic din toate astea. Clătină pur și simplu din cap.

— Nu știu.

Când văzu că nu pare dispusă să mai adauge și altceva, el își băgă degetele mari în buzunare.

— Doar atât ai venit să spui? Pentru că trebuie să mă întorc la lucru.

— Am mai vrut să-mi cer scuze, rosti ea încet. Îmi pare rău. Am exagerat.

— Da, așa ai făcut, răsuci Will cuțitul în rană. Ai fost absolut irațională. Altceva?

— Am mai vrut să spun că m-am simțit foarte bine cu tine ieri. În fine, cel puțin înainte să se termine.

— OK.

Nu era sigură ce însemna răspunsul lui, dar când el zâmbi discret, ea simți cum începe să se relaxeze.

— OK. Asta e tot? Asta e tot ce ai de gând să spui după ce am venit tocmai până aici să-mi cer scuze? „OK”?

În loc să-i răspundă, Will făcu un pas spre ea și, dintr-odată, totul se petrecu prea repede ca să-și dea seama ce se întâmplă. Acum stătea la un metru de ea și în clipa următoare avea o mână pe șoldul ei și o trăgea aproape de el. Se aplecă și o sărută. Buzele lui erau moi și surprinzător de blânde. Poate doar fiindcă o luase prin surprindere, dar chiar și așa, ea îi răspunse fără să vrea la sărut. Sărutul nu dură mult și nu fu un sărut de genul care să-ți ia pământul de sub picioare și care să te facă să uiți de tine, genul acela de sărut pe care-l vezi în filmele din ziua de azi; dar chiar și așa, se bucură că s-a întâmplat și, din cine știe ce motiv, era exact lucrul pe care dorise ca el să-l facă.

Când se trase înapoi, Ronnie simți cum se înroșește. Expresia lui era blândă, dar serioasă, însă nu era niciun semn de nehotărâre în ea.

— Data viitoare când ești supărată pe mine, te rog să vorbești cu mine, spuse el. Nu mă îndepărta. Nu-mi place să mă joc. Și apropo, și eu m-am simțit foarte bine.

Ronnie încă se mai simțea puțin amețită în timp ce se întorcea acasă. Deși își imaginase sărutul de o sută de ori, tot nu știa sigur cum se întâmplase.

Dar îi plăcuse. Îi plăcuse mult. Și toate astea o făceau să

se întrebe de ce plecase pur și simplu după aceea. Ar fi trebuit să-și facă planuri să se vadă iar, dar cu Scott de față holbându-se la ei cu gura căscată, păruse mai ușor să-l sărute rapid și să-l lase să se întoarcă la muncă. Dar cumva știa că se vor mai vedea, probabil nu peste mult timp.

Îi plăcea de ea. Nu era sigură de ce sau cum se întâmplase, dar îi plăcea de ea. Gândul acesta era uimitor și și-ar fi dorit ca prietena ei Kayla să fi fost aici să-i povestească. Ar fi putut să o sune, dar nu ar fi fost la fel și, în plus, nici nu știa ce i-ar fi putut spune. Mai degrabă voia doar pe cineva care să o asculte.

Când se apropia de casă, ușa atelierului se deschise brusc. Jonah ieși afară și se îndreptă spre casă.

— Hei, Jonah! strigă ea.

— Oh, hei, Ronnie! Jonah se întoarse și începu să fugă spre ea. Când se apropie, el păru să o studieze. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Vrei un fursec?

— Ce?

— Un fursec. Un biscuit cu cremă de exemplu. Vrei?

Nu avea idee unde avea să ducă asta, pentru simplul motiv că mintea fratelui ei mergea pe căi perpendiculare și nu paralele cu ale ei. Răspunse cu precauție.

— Nu.

— Cum poți să nu vrei un fursec?

— Nu vreau și gata.

— OK, bine, spuse el făcând un semn cu mâna să uite de asta. Să presupunem că ai vrea un fursec. Să presupunem că mori după un fursec și că ar fi fursecuri în dulap. Ce-ai face?

— Aș mânca un fursec? sugeră ea.

Jonah pocni din degete.

— Exact! Asta vreau să spun.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă oamenii vor fursecuri, atunci ar trebui să-și ia fursecuri. Asta fac oamenii.

Aha, gândi ea. Acum avea sens.

— Lasă-mă să ghicesc. Tata nu te lasă să mănânci un fursec?

— Nu. Nici dacă practic mor de foame, tot nu este de acord. Spune că trebuie să mănânc un sandvici mai întâi.

— Și tu nu crezi că e corect.

— Tocmai ai spus că tu ai lua un fursec dacă ai vrea unul. Atunci eu de ce nu pot? Nu sunt copil mic. Pot să iau propriile decizii. Se uită la ea cu seriozitate.

Ea își duse un deget la bărbie.

— Hmm. Îmi dau seama de ce te deranjează așa mult chestia asta.

— Nu e drept. Dacă el vrea un fursec, poate să-și ia unul. Dacă tu vrei un fursec, poți să iei unul. Dar dacă eu vreau un fursec, regulile nu mai contează. După cum ai spus, nu e drept.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să mănânc un sandvici. Pentru că trebuie. Pentru că lumea nu e dreaptă cu puștii de zece ani.

Plecă târându-și picioarele, fără să aștepte vreun răspuns. Ei îi veni să zâmbească în timp ce-l privea îndepărtându-se. Poate că mai târziu îl va duce la înghețată, gândi ea. Ezită o clipă dacă să se ia după el în casă, după care se răzgândi și se îndreptă spre atelier. Se gândi că poate era timpul să vadă vitraliul despre care auzise atât de multe lucruri.

Văzu din prag că tatăl ei lipea niște plumb.

— Bună, draga mea. Intră.

Ronnie păși înăuntru, observând atelierul pentru prima oară. Strâmbă din nas când văzu animalele ciudate de pe rafturi și în cele din urmă se apropie de masă, unde zări vitraliul. Din ce-și dădea ea seama, mai aveau mult de muncă la el; nu era gata nici pe un sfert și, dacă te luai după model, probabil că mai trebuiau fixate sute de bucăți.

După ce termină bucata la care lucra, tatăl ei își îndreptă spatele și își roti umerii.

— Masa e un pic prea joasă pentru mine. Începe să mă deranjeze după o vreme de stat aplecat.

— Ai nevoie de niște Tylenol?

— Nu, doar îmbătrânesc. Tylenolul nu are cum să repare

asta.

Ea zâmbi înainte să se îndepărteze de masă. Prinsă de perete, lângă un articol de ziar care descria incendiul, se afla o fotografie cu vitraliul. Se aplecă mai aproape să o vadă mai bine și se întoarse apoi spre el.

— Am vorbit cu el, spuse ea. M-am dus la garajul unde lucrează.

— Și?

— Mă place.

Tatăl ei ridică din umeri.

— Așa și trebuie. Ești o partidă bună.

Ronnie zâmbi, simțindu-se recunoscătoare pentru remarca aceea. Se întrebă – dar nu-și putea aminti – dacă fusese mereu așa de drăguț.

— De ce faci vitraliul pentru biserică? Pentru că pastorul Harris te lasă să stai în casă?

— Nu. Aș fi făcut-o oricum...

Nu mai continuă fraza.

În tăcere, Ronnie se uita la el, așteptând să continue.

— E o poveste lungă. Ești sigură că vrei. S-o auzi?

Ea dădu din cap.

— Aveam cam șase-șapte ani când am intrat prima oară în biserica pastorului Harris. M-am adăpostit de ploaie – adică turna cu găleata și eu eram ud learcă. Când l-am auzit cântând la pian, îmi aduc aminte că am gândit că-mi va spune că nu pot rămâne. Dar el nu a făcut asta. Mi-a adus în schimb o pătură și un castron cu supă și a sunat-o pe mama să vină să mă ia. Dar înainte ca ea să ajungă acolo, m-a lăsat să cânt la pian. Eram doar un puști care apăsa aiurea pe clape, însă... în fine, m-am întors a doua zi și în final el a devenit profesorul meu de pian. Avea o mare pasiune pentru muzică. Obişnuia să-mi spună că muzica frumoasă era asemănătoare cu muzica îngerilor și pur și simplu m-am lăsat prins în asta. M-am dus la biserică în fiecare zi și cântam ore întregi sub vitraliul original, cu lumina aceasta cerească inundându-mă. Aceasta este imaginea pe care o voi vedea mereu când îmi voi aminti de orele petrecute aici. Această cascadă minunată de lumină. Și acum câteva luni,

când a ars biserica...

Arată spre articolul de pe perete.

— Pastorul Harris era să moară în noaptea aceea. Era înăuntru, făcând câteva modificări de ultimă oră la predică și abia a reușit să iasă. Biserica... a fost cuprinsă de flăcări în doar câteva minute și a ars din temelii. Pastorul Harris a stat o lună de zile în spital și de atunci ține slujba într-un depozit vechi pe care-l lasă cineva să-l folosească. E murdar și întunecos, dar m-am gândit că e doar temporar până când mi-a spus că asigurarea nu acoperă decât jumătate din stricăciuni și în niciun caz nu putea să-și permită un vitraliu nou. Biserica nu avea cum să fie același loc pe care mi-l aminteam și nu mi se părea corect. Așa că am de gând să-l termin eu. Își dresе glasul. Am nevoie să-l termin.

În timp ce vorbea, Ronnie încerca să și-l imagineze pe tatăl ei copil la pianul bisericii, privirea ei trecând de la el la fotografie și la vitraliul parțial construit de pe masă.

— Faci un lucru bun.

— Da, ei bine... vedem ce-o să iasă la final. Dar lui Jonah se pare că-i place să lucreze la el.

— Da, apropo de Jonah. E destul de supărat că nu l-ai lăsat să mănânce un fursec.

— Trebuie să ia prânzul mai întâi.

Ea rânji.

— Nu te contrazic. Doar că mi s-a părut amuzant.

— Ți-a spus că a mâncat deja două fursecuri azi?

— Mă tem că nu a menționat și partea asta.

— Mă gândeam eu. Își puse mânușile pe masă. Vrei să iei prânzul cu noi?

Ea dădu din cap.

— Da. Cred că vreau.

Se îndreptară spre ușă.

— Apropo, spuse el, încercând să pară natural, îl voi cunoaște și eu pe tânărul care o place pe fata mea?

Ea trecu pe lângă el, în lumina soarelui.

— Probabil.

— Ce-ai zice să-l inviți la cină? Și poate după aceea am putea să... știi tu, să facem ce obișnuiam să facem, spuse el

încercând marea cu degetul.

Ronnie se gândi la asta.

— Nu știu, tată. E prea mult pentru mine.

— Uite cum facem. Te las pe tine să hotărăști, OK?

18

WILL

— Haide, prietene. Trebuie să te concentrezi la joc. Dacă faci asta, îi facem praf pe Landry și pe Tyson în turneu.

Will arunca mingea dintr-o mână într-alta, în timp ce el și Scott stăteau pe nisip, încă transpirând de la ultimele jocuri. Era după-amiaza târziu. Terminaseră treaba la garaj la trei și se grăbiseră să ajungă la plajă pentru un meci cu vreo două echipe din Georgia care-și petreceau o săptămână prin zonă. Se pregăteau toți pentru turneul zonei de sud-est de la sfârșitul lui august, care urma să se țină în Wrightsville Beach.

— N-au pierdut deloc anul ăsta. Și tocmai au câștigat campionatul național de juniori, sublinie Will.

— Așa, și? Noi n-am fost acolo. Au bătut niște pitici.

După umila părere a lui Will, participanții la campionatul național de juniori nu erau niște pitici. În schimb, după părerea lui Scott, oricine pierdea era categorisit drept pitic.

— Ne-au bătut anul trecut.

— Da, dar anul trecut jucai mai prost decât acum. A trebuit să iau eu totul pe umerii mei.

— Mersi.

— Zic și eu. Nu ești constant. Ca de exemplu ieri? Când tipa aia din *Lost Boys*¹³ a plecat în grabă? Ai jucat restul jocului ca și cum ai fost orb.

— Nu e tipa din *Lost Boys*. O cheamă Ronnie.

— Mă rog. Știi care e problema ta?

„Da, Scott, te rog să-mi spui ce problemă am, gândi Will. Mor de nerăbdare să aflu ce părere ai.” Scott continuă, fără știe ce gândea Will.

— Problema ta este că nu te *concentrezi*. Se întâmplă o

---

¹³ *Băieți pierduți*, serial american din 1987, a cărui acțiune se învâрте în jurul unor personaje vampiri (n.tr.).

chestie mică și tu deja ești pe altă lume. Oh, am vărsat suc
Elvirei¹⁴ pe ea, așa că pierd următoarele pase. Oh, Vampira
s-a supărat pe Ashley, așa mai pierd încă două serve...

— Încetezi odată? îl întrerupse Will.

Scott părea derutat.

— Ce să încetez?

— Să-i mai pui porecle.

— Vezi? Exact la asta mă refer! Nu vorbesc despre ea
acum. Vorbesc despre lipsa ta de *concentrare*. Despre
incapacitatea ta de a te concentra la joc.

— Tocmai am câștigat două seturi la rând și ei n-au făcut
decât șapte puncte în total! I-am făcut praf, protestă Will.

— Dar n-ar fi trebuit să aibă nici măcar cinci puncte.
Trebuia să-i umilim cu totul.

— Vorbești serios?

— Mda, vorbesc serios. Nu sunt foarte buni.

— Dar am câștigat! Nu-ți ajunge?

— Nu și dacă am fi putut câștiga cu mai multe puncte. Ar
fi trebuit să-i facem să fie cu moralul la pământ, ca atunci
când ne vom întâlni cu ei în turneu să renunțe înainte chiar
să înceapă meciul. Se numește psihologie.

— Cred că se numește să câștigi la scor.

— Ei bine, asta doar pentru că tu nu gândești limpede,
altfel nu ai fi ajuns să te mozolești cu Cruella de Vil.

„Elvira, Vampira și acum Cruella. Cel puțin nu recicla
poantele, gândi Will.”

— Cred că ești gelos, spuse Will.

— Nu. Sincer să fiu, eu prefer să ieși cu Ashley ca eu să
pot ieși cu Cassie.

— Încă te mai gândești la asta?

— Alo? La cine altcineva să mă gândesc? Ar fi trebuit s-o
vezi ieri în costum de baie.

— Atunci invit-o în oraș.

— Nu vrea. Scott se încruntă consternat. E ca și cum ar

---

¹⁴ Personajul principal din filmul *Mistress of the Dark* (*Doamna
întunericii*) (n.tr.).

veni la pachet sau ceva de genul ăsta. Nu pricep.

— Poate crede că ești urât.

Scott se uită furios la el înainte să râdă fals și forțat.

— Ha, ha! Foarte amuzant. Ar trebui să te programezi să apari în emisiunea lui David Letterman. Privirea îi rămase fixată pe Will.

— Ziceam și eu așa.

— Data viitoare să te abții, OK? Și ce se întâmplă cu tine și cu...

— Ronnie?

— Mda. Care-i treaba? Ieri ți-ai petrecut toată ziua liberă cu ea și acum apare de dimineață și o săruți? Ai intenții... serioase cu privire la ea sau ceva de genul ăsta?

Will tăcu.

Scott scutură din cap și ridică un deget, susținându-și ideea.

— Uite care e chestia. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te implici într-o relație cu o fată. Trebuie să te concentrezi pe ceea ce este important. Ai un serviciu cu normă întreagă, te-ai oferit voluntar să încerci să salvezi delfinii sau balenele ori țestoasele sau ce vrei tu, și știi cât trebuie să ne antrenăm ca să fim gata pentru turneu. Deja nu ai destul timp liber!

Will nu spuse nimic, dar vedea cum Scott intra din ce în ce mai mult în panică, cu fiecare secundă care trecea.

— Ah, haide, prietene! Nu-mi face una ca asta! Ce Dumnezeu vezi la ea?

Will tăcu în continuare.

— Nu, nu, nu, repetă Scott ca o incantație. Știam eu că asta o să se întâmple. De asta ți-am spus să ieși cu Ashley! Ca să nu te implici iar într-o relație. Știi ce urmează să se întâmple. O să devii un pustnic. O să-ți îndepărtezi toți prietenii ca să stai cu ea. Crede-mă, ultimul lucru de care ai nevoie este să ai o relație serioasă cu...

— Ronnie, completă Will.

— Mă rog, sări Scott. Nu înțelegi ce vreau să spun.

Will zâmbi.

— Tu îți dai seama că ai mai multe păreri despre viața mea decât despre a ta?

— Asta pentru că eu nu calc prin străchini ca tine.

Will tresări involuntar, amintindu-și de noaptea incendiului și întrebându-se dacă Scott chiar uitase de asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Will, dar realizează că Scott nu asculta.

Privirea îi era în schimb fixată peste umărul lui Will, într-un loc pe plajă.

— Cred că glumești, bombăni Scott.

Will se întoarse și o văzu pe Ronnie apropiindu-se. Era îmbrăcată în blugi și tricou închis la culoare, desigur, arătând la fel de nepotrivită ca un crocodil în Antarctica. Un rânjet imens i se întinse pe față.

Începu să meargă spre ea, studiind-o, întrebându-se la ce se gândea. Îi plăcea la nebunie faptul că nu reușea să o citească total.

— Hei, spuse el, întinzând mâna după ea.

Ea se opri, înainte ca el să apuce s-o atingă. Expresia îi era serioasă.

— Nu mă săruta. Ascultă-mă doar, OK?

Stând lângă el în camionetă, Ronnie rămase la fel de misterioasă ca întotdeauna. Se uita pe fereastră, zâmbind discret, părând mulțumită să privească peisajul.

Ronnie își strânse mâinile în poală.

— Vreau să știi că tatălui meu n-o să-i pese că porți pantaloni scurți și maiou.

— Nu durează decât câteva minute.

— Dar se presupune că e o cină obișnuită.

— Mi-e cald și sunt transpirat. Nu am de gând să vin la cină cu tatăl tău îmbrăcat ca un vagabond.

— Tocmai ți-am spus că lui nu-i pasă.

— Mie îmi pasă totuși. Spre deosebire de alții, mie îmi place să fac o impresie bună.

Ronnie ripostă.

— Adică vrei să spui că mie nu?

— Sigur că da. De exemplu, toți cei pe care îi cunosc adoră să cunoască oameni cu părul mov.

Deși știa că o tachina, făcu ochii mari, după care își

îngustă brusc privirea.

— Tu nu pari să ai vreo problemă cu asta.

— Da, dar asta pentru că sunt special.

Își încrucișă brațele și se uită la el.

— Ai de gând să te porți așa toată seara?

— Cum adică?

— Ca unul care vrea să piardă orice șansă să mă mai sărute vreodată?

El râse și se întoarse spre ea.

— Îmi cer iertare. Nu am vorbit serios. Și chiar îmi plac suvițele mov. Fac parte din... personalitatea ta.

— Mda, atunci va trebui să înveți să fii mai atent la ce spui în continuare.

În timp ce vorbea, deschise torpedoul și începu să caute prin el.

— Ce faci?

— Mă uit și eu. De ce? Ai ceva de ascuns?

— Simte-te liberă să cauți peste tot. Și dacă tot ai început, poate faci și un pic de ordine.

Ea scoase un glonț și-l ridică să i-l arate.

— Presupun că folosești ăsta să omori rațe, nu?

— Nu, acela e pentru căprioare. E prea mare pentru rațe. Rața s-ar rupe în bucăți dacă aș împușca-o cu așa ceva.

— Ai probleme serioase, să știi.

— Am mai auzit asta.

Ea chicoti înainte să se lase tăcerea. Ajunseră în zona de interior a insulei și, printre casele tot mai numeroase, soarele se reflecta în apă. Ea închise torpedoul și lăsa parasolarul în jos. Observă fotografia unei blonde încântătoare și o scoase afară să o examineze.

— E drăguță, comentă Ronnie.

— Mda, este.

— Pariez pe zece dolari că ai postat poza asta pe contul tău de Facebook.

— Ai pierdut. E sora mea.

El se uită la ea în timp ce privirea ei trecu de la poză la încheietura lui, arătând spre brățara lui din noduri.

— Ce e cu brățările din noduri?

- Eu și sora mea le facem.
- Ca să susțineți o cauză nobilă, evident.
- Nu, zise el scurt.

Fu impresionat de faptul că ea părea să fi intuit că el nu dorea să vorbească despre asta. Puse în schimb cu grijă poza înapoi și ridică parasolarul.

- Cât de departe locuiești? întrebă Ronnie.
- Aproape am ajuns, o asigură Will.
- Dacă aș fi știut că e așa departe, aș fi mers pe jos până acasă. De vreme ce ne tot îndepărtăm de casă, vreau să spun.

- Dar altfel ai fi pierdut conversația sclipitoare cu mine.
- Așa-i spui?
- Ai de gând să mă jignești și mai mult de atât? O privi. Vreau doar să știu dacă trebuie sau nu să dau muzica mai tare ca să nu trebuiască să te mai aud.

— Știi că nu ar fi trebuit să mă săruți mai devreme. Nu a fost prea romantic, răbufni Ronnie.

- Mie mi s-a părut romantic.
- Eram în garaj, tu aveai unsoare pe mâini și amicul tău trăgea cu ochiul.
- Decorul perfect, spuse el.

Încetinind, el lăsă parasolarul în jos. Apoi, după ce întoarse, se opri și apăsă telecomanda. Două porți din fier forjat se deschiseră încet, iar camioneta porni din nou înainte. Entuziasmat că urma să ia cina cu familia lui Ronnie mai târziu în seara aceea, Will nu păru să observe că Ronnie amuțise.

19

RONNIE

Bine, se gândi ea, asta era ridicol deja. Nu numai împrejurarile, cu grădinile perfecte de trandafiri, garduri vii și statui de marmură, sau conacul masiv în stil georgian, susținut de coloane elegante, ori mașinile exotice mult prea scumpe, cernite de mână într-o zonă rezervată special pentru asta – ci totul.

Nu era numai ridicol. Era mai mult decât ridicol.

Mda, știa că în New York locuiau bogătași cu apartamente cu douăzeci și trei de camere pe Park Avenue și case în Hamptons, dar ea nu pierduse niciodată vremea cu ei, și nici nu fusese invitată în casele acelea. Nu mai văzuse un loc ca acesta decât în reviste, și chiar și atunci, în poze făcute din elicopter de către paparazzi.

Și iată că era aici, îmbrăcată cu un tricou și cu blugii ruși. Drăguț. Ar fi putut cel puțin s-o avertizeze.

Continuă să se uite toată la casă în timp ce camioneta zbârnâia pe alee, întorcând în fața casei. Opri chiar la intrare. Se întoarse spre el și era pe punctul să-l întrebe dacă într-adevăr locuiește acolo, când își dădu seama că era o întrebare tâmpită. Desigur că locuia acolo. Dar el deja cobora din camionetă.

Urmându-i exemplul, deschise portiera și coborî. Cei doi bărbați care spălau mașinile îi aruncară o privire scurtă înainte să se întoarcă din nou la muncă.

— Cum am zis, o să fac un duș. Nu durează mult.

— Bine, răspunse ea. Nu avea altceva ce să spună. Era cea mai mare casă pe care o văzuse vreodată în toată viața ei.

Îl urmă pe scările care duceau la verandă și se opri puțin la ușă, doar cât să vadă o plăcuță mică de alamă prinsă lângă ușă pe care scria „Familia Blakelee”.

Adică proprietarii la Blakelee Brakes. Adică lanțul național de magazine auto. Adică tatăl lui Will nu deținea pur și

simpliciu o franciză, ci probabil înființase de la bun început toată afacerea.

Încă se străduia să asimileze acest fapt simplu când Will împinse ușa și o conduse spre un hol imens, în mijlocul căruia se afla o scară enormă. O bibliotecă cu lambriuri de lemn închis la culoare îi atrase atenția în dreapta, iar în stânga se întrezărea un fel de salon de muzică. În fața ei se deschidea un salon uriaș, însoțit, prin ferestrele căruia văzu apele sclipitoare ale Canalului Central.

— Nu mi-ai spus că numele tău de familie e Blakelee, mormăi Ronnie.

— N-ai întrebat. Ridică din umeri indiferent. Hai înăuntru.

O conduse dincolo de scară spre salonul imens. În spatele casei văzu o terasă uriașă acoperită; lângă apă, zări o ambarcațiune care ar fi putut fi descrisă doar ca un iaht de mărime mijlocie, amarat lângă doc.

Bine, recunosc eu ea. Se simțea nelalocul ei aici, și faptul că probabil toți cei care veneau aici pentru prima dată se simțeau la fel nu o consola deloc. La fel de bine ar fi putut să aterizeze pe Marte.

— Vrei ceva de băut cât mă aștepți?

— Aăă, nu, sunt OK. Mersi, spuse ea, încercând să nu caște gura în jur.

— Vrei să îți fac un tur al casei mai întâi?

— Nu e nevoie.

Undeva în față, de afară, Ronnie auzi o voce strigând.

— Will? Te-am auzit intrând?

Ronnie se întoarse și văzu intrând o femeie atrăgătoare la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum scump de in, cu pantaloni, și cu o revistă de nunți în mână.

— Bună, mamă, rosti el. Își azvârli cheile de la camionetă într-un bol așezat pe masa de la intrare, chiar lângă o vază cu crini proaspăt culeși. Am adus pe cineva. Ea e Ronnie. Și ea e mama mea, Susan.

— Alta! Bună, Ronnie, spuse Susan cu răceală.

Deși Susan încercă s-o ascundă, Ronnie își dădu seama că nu era încântată să fie luată prin surprindere de oaspetele neașteptat al lui Will. Ronnie nu se putu abține să nu se

gândească la faptul că neplăcerea ei era legată mai degrabă de partea cu „oaspete” decât de partea cu „neașteptat”. Mai exact, de ea.

Dar dacă Ronnie observă tensiunea, Will cu siguranță n-o remarcă. Ronnie se gândi că poate era o chestie feminină să fii capabil să simți chestii de felul acesta, pentru că Will continuă să converseze nonșalant cu mama lui.

— Tata e pe aici? întrebă el.

— Cred că e în biroul lui.

— Vreau să vorbesc cu el înainte să plec.

Susan își trecu revista dintr-o mână în alta.

— Pleci?

— Iau cina la familia lui Ronnie în seara asta.

— Aha, zise ea. E minunat.

— O să îți placă asta. Ronnie e vegetariană.

— Aha, făcu Susan din nou, întorcându-se s-o studieze pe Ronnie. Chiar așa?

Ronnie simți că se face mică.

— Da.

— Interesant, spuse Susan.

În timp ce Ronnie își dădea seama că era orice numai interesant nu pentru Susan, Will rămase indiferent.

— Bine, deci o să urc sus câteva minute. Vin repede.

Deși lui Ronnie îi venea să îi spună să se grăbească, n-o făcu.

— Bine, zise ea în schimb.

Din câțiva pași lungi și elastici, ajunse la scări și urcă, lăsându-le pe Ronnie și Susan față în față. În liniștea care urmă, Ronnie deveni cumplit de conștientă de faptul că, oricât de puține aveau în comun, măcar erau unite de nefericirea de a fi lăsate singure una cu cealaltă.

Ronnie simți că îi vine să îl strângă de gât pe Will. Ar fi putut măcar s-o avertizeze.

— Deci, spuse Susan, forțându-se să zâmbească. Arăta aproape de plastic. Tu ești cea care are un cuib de țestoase în spatele casei?

— Da, eu sunt aia.

Susan dădu din cap. Era evident că nu mai avea ce să

spună, așa că Ronnie se strădui să umple liniștea cu ceva. Dădu din cap înspre hol.

— Aveți o casă frumoasă.

— Mulțumesc.

Astea fiind spuse, Ronnie rămase fără cuvinte și, pentru un moment îndelungat, se uitară stânjenite una la cealaltă. Nu avea nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi rămas în continuare singure. Dar slavă Domnului li se alătură un bărbat la vreo cincizeci-șaizeci de ani, îmbrăcat comod în pantaloni sport de doc și un tricou cu guler.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva intrând, spuse el, venind spre ele. Atitudinea îi era prietenoasă, aproape glumeață, în timp ce se apropia. Eu sunt Tom, adică tatăl lui Will, și tu ești Ronnie, nu?

— Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse ea.

— Mă bucur că am în sfârșit ocazia să o cunosc pe fata despre care vorbește atât.

Susan își drese vocea.

— Will va merge să ia cina cu Ronnie și familia ei.

Tom se întoarce spre Ronnie.

— Sper că nu gătiți ceva complicat. Puștiul ăsta trăiește numai cu pizza cu ardei și hamburgeri.

— Ronnie e vegetariană, adăugă Susan.

Ronnie nu se putu abține să nu remarce că Susan o spusese în același mod în care altă persoană ar fi spus că e teroristă. Sau poate că nu. Ronnie nu era sigură. Will ar fi trebuit s-o avertizeze ca să știe la ce să se aștepte, să se pregătească măcar. Dar Tom, la fel ca Will, nu păru să observe.

— Pe bune? Asta e nemaipomenit. Măcar o să mănânce sănătos. Se opri. Știu că îl aștepți pe Will, dar ai câteva minute? Vreau să îți arăt ceva.

— Sunt sigură că pe Ronnie nu o interesează avionul tău, Tom, protestă Susan.

— Nu știu. Poate o interesează, replică el. Întorcându-se spre Ronnie, o întrebă: Îți plac avioanele?

„Sigur că da, se gândi ea, de ce nu ar avea familia un avion? Hai să mai adăugăm și asta la ecuație.” Toată

harababura asta era din vina lui Will. Imediat ce va ieși de aici, îl va omori. Dar ce altceva avea de făcut acum?

— Sigur, spuse ea. Sigur că îmi plac avioanele.

Avea un fel de imagine în minte – un Learjet sau un Gulfstream parcat într-un hangar personal la capătul domeniului –, dar era o imagine neclară, pentru că nu mai văzuse niciodată un avion particular în realitate. Și totuși, nu se așteptase deloc la asta: imaginea cuiva mai în vârstă decât tatăl ei manevrând un avion de jucărie cu telecomandă și concentrându-se la comenzi.

Avionul scânci când trecu pe deasupra copacilor, lăsându-se în jos peste Canalul Central.

— Întotdeauna mi-am dorit o jucărie ca asta și, într-un final, am cedat și mi-am luat unul. De fapt, ăsta e al doilea. Primul a ajuns din greșeală în apă.

— Ce păcat, își arătă Ronnie părerea de rău.

— Mda, dar m-a învățat minte să citesc înainte instrucțiunile de folosire.

— L-ați făcut să se prăbușească?

— Nu, i s-a terminat benzina. Privi la ea. Vrei să încerci?

— Mai bine nu, șovăi Ronnie. Nu mă pricep la chestii din astea.

— Nu e așa de greu, o asigură Tom. Acesta e un avion pentru începători. Se presupune că e antitâmпиți. Desigur, și celălalt era la fel, așa că ce concluzie poți să tragi?

— Că poate ar fi trebuit să citești instrucțiunile?

— Exact, zise el. Felul în care o spuse îl făcu să pară exact ca Will. Tu și Susan ați discutat despre nuntă? întrebă el.

Ronnie scutură din cap.

— Nu. Dar Will a pomenit ceva despre asta.

— A trebuit să stau două ore azi la florar să mă uit la aranjamente. Ai petrecut vreodată două ore uitându-te la aranjamente florale?

— Nu.

— Consideră-te norocoasă.

Ronnie chicoti, ușurată să fie acolo cu el. Chiar atunci Will veni din spatele ei, proaspăt spălat și îmbrăcat decent într-

un tricou cu guler și pantaloni scurți. Amândouă de firmă, dar presupuse că ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Va trebuie să îl ierți pe tatăl meu. Uneori uită că e adult, glumi Will.

— Măcar sunt cinstit. Și nu te-am văzut nici pe tine să vii fuga acasă să ne ajuți.

— Am avut un meci de volei.

— Mda, sunt sigur că ăsta a fost motivul. Și trebuie să recunosc, Ronnie aici de față e mult mai drăguță decât ne-ai dat tu de înțeles.

Deși Ronnie zâmbi de plăcere, Will făcu o față jenată.

— Tată...

— E adevărat, adăugă Tom repede. Nu te rușina. După ce se asigură că avionul zboară din nou drept, privi înspre Ronnie. Se rușinează foarte tare. Era cel mai rușinos copil din lume. Nici nu putea să stea lângă o fată frumoasă fără să i se aprindă obraji.

În timp ce vorbea, Will clătina din cap a neîncredere.

— Nu-mi vine să cred că spui asta, tată. Chiar în fața ei.

— Care-i problema? Tom se uită la Ronnie. Te deranjează?

— Nu, deloc.

— Vezi? Îl bătu pe Will pe piept, de parcă își demonstrase punctul de vedere. Nu-i pasă.

— Mersi pentru asta.

Se strâmbă.

— La ce sunt buni tații? Hei, vrei să învârți chestia asta un pic?

— Chiar nu pot. Trebuie s-o duc pe Ronnie acasă pentru cină.

— Ascultă-mă. Chiar dacă îți pun dinainte vinete cu napi și tofu, te rog să mănânci tot din farfurie și apoi să îi complimentezi pentru masă, îl sfătui Tom.

— Vom mânca paste, probabil, spuse Ronnie, rânjind.

— Serios? Tom păru dezamăgit. Asta o să mănânce.

— Poftim? Nu vrei să mănânc?

— Întotdeauna e bine e să încerci lucruri noi. Cum a fost azi la atelier?

— Despre asta voiam să vorbim. Jay mi-a spus că avem o

problemă cu calculatoarele sau cu softul – totul se prindează în două exemplare.

— Doar pe pagina principală sau toate?

— Nu știu.

Tom oftă.

— Atunci ar trebui să văd despre ce e vorba. Presupunând, desigur, că reușesc să fac chestia asta să aterizeze. Și distracție plăcută!

Câteva minute mai târziu, după ce se urcaseră în camionetă, Will își zornăi cheile înainte să pornească motorul.

— Scuze pentru discuția asta. Tata spune uneori cele mai nebunești lucruri.

— Nu-ți cere scuze. Mi s-a părut simpatic.

— Și apropo, n-am fost timid. Niciodată nu mi s-au îmbujorat obraji.

— Sigur că nu.

— Vorbesc serios. Întotdeauna am fost reținut.

— Sunt sigură că ai fost, spuse ea, întinzându-se să îl bată ușor cu palma pe genunchi. Dar ascultă. Apropo de seara asta. Familia mea are o tradiție ciudată.

— Minți! strigă Will. Ai mințit toată seara și m-am săturat.

— Nici să nu încerci! strigă și Ronnie la el. Tu ești ăla care minte!

Vasele de la cină fuseseră de mult spălate – tata servise spaghete cu sos marinara, așa cum era de așteptat, iar Will linsese practic farfuria – și acum stăteau la masa din bucătărie ținând pe frunte cărți de joc, jucând pocherul mincinosului. Will avea un opt de inimă, Steve un trei de inimă, și Jonah un nouă de frunză. Grămezi de mărunțiș erau stivuite în fața fiecăruia, iar vasul din mijloc dădea pe afară de monede de cinci și zece cenți.

— Amândoi mințiți, adăugă Jonah. Niciunul dintre voi nu știe să spună adevărul.

Will arboră o expresie imperturbabilă și se întinse spre grămada lui de mărunțiș.

— Douăzeci și cinci de cenți pe faptul că habar n-ai despre

ce vorbești.

Tatăl ei începu să clatine din cap.

— O mișcare greșită, tinere. S-a terminat. Va trebui să măresc miza cu cincizeci de cenți.

— Mă bag și eu! strigă Ronnie.

Atât Jonah, cât și Will acceptară miza.

Se opriră, fiecare țintindu-l pe celălalt cu privirea înainte să își trântescă toți cărțile pe masă. Ronnie, văzând că are un opt în mână, ghici că pierduseră cu toții în favoarea lui Jonah. Din nou.

— Sunteți cu toții niște mincinoși! spuse el.

Câștigul lui, observă ea, era de două ori mai mare decât al celorlalți, și, în timp ce îl privea pe fratele ei trăgând grămada de mărunțiș înspre el, observă că, cel puțin până la momentul respectiv, seara mersese destul de bine. Nu știuse la ce să se aștepte când îl adusesse pe Will acasă, mai ales că era prima oară când aducea un băiat să îl cunoască pe tatăl ei. Oare va încerca să îi lase singuri și se va ascunde în bucătărie? Oare va încerca să devină prieten la cataramă cu Will? Sau va face sau spune ceva ce o s-o facă să se simtă prost? Pe drumul de întoarcere acasă, începuse deja să se gândească la planuri de evadare pe care să le folosească după ce vor termina de mâncat.

Însă imediat ce pășiră înăuntru, se simți mai bine. În primul rând, casa era ordonată, Jonah primise evident ordine să nu se agate de ei și să nu-l interogheze pe Will ca un procuror, iar tatăl ei îl întâmpină pe Will cu o simplă strângere de mână și cu un „Îmi face plăcere să te cunosc” relaxat. Will se purta ca la carte, desigur, răspunzând la întrebări cu „da, domnule” și „nu, domnule”, ceea ce i se păru adorabil, într-un stil cam sudist. Conversația din timpul cinei fusese relaxată; tatăl ei pusese câteva întrebări despre munca pe care o făcea Will la atelierul auto și la acvariu, iar Jonah chiar își așezase un șervet în poală. Dar cel mai bine fusese că tatăl ei nu zisese nimic penibil, și, deși pomenise că predase la Juilliard, nu menționase că fusese profesorul ei sau că ea cântase o dată la Carnegie Hall ori că ei doi compuseseră melodii împreună, și nici nu spusese ceva

despre faptul că, până acum câteva zile, el și cu Ronnie fuseseră ca doi străini. Când Jonah ceruse prăjiturele după ce terminară de mâncat, atât Ronnie, cât și tatăl ei izbucniseră în râs, făcându-l pe Will să se întrebe ce era atât de amuzant. Apoi toți patru contribuiseră la strângerea mesei, și când Jonah sugerase să joace pocherul mincinosului, Will fusese de acord cu entuziasm.

Cât despre Will, era exact tipul ăla de băiat pe care și l-ar fi dorit mama lui Ronnie: politicoș, respectuos, inteligent și, mai presus de toate, fără tatuaje... Ar fi fost frumos să fie și mama ei acolo, chiar dacă numai să se asigure că fata ei nu se stricase de tot. Pe de altă parte, probabil că mama ei ar fi fost atât de încântată de toată povestea, că ori ar fi încercat să îl adopte pe Will imediat, ori ar fi exclamat față de Ronnie de un milion de ori după ce ar fi plecat ce tânăr drăguț e, ceea ce ar fi făcut-o pe Ronnie să vrea să pună capăt relației înainte ca mama ei să se lase purtată de val. Tatăl ei însă nu făcu niciunul dintre aceste lucruri – părea să aibă încredere în judecata lui Ronnie și era mulțumit s-o lase să ia propriile decizii fără să își dea cu părerea.

Ceea ce era foarte ciudat, având în vedere că abia începuse s-o cunoască din nou, și în același timp oarecum trist, pentru că Ronnie începea să creadă că fusese o greșeală să îl evite în ultimii trei ani. Ar fi fost plăcut să poată să discute cu el când mama ei o scotea din sărite.

Una peste alta, era bucuroasă că îl invitase pe Will la ea acasă. Cu siguranță că fusese mai ușor pentru el să îl cunoască pe tatăl ei, decât fusese pentru Ronnie s-o cunoască pe Susan. Femeia aia o speria de moarte. Mă rog, poate că exagera, dar cu siguranță o intimidă. Tipa îi sugerase foarte clar că ori n-o plăcea pe Ronnie, ori nu-i plăcea faptul că fiul ei o plăcea pe Ronnie.

În mod normal, nu i-ar fi păsat ce cred despre ea părinții cuiva, și nici nu și-ar fi analizat îmbrăcămintea. Era cine era și cu asta basta... Dar acum, pentru prima dată după foarte multă vreme, simțise că nu se ridică la înălțimea așteptărilor, și asta o deranjase mai mult decât ar fi crezut.

Pe măsură ce întunericul se lăsa și jocul de pocher începu

să târăgăneze, îl simți pe Will privind-o. Ea îi răspunse la privire cu un zâmbet.

— Sunt aproape falit, anunță el, trecându-și degetele prin grămada de mărunțiș.

— Știu. Și eu la fel.

Will privi pe fereastră.

— Crezi că am putea ieși la o plimbare?

De data asta, Ronnie știa cu siguranță că voia să petreacă puțin timp singur cu ea – pentru că ținea la ea, chiar dacă nu știa sigur dacă și ea simte la fel.

Ea îl privi drept în ochi.

— Mi-ar plăcea să mergem la o plimbare.

20

WILL

Plaja se întindea pe kilometri întregi, și era separată de Wilmington prin podul de peste Canal. Se schimbase, desigur, de când Will era mic – era mai aglomerată vara, iar micile bungalow-uri, ca acela în care locuia Ronnie, fuseseră înlocuite cu reședințe impozante cu priveliște spre ocean –, dar încă mai iubea modul în care arăta oceanul noaptea. Când era mic, se urca pe bicicletă și venea pe plajă în speranța că va vedea ceva interesant, și aproape niciodată nu fusese dezamăgit. Văzuse rechini mari eșuați pe plajă, castele de nisip atât de complicate, încât ar fi putut câștiga orice competiție națională, și o dată zărise o balenă, la nici cincizeci de metri de țărm, rostogolindu-se în apă, chiar sub suprafața oceanului.

În seara asta, locul era pustiu, și, în timp ce el și Ronnie se plimbau desculți prin valurile care se spărgeau de țărm, deodată îi trecu prin minte gândul că ea era fata alături de care ar vrea să înfrunte viitorul.

Știa că e prea tânăr pentru asemenea gânduri și nu își făcea iluzii că se gândea serios la căsătorie, dar cumva simțea că dacă ar întâlni-o pe Ronnie peste zece ani, ea ar fi aleasa. Știa că Scott nu ar înțelege ideea – Scott părea incapabil să își imagineze un viitor care se întindea dincolo de weekendul viitor –, dar, la urma urmei, Scott nu era cu nimic diferit de ceilalți prieteni ai lui. Parcă mințile lor erau pe lungimi de undă total diferite: lui nu-i plăceau aventurile de-o noapte, nu voia să cucerească o fată doar ca să vadă dacă poate, nu obișnuia să se poarte fermecător ca să obțină ce vrea și apoi să dea cu piciorul unei persoane în favoarea cuiva nou și atrăgător. Pur și simplu, nu era așa. Nu va fi niciodată așa. Când întâlnea o fată, prima întrebare pe care și-o punea nu era dacă aceasta era bună pentru câteva întâlniri; se întreba dacă era genul de fată cu care s-ar vedea

petrecând o perioadă mai lungă de timp.

Bănuia că asta se datora în parte părinților săi. Aceștia erau căsătoriți de treizeci de ani, începuseră de jos, ca multe cupluri, și, de-a lungul anilor, ridicaseră o afacere și clădiseră o familie. Prin toate acestea, se iubiseră unul pe celălalt, sărbătorindu-și succesele și susținându-se unul pe altul în timpul tragediilor. Niciunul nu era perfect, dar Will crescuse cu siguranța că erau o echipă și, în cele din urmă, învățase lecția asta.

Era ușor să crezi că petrecuse doi ani cu Ashley pentru că era frumoasă și bogată și, deși ar fi mințit dacă ar fi spus că frumusețea ei nu contase, era mai puțin importantă decât lucrurile pe care crezuse că le văzuse la ea. Îl ascultase, așa cum și el o ascultase pe ea, crezuse că îi poate spune orice, și invers. Dar, în timp, se simțise tot mai dezamăgit de ea, mai ales când ea recunoscuse înlăcrimată că se sărutase cu un tip de la facultatea din oraș. Lucrurile nu mai fuseseră la fel după asta. Nu pentru că își făcea griji că ea ar face din nou așa ceva – toată lumea comite greșeli, și fusese doar un sărut –, dar cumva incidentul îl ajutase să își facă o părere cu privire la ceea ce voia de la oamenii de care era apropiat. Începuse să observe modul în care ea îi trata pe ceilalți, și nu era sigur că îi plăcea ce vedea. Bârfea neîncetat și, deși considerase asta ceva inofensiv, acum îl enerva, la fel și faptul că îl puneă să aștepte mult timp cât se pregătea pentru ieșirile cu el. Se simțea prost că se despărțise de ea în cele din urmă, dar se consola cu gândul că avea cincisprezece ani când începuse să iasă cu ea, și că ea fusese prima lui iubită. La urma urmei, simțise că nu avea de ales. Știa cine este și ce e important pentru el, și nu vedea nimic din toate astea reflectate în Ashley. Se gândi că era mai bine să încheie relația înainte ca lucrurile să devină dificile.

Sora lui, Megan, era la fel ca el în privința asta. Frumoasă și deșteaptă, îi intimidase pe majoritatea băieților cu care ieșise. Pentru o lungă perioadă de timp, zburase din floare în floare, dar nu pentru că era vanitoasă sau nestatornică. Când o întrebuse de ce pare că nu se poate așeza la casa ei, răspunsul ei fusese cinstit: „Există tipi care cresc gândindu-

se că se vor așeza la casa lor la un moment îndepărtat din viitor și există tipi care sunt gata de însurătoare imediat ce cunosc persoana potrivită. Primii mă plictisesc, în principiu pentru că sunt patetici; iar ultimii, sincer, sunt greu de găsit. Dar eu sunt interesată de cei serioși, și durează să găsești un tip ca ăsta și să fiu și eu interesată de el. Adică, dacă o relație nu poate supraviețui pe termen lung, de ce naiba ar merita să investesc timp și energie pe termen scurt?”

Megan. Zâmbi, gândindu-se la ea. Își trăise viața după propriile reguli. O scosese din minți pe mama lor în ultimii șase ani cu atitudinea ei, desigur, mai ales că eliminase rapid cam orice tip din oraș care provenea din familiile aprobate de mama lui. Dar trebuia să admită că Megan avusese dreptate și, slavă Domnului, reușise să întâlnească un tip în New York care îndeplinea toate cerințele ei.

Într-un fel ciudat, Ronnie îi amintea de Megan. Era o ciudată, cu gândire liberă și încăpățânat de independentă. La suprafață, nu semăna deloc cu tiparul lui de persoană atrăgătoare, dar... tatăl ei era de treabă, fratele ei era un dulce, iar ea era mai deșteaptă și mai bună la suflet ca oricare altă persoană pe care o cunoscuse el. Cine altcineva ar dormi afară toată noaptea ca să protejeze un cuib de țestoase? Cine altcineva ar opri o bătaie ca să ajute un copil mic? Cine altcineva ar citi Tolstoi în timpul liber?

Și cine altcineva, cel puțin din orașul ăsta, s-ar îndrăgosti de Will înainte să afle despre familia lui?

Trebuia să admită că asta era important pentru el, oricât și-ar fi dorit să nu fie. Își iubea tatăl și numele de familie, și era mândru de afacerea pe care o construise tatăl lui. Aprecia avantajele pe care i le aducea modul acesta de viață, dar... voia să fie și el însuși. Voia ca oamenii să îl cunoască mai întâi de *Will*, nu de *Will Blakelee*, și, în afară de sora lui, nu avea cu cine să discute despre asta. Nu era ca și cum locuia în Los Angeles, unde odraslele celebrităților erau de găsit în orice școală, sau ca în Andover, unde aproape fiecare locuitor știa pe cineva dintr-o familie faimoasă. Nu era ușor într-un loc ca acesta, unde toată lumea știa pe toată lumea, și, de-a lungul copilăriei și adolescenței, devenise precaut cu prietenii

lui. Era dispus să stea de vorbă cu aproape oricine, dar învățase să ridice un zid invizibil, cel puțin până se asigura că familia lui nu avea nimic de-a face cu noua cunoștință sau că nu era motivul pentru care o fată era interesată de el. Și dacă nu fusese sigur că Ronnie nu știa absolut nimic despre familia lui, se convinsese când intrase pe aleea din fața casei lui.

— La ce te gândești? o auzi el întrebându-l.

O briză domoală îi ciufulea părul în timp ce încerca în zadar să își adune șuvițele într-o coadă lejeră.

— Ai fost cam tăcut.

— Mă gândeam cât de bine m-am simțit la tine.

— În căsuța noastră? E un pic diferită de casele cu care ești tu obișnuit.

— Casa ta e grozavă! insistă el. Și tatăl tău, și Jonah la fel. Chiar dacă m-a curățat la pocher.

— Întotdeauna câștigă, dar nu mă întreba cum. Vreau să spun, de când era mic. Cred că trișează, dar nu mi-am dat seama cum.

— Poate că ar trebui să minți mai bine.

— Aha, cam ca tine când mi-ai spus că lucrezi pentru tatăl tău?

— Dar chiar lucrez pentru tatăl meu, spuse Will.

— Știi la ce mă refer.

— Așa cum ți-am spus, nu credeam că are vreo importanță. Se opri din mers și se întoarse spre ea. Are?

Ea păru să își aleagă cuvintele cu atenție.

— E interesant, și asta explică multe lucruri cu privire la tine, dar dacă ți-aș spune că mama e asistenta unui avocat la o firmă de pe Wall Street, ți-ai schimba părerea despre mine?

La întrebarea asta știa că poate răspunde cu toată sinceritatea.

— Nu. Dar nu e același lucru.

— De ce? întrebă ea. Pentru că familia ta e bogată? O afirmație ca asta are sens doar pentru cineva care crede că banii sunt tot ce contează.

— N-am spus asta.

— Atunci ce-ai vrut să spui? îl provocă ea, apoi scutură din cap. Uite ce e, hai să lămurim un lucru. Tatăl tău poate să fie și sultanul din Brunei, nu-mi pasă. Ai avut norocul să te naști într-o familie privilegiată. Ce faci cu situația asta e în întregime treaba ta. Sunt aici pentru că vreau să fiu cu tine. Dar dacă n-aș fi vrut, atunci nici toți banii din lume nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc.

În timp ce vorbea, o văzu cum se înflăcărează tot mai mult.

— De ce am senzația că ai mai ținut discursul ăsta?

— Pentru că am mai spus asta. Se opri din mers și se întoarse spre el. Vino la New York și o să înțelegi de ce am învățat să spun ceea ce gândesc. În unele cluburi nu întâlnești decât snobi, și sunt atât de plini de ei că familia lor e cine e sau face ce face... mă plictisesc. Și stau acolo și tot ce vreau să spun e: „E grozav că alții din familia ta au făcut ceva, dar tu ce ai făcut?” Dar n-o spun, pentru că ei nu înțeleg. Se cred buricul pământului. Nici măcar nu merită să mă enervez pentru că toată povestea asta e ridicolă. Dar dacă tu crezi că te-am invitat la mine numai datorită familiei tale...

— Nu cred asta, spuse el întrerupând-o. N-am crezut asta nicio secundă.

În întuneric, el își dădu seama că ea evalua dacă el îi spune adevărul sau îi spusese asta doar pentru că era ceea ce voia ea să audă. Sperând să încheie discuția, el se întoarse și făcu semn în spatele lui, spre atelierul de lângă casă.

— Ce e locul acela? întrebă el.

Ea nu îi răspunse imediat și el simți că încă încerca să se hotărască dacă îl credea sau nu.

— A venit odată cu casa, răspunse ea într-un final. Tata și Jonah fac vara asta un vitraliu acolo.

— Tatăl tău face vitralii?

— Acum da.

— Asta a făcut dintotdeauna?

— Nu, răspunse ea. Cum ți-a spus și la cină, a fost profesor de pian. Se opri să își dea la o parte ceva de pe tălpi, apoi schimbă subiectul. Și pentru tine ce urmează? O să continui să lucrezi pentru tatăl tău?

El înghiți în sec, rezistând tentației de a o săruta din nou.

— Da, până la sfârșitul lui august. În toamnă mă duc la Vanderbilt.

Dintr-una dintre casele de pe plajă plutiră înspre ei acordurile vagi ale unei melodii; uitându-se în depărtare, Will văzu un grup adunat pe veranda din spate. Cântecul era de prin anii optzeci, dar nu-și amintea cum se cheamă.

— O să fie distractiv.

— Bănuiesc.

— Nu pari foarte entuziasmat.

Will o luă de mână și începură din nou să se plimbe.

— E o școală grozavă și campusul e superb, recită el, un pic stânjenit.

Ea îl studie.

— Dar nu vrei să mergi acolo?

Ronnie părea să îi intuiască fiecare sentiment și gând, ceea ce era și deconcertant, și o sursă de ușurare. Măcar putea să îi spună adevărul.

— Doream să merg în altă parte, și am fost acceptat la o școală care are un program nemaipomenit de știința mediului, dar mama chiar vrea să merg la Vanderbilt.

Simțea cum i se strecoară nisipul printre degetele de la picioare în timp ce merge.

— Întotdeauna faci ceea ce spune mama ta?

— Nu înțelegi, zise el, scuturând din cap. E o tradiție de familie. Bunicii mei au învățat acolo, părinții mei au învățat acolo, sora mea a învățat acolo. Mama e în consiliul de administrație al școlii și... ea...

Se luptă să găsească cuvintele potrivite. O simțea pe Ronnie lângă el, privindu-l, dar nu putea să se uite în ochii ei.

— Știi că poate fi cam... distantă când oamenii o întâlnesc prima oară. Dar odată ce ajungi s-o cunoști, e cea mai prietenoasă persoană din lume. Ar face orice – și vreau să spun *orice* – pentru mine. Dar ultimii câțiva ani au fost grei pentru ea.

Se opri să culeagă o scoică din nisip. După ce o examinează, o trimise boltă spre valuri.

— Ții minte când m-ai întrebat cu privire la brățară?

Ronnie dădu din cap, așteptând ca el să continue.

— Eu și sora mea purtăm brățările în cinstea frățiorului nostru. Se numea Mike și era un puști minunat... genul de copil care e cel mai fericit când e cu alții. Avea un răs molipsitor, încât nu puteai să te abții să nu râzi cu el când se întâmpla ceva amuzant. Se opri, uitându-se înspre apă. În fine, acum patru ani, eu și Scott aveam un meci de baschet și era rândul mamei să ne ducă și, ca întotdeauna, Mike a venit cu noi. Plouase toată ziua și multe șosele erau alunecoase. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar eu și Scott am început să ne jucăm de-a care-i mai tare pe bancheta din spate. Știi jocul? Când încerci să îi îndoi încheietura mâinii celuilalt în cealaltă direcție până când unul cedează?

Ezită, încercând să își adune puterea pentru restul povestirii.

— Încercam să ne doborâm – ne zvârcoleam și loveam spatele scaunului – și mama ne tot spunea să ne potolim, dar noi am ignorat-o. În cele din urmă, l-am adus pe Scott unde voiam și l-am forțat atât de tare, încât a început să țipe. Mama s-a întors să vadă ce s-a întâmplat și atât a fost de ajuns. A pierdut controlul mașinii. Și... Înghiți, simțind cum i se opresc cuvintele în gât. În fine, Mike n-a supraviețuit. La naiba, fără Scott, nici eu cu mama n-am fi supraviețuit. Am trecut peste balustradă în apă. Chestia e că Scott înoată extrem de bine – a crescut pe plajă – și a reușit să ne scoată pe toți trei afară, chiar dacă avea numai doisprezece ani. Dar Mikey... Will își ciupi rădăcina nasului. Mikey a murit la impact. Nici măcar nu terminase primul an de grădiniță.

Ronnie îi luă mâna.

— Îmi pare atât de rău.

— Și mie.

Clipi ca să împiedice lacrimile care încă mai apăreau când se gândea la ziua aceea.

— Știi că a fost un accident, nu?

— Mda, știu. Și mama știe. Dar chiar și așa, se învinovățește că a pierdut controlul mașinii, așa cum știu că o parte din ea mă învinovățește și pe mine. Scutură din cap. În fine, după asta, a simțit mereu nevoia de a controla

lucrurile. Inclusiv pe mine. Știu că încercă doar să mă facă să fiu în siguranță, să nu mi se întâmple lucruri rele, și cred că o parte din mine crede asta. Adică, uite ce s-a întâmplat. Mama și-a pierdut total firea la înmormântare și mă urăsc că i-am făcut asta. M-am simțit responsabil. Și mi-am promis că voi încerca să mă răscumpăr față de ea. Chiar dacă știam că nu voi putea.

În timp ce vorbea, începu să își răsucească brățara din fire înnodate.

— Ce înseamnă literele? MIGM?

— Mereu în gândurile mele. A fost ideea surorii mele, ca un mod de a-l ține minte. Mi-a spus despre asta imediat după înmormântare, dar eu abia am auzit-o. Adică, a fost atât de groaznic în biserică în ziua aceea. Mama țipa și fratele meu era în sicriu, și tata și cu sora mea plângeau... Am jurat că n-o să mai merg la nicio înmormântare cât trăiesc.

Pentru prima dată, Ronnie simți că nu-și găsește cuvintele. Will se îndreptă de spate, știind că erau multe de acceptat și întrebându-se de ce oare îi spusese.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să îți spun asta.

— E în regulă, zise ea repede, strângându-i mâna. Mă bucur că ai făcut-o.

— Nu e viața perfectă pe care probabil ți-ai imaginat-o, nu-i așa?

— N-am presupus niciodată că viața ta e perfectă.

El nu spuse nimic, și Ronnie se aplecă dintr-un impuls și îl sărută pe obraz.

— Mi-aș dori să nu fi fost nevoie să treci prin asta.

El inspiră adânc și reîncepu să se plimbe pe plajă.

— În fine, e important pentru mama să merg la Vanderbilt. Așa că acolo mă duc.

— Sunt sigură că o să te distrezi. Am auzit că e o școală grozavă.

El își împleti degetele cu ale ei, gândindu-se cât de delicate sunt în contact cu pielea lui bătătorită.

— Acum e rândul tău. Ce nu știi despre tine?

— Nu există nimic în viața mea în genul a ce mi-ai povestit tu, spuse ea, scuturând din cap. Nici nu se compară.

— Nu trebuie să fie important. Trebuie doar să explice cine ești.

Ea privi înapoi înspre casă.

— Ei bine... n-am vorbit cu tatăl meu timp de trei ani. De fapt, am început să vorbesc cu el abia acum câteva zile. După ce el și cu mama s-au despărțit, am fost... furioasă pe el. Ți spun sincer că nu voiam să îl mai văd vreodată și ultimul lucru pe care mi-l doream era să petrec vara aici.

— Dar acum? Will observă cum strălucește lumina lunii în ochii ei. Te bucuri că ai venit?

— Poate, răspunse ea.

El râse și o înghionti în joacă.

— Cum erai când erai copil?

— Plictisitoare, spuse ea. Nu făceam decât să cânt la pian.

— Mi-ar face plăcere să te aud cântând.

— Nu mai cânt, răspunse ea repede, cu o notă încăpățânată în voce.

— Niciodată?

Ea scutură din cap și, deși el își dădu seama că era mai mult de atât, era evident că ea nu dorea să discute despre asta. În schimb, o ascultă povestindu-i despre prietenii ei din New York și despre cum își petrecea weekendurile, zâmbind la întâmplările cu Jonah. I se părea atât de natural să petreacă timpul cu ea, atât de ușor și de sincer. Îi spusese lucruri pe care nu le discutase niciodată, nici măcar cu Ashley. Bănuia că ea voia să îl cunoască pe Will cel adevărat, și cumva el avusese încredere că ea va ști cum să reacționeze.

Nu semăna cu nicio persoană pe care o cunoscuse până atunci. Simțea că nu mai voia să îi dea drumul la mână; degetele lor păreau să se potrivească la perfecție – se întrepătrundeau fără efort, completându-se unul pe altul.

În afară de casa care găzduia petrecerea, erau complet singuri. Acordurile muzicii erau vagi și distante, și când își ridică privirea, prinse strălucirea scurtă a unei stele căzătoare trecând pe deasupra lor. Când se întoarse spre Ronnie, știu după expresia de pe fața ei că o văzuse și ea.

— Ce dorință ți-ai pus? întrebă ea, în șoaptă.

Dar el nu putu să răspundă. În schimb, îi ridică mâna și o cuprinse cu brațul de spate. O privi, știind cu certitudine că se îndrăgostește. O trase aproape de el și o sărută sub pătura de stele, întrebându-se cum de fusese atât de norocos s-o întâlnească.

21

RONNIE

Bine, Ronnie recunosc că se putea obișnui să trăiască așa: să zacă la soare pe trambulina piscinei din spatele casei, cu un pahar de ceai dulce rece ca gheața lângă ea, o tavă cu fructe în pavilionul alăturat, servită de un bucătar, împreună cu argintărie adevărată și o garnitură fițoasă de mentă.

Și totuși, nu-și putea imagina cum fusese pentru Will să crească într-o lume ca asta. Dar, la urma urmei, el nu cunoscuse niciodată altceva, așa că probabil nici nu o mai observa. În timp ce se bronză pe trambulină, îl observă pe Will pe acoperișul pavilionului, pregătindu-se să sară. Se cățăraseră în vârf ca un gimnast, și chiar și de la distanță îi putea vedea mușchii contractându-i-se pe brațe și pe stomac.

— Hei, strigă el. Privește-mă cum fac un salt.

— Un salt? Atât? Te cațări până acolo și faci doar un salt?

— Ce e în neregulă cu un salt? o întrebă el.

— Spun doar că oricine poate face un salt, îl tachină ea. Chiar și eu pot face un salt.

— Aș vrea să o văd și pe asta.

Părea sceptic.

— Nu vreau să mă ud.

— Dar te-am invitat aici să înoți!

— Așa înoată fetele, ca mine. Se mai numește și bronzat.

El râse.

— De fapt, probabil că e o idee bună să stai puțin la soare. Am impresia că soarele nu prea strălucește în New York, nu?

— Vrei să spui că sunt palidă?

Ea se încruntă.

— Nu, zise el, scuturând din cap. Nu aș folosi cuvântul ăsta. Cred că „făinoasă” e mai potrivit.

— Uau, ce fermecător ești. Mă face să mă întreb ce-am văzut la tine.

— Ce-ai văzut?

— Da, și trebuie să menționez că, dacă mai folosești cuvinte ca „făinoasă” când mă descrii, nu văd cine știe ce viitor pentru noi.

El păru s-o evalueze.

— Și dacă fac două salturi? Mă ierți?

— Numai dacă închei salturile cu o aterizare perfectă. Dar dacă nu reușești decât două salturi și o aterizare stângace, o să mă prefac uimită, atâta timp cât nu mă uzi.

El ridică din sprânceană înainte să se dea înapoi câțiva pași, apoi își luă avânt și se lansă în aer. Se strânse ghem, se învârti de două ori, și intră în apă cu brațele înainte și corpul drept, fără să facă aproape niciun val.

Asta era chiar impresionant, se gândi ea, deși nu complet surprinzător având în vedere modul grațios în care se mișca pe terenul de volei. Când ieși la suprafață la marginea trambulinei, plin de apă, Ronnie își dădu seama că era mulțumit de sine.

— A fost bine, spuse ea.

— Doar bine?

— Ți-aș da un patru virgulă șase.

— Din cinci?

— Din zece, spuse ea.

— Merit măcar un opt!

— Sigur că asta crezi tu. De aia sunt eu juriul.

— Cum fac contestație? spuse el, ridicându-se să apuce marginea trambulinei.

— Nu poți. E oficial.

— Și dacă nu sunt mulțumit?

— Atunci poate că o să te gândești de două ori înainte să folosești cuvântul „făinoasă”.

El răsă și începu să se tragă în sus. Ronnie se încleștă de marginea trambulinei.

— Hei... oprește-te... nu face asta... îl avertiză ea.

— Te referi la... asta? spuse el, trăgând și mai tare.

— Ți-am spus că nu vreau să mă ud! strigă ea.

— Iar eu vreau să vii să înoți cu mine!

Fără s-o avertizeze, o apucă de braț și o împinse ușor. Ea căzu în apă, țipând. Când ieși la suprafață ca să tragă o gură

de aer, el încercă s-o sărute, dar ea se dădu înapoi.

— Nu! strigă ea, răsând, savurând răcoarea apei și senzația mătăsoasă a pielii lui în contact cu a ei. Nu te iert!

În timp ce se lupta cu el în joacă, Ronnie o observă pe Susan privindu-i de pe terasă. După expresia de pe fața ei, cu siguranță nu era fericită.

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce se îndreptau înapoi spre plajă să verifice cuibul de țestoase, se opriră să ia înghețată. Ronnie mergea alături de Will, lingând conul de înghețată care se topea cu rapiditate, gândindu-se cât de uimitor era faptul că se sărutaseră pentru prima dată abia cu o zi în urmă. Dacă seara trecută fusese aproape perfectă, atunci astăzi fusese și mai bine. Iubea modul în care treceau de la seriozitate la glumă și că el se pricepea la fel de bine la tachinat, pe cât se pricepea ea să se lase tachinată.

Desigur, o trăsese în piscină, de aceea trebuia să își programeze reacția perfect. Nu era greu, pentru că el nu se aștepta la asta, dar imediat ce el își ridică înghețata la buze, ea îi împinse conul, mănjindu-l cu înghețată pe față. Chicotind, fugi după colț... fix în brațele lui Marcus.

Blaze era cu el, la fel și Teddy și Lance.

— Ia uite, ce surpriză plăcută, rosti Marcus tărăgănat, întărindu-și strânsoarea.

— Dă-mi drumul! strigă ea, urând panica bruscă din propria voce.

— Dă-i drumul, adăugă Will din spatele ei.

Vocea lui era neșovăielnică. Serioasă. Acum.

Marcus păru aproape amuzat.

— Ar trebui să te uiți pe unde mergi, Ronnie.

— Acum! îi ordonă Will, părând furios și făcând un pas în față.

— Stai calm, Richie Rich. Ea s-a izbit de mine – eu doar o împiedicam să nu cadă. Și apropo, ce mai face Scott? S-a mai jucat cu rachetele în ultima vreme?

Spre surprinderea lui Ronnie, Will îngheță. Rânjind, Marcus își întoarse din nou privirea spre ea. O strânse mai tare de brațe înainte să îi dea drumul în cele de urmă. În

timp ce Ronnie făcea un pas rapid în spate, Blaze aprinse o minge incandescentă, cu o expresie nonșalantă pe față.

— Mă bucur că te-am împiedicat să cazi, spuse Marcus. N-ar fi arătat bine să fii toată vânăta când te duci la tribunal marți, nu? N-ai vrea ca judecătorul să creadă că ești și violentă în afară de hoț.

Ronnie nu făcu altceva decât să se holbeze la el, fără cuvinte, până când Marcus se întoarse. În timp ce plecau, o văzu pe Blaze aruncându-i mingea aprinsă, pe care el o prinse cu ușurință și i-o aruncă din nou.

Așezați pe duna de lângă casa ei, Will rămase tăcut cât Ronnie îi povesti tot ce se întâmplase de când ajunsese în oraș, inclusiv evenimentele de la magazinul de muzică. După ce termină, își frământă mâinile în poală.

— Și asta e tot. Cât despre furturile din magazine pe care le-am făcut acasă, nici nu știu de ce am luat lucrurile alea. Nu e ca și cum aveam nevoie de ele. Era doar ceva ce făceam pentru că și prietenii mei o făceau. Când am ajuns la tribunal, am recunoscut totul pentru că știam că greșisem și nu aveam de gând s-o mai fac. Și n-am mai făcut-o – nici acolo, nici aici. Dar dacă acuzațiile nu sunt retrase sau dacă Blaze nu recunoaște ce-a făcut, o să am necazuri mari și aici, și acasă. Știu că sună aiurea și sunt sigură că nu mă crezi, dar îți jur că nu mint.

El îi acoperi mâinile încleștate cu ale lui.

— Te cred, spuse el. Și nimic nu mă surprinde cu privire la Marcus. E nebun de când era mic. Sora mea a fost colegă cu el și mi-a povestit că învățătoarea a găsit odată un șobolan mort în sertar. Toată lumea știa cine a făcut-o, chiar și directorul, dar nu puteau să dovedească nimic, înțelegi? Și încă mai face prostiile lui obișnuite, dar acum îi are pe Teddy și pe Lance ca să le ducă la îndeplinire. Am auzit niște chestii înspăimântătoare despre el. Dar Galadriel... era cea mai drăguță fată. O cunosc de când eram mici și nu știu ce se întâmplă cu ea în ultima vreme. Știu că părinții ei au divorțat, și am auzit că i-a picat destul de greu. Nu știu ce vede la Marcus totuși, și nici de ce vrea atât de mult să își

distrugă viața. Îmi părea rău pentru ea, dar ceea ce îți face
ție acum e greșit.

Ronnie se simți brusc obosită.

— Trebuie să mă duc la tribunal săptămâna viitoare.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Nu vreau să mă vezi în fața judecătorului.

— Nu contează...

— Ba contează dacă află mama ta. Sunt destul de sigură
că nu mă place.

— De ce spui asta?

„Pentru că am văzut felul în care mă privea mai devreme”,
ar fi putut spune.

— E doar o impresie.

— Toată lumea are impresia asta când o întâlnesc prima
oară, o asigură el. Cum am mai spus, o să se dea pe brazdă.

Ronnie nu era atât de sigură. În spatele ei, soarele apunea,
împrumutând cerului o nuanță aprinsă de portocaliu.

— Care-i treaba cu Scott și Marcus? întrebă ea.

Will înțepeni.

— La ce te referi?

— Ții minte la festival? După ce și-a făcut numărul,
Marcus părea superîncântat de ceva, așa că am încercat să
stau departe de el. Parcă scana mulțimea și când l-a
remarcat pe Scott, avea... o privire ciudată pe față, de parcă
găsise ceea ce căuta. Și următorul lucru pe care l-am văzut a
fost că și-a mototolit cartonul de la cartofi prăjiți și l-a
aruncat înspre el.

— Eram și eu acolo, ții minte?

— Dar îți amintești ce-a spus? A fost ciudat. L-a întrebat
pe Scott dacă o să arunce o rachetă în el. Și când ți-a spus și
ție aproape același lucru adineaori, ai înghețat.

Will întoarse capul.

— Nu e nimic, insistă el, strângându-i mâna. Și nu aș
permite să ți se întâmple nimic rău. Se lăsă pe spate,
sprijinindu-se în coate. Pot să îți pun o întrebare? Despre cu
totul altceva?

Ronnie ridică dintr-o sprânceană, nemulțumită de
răspunsul lui, dar se hotărî s-o lase baltă.

— De ce există un pian în spatele unui perete de placaj la tine acasă? Când ea păru surprinsă, el ridică din umeri. Îl poți vedea prin fereastră și peretele de placaj nu prea se potrivește cu restul casei.

De data asta fu rândul lui Ronnie să își ferească privirea, își desprinse mâinile și le îngropă în nisip.

— I-am spus tatălui meu că nu mai vreau să văd pianul, așa că a ridicat peretele.

Will clipi.

— Urăști pianul atât de mult?

— Da, răspunse ea.

— Pentru că tatăl tău a fost profesorul tău?

Ea ridică privirea surprinsă în timp ce Will continuă:

— Păi a predat la Juilliard, nu? E logic că el te-a învățat să cânti. Și sunt gata să pariez că ai fost foarte bună la asta, pentru că trebuie să iubești ceva înainte să urăști acel lucru.

Pentru o maimuță slinoasă / jucător de volei, era destul de intuitiv. Ronnie își îngropă degetele adânc în nisip, acolo unde straturile erau reci și dense.

— M-a învățat să cânt la pian de când am început să merg. Am cântat ore întregi, șapte zile pe săptămână, ani de-a rândul. Asta împărțeam cu el, înțelegi? Era ceva doar pentru noi, și când s-a mutat de acasă... Am simțit că n-a trădat doar familia. Am simțit că m-a trădat pe mine personal, și am fost atât de furioasă pe el, încât am jurat că nu voi mai cânta la pian și nici nu voi mai compune o piesă vreodată. Așa că prima oară când am ajuns aici și am văzut pianul și l-am auzit cântând la el de fiecare dată când eram prin preajmă, nu m-am putut abține să nu simt că încerca să pretindă că tot ceea ce făcuse nu conta. De parcă avea impresia că putem s-o luăm de la capăt. Dar nu putem. Nu poți desface ce-ai făcut.

— Păreai prietenoasă cu el aseară, observă Will.

Ronnie își trase încet mâinile din nisip.

— Mda, ne înțelegem mai bine zilele astea. Dar asta nu înseamnă că vreau să cânt din nou la pian, spuse ea.

— Nu e treaba mea, dar dacă erai atât de bună, atunci îți faci doar rău. E un dar, nu? Și cine știe? Poate că ai putea

chiar să mergi la Juilliard.

— Știu că așa putea. Ei încă îmi mai scriu. Mi-au promis că îmi fac loc dacă mă răzgândesc.

Simți un val de iritare.

— Atunci de ce nu te duci?

— Contează atât de mult pentru tine? Ea se uită urât la el. Că nu sunt cine credeai tu că sunt? Că am un talent special? Asta mă face suficient de bună pentru tine?

— Nu e deloc așa, răspunse el. Încă mai ești persoana care credeam că ești. Din prima clipă când ne-am cunoscut. Și n-ai cum să fii vreodată mai bună pentru mine decât acum.

Imediat ce o spuse, Ronnie se simți rușinată de izbucnirea ei. Auzi sinceritatea din tonul lui și știu că vorbise serios.

Își reaminti că se cunoșteau doar de câteva zile, și totuși... era blând și deștept, și deja știa că o iubește. Ca și cum i-ar fi simțit gândurile, Will se ridică și se apropie de ea. Aplecându-se, o sărută delicat pe buze, și Ronnie deveni deodată sigură că nu voia nimic mai mult decât să petreacă ore întregi în brațele lui, exact ca în acel moment.

22

MARCUS

Marcus îi privi de la distanță. *Deci așa stau lucrurile, da?*
La naiba. S-o ia naiba. Era timpul să se distreze.

Teddy și Lance cumpăraseră băutura și oamenii începeau deja să sosească. Mai devreme, văzuse o familie în vacanță împachetându-și lucrurile în mașina lor de rahat cu câinele lor urât și copiii lor și mai urâți, dintr-una dintre casele aflate la trei sau patru case depărtare de casa de rahat a lui Ronnie. Era prin preajmă de suficient timp ca să știe că următorii turiști vor veni abia a doua zi, după personalul de curățenie, ceea ce însemna că tot ce trebuia să facă era să intre și locul era al lor pe durata nopții.

Lucru ușor de realizat, având în vedere că avea cheia și codul de securitate. Turiștii nu încuiau niciodată ușa când se duceau la plajă. De ce ar fi făcut-o? Nu era ca și cum aduceau la plajă și altceva în afară de mâncare și poate niște jocuri video, mai ales că majoritatea stăteau doar o săptămână. Iar proprietarii din afara orașului – probabil dintr-un loc precum Charlotte, plictisiți de apelurile telefonice ale companiilor de securitate când idioții care închiriau locul declanșau alarma în miezul nopții – fuseseră îndeajuns de drăguți să lase codul de securitate afișat deasupra panoului de control din bucătărie. Inteligent. Foarte inteligent. Cu suficientă răbdare, fusese întotdeauna capabil să găsească o casă sau două ca să dea o petrecere, dar secretul era să nu abuzezi de șansele astea. Teddy și Lance voiau mereu să dea câte o petrecere într-unul dintre locurile astea, dar Marcus știa că dacă o făcea prea des, companiile care le gestionau ar fi devenit suspicioase. Ar trimite administratorii să verifice lucrurile, ar ruga poliția să facă raiduri frecvente și i-ar preveni pe turiști și pe proprietari. Și atunci, unde ar ajunge? Blocați la Bower's Point, ca de obicei.

O dată pe an. O dată pe vară. Asta era regula lui, și era suficient, asta dacă nu dădea foc la casă după aceea. Zâmbi. Dacă făcea asta, problema era rezolvată. Nimeni n-ar fi bănuțit că fusese vreo petrecere acolo. Nimic nu se compara cu un foc imens, pentru că focurile erau vii. Focurile, mai ales cele mari, se mișcau, dansau, distrugeau și devorau. Își aminti cum dăduse foc la un hambar când avea doisprezece ani și îl privise mistuindu-se în flăcări timp de ore întregi, gândindu-se că nu văzuse niciodată ceva mai incredibil de atât. Așa că mai dăduse foc la ceva, de data asta unui depozit abandonat. Nimic nu era mai frumos de atât; nimic nu-l făcea mai fericit decât puterea pe care o simțea cu o brichetă în mână.

Dar nu va face asta. Nu în seara asta, pentru că nu dorea ca Teddy sau Lance să afle ceva despre trecutul său. Și oricum, petrecerea urma să fie ceva grozav. Băutură, droguri și muzică. Și fete. Fete băute. O va avea pe Blaze mai întâi și apoi încă vreo două, dacă o îmbăta pe Blaze atât de tare încât să leșine. Sau poate că se va cupla cu vreo pipiță bună și proastă, chiar dacă Blaze va fi suficient de trează încât să observe ce se întâmplă. Asta s-ar putea dovedi interesant. O, da, știa că va face o scenă, dar o va ignora și îi va pune pe Teddy și pe Lance să o dea afară. Știa că ea se va întoarce, întotdeauna o făcea, implorându-l și plângând.

Era atât de predictibilă, fir-ar al naibii! Și bocea tot timpul.

Nu ca Domnișoara înțepată de pe plajă.

Se străduise din răsputeri să nu se gândească la Ronnie. Așadar, nu-l plăcea, așadar, prefera să-și petreacă timpul cu Richie Rich, prințul atelierelor auto. Poate că nici nu era bună de nimic. Poate că îi plăcea doar să ațâțe, dar era frigidă. Chiar și așa, nu-și dădea seama unde greșise cu ea sau cum de pâruse că îl citește imediat.

Era mai bine fără ea oricum. Nu avea nevoie de ea. Nu avea nevoie de nimeni, ceea ce îl făcea să se întrebe de ce continua s-o privească sau de ce îi păsa câtuși de puțin că se vedea cu Will.

Desigur, asta făcea lucrurile cu atât mai interesante, mai ales că știa care era punctul slab al lui Will.

Putea să se distreze puțin cu asta. Așa cum avea de gând să se distreze în seara aceea.

23

WILL

Pentru Will, vara trecea mult prea repede. Între lucrul la garaj și Ronnie, cu care își petrecea mai tot timpul liber, zilele păreau să treacă în zbor. Pe măsură ce se apropia luna august, se trezi că devine din ce în ce mai neliniștit la gândul că în câteva săptămâni ea va pleca înapoi la New York, iar el la Vanderbilt.

Devenise parte din viața lui – în multe feluri, cea mai bună parte. Chiar dacă nu o înțelegea întotdeauna, micile diferende păreau să le facă relația și mai puternică. Se certaseră cu privire la dorința lui de a o însoți la tribunal – ceea ce ea refuzase cu fermitate –, dar își aminti uimirea ei când îl găsisese așteptând-o în fața tribunalului cu un buchet de flori. Știa că e supărată pentru că acuzațiile nu fuseseră retrase – următoarea înfățișare era programată pentru 28 august, la trei zile după plecarea lui la facultate –, dar știa că făcuse un lucru bun venind când ea acceptase buchetul cu un sărut timid.

Îl surprinsese când își luase o slujbă cu jumătate de normă la acvariu. Nu îi spusese dinainte despre planurile ei și nici nu îl rugase să pună o vorbă bună pentru ea. Sincer, nici nu-și dăduse seama că-și dorea o slujbă. Când o întrebase despre asta după aceea, ea îi explicase:

— Tu lucrezi în timpul zilei, iar tata și Jonah fac vitraliul. Aveam nevoie de ceva de făcut, și oricum, vreau să plătesc eu avocatul. Nu e ca și cum tata e plin de bani.

Când o luase de la muncă în prima ei zi, observase că pielea ei avea o nuanță aproape verzuie.

— A trebuit să hrănesc vidrele, mărturisise ea. Ți-ai băgat vreodată mâna într-o găleată cu pești morți și alunecoși? E dezgustător!

Vorbeau la nesfârșit. Parcă nu aveau destul timp pe lumea asta să-și împărtășească totul. Uneori vorbeau doar ca să

umple momentele de liniște – fie că dezbăteau filmele lor preferate, de exemplu, sau când îi spusese că, deși e vegetariană, nu se hotărâse încă dacă ouăle și laptele contau. Dar alteori conversația devenea serioasă. Ronnie îi povesti mai multe despre amintirile ei din perioada când cânta la pian și despre relația cu tatăl ei; el admise că uneori ura faptul că simțea responsabilitatea de a fi genul de persoană care insista mama lui să fie. Vorbeau despre fratele ei, Jonah, și despre sora lui, Megan, și speculau și visau cu privire la ce vor face cu viața lor. Pentru el, viitorul părea planificat cu grijă: patru ani la Vanderbilt, iar după absolvire va acumula ceva experiență lucrând pentru altă firmă înainte să se întoarcă să conducă afacerea tatălui său. Și chiar în timp ce își recita planul, auzea vocea mamei lui șoptindu-și aprobarea, și se trezi întrebându-se dacă într-adevăr își dorea asta. Cât despre Ronnie, ea recunoscuse faptul că nu era sigură ce îi vor aduce următorii doi ani. Nesiguranța nu părea s-o sperie totuși, ceea ce îl făcu s-o admire și mai tare. Mai târziu, când Will reflecta la planurile lor, realiză brusc că, din ei doi, ea își controla mult mai mult destinul decât el.

În ciuda cuștilor care fuseseră construite ca să păzească cuiburile de țestoase de pe plajă, ratonii săpaseră pe sub plasa de sârmă și distruseseră șase cuiburi. Imediat ce Ronnie află ce se întâmplase, insistă să facă de atunci încolo cu rândul ca să păzească cuibul din spatele casei. Nu aveau de ce să fie amândoi acolo toată noaptea, dar își petreceau majoritatea nopților ținându-se în brațe, sărutându-se și vorbind încet până mult după miezul nopții.

Scott, desigur, nu-l înțelegea deloc. Will întârziase la antrenamente de mai multe ori, iar când ajungea, Scott se plimba încoace și încolo agitat, întrebându-se ce-l apucase pe prietenul lui. La muncă, în rarele ocazii când Scott întreba cum merg lucrurile cu Ronnie, Will nu oferea prea multe informații – știa că Scott nu întreabă pentru că e interesat cu adevărat. Scott făcea tot posibilul să mențină atenția lui Will concentrată pe turneul de volei pe plajă care se apropia, de obicei prefăcându-se că Will își va veni în fire sau că Ronnie nu există.

Din păcate, Ronnie avusese dreptate cu privire la mama lui. Deși nu-i spusese nimic lui personal cu privire la noua lui relație, îi citea dezaprobarea pe față în felul în care își forța un zâmbet când se menționa numele lui Ronnie și comportamentul aproape formal pe care îl adoptase când o aducea pe Ronnie acasă. Niciodată nu întreba de Ronnie, iar când el spunea ceva despre ea – cât de mult se distraseră sau cât de deșteaptă era, sau cum ea îl înțelegea mai bine decât oricine –, mama lui spunea chestii de genul: „În curând te duci la Vanderbilt, și relațiile la distanță sunt dificile” sau chiar se întreba cu voce tare dacă „nu petreceți prea mult timp împreună”. Nu-i plăcea când ea spunea lucrurile acelea. Abia se abținea să nu se răstească la ea, căci știa că e nedreaptă. Spre deosebire de aproape toată lumea pe care o cunoștea, Ronnie nu bea, nu înjura și nu bârfea, și nu merseseră mai departe de sărut, deși știa intuitiv că mamei lui nu i-ar păsa de lucrurile astea. Era încătușată în prejudecățile ei, așa că orice încercare de a-i schimba părerea cu privire la Ronnie ar fi fost inutilă. Frustrat, începu să inventeze scuze ca să stea departe de casă cât mai mult timp posibil. Nu numai din cauza a ceea ce simțea mama lui cu privire la Ronnie, ci și a ceea ce începea să simtă el cu privire la mama lui.

Și cu privire la sine însuși, pentru că nu avea curajul să îi spună verde în față.

În afară de grijile lui Ronnie cu privire la viitoarea înfățișare la tribunal, singura pată pe vara lor, în mare idilică, era prezența continuă a lui Marcus. Deși reușiseră în mare parte a timpul să îl evite, uneori era imposibil. Când se întâlneau cu el din întâmplare, Marcus părea întotdeauna să găsească un mod de a-l provoca pe Will, de obicei cu referire la Scott. Will se simțea paralizat. Dacă reacționa exagerat, Marcus se putea duce la poliție; dacă nu făcea nimic, îi era rușine. Mai ales că se întâlnea cu o fată care stătuse în fața instanței și își recunoscuse vina, și faptul că el nu putea să își adune curajul să facă la fel începu să îl chinuiască. Încercase să discute cu Scott și să-l facă să meargă la poliție să recunoască, dar Scott respinsese ideea. Și, indirect, nu-l

lăsa niciodată pe Will să uite ce făcuse pentru el și pentru familia lui în ziua aceea oribilă în care murise Mikey. Will recunoștea că Scott fusese un erou, dar, pe măsură ce trecea vara, începu să se întrebe dacă o faptă bună anterioară însemna că o faptă rea ulterioară trebuie trecută complet cu vederea – și, în momentele lui cele mai negre, își punea întrebarea dacă putea suporta adevăratul preț al prieteniei lui Scott.

Într-o noapte, la începutul lui august, Will căzu de acord să o ducă pe Ronnie la plajă să vâneze crabi-păianjen.

— Ți-am spus că nu-mi plac crabii! chițai Ronnie, apucându-l pe Will de braț.

El râse.

— Sunt doar crabi-păianjen. N-o să-ți facă rău.

Ea strâmbă din nas.

— Sunt ca niște gândaci târători extraterestri.

— Uiți că asta a fost ideea ta.

— Nu, a fost ideea lui Jonah. Mi-a spus că a fost amuzant. Să mă învăț minte să mai ascult pe cineva care află lucruri despre viață privind la desene animate.

— Aș crede că o persoană care dă de mâncare la vidre pește greșos n-ar fi deranjată de câțiva crabi inofensivi de pe plajă.

Will mătură solul cu lumina lanternei, iluminând creaturile care se mișcau cu rapiditate.

Ronnie cercetă frenetică din priviri nisipul, ca nu cumva vreun alt crab să se apropie de picioarele ei.

— Mai întâi de toate, nu sunt doar niște crabi inofensivi. Sunt sute de crabi. În al doilea rând, dacă știam că asta se întâmplă noaptea pe plajă, te-aș fi făcut să dormi lângă cuibul de țestoase în fiecare noapte. Așa că sunt un pic furioasă pe tine că mi-ai ascuns asta. Și în al treilea rând, chiar dacă lucrez la acvariu nu înseamnă că îmi place să mă gâdile crabii la tâlpi.

Will făcu tot posibilul să nu râdă, dar era prea greu. Când ea își ridică privirea, îi observă expresia de pe față.

— Nu te mai hlizi. Nu e amuzant.

— Ba da, e... Adică, sunt vreo douăzeci de copii mici cu părinții lor aici, făcând același lucru ca și noi.

— Nu e vina mea că părinții lor nu au minte.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu, e în regulă, spuse ea. M-ai ademenit deja aici, în mijlocul crabilor. O să suport de-acum.

— Știi că ne-am plimbat o grămadă pe plajă în ultima vreme.

— Știu. Așa că, din nou, mulțumesc că ai adus lanterna și ai stricat amintirile.

— Bine, replică el, stingând-o.

Ea își înfipse unghiile în brațul lui.

— Ce faci? Aprinde-o la loc!

— Ai spus clar și concis că nu-ți place lanterna.

— Dar dacă o stingi, atunci nu îi mai văd!

— Corect.

— Ceea ce înseamnă că mă înconjoară chiar acum. Aprinde-o la loc, îl rugă ea.

Will o aprinse la loc și, când porniră din nou să se plimbe pe plajă, el râse.

— Într-o bună zi o să te descifrez.

— Nu cred. Dacă nu ai făcut-o până acum, s-ar putea să nu fii în stare s-o faci.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc eu. O cuprinse cu brațul. Încă nu mi-ai spus dacă vii la nunta surorii mele.

— Asta deoarece nu m-am hotărât încă.

— Vreau s-o cunoști pe Megan. E grozavă!

— Nu sora ta mă îngrijorează. Pur și simplu, nu cred că mama ta vrea să vin.

— Așa, și? Nu e nunta ei. Sora mea vrea să fii acolo.

— Ai discutat cu ea despre mine?

— Desigur.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul.

— Că tu crezi că sunt făinoasă?

El își îngustă ochii la ea.

— Încă te mai gândești la asta?

— Nu. Am uitat complet de asta.

El pufni.

— Bine, ca să îți răspund la întrebare. Nu, n-am spus că ești făinoasă. Am spus că *erai* făinoasă.

Ea îl înghionti cu cotul în coaste, iar el se prefăcu a cere îndurare.

— Glumesc, glumesc... n-aș spune niciodată asta.

— Și atunci ce i-ai spus?

El se opri, întorcând-o cu fața spre el.

— După cum am spus, i-am zis adevărul. Că ești isteță, amuzantă și frumoasă, și e ușor să fiu cu tine.

— Ei bine, atunci e OK, cred.

— Nu o să spui și tu că mă iubești?

— Nu sunt sigură că pot iubi un tip atât de dependent, îl tachină ea. Ronnie își strecură brațele în jurul lui. Sau poți lua comentariul ca pe o răzbunare că ai lăsat crabii să mă calce pe degete. Sigur că te iubesc.

Se sărutară înainte să înceapă din nou să se plimbe. Aproape ajunseseră la dig și erau pe punctul de a se întoarce când îi văzură pe Scott, pe Ashley și pe Cassie apropiindu-se din direcția opusă. Ronnie se încordă sub brațul lui Will când Scott se abătu din drum ca să le taie calea.

— Aici erai, frate, strigă Scott când se apropie. Se opri în fața lor. Ți-am dat mesaje toată seara.

Will își strânse și mai tare brațul în jurul lui Ronnie.

— Scuze. Mi-am lăsat telefonul la Ronnie acasă. Ce se întâmplă?

În timp ce răspundea, o simți pe Ashley fixând-o pe Ronnie cu privirea de la distanță.

— Am primit telefoane de la cinci dintre echipele care vor participa la turneu, și vor să facă un fel de meci de pregătire înaintea turneului. Sunt toți destul de buni și vor să facă o mică tabără de antrenament pentru ca toată lumea să se pregătească să le facă față lui Landry și lui Tyson. O grămadă de antrenamente, exerciții și meciuri. Ne gândim chiar să combinăm echipele din când în când ca să ne îmbunătățim timpii de reacție, având în vedere că toți avem stiluri diferite.

— Când vin?

— Oricând suntem noi gata, dar ne gândim că săptămâna

viitoare ar fi bine.

— Și cât timp o să fie aici?

— Nu știi. Trei sau patru zile? Cam până la turneu. Știi că ai nunta și repetițiile, dar putem găsi o soluție.

Se gândi din nou la faptul că timpul petrecut cu Ronnie se va sfârși în curând.

— Trei sau patru zile?

Scott se încruntă.

— Hai, frate. Exact de asta avem nevoie ca să ne pregătim.

— Nu crezi că suntem pregătiți acum?

— Ce te-a apucat? Știi câți antrenori de pe Coasta de Vest vin să vadă turneul? Îndreptă un deget spre Will. Poate că tu nu ai nevoie de o bursă de volei ca să intri la colegiu, dar eu, da. Și asta e singura lor șansă să mă vadă jucând.

Will ezită.

— Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Trebuie să te *gândești* la asta?

— Trebuie să vorbesc cu tata mai întâi. Nu pot să-mi iau liber de la muncă vreme de patru zile într-un timp așa de scurt fără să-l întreb. Și nici tu nu cred că poți.

Scott se uită la Ronnie.

— Ești sigur că nu e vorba decât de muncă?

Will recunoscuse provocarea, dar nu îi dădu lui Scott satisfacție chiar atunci. Și Scott păru să se răzgândească și făcu un pas în spate.

— Bine, în regulă. Vorbește cu tatăl tău. Mă rog, spuse el. Poate că o să găsești o cale să ne înghesui în programul tău.

După ce spuse asta, se întoarse și plecă fără să se mai uite înapoi. Will, nesigur ce să facă, începu s-o conducă pe Ronnie înapoi spre casă. Ieșiseră din raza auditivă a lui Scott când Ronnie îi cuprinse talia cu brațele și îl întrebă:

— Vorbea despre turneul de care mi-ai povestit?

Will încuviință.

— Weekendul viitor. A doua zi după nunta surorii mele.

— Duminică?

El dădu din cap.

— E un turneu de două zile, dar joacă fetele sâmbătă.

Ronnie se gândi la asta.

— Și are nevoie de o bursă sportivă ca să intre la facultate?

— Cu siguranță l-ar ajuta.

Ea îl opri.

— Atunci fă-ți timp pentru chestia asta cu tabăra de antrenament. Exerciții și meciuri. Fă orice trebuie să faci ca să te pregătești. E prietenul tău, nu? Noi vom mai găsi timp să fim împreună. Chiar dacă trebuie să stăm amândoi lângă cuibul de țestoase. Eu pot să mă duc la muncă obosită.

În timp ce vorbea, Will nu se putea gândi decât la cât de frumoasă era și cât de dor urma să-i fie de ea.

— Ce-o să se întâmple cu noi, Ronnie? La sfârșitul verii?

Îi căută privirea.

— Tu o să te duci la facultate, răspunse Ronnie, privind în altă parte. Iar eu o să mă întorc la New York.

El îi ridică fața spre el.

— Știi la ce mă refer.

— Da, răspunse ea, știi perfect la ce te referi. Dar nu știi ce vrei să îți spun eu. Nu știi ce aș putea spune eu sau ce ai putea spune tu.

— Ce zici de: nu vreau să se termine?

Ochii ei erau verzi ca marea, blânzi, cu o urmă de scuză în ei.

— Nu vreau să se termine, repetă ea încet.

Deși era ceea ce dorise el să audă și era clar că ea vorbise serios, el își dădu seama de ceea ce știa deja: rostirea cuvintelor, chiar dacă erau sincere, nu avea putere să schimbe inevitabilul sau să îl facă să se simtă mai bine.

— O să vin la New York să te văd, promise el.

— Sper că o să vii.

— Și vreau să vii și tu în Tennessee.

— Bănuiesc că mai pot suporta încă o călătorie în sud dacă am un motiv serios.

El zâmbi și porniră să se plimbe din nou pe plajă.

— Îți spun cum facem. O să fac tot ce vrea Scott ca să ne pregătim pentru turneu dacă accepți să vii cu mine la nunta surorii mele.

— Cu alte cuvinte, o să faci ceea ce ar trebui oricum să faci, și în schimb primești ce îți dorești.

El nu ar fi formulat-o chiar așa, dar avea dreptate.

— Mda, recunosc el, cam așa e.

— Mai ai și altceva? Dacă tot negociezi așa de dur?

— Acum că ai menționat, da, mai e ceva. Vreau să încerci să îi bagi mințile în cap lui Blaze.

— Am încercat deja să vorbesc cu ea.

— Știu, dar asta s-a întâmplat când? Acum șase săptămâni? Ne-a văzut împreună, așa că știe că nu ești interesată de Marcus. Și a avut timp să îi treacă supărarea.

— Nu va spune adevărul, îl contrazise Ronnie. Asta ar însemna să aibă ea probleme.

— Cum? De ce va fi acuzată? Ideea e că nu vreau să ai probleme pentru ceva ce n-ai făcut. Proprietarul nu vrea să asculte, procurorul nu vrea să asculte, și nu zic nici că Blaze va asculta, dar nu văd ce altă soluție ai dacă vrei să scapi basma curată.

— Nu va funcționa, insistă Ronnie.

— Poate că nu. Dar cred că merită să încerci. O cunosc de multă vreme și n-a fost mereu așa. Poate că mai există ceva înăuntrul ei care știe că greșește și nu are nevoie decât de un motiv bun ca să încerce să îndrepte lucrurile.

Deși nu era de acord cu el, nici nu era împotrivă, și continuară să meargă spre casă în tăcere. Când ajunseră aproape, Will văzu lumina care ieșea pe ușa deschisă a atelierului.

— Tatăl tău încă mai lucrează la fereastră?

— Așa se pare, spuse ea.

— Pot s-o văd?

— De ce nu?

Se îndreptară împreună spre clădirea dărăpănată. Înăuntru, Will văzu un bec atârnat de un prelungitor, deasupra unui banc de lucru din mijlocul încăperii.

— Bănuiesc că nu e aici, spuse Ronnie uitându-se împrejur.

— Asta e fereastra? întrebă Will, apropiindu-se de masă. E uriașă.

Ronnie se apropie de el.

— E uimitoare, nu? E pentru biserica pe care o

reconstruiesc la capătul străzii.

— Nu ai pomenit de asta.

Vocea lui suna forțat, chiar și în propriile urechi.

— N-am crezut că e important, zise ea automat. De ce? E important?

Will se strădui să alunge imaginile cu Scott și incendiul.

— Nu chiar, spuse el repede, prefăcându-se că inspectează sticla. Doar că n-am crezut că tatăl tău este în stare să facă ceva atât de complicat.

— Nici eu n-am crezut. Nici el, de fapt, până nu s-a apucat. Dar mi-a spus că e important pentru el, așa că poate are legătură cu asta.

— De ce e atât de important pentru el?

În timp ce Ronnie îi relata ceea ce îi povestise tatăl ei, Will se uita la vitraliu, amintindu-și ce făcuse Scott. Și, desigur, ceea ce nu făcuse el. Probabil că Ronnie observă ceva pe fața lui pentru că, după ce termină de vorbit, păru că-l studiază.

— La ce te gândești?

El își trecu mâna peste sticlă înainte să răspundă.

— Te întrebi vreodată ce înseamnă să fii prietenul cuiva?

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

El o privi.

— Cât de departe ai merge ca să protejezi un prieten?

Ea ezită.

— Bănuiesc că asta depinde de ce a făcut prietenul. Și de cât de grav a fost. Ea îi puse o mână pe spate. Ce nu-mi spui?

Când el nu răspunse, ea se apropie și mai mult de el.

— În cele din urmă trebuie să faci mereu ceea ce e corect, chiar dacă e greu. Știu că asta poate nu te ajută și că nu e întotdeauna ușor să îți dai seama care e lucrul corect. Cel puțin, la suprafață. Dar chiar și atunci când mă justificam că furtul nu e mare lucru, știam că greșesc. Mă făcea să mă simt... rea pe dinăuntru. Își apropie fața de a lui, iar el sesiză mirosul de nisip și de mare de pe pielea ei. Nu am contestat acuzațiile pentru că ceva dinlăuntru meu știa că era greșit ceea ce făcusem. Unii oameni pot trăi cu asta, atât timp cât scapă cu fața curată. Ei văd nuanțe de gri acolo unde eu văd

alb și negru. Dar eu nu sunt genul acela de persoană... și cred că și tu ești la fel.

Privirea lui Will se smulse dintr-a ei. Voia să îi spună, tânjea să îi mărturisească totul, căci știa că are dreptate, dar nu părea să-și găsească cuvintele. Ea îl înțelegea în moduri în care nimeni n-o mai făcuse vreodată. Putea învăța de la ea, se gândi el. Ar fi o persoană mai bună cu ea lângă el. Avea nevoie de ea în multe feluri. Când se forță să dea din cap că da, ea își odihni capul pe umărul lui.

Când părăsiră în sfârșit atelierul, el se întinse ca s-o oprească înainte să se îndrepte spre casă. O trase aproape și începu s-o sărute. Mai întâi buzele, apoi obrazul, apoi gâtul. Pielea ei era încinsă de parcă stătuse ore întregi la soare, și când o sărută din nou pe buze, simți cum ea își lipește trupul de al lui. El își îngropă mâinile în părul ei, continuând s-o sărute în timp ce o împingea ușor cu spatele spre peretele atelierului. O iubea, o dorea și în timp ce continuau să se sărute, îi simțea brațele mișcându-i-se peste spatele și umerii lui. Atingerea ei era electrică pe pielea lui, respirația ei fierbinte peste a lui și simți cum alunecă într-un loc stăpânit doar de simțuri.

Mâinile lui îi alunecau pe spatele și pe stomacul ei când o simți pe Ronnie punându-și mâinile pe pieptul ei și împingându-l.

— Te rog, șopti ea, trebuie să ne oprim.

— De ce?

— Pentru că nu vreau ca tatăl meu să ne prindă. Poate se uită pe fereastră chiar acum.

— Doar ne sărutăm.

— Mda. Și ne și plăcem unul pe altul mult. Ea râse.

Un zâmbet vag se întinse pe fața lui.

— Ce? Nu doar ne sărutăm?

— Spun doar că mi s-a părut că... ceea ce făceam ducea la ceva mai mult, spuse ea, îndreptându-și cămașa.

— Și problema e că?

Expresia ei îi spuse să înceteze cu glumele, și el știa că are dreptate, chiar dacă nu asta își dorea.

— Ai dreptate. Oftă, lăsându-și mâinile într-o strânsoare

lejeră în jurul taliei ei. O să încerc să mă controlez.

Ea îl sărută pe obraz.

— Am completă încredere în tine.

— Ooo, mersi, gemu el.

Ea îi făcu din ochi.

— Mă duc să văd ce face tata, bine?

— Bine. Oricum trebuie să fiu mâine-dimineată la muncă la prima oră.

Ea zâmbi.

— Păcat. Eu încep abia la zece.

— Încă te mai pun să hrănești vidrele?

— Ar muri de foame fără mine. Deja am devenit indispensabilă.

El râse.

— Ți-am spus că ești bună de păstrat?

— Nu cred că mi-a mai spus vreodată cineva asta. Dar ca să știi, nici tu nu ești de lepădat.

24

RONNIE

Ronnie îl privi pe Will plecând înainte să se îndrepte spre casă, gândindu-se la lucrurile pe care le spusese și întrebându-se dacă avea dreptate cu privire la Blaze. Data înfățișării atârnase asupra ei toată vara. Uneori se întreba dacă anticiparea posibilei pedepse era mai rea decât pedeapsa în sine. Pe măsură ce treceau săptămânile, se trezea în miez de noapte și îi era imposibil să mai adoarmă. Nu era neapărat îngrozită că va merge la închisoare – se îndoia că va fi arestată –, dar se îngrijora că aceste infracțiuni o vor urmări toată viața. Va trebui să își dezvăluie antecedentele la universitatea la care va merge? Va trebui să le spună viitorilor angajatori? Va putea să obțină o slujbă de profesor? Nici măcar nu știa dacă va merge la facultate sau dacă voia să devină profesor, dar teama rămânea. Oare asta o va urmări toată viața?

Avocata ei credea că nu, dar nu promitea nimic.

Și nunta. Era ușor pentru Will să îi ceară să vină, să presupună că nu era mare scofală. Dar știa că Susan nu o vrea acolo, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie o grijă pentru cineva. Asta era ziua lui Megan, la urma urmei.

Când ajunse la veranda din spate, era pe punctul de a păși înăuntru, când auzi leagănul scârțâind. Sări înapoi îngrozită, dar era doar Jonah care o privea.

— Asta. A fost. Atât de. Scârbos.

— Ce faci aici? îl chestionă ea, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Te priveam pe tine și pe Will. După cum am spus, a fost foarte scârbos.

Se cutremură intenționat.

— Ne spionai.

— Era cam greu să n-o fac. Erai chiar lângă atelier cu Will. Parcă te storcea de moarte.

- Nu o făcea, îl asigură Ronnie.
- Eu spun doar cum părea.
- Ea zâmbi.
- O să înțelegi când o să fii mai mare.
- Jonah scutură din cap.
- Înțeleg exact ceea ce făceați. Am văzut în filme. Doar cred că e scârbos.
- Ai spus asta deja, îi sublinie ea.
- Asta păru să îl oprească o secundă.
- Unde se duce?
- Acasă. Mâine se duce la serviciu.
- O să păzești cuibul de țestoase în seara asta? Pentru că nu trebuie. Tata a spus că îl putem păzi noi în noaptea asta.
- L-ai convins pe tata să doarmă afară?
- Da, vrea. Zice că va fi distractiv.
- „Mă îndoiesc”, se gândi ea.
- Atunci sunt de acord.
- Mi-am pregătit deja lucrurile. Sacul de dormit, lanternă, sucuri, sandviciuri, o cutie de biscuiți sărați, bezele, chipsuri, fursecuri și o rachetă de tenis.
- O să jucați tenis?
- În caz că vine ratonul. Știi tu. Dacă încearcă să ne atace.
- N-o să vă atace.
- Serios?
- Părea aproape dezamăgit.
- Ei bine, poate e o idee bună, fu Ronnie de acord. Doar așa. Nu se știe niciodată.
- El se scărpină în cap.
- Asta credeam și eu.
- Ronnie arătă înspre atelier.
- Fereastra arată superb, apropo.
- Mersi, spuse Jonah. Tata vrea să se asigure că fiecare piesă în parte e perfectă. Mă pune să fac unele bucăți de două sau de trei ori. Dar sunt din ce în ce mai bun.
- Așa se pare.
- Dar e cald. Mai ales când dă drumul la cuptorul pentru ardere. E ca o sobă.

„Chiar e o sobă”, se gândi ea. Dar nu-l corectă.

— Păcat. Cum merge războiul fursecurilor?

— E în regulă. Doar că trebuie să le mănânc când doarme tata la prânz.

— Tata nu doarme la prânz.

— Ba da, acum da. În fiecare după-amiază, timp de vreo două ore. Uneori trebuie să îl scutur foarte tare ca să se trezească.

Ea se uită la fratele ei înainte să privească prin fereastră în casă.

— Dar unde e tata, apropo?

— E la biserică. Pastorul Harris a venit pe aici mai devreme. Vine des în ultima vreme. El și tata stau mult de vorbă.

— Sunt prieteni.

— Știu. Dar cred că a folosit asta ca o scuză. Cred că tata s-a dus să cânte la pian.

— Care pian? Întrebă Ronnie, nedumerită.

— A fost adus la biserică săptămâna trecută. Tata s-a tot dus acolo să cânte la el.

— Așa a făcut, zici?

— Stai așa, spuse el. Nu sunt sigur că trebuia să îți spun. Poate ar trebui să uiți ce am spus.

— De ce n-ar trebui să îmi spui?

— Pentru că o să țipi la el din nou.

— Nu o să țip la el, protestă Ronnie. Când am țipat eu la el ultima oară?

— Când cânta la pian. Ții minte?

„A, da”, se gândi ea. Puștiul avea o memorie uimitoare.

— Ei bine, n-o să țip la el.

— Bine. Pentru că eu nu vreau să țipi la el. O să mergem la Fort Fisher mâine și vreau să fie în dispoziție bună.

— De cât timp e la biserică?

— Nu știu. Parcă de ore întregi. De aia stăteam aici. Îl așteptam. Și apoi ai apărut tu cu Will și ați început să vă faceți de cap.

— Doar ne sărutam!

— Nu, nu prea cred. Cu siguranță vă făceați de cap, rosti

Jonah cu convingere.

— Ai luat cina? îl întrebă ea, dornică să schimbe subiectul.

— Îl așteptam pe tata.

— Vrei să îți fac niște crenvurști?

— Numai cu ketchup? insistă el.

Ea oftă.

— Sigur.

— Credeam că nici nu-ți place să îi atingi.

— Știi, e amuzant, dar am umblat o grămadă cu pești morți în ultima vreme, așa că un crenvurști nu mi se mai pare așa de dezgustător.

El zâmbi.

— O să mă iei și pe mine la acvariu o dată ca să văd cum hrănești vidrele?

— Dacă vrei, poate te las să le hrănești și tu.

— Serios?

Vocea lui Jonah răsună de încântare.

— Așa cred. Va trebui să cer permisiunea, desigur, dar pe unele grupuri de elevi îi lasă, așa că nu cred că va fi o problemă.

Fața i se luminează.

— Uau. Mersi. Apoi, ridicându-se din leagăn, adăugă: A, apropo, îmi datorezi zece dolari.

— Pentru ce?

— Alo? Pentru că n-o să-i spun lui tati despre ce făceați tu și Will.

— Tu vorbești serios? Chiar dacă o să-ți pregătesc cina?

— Haide. Tu lucrezi, iar eu sunt sărac.

— În mod clar crezi că eu câștig mai mult decât câștig. Nu am zece dolari. Tot ce am câștigat s-a dus pe plata avocatului.

El se gândi la asta.

— Atunci cinci?

— Ai lua cinci dolari de la mine, deși tocmai ți-am spus că n-am nici măcar zece dolari? se prefăcu Ronnie scandalizată.

El se gândi la asta.

— Atunci doi?

— Ce zici de unul?

El zâmbi.

— S-a făcut.

După ce îi pregăti lui Jonah cina – preferase crenvurștii fierți, nu gățiți la microunde –, Ronnie se îndreptă spre plajă, către biserică. Nu era departe, dar se afla în direcția opusă rutei pe care mergea ea de obicei, și abia o observase în puținele dăți când trecuse de ea.

Pe măsură ce se apropia, văzu silueta turlei profilându-se pe cerul vesperal. În afară de asta, biserica se contopea în peisaj, mai ales pentru că era mult mai mică decât casele care o împrejmuiau și nu avea ornamente costisitoare. Pereții erau făcuți din scânduri, astfel că, deși era o construcție nouă, arăta deja de parcă trecuseră anii peste ea.

Trebuie să se cațare peste o dună ca să ajungă la parcare de lângă stradă, iar aici se zăreau mai multe dovezi de activitate recentă: o pubelă de gunoi care dădea pe-afară, o stivă de placaj nou lângă ușa și o camionetă mare parcată lângă intrare. Ușa de la intrare era blocată să stea deschisă, iluminată doar de un con vag de lumină, deși restul clădirii părea cufundat în întuneric.

Păși către intrare și pătrunse înăuntru. Privind în jur, își dădu seama că mai era mult de lucru. Podeaua era betonată, tencuiala părea numai pe jumătate terminată și nu erau scaune sau strane. Praful acoperea fiecare milimetru de spațiu descoperit, și totuși, drept în fața ei, acolo unde Ronnie și-l putea imagina pe pastorul Harris predicând duminicile, tatăl ei stătea la un pian nou care părea complet nelalocul lui. O lampă veche de aluminiu atașată de un prelungitor era singura sursă de lumină.

Nu o auzise intrând și continua să cânte, deși ea nu recunoștea cântecul. Părea aproape contemporan, diferit de muzica pe care o cânta de obicei, dar chiar și în urechile ei suna... oarecum neterminat. Tatăl ei păru să realizeze același lucru pentru că se opri un moment, aparent gândindu-se la ceva nou, și o luă de la capăt.

De data asta, ea auzi variațiile subtile pe care le făcu. Era o îmbunătățire, dar melodia tot nu suna bine. Ronnie simți

un val de mândrie că încă mai avea capacitatea nu numai de a interpreta muzica, ci și de a-și imagina variații posibile. Când era mai mică, talentul ei îl impresionase cel mai mult pe tatăl ei.

El începu din nou, făcând și alte schimbări, și, în timp ce îl privea, Ronnie știa că e fericit. Deși muzica nu mai făcea parte din viața ei, fusese întotdeauna parte dintr-a lui, și brusc se simți vinovată că îi furase asta. Privind în urmă, își aminti că era furioasă la gândul că el încerca s-o facă să cânte, dar oare chiar încercase să facă asta? Se învățase într-adevăr totul în jurul ei? Sau el cânta pentru că asta era un aspect esențial din cine era el?

Nu era sigură, dar privindu-l, se simți mișcată de ceea ce făcuse el. Seriozitatea cu care se gândea la fiecare notă și ușurința cu care aducea modificări o făcuseră să realizeze la cât de multe renunțase el ca urmare a cererii ei copilărești.

În timp ce cânta, tuși o dată, apoi din nou, înainte să înceteze cântecul. Tuși mai mult, cu un sunet dens și răgușit, și când continuă fără să se oprească, ea o luă la goană spre el.

— Tată? strigă ea. Ești bine?

El ridică privirea și, din cine știe ce motiv, tușea începu să cedeze. Până când Ronnie ajunse la el și se aplecă lângă el, doar mai șuiera puțin.

— Sunt bine, rosti el, cu vocea slăbită. E atât de mult praf aici mă doboară la un moment dat. Se întâmplă de fiecare dată.

Ea se uită la el gândindu-se că arată un pic palid.

— Ești sigur că asta e?

— Da, sunt sigur. El o mângâie pe mână. Ce faci aici?

— Jonah mi-a spus că ești aici.

— Bănuiesc că m-ai prins, nu?

Ea flutură din mână.

— E în regulă, tată. E un dar, nu?

Când el nu răspunse, ea făcu semn înspre claviatură, amintindu-și toate cântecele pe care le scriseseră împreună.

— Ce cântai acum? Scrii un cântec nou?

— A, asta, spuse el. Încerc mai degrabă. E doar ceva la

care lucrez. Nu e mare lucru.

— Era bun...

— Nu, nu era. Nu știu ce nu-mi iese la el. Poate tu ți-ai da seama – tu ai fost întotdeauna mai bună la compoziție decât mine –, dar eu nu pot să-l fac să iasă bine. E ca și cum fac totul pe dos.

— Era bun, insistă ea. Și era... mai modern decât ce cânti tu de obicei.

El zâmbi.

— Ai observat asta, nu? N-a început așa. Sincer să fiu, nu știu ce se întâmplă cu mine.

Poate ai ascultat melodiile din iPodul meu.

El zâmbi.

— Nu, te asigur că n-am făcut-o.

Ea privi în jur.

— Deci când va fi gata biserica?

— Nu știu. Ți-am spus că asigurările nu acoperă tot prejudiciul lucrările sunt amânate deocamdată.

— Și vitraliul?

— O să-l termin chiar dacă trebuie să-l instalez eu însumi.

— Știi cum să faci asta? întrebă Ronnie neîncrezătoare.

— Încă nu.

Ea zâmbi.

— De ce e pianul aici? Dacă biserica nu e terminată? Nu vă e teamă că ar putea fi furat?

— Nu trebuia să fie livrat înainte de terminarea lucrărilor și practic n-ar trebui să fie aici. Pastorul Harris speră să găsească pe cineva care să fie dispus să-l găzduiască, dar cum nu se știe până când, e destul de dificil. Se întoarse să se uite spre ușă și păru surprins că se lăsase întunericul. Cât e ceasul?

— Puțin după nouă.

— O, Doamne, spuse el, începând să se ridice. Nu mi-am dat seama ce oră e. Se presupune că o să dorm afară cu Jonah în seara asta. Și probabil ar trebui să-i dau și ceva de mâncare.

— M-am ocupat eu deja.

El zâmbi, dar în timp ce își aduna partiturile și stingea

lumina din biserică, Ronnie rămase uimită de cât de obosit și de fragil arăta.

25

STEVE

Ronnie avea dreptate, se gândi el. Cântecul era cu siguranță modern.

Nu mințise când îi spusese că nu începuse așa. În prima săptămână, încercase să compună ceva care să semene cu Schumann; la câteva zile după aceea, fusese inspirat mai mult de Grieg. După aceea, auzea Saint-Saens în cap. Dar până la urmă nimic nu suna bine; nimic din ce făcea nu captura același sentiment pe care îl avusese când notase acele prime note simple pe o bucată de hârtie.

În trecut, compusese muzică despre care visa că va supraviețui generații întregi. De data asta, nu mai făcea așa. În schimb, experimenta. Încercase să lase muzica să se prezinte singură și, încetul cu încetul, își dăduse seama că încetase să încerce să-i mai copieze pe marii compozitori și era mulțumit să aibă pur și simplu încredere în sine însuși. Nu că și reușise asta, pentru că nu era așa. Melodia nu-i ieșea și exista posibilitatea să nu-i iasă niciodată, dar cumva i se părea că sună bine.

Se întrebă dacă asta fusese mereu problema lui – că își petrecuse viața încercând ceea ce funcționase la alții. Cânta muzică scrisă de alții cu sute de ani în urmă; îl căuta pe Dumnezeu în timpul plimbărilor lui pe plajă pentru că asta funcționase pentru pastorul Harris. Aici și acum, cu fiul lui lângă el pe o dună de lângă casa lui și uitându-se printr-un binoclu în ciuda faptului că nu avea șanse să vadă ceva, se întreba dacă făcuse acele alegeri pentru că își închipuise că alții aveau răspunsurile corecte și fiindcă îi fusese teamă să aibă încredere în propriile instincte. Poate că profesorii lui îi serviseră pe post de cârjă emoțională și, până la urmă, îi fusese teamă să fie el însuși.

— Hei, tată?

— Da, Jonah.

— O să vii să ne vizitezi la New York?
 — Nimic nu m-ar face mai fericit.
 — Pentru că eu cred că Ronnie o să vorbească cu tine acum.

— Sper să fie așa.
 — S-a schimbat mult, nu crezi?
 Steve puse binoclul jos.
 — Cred că toți ne-am schimbat mult în vara asta.
 — Mda, spuse Jonah. Eu, unul, am mai crescut.
 — Da, cu siguranță ești mai înalt acum. Și ai învățat și cum să faci un vitraliu.

El păru să se gândească la asta.

— Hei, tată?

— Da?

— Cred că vreau să învăț să stau în cap.

Steve ezită, întrebându-se de unde Dumnezeu o mai scosese și pe asta.

— Pot să întreb de ce?

— Îmi place să fiu cu susul în jos. Nu știu de ce. Dar cred că o să am nevoie să mă ții de picioare. Cel puțin la început.

— Mi-ar face plăcere.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme. Era o seară calmă, cu cerul plin de stele, și, în timp ce reflecta la frumusețea peisajului, Steve simți un val brusc de mulțumire. Că își petrecea vara cu copiii lui, că stătea pe o dună de nisip cu fiul lui și vorbeau despre chestii neimportante. Se obișnuise cu zile ca aceea și ura faptul că în curând aveau să se termine.

— Hei, tată?

— Da, Jonah?

— E cam plictisitor aici.

— Eu cred că e liniștitor, răspunse Steve.

— Dar nu văd aproape nimic.

— Poți vedea stele. Și auzi valurile.

— Le aud tot timpul. Sună la fel în fiecare zi.

— Când vrei să începi exercițiile de stat în cap?

— Poate mâine.

Steve își puse brațul în jurul fiului său.

— Ce-ai pățit? Pari un pic trist.

— Nu-i nimic.

Vocea lui Jonah abia se auzea.

— Ești sigur?

— Pot să merg la școală aici? întrebă el. Și să locuiesc cu tine?

Steve știa că trebuie să aibă mare grijă cu răspunsul.

— Și pe mama cui o lași?

— O iubesc pe mama. Și mi-e dor de ea. Dar îmi place aici. Îmi place să petrec timp cu tine. Știi, să lucrăm la fereastră, să înălțăm zmeie. Să pierdem vremea. M-am distrat atât de bine. Nu vreau să se termine.

Steve îl trase mai aproape.

— Și eu ador să fiu cu tine. E cea mai frumoasă vară din viața mea. Dar dacă tu ești la școală, nu am fi împreună ca acum.

— Poate mi-ai putea preda acasă.

Vocea lui Jonah era blândă, aproape speriată, iar lui Steve îi părea că sună a voce de copil de vârsta lui. Gândul acesta îi puse un nod în gât. Ura ce trebuia să spună ca răspuns, deși știa că nu are de ales.

— Cred că mama ta ți-ar duce foarte tare dorul dacă rămâi cu mine.

— Poate că te-ai putea muta înapoi. Poate că tu și cu mama v-ați putea recăsători.

Steve inspiră adânc.

— Știu cât de greu îți este și știu că nu ți se pare cinstit. Mi-aș dori să existe un mod prin care să pot schimba asta, dar nu pot. Tu trebuie să fii cu mama ta. Ea te iubește atât de mult, și n-ar ști ce să se facă fără tine. Dar și eu te iubesc. Să nu uiți niciodată asta.

Jonah dădu din cap, de parcă se așteptase la răspunsul lui Steve.

— Mai mergem la Fort Fisher mâine?

— Dacă vrei. Și după aceea, putem să mergem la toboganele acvatice.

— Sunt tobogane acvatice aici?

— Nu. Dar e un loc nu departe de aici. Trebuie doar să

ținem minte să ne luăm costumele de baie.

— Bine, spuse Jonah, părând mai animat.

— Poate mergem și la Chuck E. Cheese.

— Serios?

— Dacă vrei. Putem să mergem.

— Bine, spuse el. Vreau.

Jonah tăcu din nou înainte să se întindă spre lada frigorifică. Atunci când scoase o pungă de plastic cu fursecuri, Steve știu că nu trebuie să spună nimic.

— Hei, tată?

— Da?

— Crezi că țestoasele vor ieși din ouă în seara asta?

— Nu cred că sunt încă pregătite, dar nu va mai dura mult.

Jonah își strânse buzele într-o linie subțire, dar nu spuse nimic, și Steve își dădu seama că fiul lui se gândea din nou la plecare. Îl trase un pic mai aproape de el, dar înăuntru simți cum se rupe ceva, ceva ce știa că nu se va vindeca niciodată.

A doua zi dimineață devreme, Steve se uită la plajă, știind că, dacă se va plimba, o va face pur și simplu ca să se bucure de dimineață.

Ajunsesese să creadă că Dumnezeu nu era acolo. Nu pentru el, oricum. Dar asta avea sens, acum că se gândea. Dacă ar fi fost atât de simplu să identifici prezența lui Dumnezeu, atunci plajele ar fi mai aglomerate dimineața. Ar fi pline de oameni aflați în propriile căutări, în loc de oameni ieșiți la jogging, să-și plimbe câinii sau să pescuiască lângă țârm.

Căutarea prezenței lui Dumnezeu era un mister la fel de mare ca Dumnezeu însuși, și ce era Dumnezeu dacă nu mister? Înțelegea asta acum.

Ciudat totuși că îi luase atât de mult timp să vadă astfel lucrurile.

Petrecu dimineața cu Jonah exact cum planificaseră cu o seară în urmă. Fortul a fost probabil mai interesant pentru el decât pentru Jonah, deoarece el înțelegea câte ceva din

istoria războiului dintre state și știa că Wilmington fusese ultimul mare port funcțional din Confederație. La toboganele acvatice a fost în schimb mult mai distractiv pentru Jonah decât pentru Steve. Fiecare era responsabil să își care propriul colac înapoi în vârf și, deși Jonah a rezistat primele două dăți, Steve trebuise să preia controlul.

Simțise că o să-și dea duhul.

Chuck E. Cheese, o pizzerie cu zeci de jocuri video, îl ținu pe Jonah ocupat încă vreo două ore. Jucară trei jocuri de hochei aerian, acumulând vreo câteva sute de tichete de joc, și după ce le preschimbaseră, plecară cu două pistoale cu apă, trei mingi elastice, un pachet de creioane colorate și două gume de șters. Nici nu voia să se gândească la cât îl costaseră toate.

Fusese o zi frumoasă, o zi amuzantă, dar obositoare. După ce petrecu puțin timp cu Ronnie, se duse la culcare. Epuizat, adormi în câteva minute.

26

RONNIE

După ce tatăl ei și cu Jonah plecară să-și petreacă ziua împreună, Ronnie se duse s-o caute pe Blaze, sperând s-o găsească înainte de ora la care trebuia să intre la acvariu. Își zise că nu are nimic de pierdut. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era ca Blaze să-i dea cu flit sau s-o refuze din start, ceea ce o lăsa exact în aceeași situație în care era acum. Nu se aștepta ca Blaze să se răzgândească brusc și nu voia să își facă speranțe prea mari, dar era greu să n-o facă. Will avea dreptate: Blaze nu era deloc ca Marcus, care nu avea deloc conștiință, și trebuia să se simtă un pic vinovată, nu?

Nu durase mult s-o găsească. Blaze stătea pe o dună de nisip de lângă dig, privind surferii. Nu spuse nimic când Ronnie se apropie.

Ronnie nici măcar nu era sigură de unde să înceapă, așa că începu firesc.

— Bună, Blaze, spuse ea.

Blaze nu spuse nimic, și Ronnie se adună un pic înainte să continue:

— Știi că probabil nu vrei să vorbești cu mine.

— Arăți ca un ou de Paște.

Ronnie privi la uniforma pe care trebuia s-o poarte la acvariu: cămașă turcoaz cu emblema acvariului, pantaloni scurți albi și pantofi albi.

— Am încercat să îi conving să schimbe culoarea uniformei în negru, dar nu m-au lăsat.

— Păcat. Negrul e culoarea ta. Blaze zâmbi scurt. Ce vrei?

Ronnie înghiți în sec.

— Nu încercam să îl agăț pe Marcus în seara aceea. El s-a dat la mine și nu știu de ce a spus ce-a spus, poate doar să te facă geloasă. Sunt sigură că nu mă crezi, dar vreau să știi că eu nu ți-aș fi făcut niciodată așa ceva. Nu sunt genul acela de persoană.

Vorbise într-un suflet, dar gata, o spusese.

Blaze tăcu o clipă, apoi rosti:

— Știu.

Nu era răspunsul la care se așteptase Ronnie.

— Atunci de ce ai pus lucrurile acelea în geanta mea? izbucni ea.

Blaze își îngustă privirea înspre ea.

— Eram furioasă pe tine. Pentru că era evident că te place pe tine.

Ronnie își înghiți un răspuns care ar fi încheiat conversația imediat, dându-i lui Blaze ocazia să continue. Blaze își concentră din nou atenția asupra surferilor.

— Am observat că petreci mult timp cu Will vara asta.

— Mi-a spus că voi doi ați fost prieteni.

— Mda, am fost, spuse ea. Cu mult timp în urmă. E drăguț. Ești norocoasă. Își șterse mâinile de pantaloni. Mama mea o să se mărite cu prietenul ei. După ce mi-a spus, ne-am certat cumplit și m-a dat afară din casă. A schimbat și yalele și tot tacâmul.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Ronnie, și chiar îi părea.

— O să supraviețuiesc.

Comentariul ei o făcu pe Ronnie să se gândească la asemănările din viața lor – divorț, furie, rebeliune, recăsătorirea unui părinte – și totuși, în ciuda acelor lucruri, nu mai erau deloc la fel. Blaze se schimbase de la începutul verii. Dispăruse acea poftă de viață pe care Ronnie o observase la ea când se cunoscuseră prima oară, și acum părea mai matură, de parcă îmbătrânise ani în loc de săptămâni. Dar nu într-un fel pozitiv. Avea cearcăne sub ochi și era palidă la față. Slăbise mult. Foarte mult. Într-un fel ciudat, Ronnie văzu în fața ei persoana care ar fi putut deveni ea însăși, și nu-i plăcu ceea ce vedea.

— Ce mi-ai făcut a fost greșit, spuse Ronnie. Dar mai poți îndrepta lucrurile.

Blaze scutură din cap încet.

— Marcus nu mă lasă. Mi-a spus că nu va mai vorbi niciodată cu mine.

Ascultându-i tonul robotic, lui Ronnie îi veni s-o zgâlțâie. Blaze păru să simtă ce gândește Ronnie și oftă înainte să continue.

— Nu am unde să mă duc. Mama a sunat la toate rudele și le-a spus să nu mă primească. Le-a spus că e greu pentru ea, dar că am nevoie de „dragoste dură” acum. Dar nu am bani de mâncare și dacă nu vreau să dorm pe plajă tot restul vieții, trebuie să fac ce spune Marcus. Când e furios pe mine, nu mă lasă nici să fac duș la el acasă. Și nu-mi dă nici bani din spectacolele pe care le facem, așa că nu pot nici să mănânc. Uneori mă tratează ca pe un câine, și urăsc asta. Dar ce altceva aș putea face?

— Ai încercat să discuți cu mama ta?

— Ce rost are? Ea crede că sunt o cauză pierdută și mă urăște.

— Sunt sigură că nu te urăște.

— Tu n-o cunoști așa cum o cunosc eu.

Ronnie își aminti de vizita pe care o făcuse la Blaze acasă și văzuse banii din plic. Nu părea aceeași mamă, dar Ronnie nu voia să spună asta. În liniștea care urmă, Blaze se ridică în picioare. Hainele îi erau murdare și mototolite de parcă le

purta de o săptămână încontinuu. Ceea ce probabil era adevărat.

— Știu ce vrei să fac, spuse Blaze. Dar nu pot. Și nu pentru că nu te plac. Cred că ești drăguță și n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Dar sunt la fel de prinsă în capcană ca și tine. Și nu cred că Marcus a terminat cu tine.

Ronnie înțepeni.

— Ce vrei să spui?

Blaze se ridică.

— Vorbește despre tine din nou. Și nu de bine. Aș sta departe de mine dacă aș fi în locul tău.

Înainte ca Ronnie să poată răspunde, Blaze începu să se îndepărteze de ea.

— Hei, Blaze, strigă ea.

Blaze se întoarse încet.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva de mâncare sau de un loc unde să dormi, știi unde stau.

Pentru o secundă, Ronnie se gândi că vede nu numai o urmă de recunoștință pe fața lui Blaze, ci și ceva care îi aminti de fata isteată și plină de viață pe care o cunoscuse în iunie.

— Și încă ceva, adăugă Ronnie. Chestia aia cu focul pe care o faci cu Marcus e nebunie curată.

Blaze îi zâmbi trist.

— Chiar crezi că e o nebunie mai mare decât tot ce se întâmplă în viața mea acum?

În după-amiaza următoare, Ronnie se postă în fața șifonierului, știind că nu are absolut nimic de îmbrăcat. Chiar dacă urma să meargă la nuntă – ceea ce încă nu știa sigur –, nu avea nimic care să se potrivească măcar cât de cât, doar dacă nu era o nuntă cu Ozzy Osborne și clanul lui.

Dar aceasta era o nuntă formală cu ținută de seară: fracurile și rochiile de bal erau ținuta obligatorie și pentru invitați, nu numai pentru miri și părinți. Ea nu-și imaginase niciodată că va participa la așa ceva când era în New York și împacheta pentru vară. Nu-și adusese nici măcar pantofii cu toc negri pe care i-i dăduse mama ei cadou de Crăciunul

trecut, și care erau tot în cutia lor.

Chiar nu înțelegea de ce Will își dorea ca ea să vină. Chiar dacă găsea o metodă de a arăta prezentabil, nu ar fi avut cu cine să stea de vorbă. Will făcea parte din familia miresei, ceea ce însemna ca el să facă o tonă de poze în timp ce ea urma să meargă la recepție, iar el trebuia să stea la masa principală, așa că nici măcar n-ar fi împreună la masă. Probabil ea va sta la masă cu guvernatorul sau vreun senator ori cu vreo familie care tocmai aterizase cu avionul lor privat... ce stânjenitor! Ca să nu mai vorbim de faptul că Susan o ura, și toată povestea era o idee proastă. O idee foarte proastă. Oribilă în toate modurile posibile.

Pe de altă parte...

Când va mai fi invitată la o nuntă ca asta? Casa suferise o transformare majoră în ultimele două săptămâni. O terasă nouă, temporară acoperă piscina, fuseseră ridicate corturi, zeci de mii de flori fuseseră plantate, și nu numai că iluminatul fusese închiriat de la un studio de film din Wilmington, dar specialiștii lor veniseră și instalaseră totul. Mâncarea – de la caviar la șampanie Cristal – era furnizată de trei restaurante din Wilmington, și supraveghetorul întregii operațiuni era un bucătar pe care Susan îl știa din Boston și despre care se spunea că la un moment dat fusese luat în considerație pentru a deveni bucătar-șef la Casa Albă. Totul era exagerat, și cu siguranță nu ce și-ar fi dorit ea pentru propria nuntă – ceva simplu pe o plajă din Mexic cu o duzină de oameni prezenți –, dar se gândea că tocmai asta o atrăgea să participe. Nu va mai avea niciodată ocazia să meargă la o astfel de nuntă.

Presupunând, desigur, că va găsi ceva de îmbrăcat. Sincer, nici măcar nu știa de ce scotocește prin dulap. Nu putea să fluture o baghetă magică și să transforme o pereche de blugi într-o rochie sau să pretindă că o cărare nouă în păr va face pe cineva să treacă ușor cu vederea unul dintre tricourile ei de mers la concert. Singura ținută cât de cât decentă pe care o avea și pe care Susan nu ar găsi-o respingătoare dacă ar trece îmbrăcată astfel pe la ea în drum spre cinema era uniforma de la acvariu, cea care o făcea să arate ca un ou de

Paște.

— Ce faci?

Jonah stătea în pragul ușii, uitându-se la ea.

— Trebuie să gălesc ceva de îmbrăcat, spuse ea.

— Ieși în oraș?

— Nu. Mă refeream la ceva de îmbrăcat la nuntă.

El își lăsă capul într-o parte.

— Te măriți?

— Sigur că nu. Sora lui Will se mărită.

— Cum o cheamă?

— Megan.

— E drăguță?

Ronnie scutură din cap.

— Nu știu. N-am întâlnit-o niciodată.

— Atunci de ce te duci la nunta ei?

— Pentru că Will m-a invitat. Așa funcționează, îi explică ea. Poate să aducă un invitat la nuntă. Eu ar trebui să fiu invitatul.

— Aha, spuse el. Și cu ce te îmbraci?

— Cu nimic. Nu am nimic.

El arătă înspre ea.

— Hainele de pe tine sunt drăguțe.

Ținuta de ou de Paște. Evident.

Ea se trase de tivul cămășii.

— Nu pot purta asta. E o nuntă elegantă. Ar trebui să mă îmbrac în rochie de bal.

— Ai o rochie de bal în șifonier?

— Nu.

— Și atunci de ce stai acolo?

„Corect”, se gândi ea, închizând ușa șifonierului. Se trânti pe pat.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu pot să merg. E simplu ca bună ziua.

— Vrei să mergi? o întrebă Jonah curios.

Într-o secundă, gândurile ei variară de la „Cu siguranță că nu” la „Oarecum” și într-un final „Da, vreau”. Își strânse picioarele sub ea.

— Will vrea să merg. E important pentru el. Și ar fi ceva de

văzut acolo.

— Atunci de ce nu-ți cumperi o rochie?

— Pentru că nu am bani, spuse ea.

— A, spuse el. Asta e ușor de rezolvat.

Se duse spre colecția lui de jucării. Înghesuit într-un colț era un avion de jucărie; îl ridică și îl aduse, deșurubând nasul avionului. Când începu să îi verse conținutul pe pat, lui Ronnie îi pică fața văzând cât bănet adunase. Erau sigur vreo câteva sute de dolari.

— E banca mea, spuse el. Se șterse la nas. Economisesc de ceva vreme.

— De unde ai toți banii ăștia?

Jonah arată către bancnota de zece dolari.

— Asta pentru că nu i-am spus lui tati că te-am văzut în seara aia la carnaval. Arată spre o bancnotă de un dolar. Asta pentru că nu i-am spus că îți făceai de cap cu Will. Continuă, arătând spre diverse bancnote. Asta e pentru tipul cu părul albastru și asta de la pocher. Asta e pentru când te-ai strecurat afară după ora de culcare...

— Am înțeles, spuse ea. Totuși... Clipi. I-ai economisit pe toți?

— Păi ce altceva să fac cu ei? răspunse el. Mama și tata îmi cumpără tot ce am nevoie. Tot ce trebuie să fac e să îi implor suficient de mult. E destul de ușor să obțin ce vreau. Trebuie doar să știi cum să acționezi. La mama trebuie să plâng, iar cu tata trebuie să îi explic de ce merit acel lucru.

Ronnie zâmbi. Fratele ei, șantajistul / psihologul. Uimitor.

— Așa că nu am nevoie de bani. Și îmi place de Will. Te face fericită.

„Mda, se gândi ea, așa e.”

— Ești un frățior foarte bun, știi asta?

— Mda, știu. Și îi poți lua pe toți cu o singură condiție.

„Acum e acum”, se gândi ea.

— Da?

— Nu merg prin magazine după rochie cu tine. E plictisitor.

Nu îi trebui mult timp să răspundă.

— S-a făcut.

Ronnie se uită la ea însăși, aproape incapabilă să recunoască imaginea din oglindă. Era dimineața nunții și ea își petrecuse ultimele patru zile încercând aproape fiecare rochie potrivită din oraș, plimbându-se de colo, colo în diverse perechi de pantofi și petrecând ore întregi la coafor.

Îi luase aproape o oră de manevrat placa și uscătorul ca să își facă părul așa cum o învățase fata de la coafor. În timp ce stătea pe scaun, ceruse și sfaturi cu privire la machiaj și fata îi dăduse niște sugestii pe care Ronnie le urmăsea cu atenție. Rochia – nu erau atât de multe dintre care să aleagă, în ciuda numărului mare de magazine pe care le vizitase – avea un decolteu adânc în V și paiete negre și era complet diferită de ce își imaginase ea vreodată că ar purta. Cu o seară înainte își pilise unghiile și le făcuse cu lac, pe îndelete, mulțumită că nu dăduse cu lac pe de lături.

„Nu te cunosc, îi spuse Ronnie reflecției din oglindă, întorcându-se într-o parte și în alta. Nu te-am mai văzut niciodată.” Trase de rochie, aranjând-o puțin. Arăta destul de bine, trebuia să recunoască. Zâmbi. Și cu siguranță suficient de bine pentru nuntă.

Se încălță cu pantofii în drum spre ușă și se îndreptă spre hol către sufragerie. Tatăl ei citea Biblia din nou, iar Jonah se uita la desene animate, ca de obicei. Când tatăl și fratele ei ridicară privirea, au fost vizibil impresionați.

— Sfinte Sisoie! exclamă Jonah.

Tatăl ei se întoarse să se uite urât la el.

— Nu ar trebui să vorbești așa.

— Așa cum? întrebă Jonah.

— Știi la ce mă refer.

— Scuze, tată, spuse el, rușinat. Am vrut să zic la naiba, încercă el din nou.

Ronnie și tatăl ei râseră, iar Jonah se întoarse de la unul la altul.

— Ce e?

— Nimic, spuse tatăl ei.

Jonah se apropie s-o inspecteze de aproape.

— Ce s-a întâmplat cu șuvița mov? întrebă el. A dispărut.

Ronnie își umflă bucelele.

— Temporar, spuse ea. E în regulă?

Înainte ca tatăl ei să răspundă, Jonah își dădu cu părerea.

— Arăți normal din nou. Dar nu arăți ca sora mea.

— Arăți minunat! îi spuse tatăl ei repede.

Surprinzându-se pe sine însăși, Ronnie scoase un oftat de ușurare.

— Rochia e bună?

— E perfectă, răspunse tatăl ei.

— Și pantofii? Nu sunt sigură că merg cu rochia.

— Sunt perfecți.

— Am încercat să mă machiez singură și să îmi fac unghiile...

Înainte să termine, tatăl ei scutură din cap.

— Nu ai arătat niciodată mai frumoasă, zise el. De fapt, nimic nu e mai frumos decât tine pe lumea asta. Îl mai auzise spunând asta de sute de ori.

— Tată...

— Vorbește serios, o întrerupse Jonah. Arăți superb. Sunt sincer. Abia te recunosc.

Ea se încruntă la el, prefăcându-se indignată.

— Deci vrei să spui că nu-ți place cum arăt de obicei?

El ridică din umeri.

— Numai ciudaților le place părul mov.

Când râse, îl observă pe tatăl ei zâmbind la ea.

— Uau, doar atât spuse.

*

Jumătate de oră mai târziu, intra pe porțile domeniului Blakelee, cu inima bătând să-i sară din piept. Abia trecuseră de filtrul de mașini de poliție care verifica actele de identitate, iar acum erau opriți de oameni la costum care voiau să le parcheze mașina. Tatăl ei încercă să le explice cu calm că pur și simplu o lăsa pe ea acolo, dar răspunsul lui nu avea sens pentru cei trei valeți – ei nu păreau să înțeleagă faptul că un invitat la nuntă nu avea propria mașină.

Și îmbunătățirile.

Ronnie trebuia să recunoască faptul că locul arăta la fel de spectaculos ca un platou de filmare. Peste tot erau flori, gardul viu era aranjat la perfecție, și chiar și zidul de cărămidă și stuc care înconjura proprietatea fusese proaspăt vopsit.

Când intrară în cele din urmă pe aleea care ducea la rondul din fața casei, tatăl ei se uita uluit la casa care devenea tot mai mare în fundal. În cele din urmă, se întoarse spre ea. Nu era obișnuită să îl vadă pe tatăl ei surprins de ceva, dar îi putea auzi uimirea în voce.

— Asta e casa lui Will?

— Asta e, da, spuse ea.

Știa ce va spune: că era imensă, sau că nu-și dăduse seama ce bogată era familia lui, sau că i se părea că se integrează aici? Dar nu spuse asta, ci zâmbi la ea fără vreo urmă de stânjenală.

— Ce loc minunat pentru o nuntă!

Conduse încet, din fericire fără să atragă atenția asupra mașinii vechi în timp ce înaintau. De fapt, era mașina pastorului Harris, o Toyota sedan veche, cu un design pătrășos care devenise demodat aproape imediat ce ieșise din fabrică în anii 1990; dar mergea, și acum era suficient. Deja o dureau picioarele. Nu înțelegea cum de unele femei poartă tocuri în fiecare zi. Chiar și când stătea jos, simțea pantofii ca pe niște instrumente de tortură. Ar fi trebuit să își înfășoare degetele de la picioare în plasturi. Și rochia ei în mod clar nu fusese croită în așa fel încât cine o purta să stea jos; îi strângea coastele încât abia mai putea să respire. Dar, la urma urmei, poate că era prea emoționată ca să respire.

Tatăl ei ajunsese aproape de rond, cu privirea fixată asupra casei, exact așa cum făcuse și ea prima oară când o văzuse. Chiar dacă ar fi trebuit să se obișnuiască până acum, locul acela tot i se părea copleșitor. La asta se mai adăugau și oaspeții – nu văzuse în viața ei atâtea fracuri și rochii de bal – și nu putea să se abțină să nu se simtă nelalocul ei. Locul ei nu era acolo.

La baza scării, un bărbat într-un costum negru le făcea semne mașinilor și înainte să își dea seama, era rândul ei să

coboare. Când bărbatul deschise portiera și îi oferi mâna s-o ajute să coboare, tatăl ei se întinse să o bată ușor pe picior.

— Poți să faci asta. Zâmbi. Și distrează-te!

— Mersi, tată.

Ea se mai uită în oglindă încă o dată înainte să iasă din mașină. Odată ieșită, își aranjă rochia, gândindu-se că era mai ușor să respire acum că stătea în picioare. Balustradele verandei erau decorate cu crini și lalele, și, în timp ce urca scările, ușa se deschise brusc.

Îmbrăcat în frac, Will nu semăna deloc cu jucătorul de volei la bustul gol pe care îl întâlnise prima oară sau cu sudistul relaxat care o dusese la pescuit; într-un fel, era ca și cum ar fi tras cu ochiul la bărbatul sofisticat și plin de succes care va deveni în câțiva ani. Cumva, nu se așteptase ca el să pară atât de... *rafinat*, și era pe punctul de a face o glumă de cum „se curățase destul de bine” înainte să își dea seama că el nici măcar nu o salutase.

Pentru o bună bucată de timp, nu făcu altceva decât să se holbeze la ea. În liniștea prelungită, fluturii din stomac i se transformară în păsări, și nu se putea gândi decât că făcuse ceva rău. Poate că ajunsese prea devreme, sau poate că exagerase cu rochia și cu machiajul. Nu era sigură la ce să se gândească și începu să-și imagineze ce era mai rău, când Will începu în sfârșit să zâmbească.

— Arăți... incredibil, spuse el, și, auzind aceste cuvinte, simți cum se relaxează. Mă rog, un picuț. Încă n-o văzuse pe Susan, și până atunci nu scăpa. Și totuși, era mulțumită că lui Will îi plăcea ce vedea.

— Nu crezi că e prea mult? întrebă ea.

Will păși către ea și își puse mâinile pe șoldurile ei.

— Cu siguranță că nu.

— Dar nici prea puțin, nu?

— E perfect, șopti el.

Ea se ridică, îi îndreptă lavaliera, apoi își puse brațele în jurul gâtului său.

— Trebuie să recunosc că nici tu nu arăți deloc rău.

Până la urmă, nu fusese așa de rău pe cât credea că o să

fie. Făcuseră deja majoritatea pozelor cu mireasa înainte să sosească invitații, așa că ea și Will reușiră să petreacă puțin timp împreună înainte de ceremonie. Se plimbară pe domeniu, Ronnie căscând gura la toate aranjamentele. Will nu glumise: grădina din spatele casei fusese complet rearanjată, iar piscina fusese acoperită cu o podea temporară care părea oricum numai temporară, nu. Șiruri de scaune albe erau așezate în evantai pe iarbă, cu fața spre un altar alb, unde Megan și logodnicul ei urmau să își jure credință. În curte fuseseră construite alei noi, ușurând accesul spre cele câteva duzini de mese unde urmau să cineze, sub cupola unui cort alb imens. Mai erau cinci sau șase sculpturi complicate de gheață, suficient de mari încât să își păstreze forma ore întregi, dar ceea ce îi atrase cu adevărat atenția au fost florile: pământul era o mare de gladiole și crini strălucitori.

Mulțimea era cea la care se așteptase. În afară de Will, singurii invitați pe care îi cunoștea erau Scott, Ashley și Cassie și niciunul nu părea din cale-afară de încântat s-o vadă. Nu că avea vreo importanță. Odată ce oamenii își ocupară locurile, toată lumea, cu posibila excepție a lui Will, era concentrată pe iminenta apariție a lui Megan. Will părea mulțumit să își fixeze ochii pe Ronnie de la locul lui de lângă altar.

Ronnie voia să treacă cât mai neobservată posibil, așa că își alese un scaun la vreo trei rânduri de capăt și de partea cealaltă a culoarului. Până acum nu o văzuse pe Susan, care probabil se agita în jurul lui Megan, și Ronnie se ruga ca aceasta să n-o observe până după ceremonie. Dacă îi ieșea cum voia ea, atunci Susan nu o va observa deloc, dar asta era destul de improbabil pentru că urma să petreacă mult timp cu Will.

— Mă scuzați, auzi ea pe cineva spunând.

Ridicând privirea, văzu un domn mai în vârstă cu soția lui încercând să se strecoare dincolo de ea spre locurile libere.

— E probabil mai ușor să mă mut eu, se oferi ea.

— Ești sigură?

— Nu-i nicio problemă, spuse ea, ducându-se spre ultimul

loc liber ca să le facă loc.

Bărbatul i se părea vag familiar, dar singurul lucru care îi veni minte, singura legătură posibilă era cu acvariul, și nu era sigură că așa e.

Înainte să se mai gândească la asta, un cvartet de coarde începu primele acorduri din *Marșul nupțial*. Ea privi peste umăr către casă, împreună cu toți cei din jurul ei. Auzi o exclamație generală când Megan apărui în vârful scăriilor de la verandă. În timp ce cobora treptele către tatăl ei care o aștepta la bază, Ronnie decise pe loc că Megan era fără îndoială cea mai uimitoare mireasă pe care o văzuse vreodată.

Captivată de imaginea surorii lui Will, nu observă că domnul în vârstă de lângă ea părea mai interesant s-o analizeze pe ea decât pe Megan.

Ceremonia a fost elegantă și totuși surprinzător de intimă. Pastorul citi din Corinteni II și apoi Megan și Daniel își rostiră jurămintele pe care le scriseseră împreună. Își promisera răbdare când le va fi ușor să fie nerăbdători, sinceritate când le va fi ușor să mintă și în felul lor, fiecare recunoscând că adevăratul angajament poate fi dovedit doar de trecerea timpului.

În timp ce Ronnie îi privea schimbând verighetele, aprecie faptul că se hotărâseră să facă o nuntă în aer liber. Era mai puțin tradițională decât nunțile la biserică la care mai participase, dar cumva tot formală, iar decorul era perfect.

Mai știa și că Will avusese dreptate: urma s-o placă pe Megan. La nunțile la care mai fusese, întotdeauna avusese senzația că miresele jucau o piesă de teatru și de mai multe ori văzuse mirese supărându-se dacă ceva se abătea de la scenariu. În schimb, Megan părea să se simtă cu adevărat bine. În timp ce tatăl ei o conducea la altar, ea le făcu cu ochiul unor prieteni și se opri să o îmbrățișeze pe bunica sa. Când purtătorul verighetelor – un copilăș de nici doi ani și dulce foc în fracul lui mic – se opri la jumătatea drumului și se ghemui în poala mamei lui, Megan râse încântată, dispersând tensiunea de moment.

După aceea Megan păru mai interesată să stea de vorbă cu oaspeții decât să facă poze de revistă. Ronnie se gândi că era incredibil de sigură pe sine și că ignora cu desăvârșire stresul la care se supusese mama ei cu privire la fiecare detaliu al nunții. Chiar și de la distanță, Ronnie își dădea seama că nimic nu mergea în modul pe care și-l imaginase Susan.

— Îmi datorezi un dans, îl auzi pe Will șoptindu-i.

Întorcându-se, rămase din nou uimită de cât de chipeș era.

— Nu cred că asta a făcut parte din înțelegerea noastră, spuse ea. Ai spus că vrei doar să particip la nuntă.

— Cum? Nu vrei să dansezi cu mine?

— Nu cântă muzica.

— Voiam să zic mai târziu.

— Aha, spuse ea. Ei bine, în cazul ăsta, o să mă gândesc la asta. Dar tu n-ar trebui să faci poze acum?

— Fac asta de ore întregi. Am nevoie de o pauză.

— Te dor obrajii de la prea multe zâmbete?

— Ceva de genul ăsta. A, și trebuie să îți spun că o să mănânci la masa șaisprezece cu Scott, Ashley și Cassie.

„Fir-ar.”

— Super, spuse ea.

El râse.

— Nu va fi atât de rău pe cât crezi. Se vor purta frumos. Altfel, mama le va smulge capetele de pe umeri.

De data asta râse Ronnie.

— Spune-i mamei tale că a făcut o treabă minunată cu organizarea nunții. E superb aici.

— Sigur, zise el. Continuă să se uite fix la ea până se auzi strigat pe nume. Când se întoarseră, Ronnie se gândi că Megan părea amuzată de faptul că fratele ei evadase. Trebuie să mă întorc, spuse el. Dar o să vin să te caut la cină. Și nu uita de dansul nostru de mai târziu.

Ronnie se gândi din nou că era cu adevărat cumplit de frumos.

— Ar trebui să te avertizez că mă dor deja picioarele.

El își puse o mână peste inimă.

— Promit să nu râd de tine dacă șchiopătezi.

— Oo, mersi.

El se aplecă și o sărută.

— Ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta?

Ea zâmbi, cu gustul buzelor lui încă pe ale ei.

— Nu în ultimele douăzeci de minute. Dar mai bine du-te. Ești solicitat în altă parte, iar eu nu vreau să am probleme.

O sărută înainte să se alătore din nou familiei sale. Simțind un val de mulțumire, se întoarse și îl văzu pe domnul în vârstă căruia îi făcuse loc la ceremonie privind-o din nou.

La cină, Scott, Cassie și Ashley nu se străduiră prea mult s-o includă în conversație, dar descoperi că nu-i prea păsa. Nu avea dispoziția necesară de a sta de vorbă cu ei, și nici nu-i era foame. În schimb, după ce ciuguli câteva înghițituri, se scuză și se îndreptă către verandă. Acolo avea o vedere panoramică a festivităților, care erau și mai încântătoare în întuneric. Sub vraja argintie a lunii, corturile păreau să strălucească. Auzea frânturi vagi de conversație amestecându-se cu muzica formației, care cânta acum, și se trezi că se întrebă ce ar fi făcut în seara asta dacă ar fi fost acasă în New York. Pe măsură ce vara înainta, vorbise cu Kayla din ce în ce mai puțin. Deși încă o considera prietenă, își dăduse seama că nu-i era dor de lumea pe care o lăsase în urmă. Nu se gândise de săptămâni întregi să meargă într-un club, și când Kayla îi povestea despre ultimul tip super pe care îl întâlnește, lui Ronnie îi fugea mintea la Will. Știa că ultima fixație a Kaylei nu semăna deloc cu Will.

Nu discutase prea multe cu Kayla despre Will. Kayla știa că încă se mai vedeau, dar de fiecare dată când menționa lucrurile pe care le făcuseră – fie că era vorba de pescuit, de bălăcit în noroi sau de plimbări pe plajă avea senzația că Kayla era complet pe altă lungime de undă. Kayla nu era în stare să conceapă faptul că Ronnie era pur și simplu fericită să fie cu Will, și Ronnie nu se putea abține să nu se întrebe ce ar însemna asta pentru prietenia lor când se va întoarce la New York. Știa că se schimbaseră în săptămânile pe care le

petrecuse aici, în timp ce Kayla, se părea, nu se schimbase deloc. Ronnie își dădu seama că nu mai avea niciun interes să meargă în cluburi. Gândindu-se în urmă, se întrebă de ce fusese atât de interesată de ele – muzica era tare și toți erau niște prefăcuți. Și dacă totul era așa de minunat, de ce toți luau droguri sau beau în speranța că își vor îmbunătăți viața? Nu avea sens pentru ea și, auzind oceanul la distanță, își dădu brusc seama că nu avusese niciodată sens.

Își dorea și o relație mai bună cu mama ei. Tatăl ei o învățase că părinții pot fi de treabă. Deși nu se amăgea că mama ei ar avea încredere în ea așa cum avea tatăl ei, știa că tensiunea e cu două tăișuri într-o relație. Poate că dacă încerca să stea de vorbă cu mama ei în același mod în care o făcea cu tatăl ei, lucrurile vor începe să se îmbunătățească între ele.

Ciudat, ce însemna pentru cineva să fie forțat să încetinească ritmul.

— O să se termine, să știi, spuse o voce în spatele ei.

Pierdută în propriile gânduri, nu o auzise pe Ashley apropiindu-se, dar îi recunoscuse vocea.

— Poftim?

Precaută, se întoarse să dea ochii cu blonda.

— Adică, mă bucur că Will te-a invitat la nuntă. Ar trebui să te distrezi acum cât mai poți, pentru că nu o să dureze. Pleacă în două săptămâni. Te-ai gândit la asta?

Ronnie o măsură din cap până în picioare.

— Nu văd de ce asta ar fi treaba ta.

— Chiar dacă voi doi vă faceți planuri să vă vedeți, crezi că într-adevăr mama lui Will o să te accepte vreodată? continuă Ashley. Megan a mai fost logodită de două ori înainte de Daniel, și mama ei i-a gonit pe amândoi. Și o să facă același lucru cu tine, indiferent dacă vrei sau nu. Și chiar dacă nu o face, tu pleci și el pleacă, și nu va dura.

Ronnie se încordă, urând-o pe Ashley pentru faptul că dădea glas celor mai întunecate gânduri ale ei. Și totuși, se plictisise de fata asta și ajunsese la capătul răbdării.

— Hei, Ashley, spuse ea, apropiindu-se de ea. O să îți spun ceva, OK? Și vreau să fii atentă, așa că o să vorbesc foarte

clar. Mai făcu un pas înspre ea, până când fețele aproape că li se atingeau. M-am săturat până în gât să îți aud rahaturile, așa că dacă mai încerci vreodată să discuți cu mine, o să te pocnesc de o să-ți sară toți dinții ăia albiți din gură. Ai înțeles?

Ceva de pe chipul ei trebuie s-o fi convins pe Ashley că Ronnie vorbea serios, pentru că se întoarse repede fără să mai adauge ceva și se retrase în siguranța cortului.

Mai târziu, stând pe ponton, Ronnie se simțea bucuroasă că reușise în sfârșit să îi închidă gura lui Ashley, dar cuvintele blondei ranchiunoase încă o mai deranjau. Will urma să plece la Vanderbilt în două săptămâni, și la o săptămână după aceea va pleca și ea. Nu era sigură cu privire la ce se va întâmpla cu ei, în afară de un simplu adevăr: lucrurile aveau să se schimbe.

Cum puteau să nu se schimbe? Relația lor fusese susținută de faptul că se vedeau în fiecare zi și, oricât ar fi încercat, nu putea să-și imagineze cum ar fi să comunice prin telefon sau e-mail. Știa că mai existau și alte opțiuni – să folosească, de exemplu, camera web –, dar nu se amăgea singură că va semăna cu ce aveau acum.

Ceea ce însemna... ce?

În spatele ei, recepția era în toi. Scaunele fuseseră îndepărtate de pe podeaua temporară ca să facă loc ringului de dans, și din locul ei de observație, îl văzuse pe Will dansând de cel puțin două ori cu fetița cu florile, în vârstă de șase ani, și o dată cu sora lui, făcând-o pe Ronnie să zâmbească. La câteva minute după confruntarea cu Ashley, îi privi pe Megan și pe Daniel tăind tortul. Muzica începu din nou când Tom dansă cu Megan, și când Megan aruncă buchetul, Ronnie era sigură că până și cei mai îndepărtați vecini auziseră țipătul tinerei care îl prinsese.

— Aci erai, spuse Will, trezind-o din visare. Venea pe alee către ea. Te-am căutat peste tot. E momentul să dansăm.

Ea îl privi apropiindu-se și încercă să-și imagineze ce ar crede despre el unele dintre fetele pe care le va cunoaște la facultate. Probabil același lucru ca și ea acum: uau.

El sări peste ultimele trepte către ea, și ea se întoarse cu spatele. I se părea mai ușor să studieze mișcarea apei decât să îl privească pe el în față.

El o cunoștea suficient de bine ca să își dea seama că era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

Când ea nu-i răspunse imediat, el îi îndepărtă delicat o suviță de păr.

— Vorbește cu mine, murmură el.

Ea închise scurt ochii înainte să se întoarcă cu fața la el.

— Unde mergem cu asta? Cu tine și cu mine.

Will se încruntă îngrijorat.

— Nu sunt sigur că știi la ce te referi.

Zâmbetul ei deveni melancolic.

— Ba da, știi, spuse ea, și imediat ce el își coborî mâna din părul ei, ea știi că el înțelesese. Nu va fi la fel...

— Asta nu înseamnă că trebuie să se termine...

— În gura ta sună atât de ușor.

— Nu e greu de ajuns din Nashville la New York. E un zbor de cât... două ore? Nu e ca și cum trebuie să merg pe jos.

— Și o să vii să mă vezi?

Ronnie își auzi vocea tremurând.

— Așa plănuiam. Și speram că și tu o să vii la Nashville. Putem să mergem la Grand Ole Opry.¹⁵

Ea râse chiar dacă simțea o durere în piept.

El își puse brațele în jurul ei.

— Nu știi de ce discutăm asta acum, dar te înșeli. Adică, știi că nu o să fie la fel, dar asta nu înseamnă că nu poate fi mai frumos în anumite aspecte. Sora mea locuiește în New York, ții minte? Și doar școala nu ține 365 de zile. Avem vacanțe toamna și primăvara, încă una la Crăciun, și mai e și vara. Și cum am mai spus, e un drum ușor dacă vrem să ne vedem în weekend.

Ronnie se întrebă ce părere ar avea părinții lui despre asta, dar nu spuse nimic.

---

¹⁵ Concert de muzică country care are loc săptămânal în Nashville. (n.tr.).

— Ce se întâmplă? întrebă el. Nu vrei nici măcar să încerci?

— Desigur că vreau să încerc.

— Atunci vom găsi o posibilitate să facem relația să funcționeze, bine? Se opri. Vreau să fiu cu tine cât mai mult posibil, Ronnie. Ești deșteaptă, și amuzantă, și sinceră. Am încredere în tine. Am încredere în noi. Da, eu plec și tu te duci înapoi acasă. Dar nici unul din aceste lucruri nu schimbă sentimentele mele pentru tine. Și sentimentele mele nu se vor schimba pentru că mă duc la Vanderbilt. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva.

Ronnie știa că era sincer, dar o voce sâcâitoare din interiorul ei se întreba câte idile de vară trecuseră cu adevărat testul timpului. Nu multe, și asta nu avea nimic de-a face cu sentimentele. Oamenii se schimbă. Interesele se schimbă. Nu trebuia decât să se privească în oglindă ca să își dea seama de asta.

Și totuși, nu ar fi suportat să îl piardă. El era cel pe care îl iubea, cel pe care îl va iubi mereu, și când el se aplecă să o sărute, ea i se dăruie complet. În timp ce el o ținea strâns, ea își trecu palmele pe umerii și spatele lui, simțindu-i duritatea brațelor. Ea știa că el își dorise mai mult de la relația lor decât fusese ea dispusă să ofere, dar aici și acum, ea realiză brusc că nu avea de ales. Există doar acest moment, și era al lor.

Ea simți cum tremură, nesigură dacă e pregătită pentru ce urma. În același timp, simțea un imbold puternic de a merge mai departe.

— Bine, șopti ea.

Will o strânse de mână și ea avu impresia că și el era la fel de emoționat ca și ea în timp ce o conducea spre iaht. Ea știa că încă se mai poate răzgândi, dar nu voia să se oprească. Dorea ca prima ei dată să însemne ceva, să se întâmple cu cineva la care să țină profund. Pe măsură ce se apropiau de barcă, ea înregistra doar vag mediul înconjurător; aerul era răcoros, și cu colțul ochiului, văzu invitații mișcându-se pe ringul de dans. Într-o parte o văzu pe Susan discutând cu domnul în vârstă care o privise mai devreme și o cuprinse din

nou un gând sâcâitor că îl știa de undeva.

— Ce discurs siropos, aș vrea să-l fi înregistrat, rosti cineva târâgănat.

Will tresări. Vocea venea din celălalt capăt al pontonului. Deși rămânea ascuns în întuneric, Ronnie știa exact cine era. Blaze o avertizase că mai urmează ceva de genul ăsta. Marcus ieși din spatele unui pilon și aprinse o minge.

— Vorbesc serios, Richie Rich. Ai fermecat-o de și-a dat chiloții jos. Rânji. Mă rog, aproape.

Will făcu un pas în față.

— Pleacă naibii de aici!

Marcus mișca mingea aprinsă, rotind-o între degete.

— Sau ce? Chemi poliția? Știi eu că n-o s-o faci.

Will se încordă. Marcus atinsese un punct sensibil, deși nu știa de ce.

— Aceasta e o proprietate privată, spuse Will, dar nu suna atât de sigur pe sine pe cât ar fi trebuit.

— Ador partea asta de oraș, tu nu? Toată lumea de aici e atât de prietenoasă, au construit și alea asta drăguță care duce de la apă la fiecare casă. Ador să vin aici, știi? Să mă bucur de priveliști, adică.

— Asta e nunta surorii mele, șuieră Will.

— Întotdeauna am crezut că sora ta e frumoasă, spuse Marcus. Chiar am invitat-o în oraș o dată. Dar târătura m-a refuzat. Îți vine să crezi? Nu-i dădu lui Will nicio șansă să răspundă înainte să arate spre mulțime. L-am văzut pe Scott mai devreme, purtându-se de parcă n-are nicio grijă pe lume. Te face să te întrebi dacă are conștiință, nu? Dar apoi, nici a ta nu e așa curată, nu? Pariez că nici nu i-ai spus mamei tale că parașuta asta a ta de iubită o să înfunde pușcăria.

Trupul lui Will părea la fel de încordat ca arcul unei arbalete.

— Pariez că judecătorul îi spune toată povestea, nu?

Judecătorul...

Deodată, Ronnie își dădu seama de ce domnul în vârstă îi păruse atât de familiar... și acum judecătorul discuta cu Susan...

Simți cum i se oprește respirația în gât.

O... Doamne...

Își dădu seama exact în clipa în care Will îi dădu drumul la mână. Când se lansă către Marcus, Marcus aruncă mingea aprinsă către el și sări de pe ponton pe alee. Alergă spre curte, lângă colțul cortului, dar nu avea cum să scape de Will. Acesta îl ajunsese repede, dar când Marcus privi peste umăr, Ronnie văzu ceva pe fața lui care îi spusese că asta era exact ceea ce aștepta de la Will.

Avu doar o fracțiune de secundă de timp să se întrebe de ce înainte să-l vadă pe Marcus plonjând către frânghiile care susțineau cortul...

Ea se aruncă înainte.

— Nu, Will! Oprește-te! Țipă ea, dar deja era prea târziu.

Will se izbi de Marcus, încurcându-se în frânghii în timp ce țăruii se smulseră din pământ. Ronnie privi cu groază cum un colț al cortului începe să se prăbușească.

Oamenii începură să țipe și auzi zgomotul puternic al unei sculpturi de gheață care se răsturnase, invitații împrăștiindu-se și ținând. Will și Marcus se luptau pe jos, înainte ca Marcus să reușească să se elibereze. În loc să continue lupta, se smulse din agitație și sări înapoi pe alee, dispărând din vedere în spatele casei vecine.

În dezastrul care urmă, Ronnie se trezi că se întreabă dacă își va aminti cineva că Marcus fusese acolo.

Cu siguranță își aminteau de ea. Stând în birou, se simțea ca la doisprezece ani. Tot ce voia era să plece cât mai departe posibil de casa Blakelee și să se ghemuiască sub pături acasă la ea.

În timp ce o auzea pe Susan strigând în camera alăturată, nu se putea abține să nu revadă în minte imaginea cortului care se prăbușea.

— Ea a distrus nunta surorii tale!

— Ba nu! striga Will la ea. Ți-am spus ce s-a întâmplat!

— Și te aștepti să cred că un străin a venit neinvitat la petrecerea surorii tale și tu ai încercat să îl oprești?

— Exact asta s-a întâmplat!

De ce Will nu menționa numele lui Marcus, Ronnie nu

știa, dar nici prin cap nu-i trecea să îl pomenească ea. În orice clipă se aștepta să audă un scaun zburând prin fereastră. Sau să intre amândoi pe ușă pentru ca Susan să urle la ea.

— Will, te rog... chiar dacă presupunem că povestea ta e adevărată, de ce a venit? Toată lumea știe ce securitate avem aici! Fiecare judecător din oraș e prezent la nuntă. Șeriful monitorizează drumul de acces, fir-ar să fie! Trebuie să aibă legătură cu fata aia! Nu mă contrazice... îmi dau seama după fața ta că am dreptate... Și dacă tot veni vorba, ce făceai cu ea la barca tatălui tău?

Felul în care spusese „fata aia” o făcea pe Ronnie să pară ceva dezgustător în care Susan călcase și nu-și putea curăța pantoful.

— Mamă!

— Taci! Nici măcar nu încerca să te scuzi! E nunta lui Megan, Will, nu înțelegi asta? *Nunta* ei! Știi cât de important era totul pentru noi. Știi cât de mult am muncit împreună cu tatăl tău să organizăm totul!

— Nu am vrut să se întâmple asta...

— Nu contează, Will. Ronnie o auzi pe Susan scoțând un oftat exploziv. Știi ce o să se întâmple dacă o aduci aici. Știi că nu e ca noi...

— Nici măcar nu i-ai dat o șansă...

— Judecătorul Chambers a recunoscut-o! Mi-a spus că are înfățișare la tribunal luna asta pentru furt din magazine! Deci ori n-ai știut și te-a mințit, ori ai știut și m-ai mințit tu pe mine!

Urmă o tăcere tensionată și, fără să vrea, Ronnie se concentrează să audă răspunsul lui Will. Când acesta vorbește, părea supus.

— Nu ți-am spus pentru că știam că nu vei înțelege.

— Will, scumpule... nu pricepi că ea nu e potrivită pentru tine? Tu ai toată viața înainte și ultimul lucru de care ai nevoie e o persoană ca ea în viața ta. Am tot așteptat să îți dai singur seama, dar evident ești prea implicat emoțional ca să vezi lucrurile clar. Nu e suficient de bună pentru tine. E de speță joasă! De speță! Joasă!

Pe măsura ce vocea urca tot mai sus, lui Ronnie i se făcu rău fizic; abia se abținu să nu vomite. Susan nu avea dreptate cu privire la toate, dar ghicise un singur lucru: Ronnie era motivul pentru care venise Marcus. Dacă ar fi avut încredere în instinctele ei și ar fi rămas acasă! Nu avea ce căuta aici.

— Te simți bine? o întrebă Tom. Stătea în prag cu cheile de la mașină în mână.

— Îmi pare foarte rău, domnule Blakelee, izbucni ea. N-am vrut să vă fac probleme.

— Știu că n-ai vrut, spuse el.

În ciuda răspunsului înțeleghător, știa că și el era supărat. Cum să nu fie? Deși nimeni nu fusese rănit grav, doi oaspeți care căzuseră jos în timpul agitației fuseseră duși la spital. Tom își controla emoțiile și ea era recunoscătoare pentru asta. Dacă ar fi ridicat vocea la ea, ar fi izbucnit în plâns.

— Vrei să te duc acasă? E cam haos aici și tatăl tău ar putea avea probleme să ajungă aici cu mașina.

Ronnie dădu din cap.

— Da, vă rog.

Își îndreptă rochia când se ridică, sperând să ajungă acasă fără să vomite.

— Sunteți amabil să îi spuneți lui Will la revedere din partea mea? Și că nu o să ne mai vedem de-acum?

Tom dădu din cap.

— Da, spuse el. Pot să fac asta.

Nu vomită și nici nu plânse, dar nici nu spuse nimic pe drumul spre casă, care i se păru mai lung decât oricare altul. Nici Tom nu spuse nimic, deși asta nu era chiar surprinzător.

Casa era tăcută când ajunse; luminile erau stinse și atât Jonah, cât și tatăl ei dormeau profund. Din hol, îl auzi pe tatăl ei respirând; respira adânc și întretăiat, ca și cum avusese o zi lungă și grea. Dar când se ghemui în pat și începu să plângă, nu se putu gândi decât la faptul că nicio zi nu putea fi mai lungă și mai grea decât cea pe care o trăise ea.

Ochii îi erau încă umflați și dureroși când simți pe cineva că o scutură s-o trezească. Întredeschise ochii și-l văzu pe Jonah așezat pe pat lângă ea.

— Trebuie să te trezești.

În minte îi reveniră imaginile din noaptea trecută și lucrurile pe care le spusese Susan, și ameți dintr-odată.

— Nu vreau să mă trezesc.

— Nu ai de ales. E cineva aici.

— Will?

— Nu, spuse el. Altcineva.

— Întreabă-l pe tata dacă nu se poate ocupa el, spuse ea, trăgându-și păturile peste cap.

— Aș face-o, dar doarme. Și oricum, a întrebat de tine.

— Cine?

— Nu știu, dar te așteaptă afară. Și arată superbine.

După ce-și aruncă pe ea o pereche de blugi și un tricou, Ronnie păși precaută pe verandă. Nu știuse la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu la asta.

— Arăți groaznic, spuse Megan fără nicio introducere.

Era îmbrăcată în pantaloni scurți și maiou, dar Jonah avea dreptate: de-aproape era și mai drăguță decât fusese cu o zi în urmă la nuntă. Mai radia și o încredere în sine care o făcu pe Ronnie să se simtă imediat cu mulți ani mai tânără.

— Îmi pare rău că ți-am stricat nunta... începu Ronnie.

Megan ridică o mână.

— N-ai stricat nunta, spuse ea cu un zâmbet strâmb. Ai făcut recepția... memorabilă...

Auzind comentariul lui Megan, Ronnie simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Nu plânge, spuse Megan cu blândețe. Nu te învinovățesc pe tine. Dacă a fost vina cuiva, a fost vina lui Marcus.

Ronnie tresări.

— Da, știu ce s-a întâmplat. Am stat de vorbă cu Will după ce mama a terminat cu el. Cred că știu foarte bine ce s-a întâmplat. După cum am spus, nu te învinovățesc. Marcus e nebun. Întotdeauna a fost.

Ronnie înghiți în sec. Deși Megan era ridicol de iertătoare

cu privire la toată povestea – sau tocmai pentru că era atât de înțelegătoare –, sentimentele ei de vină se intensificară.

— Aăă... dacă nu ești aici ca să țiți la mine, atunci de ce ai venit? întrebă Ronnie.

— În principiu, pentru că am vorbit cu Will. Dar principalul motiv pentru care am venit e că vreau să știu ceva. Și vreau să-mi spui adevărul.

Ronnie simți cum i se răscolește stomacul.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu dacă îl iubești pe fratele meu.

Ronnie nu era sigură că auzise bine, dar privirea lui Megan era de neclintit. Și totuși, ce avea de pierdut? Relația lor se terminase. Distanța va avea grijă de asta, dacă Susan n-o va face mai întâi.

Megan îi cerea adevărul, și având în vedere că se arătase atât de bună cu ea, Ronnie știa că nu are de ales.

— Da, îl iubesc.

— Nu e o idilă de vară?

Ronnie scutură hotărâtă din cap.

— Eu și cu Will...

Lăsă propoziția în aer, neavând încredere în ea să vorbească, știind că nu putea găsi cuvinte potrivite să descrie relația dintre ei.

Studiindu-i fața, Megan începu încet să zâmbească.

— Am o vârstă. Am mai văzut privirea aia. De exemplu, de dimineață când m-am uitat în oglindă. Și eu simt la fel cu privire la Daniel, dar trebuie să recunosc că e ciudat să o văd la tine. Când aveam șaptesprezece ani nici nu cred că știam ce e dragostea. Dar când e dragoste adevărată, e dragoste adevărată și o știi pur și simplu.

Când Ronnie îi înțelese cuvintele, decise că Will nu fusese corect când o descrisese pe sora lui. Nu era grozavă, era... mult, mult mai mult de atât. Era genul de persoană care își dorea Ronnie să devină în câțiva ani, în practic aproape fiecare privință. În doar câteva minute, Megan devenise idolul ei.

— Mulțumesc, murmură ea, incapabilă să se gândească la un răspuns mai bun.

— Nu-mi mulțumi. Nu e vorba de tine. E vorba de fratele meu și el e nebun după tine, spuse ea cu un zâmbet de cunoscător. Oricum, ce vreau să zic e că din moment ce îl iubești nu trebuie să îți faci griji cu privire la ce s-a întâmplat la recepție. N-ai făcut altceva decât să îi oferi mamei o poveste pe care o s-o spună tot restul vieții. Crede-mă, o să bată mult moneda pe tema asta. În timp, îi va trece. Întotdeauna îi trece.

— Nu știi dacă...

— Asta pentru că nu o cunoști. Da, e dură, nu mă înțelege greșit. Și protectoare. Dar după ce o cunoști mai bine, e cea mai bună persoană din lume. Va face orice pentru cei la care ține.

Cuvintele ei erau aceleași ca ale lui Will, dar până acum Ronnie nu văzuse latura asta a lui Susan.

— Ar trebui să vorbești cu Will, spuse Megan, coborându-și ochelarii de soare pe ochi, semn că se pregătea să plece. Nu-ți face griji. Nu sugerez să te duci acasă. Și oricum, nu e acolo.

— Unde e?

Ea făcu semn peste umărul ei, înspre digul din zare.

— E la turneu. Primul lor meci începe în patruzeci de minute.

Turneul. În nebunia a tot ce se întâmplase, uitase de el.

— Tocmai am fost acolo, dar când am plecat, era foarte debusolat. Era atât de supărat, încât nu cred că a dormit deloc. Mai ales după ce i-ai spus tatălui meu ce i-ai spus. Trebuie să îndrești lucrurile. Vocea ei era fermă.

Megan era pe punctul de a coborî de pe verandă când se întoarse din nou spre Ronnie.

— Și ca să știi și tu. Eu și Daniel ne-am amânat luna de miere cu o zi ca să îl putem vedea pe frățiorul meu jucând în turneu. Ar fi minunat dacă i-ar sta capul la joc. Poate n-a dat de înțeles, dar e important pentru el să joace bine la turneu.

După ce făcu un duș și se îmbrăcă, Ronnie alergă spre plajă. Zona din jurul digului era înțesată de lume, așa cum fusese și în prima ei zi în oraș.

Tribune temporare care delimitau două terenuri fuseseră instalate sub partea mai îndepărtată a digului, pline de cel puțin o mie de spectatori. Și mai mulți oameni erau înghesuți pe dig, de unde aveau o imagine panoramică a meciului. Plaja în sine era atât de aglomerată, că abia putu să își croiască drum prin mulțime. Se îngrijoră că nu avea cum să-l găsească pe Will la timp.

Nici nu era de mirare că era atât de important pentru ei să câștige turneul.

Scană mulțimea și observă celelalte echipe, lucru care o agită și mai tare. Din câte își dădea seama, nu exista o zonă rezervată în mod special pentru jucători, și era disperată că nu o să îl localizeze cu atâția oameni în jurul ei.

Mai erau doar zece minute până la începerea meciului, și era pe punctul de a renunța când îl văzu deodată trecând împreună cu Scott pe lângă niște infirmieri care stăteau rezemați de o ambulanță. Will dispăru în spatele ambulanței, în timp ce-și trăgea tricoul peste cap.

Se aruncă în mulțime, strigând scuze grăbite oamenilor pe care îi împingea. Îi luă mai puțin de un minut să ajungă la locul unde-l văzuse ultima oară, dar Will nu se vedea. Înaintă din nou, și de data asta i se păru că îl vede pe Scott – era greu de distins în oceanul de blonzi. Exact când scoase un suspin frustrat, îl văzu pe Will singur în umbra tribunelor, luând o înghițitură lungă dintr-o sticlă de Gatorade.

Megan avea dreptate. Își dădea seama după felul în care își ținea umerii plecați că era extenuat, și nu vedea nici urmă din adrenalina dinainte de meci.

Ronnie ocoli niște trecători, luând-o la fugă când se apropie. Timp de o secundă, crezu că vede surpriză pe fața lui, dar el se întoarse repede și ea știu că tatăl lui îi transmisese mesajul.

Reacția lui îi trăda suferința și nedumerirea. Ronnie voia să discute cu el, dar având în vedere că începea meciul, nu avea timp. Când se apropie, își aruncă brațele în jurul lui și îl sărută cu pasiune. Dacă fusese surprins, își reveni repede și îi răspunse la sărut.

După ce se desprinseseră unul de celălalt, el îi spuse:

— Cu privire la ce s-a întâmplat ieri...

Ronnie scutură din cap, punându-i cu delicatețe un deget peste buze.

— Vorbim mai târziu despre asta, însă doar ca să știi, n-am vorbit serios cu ce i-am spus tatălui tău. Te iubesc. Și vreau să faci ceva pentru mine.

Când el înclină din cap întrebător, ea continuă:

— Joacă așa cum nu ai mai jucat niciodată.

27

MARCUS

Lovind nisipul cu piciorul la Bower's Point, Marcus știa că ar fi trebuit să se bucure de dezastrul pe care îl provocase în seara precedentă. Totul ieșise exact așa cum plănuse. Casa fusese decorată exact cum descrieseră nenumăratele articole din ziare, și fusese floare la ureche să disloce țărșii cortului – nu de tot, ci suficient cât să se asigure că se vor smulge din pământ când se va izbi în frânghii – atunci când toți erau la dineu. Fusese încântat s-o vadă pe Ronnie plimbându-se pe ponton, cu Will după ea; nu-l dezamăgiseră. Și Will, de încredere ca de obicei, își jucase rolul perfect; Marcus ar fi fost uimit dacă ar exista pe lume vreun tip mai previzibil decât Will. Dacă apeși butonul X, Will face un lucru; dacă apeși butonul Y, Will face alt lucru. Dacă n-ar fi fost atât de amuzant, ar fi fost plictisitor.

Marcus nu era ca alți oameni; știa asta de mult timp. Pe măsură ce creștea, nu se simțea niciodată vinovat cu privire la nimic, și îi plăcea asta la el însuși. Se simțea puternic pentru că avea capacitatea de a face orice dorește, oricând dorește, dar de obicei plăcerea era de scurtă durată.

Seara trecută, se simțise mai viu decât se simțise de luni întregi; adrenalina fusese incredibilă. De obicei, după ce-și termina unul dintre „proiecte”, așa cum îi plăcea lui să le spună, era mulțumit săptămâni întregi. Asta era un lucru bun, pentru că impulsurile lui, lăsate nesatisfăcute, l-ar fi dus la pieire în cele din urmă. Nu era prost. Știa cum funcționează lucrurile, de aceea era întotdeauna foarte, foarte atent.

Și totuși, acum, era ros de gândul că făcuse o greșală. Poate că își forțase prea mult noroc făcând din familia Blakelee ținta pentru următorul lui proiect. Era un soi de regalitate în Wilmington, la urma urmei – aveau putere, aveau relații și aveau bani. Și știa că dacă ei descoperă că e

implicat, nu se vor da înapoi de la nimic să-l bage la pușcărie pentru cât mai mult timp posibil. Așa că o îndoială săcâitoare îi dădea târcoale: Will îl acoperise pe Scott în trecut, dar o va mai face și acum, pe socoteala nunții surorii lui?

Nu-i plăcea sentimentul ăsta. Era aproape... *teamă*. Nu voia să meargă la închisoare, oricât de scurtă ar fi fost sentința. *Nu putea* să meargă la închisoare. Nu avea ce căuta acolo. Era *mai bun* de atât. Era *mai deștept* de atât, și nu-și putea imagina cum ar fi să fie închis într-o cușcă și să îi ordone ce să facă niște țărănoi de paznici sau să devină obiectul sexual al unui nazist de o sută cincizeci de kilograme ori să mănânce mâncare presărată cu rahat de gândaci sau alte orori pe care și le putea imagina cu ușurință.

Clădirile pe care le incendiase și oamenii pe care îi rănise nu însemnau absolut nimic pentru el, dar gândul de a merge la închisoare îi făcea... rău. Și niciodată nu simțise teama asta atât de puternic, așa cum o simțea de seara trecută.

Până acum lucrurile fuseseră liniștite, își reaminti el. Evident, Will nu îl denunțase, pentru că dacă ar fi făcut-o, Bower's Point ar mișuna de polițiști. Și totuși, trebuia să se dea la fund o vreme. La fund de tot. Fără petreceri în casele de pe plaje, fără depozite incendiate și fără să se apropie de Will sau de Ronnie. Era de la sine înțeles că nu avea de gând să îi spună niciun cuvântel lui Teddy sau lui Lance, și nici măcar lui Blaze. Era mai bine să lase oamenii să uite.

Decât dacă Will nu se răzgândea.

Posibilitatea asta îl lovi aproape fizic. Dacă odată avusese putere completă asupra lui Will, rolurile lor erau acum inversate... sau cel puțin egale.

Se gândi că poate ar fi mai bine să plece din oraș o vreme. Să se îndrepte spre sud spre Myrtle Beach sau Fort Lauderdale ori Miami, până când tot scandalul cu nunta va deveni amintire.

I se părea o decizie corectă, dar pentru asta avea nevoie de bani. O grămadă de bani. Și repede. Ceea ce însemna că avea nevoie să facă niște spectacole în fața unor mulțimi mari. Din fericire, era ziua în care începea turneul de volei. Will juca în

turneu, desigur, dar el nu avea de ce să se apropie de terenuri. Își va face spectacolul pe dig... un spectacol mare.

În spatele lui, Blaze stătea la soare, îmbrăcată doar cu blugi și sutien; tricoul ei era strâns ghem pe lângă foc.

— Blaze, o strigă el, avem nevoie de nouă mingi azi. O să fie o mulțime mare și trebuie să facem niște bani.

Ea nu-i răspunse, dar un oftat sonor îl făcu să își încleșteze dinții. Era sătul până în gât de ea. De când maicăsa o dăduse afară din casă, nu făcea decât să stea cu botul pus toată ziua. O privi ridicându-se de jos și apucând sticla cu gaz de brichetă. Bun. Măcar muncea să-și câștige existența.

Nouă mingi aprinse. Nu toate în același timp, desigur; în mod normal, foloseau doar șase într-un singur spectacol. Dar dacă adăuga câte una, ici și colo, ceva neașteptat, avea șanse să strângă banii de care avea nevoie. În câteva zile avea să fie în Florida. Doar el. Teddy, Lance și Blaze se vor descurca singuri o vreme, ceea ce era perfect pentru el. Se săturase de toți.

Își planifica deja călătoria și nu observă decât vag că Blaze înmuia câteva mingi de pânză în gaz, exact deasupra tricoului pe care urma să îl poarte la spectacol.

28

WILL

Fusese uimitor de ușor să câștige primul meci; Will și Scott abia dacă transpiraseră. În runda a doua, meciul fusese și mai ușor, adversarii lor marcând doar un punct. În a treia rundă, atât el, cât și Scott trebuiră să alerge din greu. Deși scorul era în favoarea lor, Will ieși de pe teren cu gândul că echipa pe care o învinseseră era mult mai bună decât indica scorul.

Sferturile de finală începură la ora două după-amiaza; finala era programată pentru ora șase. În timp ce Will își odihnea palmele pe genunchi, așteptând ca echipa adversă să servească, știa că e în plină formă azi. Scorul era cinci la doi, dar nu era îngrijorat. Se simțea bine, se simțea iute, și fiecare lovitură trimitea mingea exact acolo unde dorea. Chiar și când adversarul său aruncă mingea în aer ca să își înceapă serva, Will se simțea invincibil.

Mingea veni arcuindu-se peste plasă cu un avânt puternic; anticipându-i căderea, se aruncă înainte și o ridică imediat. Cu o sincronizare perfectă, Scott alergă și sări înainte să trimită mingea peste plasă, întorcând-o în terenul adversarilor. Câștigară următoarele șase puncte la rând, înainte ca următoarea echipă să fie din nou la servă, și, când se așeză pe poziție, scană repede tribunele după Ronnie. Stătea într-o tribună vizavi de părinții lui și de Megan – ceea ce era probabil o idee bună.

Ura faptul că nu putea să îi spună mamei lui adevărul despre Marcus, dar ce putea să facă? Dacă mama lui ar fi știut că el o făcuse, ar fi căutat să implice poliția... ceea ce ar fi putut avea anumite urmări. Era sigur că primul lucru pe care l-ar face Marcus dacă ar fi arestat ar fi să își obțină o reducere a sentinței în schimbul unor „informații utile” despre o altă infracțiune, mult mai gravă – cea a lui Scott. Și asta îi va face probleme lui Scott într-un moment crucial,

când se afla în căutarea unei burse, ca să nu mai vorbim că i-ar răni pe părinții lui Scott – care se întâmpla să fie prieteni apropiați de-ai părinților lui. Așa că mințise, și din nefericire mama lui alesese să dea vina pe Ronnie pentru toată povestea.

Dar ea apăruse în dimineața asta și îi mărturisise că îl iubește în ciuda tuturor. Îi promisese că vor discuta mai târziu. Și îi spusese că, mai mult decât orice, își dorea ca el să joace bine în turneu, și asta era exact ceea ce avea de gând să facă.

Când echipa adversă servi din nou, Will țâșni în partea cealaltă a terenului să prindă mingea; Scott îl urmă cu o lovitură perfectă, și Will trimise mingea în terenul advers. Din acel moment, adversarii mai marcară un singur punct până la finalul reprizei; în următorul meci, marcară doar de două ori.

El și Scott avansară în semifinale și, în tribune, o văzu pe Ronnie aplaudând.

Meciul din semifinală a fost cel mai dur meci al lor; câștigară prima repriză cu ușurință, dar o pierdură pe a doua la limită.

Will stătea pe linia de servă, așteptând ca arbitrul să semnalizeze începutul celei de-a treia reprize, când privirea îi rătăci mai întâi spre tribune, apoi spre dig, observând că mulțimea era de trei ori mai mare decât fusese în anul anterior. Ici și colo, văzu grupuri de oameni pe care îi cunoscuse în liceu și alții pe care îi știa de mic. În tribune, nu era niciun scaun liber.

La semnalul arbitrului, Will aruncă mingea sus în aer și făcu o serie de pași repezi. Lansându-se în aer, trimise o servă puternică pe lina de centru, țintind spre un loc aflat la vreo trei sferturi distanță de margine. Will ateriză, gata să se pună rapid pe poziție, dar deja știa că nu e nevoie. Împărțind terenul, amândoi adversarii înghețaseră o secundă prea mult; mingea lovită puternic împrășcă nisipul.

Unu la zero.

Will servi de șapte ori la rând, situându-se confortabil în

frunte, și de acolo înainte alternară punctele, învingând destul de ușor.

Ieșind de pe teren, Scott îl lovi cu palma pe spate.

— S-a terminat, spuse el. Suntem în formă maximă azi, așa că Tyson și Landry n-au decât să dea tot ce pot!

Tyson și Landry, doi tineri de optsprezece ani din Hermosa Beach, California, erau echipa dominantă de juniori. Cu un an în urmă, fuseseră pe locul unsprezece în lume, ceea ce ar fi fost suficient să reprezinte orice țară la Jocurile Olimpice. Jucau împreună de la doisprezece ani și nu pierduseră niciun meci în doi ani. Scott și Will îi întâlniseră doar o dată în semifinala de anul trecut a aceluiași turneu, și plecaseră de pe teren cu coada între picioare. Nici măcar nu jucaseră la spectacol.

Dar azi era altă poveste: câștigară prima repriză la diferență de trei puncte; Tyson și Landry câștigară următoarea repriză tot la trei puncte distanță; iar în ultima repriză, era șapte la șapte.

Will stătuse afară în soare nouă ore. În ciuda litrilor de apă și de Gatorade consumați, soarele și căldura ar fi trebuit să îl epuizeze măcar puțin și poate că într-adevăr o făcuseră. Dar nu o simțea. Nu acum. Nu când își dădea seama că aveau șansa să câștige.

Aveau dreptul la servă – întotdeauna un dezavantaj în voleiul pe plajă, deoarece punctele erau marcate cu fiecare voleu și echipa care returna serva avea ocazia să înscrie –, dar Scott trimise o servă rapidă care îl forță pe Tyson să își părăsească poziția. Tyson reuși să ajungă la minge la timp, dar o trimise în direcția greșită. Landry se aruncă și reuși cumva să pună mâna pe minge, dar asta doar înrăutăți lucrurile; mingea zbură în mulțime, și Will știa că va mai dura un minut până să fie repusă în joc. Când asta se va întâmpla, el și Scott vor conduce cu un punct.

Ca de obicei, se întoarse mai întâi înspre Ronnie și o văzu făcându-i din mână; apoi, se întoarse spre celălalt set de tribune și zâmbi și le făcu semn din cap părinților lui. În spatele lor, pe dig, vedea mulțimea înghesuită în zona cea

mai apropiată de teren, dar ceva mai departe era mai rarefiată. Se întrebă ce se întâmplă până văzu o minge aprinsă arcuindu-se în aer.

Scorul era doisprezece la doisprezece când se întâmplă.

Mingea zburase în mulțime din nou, de data asta din cauza lui Scott, și când Will se întoarse la locul lui de pe teren, se trezi uitându-se către dig, pentru că știa că Marcus se afla acolo.

Faptul că Marcus era atât de aproape îl umplea de aceeași furie pe care o simțise cu o seară înainte.

Știa că ar fi trebuit s-o lase baltă, așa cum îl sfătuisese Megan. Știa că n-ar fi trebuit s-o încarce cu toată povestea seara trecută; la urma urmei, era nunta ei, și părinții lui rezervaseră un apartament la hotelul istoric din Wilmington pentru ea și Daniel. Dar ea insistase și el se descărcase. Deși nu-i criticase decizia, el știa că ea fusese dezamăgită că el tăcuse cu privire la infracțiunea lui Scott. Cu toate acestea, fusese alături de el de dimineață, și, în timp ce aștepta ca arbitrul să sufle în fluier, știa că joacă și pentru sora lui, nu numai pentru el.

Pe dig, văzu mingile aprinse dansând în aer; mulțimea se dăduse la o parte lângă balustradă și îi văzu de Teddy și Lance dansând breakdance ca de obicei. Ce îl surprinse fu imaginea lui Blaze jonglând cu mingile aprinse împreună cu Marcus. Ea prindea una și i-o trimitea în zbor lui Marcus. În ochii lui Will, mingile aprinse se mișcau înainte și înapoi mai repede decât de obicei. Blaze se retrăgea încet, probabil încercând să încetinească ritmul, până când se lovi cu spatele de balustrada pontonului.

Zdruncinătura o făcu să își piardă concentrarea și în timp ce mingile aprinse continuau să zboare spre ea, aprecie greșit traiectoria uneia dintre ele și sfârși prin a o prinde de tricou. Cum altă minge venea repede spre ea, se întinse după aceea, în timp ce și-o lipi pe prima de trup. În câteva secunde, partea din față a tricoului deveni o pânză de foc, alimentat de excesul de gaz de brichetă.

Panicată, încercă să stingă focul, uitând de mingea aprinsă

din mână...

Un moment mai târziu, și mâinile îi luară foc, și țipetele ei înceară tot zgomotul de pe teren. Mulțimea din jurul ei era probabil în stare de șoc pentru că nimeni nu făcu nicio mișcare spre ei. Chiar și de la distanță, Will văzu flăcările consumând-o ca un ciclon.

Fără să se gândească, sări din teren, alergând prin nisip către dig. Simțind cum îi alunecă picioarele, își ridică genunchii să mărească viteza, în timp ce țipetele lui Blaze sfâșiau aerul.

Se aruncă prin mulțime, alergând în zigzag printre grupurile de oameni și ajungând repede la trepte; le urcă câte trei deodată, apucându-se de balustradă ca să nu încetinească, apoi se răsuci imediat ce ajunse pe dig.

Împinse mulțimea, incapabil s-o vadă pe Blaze până ajunse la zona liberă. Deja un bărbat stătea pe vine lângă silueta lui Blaze, care se zbătea și țipa; Marcus, Teddy sau Lance nu se vedeau nicăieri...

Will se opri brusc văzând tricoul lui Blaze, topit în carne vie. Suspina și țipa incoerentă de acum, și totuși nimeni avea idee ce să facă mai departe.

Will trebuia să facă ceva. Unei ambulante i-ar fi trebuit cel puțin cincisprezece minute să treacă podul și să ajungă pe plajă, chiar și fără mulțimea adunată acolo. Când Blaze mai țipă o dată în agonie, se aplecă peste ea și o luă cu grijă în brațe. Camioneta lui era aproape; ajunsese printre primii dimineată, și începu s-o care în direcția aceea. Uimiți de ceea ce văzuseră, nimeni nu încercă să îl oprească.

Blaze era când inconștientă, când conștientă, și Will alerga cât de repede putea, atent să n-o zdruncine inutil. Ronnie venea în goană pe scări și el trecu pe lângă ea cu Blaze în brațe; habar n-avea cum reușise să ajungă atât de repede din tribune până la el, dar era ușurat s-o vadă.

— Cheile sunt pe roata din spate! strigă el. Trebuie s-o întindem pe locurile din spate – și în timp ce conduc, sună la camera de gardă și spune-le că suntem pe drum, ca să ne aștepte!

Ronnie alergă înainte spre camionetă și reuși să deschidă

ușa înainte să ajungă Will. Nu fu ușor să o bage pe Blaze pe scaunele din spate, dar reușiră, și apoi Will sări la volan. Dădu înapoi și goni spre spital, sigur că va încălca cel puțin câteva zeci de reguli de circulație pe drum.

Camera de gardă de la spital era aglomerată. Will era așezat lângă ușă, privind în gol în seara întunecoasă. Ronnie stătea lângă el. Părinții lui, împreună cu Megan și Daniel, își făcuseră apariția pentru scurt timp, dar plecaseră cu ore în urmă.

În ultimele patru ore, Will povestise ce se întâmplase de nenumărate ori, inclusiv mamei lui Blaze, care era în spate cu Blaze acum. Când intrase în sala de așteptare, Will îi văzuse pe chip teama cumplită, înainte ca una dintre asistente s-o ia de acolo.

În afară de vestea că fusese dusă în sala de operație, Will nu mai auzise nimic despre ea. Noaptea se întindea înaintea lor, dar nu ar gi plecat. Memoria îl ducea înapoi în timp la felul cum arăta când stăteau în aceeași bancă în clasa a treia și apoi îl aducea din nou în prezent la ființa distrusă pe care o cărase în brațe mai devreme. Era o străină acum, dar odată îi fusese prietenă, și asta era suficient pentru el.

Se întrebă dacă poliția avea să revină. Sosiseră odată cu părinții lui și el le spusese ce știa, dar ei erau mai interesați de motivele pentru care o adusesese el pe Blaze la spital și nu-i lăsase pe infirmierii de pe ambulanță s-o aducă. Will fusese sincer – nu-și amintise că erau prezenți acolo, și își dăduse seama că trebuie adusă imediat la spital – și, slavă Domnului, înțeleseseră. Chiar i se păruse că îl vede pe polițistul Johnson dând din cap discret, și Will avu senzația că Johnson ar fi făcut același lucru în locul lui.

De fiecare dată când se deschidea ușa de la camera asistentelor, Will căuta cu privirea pe vreuna dintre cele care fusese prezente când o aduseseră pe Blaze. În mașină, Ronnie reușise să vorbească la camera de gardă și o echipă specializată în traumatisme era deja pregătită; într-un minut, o puseseră Blaze pe o targă și o duseseră de acolo. Durase aproape zece minute până când el și Ronnie reușiră să

schimbe câteva cuvinte. În schimb, stăteau nemișcați, ținându-se de mână și tremurând de fiecare dată când vedeau în minte imaginea lui Blaze țipând în camionetă.

Ușa spitalului se deschise din nou, și Will o recunoscu pe mama lui Blaze care se apropia de ei.

Atât Will, cât și Ronnie se ridicară. Când se apropie, Will îi văzu buzele strânse de încordare.

— Una dintre asistente mi-a spus că mai sunteți aici. Am vrut să vin să vă mulțumesc pentru ce ați făcut.

Vocea i se sparse, și Will înghiți în sec, realizând că i se uscaseră gâtul.

— O să fie bine? reuși să îngaima.

— Încă nu știu. E tot în sala de operație. Mama lui Blaze se opri cu privirea pe Ronnie. Eu sunt Margaret Conway. Nu știu dacă Galadriel ți-a menționat de mine vreodată.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Conway.

Ronnie se întinse cu blândețe să îi atingă brațul.

Femeia își trase nasul, încercând, dar nereușind să își țină cumpătul.

— Și mie, începu ea. Vocea îi deveni răgușită când continuă: I-am spus de o sută de ori să stea departe de Marcus, dar ea nu mă asculta, și acum fetița mea...

Se întrerupse, incapabilă să își mai rețină suspinele. Will privi, paralizat, cum Ronnie face un pas în față s-o îmbrățișeze și amândouă plânseseră una în brațele celeilalte.

În timp ce Will conducea pe străzile din Wrightsville Beach, totul ieșea în evidență în lumina strălucitoare a farurilor. Conducea cu viteză, dar știa că poate conduce și mai repede. Într-o fracțiune de secundă, reuși să observe detalii care în mod obișnuit i-ar fi scăpat: aura blândă, cețoasă din jurul stâlpilor de iluminat stradali, un tomberon răsturnat pe o alee în spate la Burger King, zgârietura mică de lângă plăcuța cu numărul de înmatriculare a unui Nissan Sentra de culoare crem.

Lângă el, Ronnie îl privea neliniștită, dar nu spusese nimic. Nu întrebasese unde merg, dar nu fusese nevoie. Imediat ce mama lui Blaze plecase din sala de așteptare, Will

se ridicase fără să spună nimic și ieșise cu pași furioși spre camionetă. Ronnie îl urmase și se urcase în scaunul pasagerului.

În față, semaforul se făcu galben, dar în loc să încetinească, Will apăsa pedala. Motorul mugi și camioneta tâșni înainte, către Bower's Point.

Știa care era ruta cea mai scurtă și străbătea străzile cu ușurință; părăsind zona comercială, camioneta trecu în goană pe lângă casele cu vedere la ocean. Urma digul, apoi casa lui Ronnie; nici nu încetini. În schimb, împinse camioneta până la limita siguranței.

Lângă el, Ronnie se ținea de mâner când el luă ultimul viraj spre parcare acoperită cu pietriș, aproape ascunsă de copaci. Camioneta alunecă pe pietriș până se opri și Ronnie își găsi în sfârșit curajul să vorbească.

— Te rog, nu face asta.

Will o auzi și știa ce vrea, dar sări oricum din camionetă. Bower's Point nu era departe. Se ajungea acolo doar de pe plajă, era chiar după colț, la două sute de metri de ghereta salvamarului.

Will începu să alerge. Știa că Marcus va fi acolo; o simțea. O luă la goană, prin minte trecându-i tot felul de imagini: incendiul de la biserică, noaptea de la carnaval, felul în care o apucase pe Ronnie de brațe... și Blaze, cuprinsă de flăcări.

Marcus nu încercase s-o ajute. Fugise când ea avusese nevoie de el, când ar fi putut muri.

Lui Will nu-i păsa ce se va întâmpla cu el acum. Nu-i păsa ce se va întâmpla cu Scott. Trecuse de etapa asta deja. De data asta, Marcus mersese prea departe. Când dădu colțul, îi zări la distanță, așezați pe o bucată de lemn de plută, în jurul unui mic foc de tabără.

Foc. Mingi aprinse. *Blaze...*

Luți pasul, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Se aproprie suficient cât să remarce sticlele goale de bere împrăștiate în jurul focului, dar știa că întunericul îi împiedica să-l vadă.

Marcus tocmai ducea o sticlă de bere la buze când Will își coborî umărul și se izbi în el din spate, chiar sub gât. Simți

cum spatele lui Marcus se arcuiește sub forța impactului, singurul sunet fiind un icnet de durere când Will îl împinse înainte în nisip.

Will știa că trebuie să se miște repede, ca să ajungă la Teddy, înainte ca acesta sau fratele lui să reacționeze. Dar imaginea lui Marcus brusc trântit la pământ păru să îi paralizeze pe amândoi, și după ce îl lovi pe Marcus cu genunchiul în spate, Will se lansă către Teddy, cu picioarele mișcându-i-se ca niște pistoane, și-l aruncă peste trunchiul de copac. Will ateriză peste Teddy, dar în loc să-și folosească pumnii, se dădu înapoi și își izbi fruntea în nasul lui Teddy.

Simți cum pocnește și se aplatizează în urma impactului. Will se ridică repede, ignorând imaginea lui Teddy care se rostogolea pe pământ, cu mâinile la față și cu sângele curgându-i printre degete, cu țipetele parțial înăbușite de faptul că se îneca.

Lance era deja în mișcare și se pregătea să atace când Will făcu un pas larg în spate, păstrând distanța. Lance era aproape de el și se lăsase în jos când Will își aruncă genunchiul înainte, simțind cum se unește cu fața lui Lance. Capul lui Lance se lăsă pe spate și acesta își pierdu cunoștința înainte să atingă pământul.

Doi la pământ, mai rămânea unul.

Deja Marcus se ridica în picioare, nesigur. Apucă o bucată de lemn și se dădu înapoi în timp ce Will înainta. Dar ultimul lucru pe care Will și-l dorea era ca Marcus să reușească să se stabilizeze pe picioare înainte să atace. Will se lansă spre el. Marcus ridică lemnul, dar lovitura fu slabă și Will îl îndepărtă, înainte să se izbească în pieptul lui Marcus. Își înfășură brațele în jurul lui, cuprinzându-l și ridicându-l, folosind avântul ca să îl împingă pe Marcus în spate. Era o poziție perfectă de fotbal american, și Will îl trânti pe Marcus pe spate.

Will își lăsă toată greutatea peste Marcus, și la fel cum o făcuse cu Teddy, îl lovi cu fruntea cât de tare putu.

Simți același scrâșnet de oase sparte, dar de data asta nu se opri. În schimb, îl lovi pe Marcus cu pumnul. Îl lovi din nou și din nou, lăsându-se cuprins de furie, eliberându-și

mânia apărută pentru că se simțise atât de neajutorat de la incendiu. Îl lovi pe Marcus în ureche, o dată și încă o dată. Țipetele lui Marcus îl înfuriau și mai tare. Își luă din nou avânt, de data asta țintind spre nasul deja rupt – când simți brusc cum îl apucă cineva de braț.

Se întoarse, pregătit pentru Teddy, dar era Ronnie cea care îi ținea brațul, cu o expresie îngrozită pe față,

— Oprește-te! Nu merită să faci pușcărie pentru el! țipă ea. Nu-ți distruge viața pentru el.

El abia o auzi, dar înregistrează faptul că ea încerca să îl tragă de pe Marcus.

— Te rog, Will, spuse ea, cu vocea tremurândă. Tu nu ești ca el. Tu ai un viitor. Nu arunca totul la gunoi.

Pe măsura ce ea își slăbea strânsoarea, el simți cum i se scurge toată energia din corp. Se strădui să se ridice, adrenalina lăsându-l slăbit și nesigur. Ronnie își trecu un braț pe după talia lui și începură să meargă amândoi încet către camionetă.

În dimineața următoare, se duse la muncă, în ciuda durerii din mână, și îl găsi pe Scott așteptându-l în micul vestiar. În timp ce Scott își îmbrăca salopeta, se uită furios la Will înainte să își tragă mânecile în sus.

— Nu aveai de ce să abandonezi meciul, spuse el, închizând fermoarul. Ambulanța a fost acolo tot timpul.

— Știu, spuse Will. Nu m-am gândit. Îi văzusem mai devreme, dar am uitat. Îmi pare rău că am abandonat.

— Mda, ei bine, și mie! se răsti Scott. Se întinse după o cârpă și o băgă în curea. Am fi putut câștiga turneul, dar tu a trebuit s-o iei la goană să faci pe eroul.

— Scott, omule, avea nevoie de ajutor...

— Da? Și de ce a trebuit să fii tu? De ce n-ai putut aștepta să sosească ajutoarele? De ce n-ai sunat la 911? De ce a trebuit s-o duci tu cu camioneta?

— Ți-am spus – am uitat că infirmierii erau acolo. M-am gândit că va dura mult până să ajungă ambulanța...

Scott își izbi pumnul de dulapul metalic.

— Dar tu nici măcar n-o placi! strigă el. Nici măcar n-o

cunoști! Da, dacă erau Ashley sau Cassie, sau măcar Ronnie, aș fi putut înțelege. La naiba, dacă era o străină, aș fi putut înțelege. Dar Blaze? *Blaze?* Aceași tipă care o bagă în pușcărie pe prietena ta? Tipa care umblă cu *Marcus*? Scott făcu un pas înspre el. Te-ai gândit vreo secundă dacă ea ar fi făcut același lucru pentru tine? Dacă erai rănit și aveai nevoie de ajutor? Nicio șansă!

— E doar un joc, obiectă Will, simțind propria furie ieșind la suprafață.

— Pentru tine! țipă Scott. Pentru tine e un joc! Dar pentru tine totul e un joc! Nu pricepi asta! Pentru că nimic nu contează pentru tine! Tu nu ai nevoie să câștigi chestii din astea, pentru că, chiar dacă pierzi, tot ai viața la dispoziție pe un platou de argint! Dar eu aveam nevoie de asta! E *viitorul* meu în joc aici, omule!

— Mda, ei bine, era viața unei fete în joc, ripostă Will. Și dacă ai putea înceta să mai fii atât de egocentric măcar o dată, ai vedea că salvarea vieții unei persoane e mai importantă decât bursa ta prețioasă de volei!

Scott scutură din cap dezgustat.

— Ești prietenul meu de multă vreme... dar știi, mereu a fost cum ai vrut tu. Totul a fost mereu cum ai vrut tu. *Tu* ai vrut să te desparți de Ashley, *tu* vrei să umbli cu Ronnie, *tu* vrei să chiulești de la antrenamente săptămâni întregi, *tu* vrei să faci pe eroul. Ei bine, știi ce? Ai greșit. Am vorbit cu infirmierii de pe salvare. Mi-au spus că ai greșit. Și fiindcă ai luat-o pe sus și ai dus-o cu camioneta, e posibil să fi înrăutățit lucrurile. Și cu ce te-ai ales? Ți-a mulțumit? Nu, desigur că nu. Și nu o va face. Dar *tu* ești dispus să îi tragi clapa unui prieten pentru că tot ce vrei *tu* să faci e mai important.

Cuvintele lui Scott erau ca niște lovituri în stomac, dar nu făcură altceva decât să îi alimenteze furia.

— Revino-ți, Scott, spuse Will. De data asta nu despre tine e vorba.

— Îmi erai dator! țipă Scott, izbind dulapul din nou. Ți-am cerut un simplu lucru! Habar n-ai cât însemna pentru mine!

— Nu-ți datorez nimic, rosti Will cu o furie mocnită. Te-am

acoperit în ultimele opt luni. Sunt sătul să ne joace Marcus pe degete. Trebuie să faci ce e corect. Trebuie să spui adevărul. Lucrurile s-au schimbat.

Will se întoarse și se îndreptă spre ușă. Când o deschise, îl auzi pe Scott în spatele lui.

— Ce-ai făcut?

Will se întoarse, ținând ușa pe jumătate deschisă și îl țintui pe Scott cu o privire de oțel.

— După cum am spus, trebuie să spui adevărul.

Așteptă până când Scott îi pricepu cuvintele, apoi ieși, lăsând ușa să se trântescă în urma lui. Când trecu pe lângă mașini, îl auzi pe Scott strigând după el.

— Vrei să-mi distrugi viața? Vrei să merg la pușcărie pentru un accident? Nu o să fac asta.

Chiar și când se apropie de hol, încă îl mai auzea pe Scott izbînd cu palma în dulapul metalic.

29

RONNIE

Săptămâna următoare fusese tensionată pentru amândoi. Ronnie nu se simțea confortabil cu violența pe care o văzuse la Will, și nici nu se simțea complet confortabil cu felul în care o făcea să se simtă. Nu-i plăceau bătăile, nu-i plăcea să vadă oameni răniți, și știa că rareori asta îmbunătățea o situație. Și totuși, nu se putea forța să fie furioasă pe Will pentru ce făcuse. Oricât nu ar fi vrut să treacă cu vederea ce se întâmplase, imaginea lui Will desființându-i complet pe cei trei o făcea să se simtă un pic mai în siguranță când era cu el.

Dar Will era stresat. Era sigur că Marcus avea să facă plângere pentru ce se întâmplase și că poliția îi va bate la ușă în orice moment, dar Ronnie simțea că îl mai deranja ceva, ceva ce nu îi spunea. Dintr-un motiv obscur, el și Scott nu își vorbeau și se întreba dacă asta avea legătură cu neliniștea lui Will.

Și apoi mai era și familia lui. Mai ales mama lui Will. Ronnie o văzuse de două ori de la nuntă: o dată în timp ce aștepta în camioneta lui Will ca el să își ia o cămașă curată și o dată la un restaurant în centrul Wilmingtonului când Will o scosese în oraș. Când se așezaseră, Susan intrase cu un grup de prietene. Ronnie avea o vedere directă asupra ușii, dar Will stătea cu spatele. În ambele ocazii, Susan se întorsese în mod intenționat să nu o vadă pe Ronnie.

Nu îi spusese lui Will de niciunul din incidente. În timp ce Will era pierdut în propria lume de răzbunare și griji, Ronnie observă că Susan părea să creadă că Ronnie era cumva personal responsabilă de tragedia care o lovise pe Blaze.

În timp ce stătea în dormitorul ei, Ronnie privi silueta adormită a lui Will de la distanță. Era ghemuit lângă cuibul de țestoase; pentru că în celelalte cuiburi începuseră să iasă puii din ouă, scosese răsunetul în după-amiaza aceea, și

cuibul era complet expus. Nici unul nu voia să lase cuibul nesupravegheat pe durata nopții, și cum Will petrecea oricum tot mai puțin timp acasă, se oferise să îl păzească el.

Nu voia să se gândească la noile ei necazuri, dar se trezi că își amintește tot ce se întâmplase vara asta. Abia și-o amintea pe fata care fusese când sosise prima oară pe plajă. Și vara nu se terminase încă; în două zile va împlini optsprezece ani, și după un ultim weekend împreună, Will va pleca la facultate. Următoarea ei înfățișare la tribunal era programată la câteva zile după aceea, și apoi va trebui să se întoarcă la New York. Făcuse atât de multe deja și mai erau atât de multe de făcut.

Scutură din cap. Cine era ea? Și a cui viață o ducea? Mai mult decât atât, unde o va duce?

Zilele acelea, nimic nu părea real și în același timp i se păreau mai reale ca niciodată: dragostea ei pentru Will, relația tot mai apropiată cu tatăl ei, felul în care viața ei încetinise, atât de simplu și de complet. Uneori i se părea că toate acestea se întâmplă altcuiva, unei persoane pe care încă învăța s-o cunoască. Niciodată, nici într-un milion de ani, n-ar fi crezut că un orășel adormit de la țărmul mării, în sud, ar fi plin de mult mai multă... *viață* și *dramă* decât Manhattanul.

Zâmbind, trebui să admită că, cu câteva excepții, nu fusese totul rău. Dormea într-o cameră cufundată în tăcere lângă fratele ei, separată doar de sticlă și nisip de băiatul pe care îl iubea, un băiat care o iubea și el. Se întrebă dacă putea să existe ceva mai grozav în viață. Și, în ciuda a tot ce se întâmplase, sau poate tocmai de aceea, știa că nu va uita niciodată vara petrecută împreună, indiferent de ce îi va aduce viitorul.

Se întinse în pat și începu să alunece spre somn. Ultimul ei gând conștient a fost că nu se terminase totul, că mai vine ceva. Deși senzația aceea însemna de obicei ceva rău, ea știa că nu e posibil, nu după toate prin câte trecuseră.

Dimineața totuși se trezi cu o neliniște în suflet. Ca întotdeauna, era profund conștientă că mai trecuse o zi,

adică o zi în minus alături de Will.

Dar în timp ce stătea acolo întinsă, încercând să lămurească neliniștea pe care o simțea, își dădu seama că nu era numai asta. Will urma să plece la facultate săptămâna următoare. Până și Kayla se ducea la facultate. Și ea nu avea nici cea mai mică idee ce o aștepta. Da, va împlini optsprezece ani, și da, va accepta orice va decide tribunalul, dar apoi ce? O să locuiască toată viața cu mama ei? Ar trebui să aplice pentru un loc de muncă la Starbucks? Pentru o secundă, îi veni în minte imaginea ei cu o lopată curățând excremente de elefant la grădina zoologică.

Era prima oară când își înfrunta viitorul atât de direct, întotdeauna crezuse în mod naiv că totul va fi bine, indiferent de ce va decide. Și va fi, știa asta... pentru o vreme. Dar voia să locuiască cu mama ei și la nouăsprezece ani? Sau la douăzeci și unu? Sau, Doamne ferește, la douăzeci și cinci?

Și cum naiba putea cineva să câștige suficient de mulți bani – și să-și permită să locuiască în Manhattan – fără o diplomă de facultate?

Nu știa. Tot ce știa era că nu era pregătită să se termine vara. Nu era pregătită să se întoarcă acasă. Nu era pregătită să se gândească la Will plimbându-se pe aleile verzi de la Vanderbilt, mergând alături de colege în uniforme de majorete. Nu dorea să se gândească la așa ceva.

*

— E totul în regulă? Ai fost cam tăcută, spuse Will.

— Îmi pare rău, zise ea. Doar că am multe pe cap.

Stăteau pe dig, împărțind covrigii și cafeaua pe care le cumpăraseră de pe drum. De obicei digul era aglomerat de pescari, dar în dimineața aceea erau singuri acolo. O surpriză plăcută, având în vedere că el avea o zi liberă.

— Te-ai mai gândit la ce o să faci?

— Orice care nu implică elefanți și lopeți.

El își balansă covrigul pe paharul din polistiren.

— Vreau să știu despre ce vorbești?

— Probabil că nu, spuse ea, strâmbându-se.

— Bine. El dădu din cap. Dar discutam despre ce vrei să faci mâine de ziua ta.

Ronnie ridică din umeri.

— Nu trebuie să fie ceva special.

— Dar împlinești optsprezece ani. Recunoaște – e mare lucru. O să fii adult din punct de vedere legal.

„Super”, se gândi ea. I se amintea încă o dată că îi expira timpul rămas în care să se gândească ce să facă cu viața ei. Probabil Will îi citi expresia pentru că se întinse spre ea și îi puse o mână pe genunchi.

— Am spus eu ceva greșit?

— Nu. Nu știi. Doar că mă simt ciudat azi.

În zare, un grup de delfini sparseră apa imediat sub valuri. Prima oară când îi văzuse, fusese uimită. Chiar și a douăzecea oară. Dar acum erau doar parte din peisajul obișnuit, dar chiar și așa, le va duce dorul când va fi în New York făcând orice va face. Probabil va sfârși prin a deveni dependentă de desenele animate ca Jonah și va insista să se uite la ele cu capul în jos.

— Ce-ar fi dacă te-aș scoate la cină?

Nu, lasă asta. Va deveni dependentă de Game Boy.

— Bine.

— Sau am putea merge să dansăm.

Sau de Guitar Hero. Lui Jonah îi plăcea să joace asta ore întregi. Și lui Rick îi plăcea, dacă stătea bine să se gândească. Aproape toți cei fără ceva de făcut în viață erau dependenți de jocul ăla.

— Sună bine.

— Sau ce zici de asta? Ne pictăm pe fețe și încercăm să invocăm zeite antice incașe.

Dependentă de jocuri penibile, probabil va locui tot acasă când Jonah va pleca la facultate peste opt ani.

— Orice vrei tu.

Sunetul râsului lui Will îi readuse din nou atenția la el.

— Ai spus ceva?

— Ziua ta. Încercam să aflu ce vrei de ziua ta, dar evident tu ești pe alte meleaguri. Plec luni și vreau să fac ceva special pentru tine.

Se gândi la asta înainte să se întoarcă spre casă, observând din nou cât de nelalocul ei era pe bucata asta de plajă.

— Știi ce îmi doresc cu adevărat?

Nu se întâmplă de ziua ei, ci două zile mai târziu, vineri, 22 august. Angajații de la acvariu pregătiseră totul până la cel mai mic amănunt; devreme, în după-amiaza aceea, muncitorii și voluntarii de la acvariu începuseră să pregătească zona ca țestoasele să ajungă în siguranță la apă.

Ea și Will ajutară la nivelarea nisipului din șanțul superficial care ducea spre ocean; alții puseseră bandă de avertizare ca să țină mulțimea la o distanță. Pe cei mai mulți, oricum. Tatălui ei și lui Jonah li se permisesese accesul în zona delimitată, și stăteau într-o parte, ca să nu le fie în drum muncitorilor agitați.

Ronnie habar n-avea ce trebuia să facă ea, în afară de a se asigura că nimeni nu se apropie prea tare de cuib. Nu era deloc expertă, dar când purta uniforma de la acvariu de culoarea oului de Paște, oamenii presupuneau că le știe pe toate. Răspunsese probabil la cel puțin o sută de întrebări în ultima oră. Era încântată că fusese capabilă să își amintească lucrurile pe care i le spusese Will despre țestoase și era ușurată că își acordase câteva minute să citească pliantul despre țestoase pe care îl tipăriseră cei de la acvariu. Aproape orice doreau oamenii să știe era deja acolo negru pe alb, dar se gândi că era mai ușor pentru ei s-o întrebe pe ea decât să citească pliantul pe care îl aveau în mână.

O mai ajuta și să treacă timpul. Erau acolo de ore întregi și, deși fuseseră asigurați că puii vor ieși din ou în orice clipă, Ronnie nu era sigură. Țestoaselor nu le păsa că unii copilași vor obosi sau că cineva trebuie să se trezească devreme ca să meargă la muncă în dimineața următoare.

Cumva își imaginase că vor fi doar câțiva oameni acolo, nu sutele care se înghesuiau de-a lungul benzii de delimitare. Nu era sigură că îi place asta; făcea totul să pară un circ.

Când se așeză pe o dună de nisip, Will veni spre ea.

— Ce crezi? întrebă el, făcând semn înspre scena din față

lor.

— Nu sunt sigură încă. Nu s-a întâmplat nimic până acum.

— Nu mai durează mult.

— Așa mi s-a spus.

Will se așeză lângă ea.

— Trebuie să înveți să ai răbdare, micule greieraș.

— Am răbdare. Doar că vreau ca puii să iasă mai repede din ou.

El râse.

— Greșeala mea atunci.

— N-ar trebui să lucrezi?

— Eu sunt doar un voluntar. Tu ești cea care lucrează pe bune la acvariu.

— Da, dar nu sunt plătită pentru timpul meu și, cum tu ești voluntar, cred că ar trebui să stai o vreme pe lângă banda de delimitare.

— Lasă-mă să ghicesc – jumătate din oameni întreabă ce se întâmplă și cealaltă jumătate întreabă chestii care sunt deja în pliantele pe care le împarți.

— Cam așa.

— Și te-ai săturat de asta?

— Hai să spunem doar că nu a fost așa de frumos ca la cina din seara trecută.

De ziua ei, o dusese la un restaurant italian, mic și intim; îi luase cadou un lăncișor de argint cu un pandantiv în formă de broască țestoasă, pe care îl iubea și îl purta mereu de atunci.

— De unde știi când e aproape timpul?

El arată către directorul acvariului și către unul dintre biologii angajați.

— Când Elliot și Todd încep să se agite.

— Sună destul de științific.

— O, este. Crede-mă.

— Te superi dacă mă așez lângă tine?

După ce Will se dusese să ia niște lanterne din camionetă, tatăl ei se apropiase de ea.

- Nu trebuie să întrebi, tată. Sigur că da.
- Nu voiam să te deranjez. Pari cam preocupată.
- Doar aștept, ca toată lumea, spuse ea.

Se dădu la o parte și îi făcu loc tatălui ei să se așeze lângă ea. Mulțimea se îndesise și mai mult în ultima jumătate de oră, și era bucuroasă că i se permisesse tatălui ei să stea în zona restricționată. În ultima vreme, arăta atât de obosit.

— Mă crezi sau nu, în copilărie n-am văzut niciodată cum ies puii din ouă.

— De ce nu?

— Pe atunci nu era așa mare lucru ca acum. Adică, uneori dădeam peste un cuib și mi se părea drăguț, dar nu mă gândeam niciodată prea mult la asta. Cel mai aproape de momentul eclozării am fost când am dat peste un cuib a doua zi după ce s-a întâmplat. Am văzut toate cojile de ouă sparte în jurul cuibului, dar asta făcea doar parte din viața de aici. Oricum, pun pariu că nu la asta te-ai așteptat, nu? La toți oamenii ăștia?

— La ce te referi?

— Tu și Will ați păzit cuibul în fiecare noapte, să nu i se întâmple nimic. Și acum, când s-a ajuns la partea incitantă, trebuie s-o împărțiți cu toată lumea.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Nici măcar puțin?

Ea zâmbi. Era uimitor cât de bine ajunsese s-o cunoască tatăl ei.

— Cum merge cântecul?

— Încă mai lucrez la el. Am scris probabil vreo sută de variații până acum, dar încă nu e cum ar trebui. Știu că e un exercițiu inutil – dacă nu l-am prins până acum, probabil nu o voi face niciodată –, dar îmi dă ceva de făcut.

— Am văzut vitraliul în dimineața asta. E aproape gata.

Tatăl ei dădu din cap.

— Aproape gata.

— Știi deja când o să-l instaleze?

— Nu, spuse el. Încă mai așteaptă fonduri ca să termine restul bisericii. Nu vor să-l instaleze până când biserica nu e dată în funcțiune. Pastorul Harris e îngrijorat că vandalii ar

putea arunca cu pietre în el. Incendiul i-a făcut mult mai precauți cu privire la tot.

— Probabil și eu aș fi precaută.

Steve își întinse picioarele pe nisip, apoi le retrase la loc, tresărind.

— Ești bine? întrebă ea.

— Da, doar că am stat prea mult în picioare în ultimele zile. Jonah vrea să terminăm vitraliul înainte să plece.

— S-a simțit bine vara asta.

— Da?

— Aseară mi-a spus că nu vrea să se întoarcă la New York. Că vrea să stea cu tine.

— E un puști dulce, zise el. Ezită un moment înainte să se întoarcă spre ea. Bănuiesc că următoarea întrebare e dacă și tu te-ai simțit bine vara asta.

— Da, m-am simțit.

— Datorită lui Will?

— Datorită la tot, spuse ea. Mă bucur că am petrecut timp împreună.

— Și eu.

— Deci când e următoarea ta vizită la New York?

— O, nu știu. Vedem din mers.

Ea zâmbi.

— Ești prea ocupat zilele astea?

— Nu chiar, spuse el. Dar vrei să știi ceva?

— Ce anume?

— Cred că ești o domnișoară nemaipomenită. Să nu uiți niciodată cât de mândru sunt de tine.

— Ce-ți veni?

— Nu eram sigur că ți-am spus asta în ultima vreme.

Ea își odihni capul pe umărul lui.

— Și tu ești OK, tată.

— Hei, spuse el, făcând semn înspre cuib, cred că începe.

Ea se întoarse spre cuib, apoi se ridică în picioare. Așa cum prezisese Will, Elliot și Todd se fâțâiau pe acolo foarte agitați în timp ce tăcerea se lăsă peste mulțime.

Totul se desfășură așa cum Will spusese că o să se

întâmplă, însă fusese mai mult decât atât. Pentru că putuse să se apropie atât de mult, văzuse totul: primul ou începând să se fisureze, urmat de altul și apoi altul, ouăle zvârcolindu-se până apăru prima țestoasă și începu să se cațăre peste ouăle care se zvârcoleau și ieși din cuib.

Și totuși, ce urmase după aceea fusese cel mai uimitor: mai întâi puțină mișcare, apoi mișcare, apoi atât de multă mișcare, încât era imposibil să percepi totul cu ochiul liber, în timp ce cinci, și apoi zece, și apoi douăzeci, și apoi mult prea multe țestoase să le mai poți număra se uniră într-o frenezie de activitate.

Ca un stup nebun pe steroizi...

Și apoi imaginea țestoaselor micuțe, cu aspect preistoric, încercând să scape din gaură; își înfigeau ghearele în nisip și alunecau la loc, se cățarau unele peste altele... până când una reuși să iasă, urmată de o a doua, și apoi a treia, toate mișcându-se de-a lungul șanțului nisipos către lumina pe care o ținea Todd, stând la marginea apei.

Una câte una, Ronnie le văzu trecând pe lângă ea, și se gândi că arătau atât de incredibil de mici, încât i se părea de neconceput că vor supraviețui. Oceanul le va înghiți pur și simplu, făcându-le să dispară, ceea ce se și întâmplă când ajunseră la apă și fură aruncate și rostogolite în valuri, ieșind scurt la suprafață înainte să dispară din vedere.

Stătuse lângă Will, strângându-l de mână, nemaipomenit de fericită că petrecuse toate acele nopți lângă cuib și că jucase un rol insignifiant în miracolul unei noi vieți. Era incredibil să se gândească la faptul că după săptămâni întregi în care nu se întâmplase nimic, evenimentul pe care îl așteptase atât de mult avea să se termine în câteva minute.

În timp ce stătea lângă băiatul pe care îl iubea, știu că niciodată nu mai împărtășise cu cineva un moment mai magic decât acesta.

O oră mai târziu, după ce discutară cu încântare despre momentul eclozării, Ronnie și Will le spuseră noapte bună angajaților de la acvariu care se îndreptau spre mașinile lor. În afară de șanț, toate dovezile a ceea ce se întâmplase

dispăruseră. Nici cojile de ouă nu se mai vedeau; Todd le adunase pentru că voia să studieze grosimea cojilor și să le testeze pentru posibila prezență a substanțelor chimice.

În timp ce mergea lângă el, Will își strecură brațul în jurul ei.

— Sper că a fost așa cum ți-ai imaginat că o să fie.

— A fost chiar mai bine, răspuse ea. Dar mă tot gândesc la puii de țestoasă.

— O să fie bine.

— Nu toți.

— Nu, recunosc el. Nu toți. Când sunt mici, sortii sunt împotriva lor.

Merseră câțiva pași în liniște.

— Asta mă întristează.

— E cercul vieții, nu?

— N-am nevoie de filosofie din *Regele-Leu* acum, pufni ea. Am nevoie să mă minți.

— A, spuse el, relaxat. În cazul ăsta... Toți o să supraviețuiască. Toți cincizeci și șase. O să crească mari și o să se împerecheze și o să facă mici țestoase și în cele din urmă o să moară de bătrânețe după ce vor trăi mult mai mult decât celelalte țestoase.

— Chiar crezi asta?

— Desigur, spuse el încrezător. Sunt copilașii noștri. Sunt speciali.

Încă mai râdea când îl văzu pe tatăl ei pășind pe veranda din spate cu Jonah.

— OK, după toată agitația aia ridicolă, începui Jonah, și privind toată povestea cap-coadă, am doar un lucru de spus.

— Ce anume? îl întrebă Will.

Jonah rânji cu gura până la urechi.

— Asta. A fost. Atât de. Super.

Ronnie râse, amintindu-și. Ridică din umeri la expresia nedumerită a lui Will.

— O glumă de familie, spuse ea și în secunda aceea tatăl ei tuși.

Era o tuse puternică, umedă... bolnavă... dar la fel cum se întâmplase la biserică nu se opri la un singur acces. Tuși din

nou și din nou, un sunet chinuit după altul.

Îl văzu pe tatăl ei apucându-se de balustradă ca să își mențină echilibrul; îl văzu pe Jonah încruntându-se de grijă și teamă, și chiar Will îngheță pe loc.

Îl privi pe tatăl ei încercând să stea drept, arcuindu-și spatetele, chinându-se să controleze tușea. Își duse ambele mâini la gură și mai tuși încă o dată, și când în sfârșit inspiră sacadat, suna de parcă respira sub apă.

Icni din nou, apoi își coborî mâinile. Ronnie îngheță în loc pentru cea mai lungă secundă din viața ei, brusc mai speriată decât fusese vreodată în viață. Fața tatălui ei era acoperită de sânge.

30

STEVE

Își primise sentința la moarte în februarie, în timp ce stătea în cabinetul doctorului, la numai o oră după ce dăduse ultima lecție de pian.

Începuse din nou să predea după ce se mutase în Wrightsville Beach, după ce eșuase în cariera de pianist de concert. Fără să îl consulte, pastorul Harris îi adusese acasă o elevă promițătoare, la câteva zile după ce Steve se mutase, și îl rugase să îi facă o favoare. Era tipic pentru pastorul Harris să își dea seama că, întorcându-se acasă, Steve lăsa să se înțeleagă că era singur și pierdut și că singura metodă de a-l ajuta era să îi ofere un sens în viață.

Eleva era Chan Lee. Amândoi părinții ei predau muzica la UNC Wilmington și, la șaptesprezece ani, avea o tehnică extraordinară, dar cumva îi lipsea capacitatea de a împrumuta muzicii o notă personală. Era atât serioasă, cât și pasionată, iar Steve o îndrăgi imediat; îl asculta cu interes și exersa din greu ca să încorporeze sugestiile atunci când cânta. Abia aștepta vizitele ei și, de Crăciun, îi dăruia o carte despre construcția pianelor clasice, o carte care știa că îi va plăcea. Dar, în ciuda bucuriei pe care o simțea în a preda din nou, era din ce în ce mai obosit. Lecțiile îl secau de energie când ar fi trebuit să i-o dea. Pentru prima oară în viață, începu să doarmă în mod regulat la prânz.

De-a lungul timpului, începu să doarmă și mai mult, câte două ore o dată, și când se trezea îl durea stomacul. Într-o seară, când gătea chili pentru cină, simți brusc o durere ascuțită, intensă, și se chirci, lovind tigaia de pe aragaz și împrăștiind roșii, fasole și carne tocată pe podeaua bucătăriei. În timp ce încerca să își tragă sufletul, își dădu seama că ceva era în neregulă.

Își făcu o programare la doctor, apoi se duse din nou la spital pentru ecografii și radiografii. După aceea, în timp ce

Steve privea cum se umplu fiolele cu sângele necesar pentru analizele recomandate, se gândi la tatăl său și la cancerul care îl omorâse în cele din urmă. Și brusc își dădu seama ce îi va spune doctorul.

La a treia vizită la doctor, descoperi că avusese dreptate.

— Ai cancer la stomac, spuse doctorul.

Inspiră adânc.

— Și din ecografii reiese că s-a răspândit în pancreas și la plămâni. Vocea îi era neutră, dar nu dură. Sunt sigur că ai o mulțime de întrebări, dar dă-mi voie să încep prin a spune că nu e bine.

Oncologul era compătimitor, și totuși îi spunea lui Steve că nu poate face nimic. Steve știa asta, așa cum știa și că doctorul voia ca el să pună anumite întrebări, în speranța că discuțiile vor ușura lucrurile cumva.

Când tatăl lui era pe moarte, Steve făcuse cercetări. Știa ce înseamnă când cancerul se răspândește, știa ce înseamnă să ai cancer nu numai la stomac, ci și la pancreas. Știa că șansele să supraviețuiască erau aproape zero, și în loc să întrebe ceva, se întoarse spre fereastră. Pe pervazul exterior, un porumbel se oprise lângă sticlă, indiferent la ce se întâmpla înăuntru. „Mi s-a spus că sunt pe moarte, se gândi el în timp ce se uita la el, și doctorul vrea să discutăm despre asta. Dar nu e nimic de spus, nu?”

Așteptă ca pasărea să uguiască în semn că e de acord cu el, dar desigur, aceasta nu îi răspunse în niciun fel.

„Sunt pe moarte”, se gândi el.

Steve își aminti că își încleștase mâinile, uimit că nu îi tremurau. Dacă era să îi tremure vreodată mâinile, se gândi el, acesta ar fi un moment bun. Dar erau la fel de ferme și de nemișcate ca o chiuvetă de bucătărie.

— Cât timp mai am?

Doctorul păru ușurat că liniștea fusese în sfârșit spartă.

— Înainte să discutăm despre asta, aș vrea să povestim despre opțiunile pe care le ai.

— Nu am opțiuni, spuse Steve. Știm amândoi asta.

Dacă doctorul rămăsese surprins de răspunsul lui, nu o arătă.

— Întotdeauna există opțiuni, replică el.

— Dar niciuna nu mă poate vindeca. Dumneavoastră vă referiți la calitatea vieții.

Doctorul lăsă la o parte clipboardul.

— Da, spuse el.

— Cum putem să discutăm despre calitatea vieții dacă nu știu cât timp mai am? Dacă mai am doar câteva zile, poate ar trebui să încep să dau telefoane.

— Ai mai mult decât câteva zile.

— Săptămâni?

— Da, desigur...

— Luni?

Doctorul ezită. Probabil văzuse ceva pe fața lui Steve care îi dădu de înțeles că va continua să insiste până va afla adevărul. Își drese glasul.

— Fac asta de mult timp și am învățat că predicțiile nu sunt relevante. Sunt mulți factori care nu țin de medicină. Ce se întâmplă mai departe depinde de tine și de genele tale, de atitudinea ta. Nu, nu putem face nimic ca să oprim inevitabilul, dar nu asta e ideea. Ideea e să încerci să folosești la maximum timpul pe care îl ai.

Steve îl studie pe doctor, conștient că nu i se răspunsese la întrebare.

— Mai am un an?

De data asta, doctorul nu-i răspunse, dar tăcerea îl dădu de gol. Steve părăsi biroul și, inspirând adânc, se înarmă cu ideea că mai avea mai puțin de douăsprezece luni de trăit.

Realitatea îl lovi mai târziu în timp ce stătea pe plajă.

Avea cancer într-o formă avansată și nu exista niciun tratament cunoscut. Va muri în aproximativ un an.

Pe drumul spre ieșire din birou, doctorul îi dăduse câteva materiale. Niște broșurele și o listă de site-uri, folosite la un referat, dar nu la altceva. Steve le aruncase la gunoi în drum spre mașină. În timp ce stătea în soarele de iarnă pe plaja pustie, își băgă mâinile în buzunare, uitându-se la dig. Deși nu mai vedea ca odinioară, observă oameni plimbându-se sau pescuind, și se minună de cât de normal se purtau.

Parcă nu se întâmplase nimic ieșit din comun.

Urma să moară, și asta avea să se petreacă destul de curând. Își dădu seama că atât de multe lucruri pentru care pierduse timp îngrijorându-se nu mai contau. Planul lui de pensie? *Nu va avea nevoie de pensie.* Un mod de a-și câștiga existența la cincizeci de ani? *Nu mai contează.* Dorința de a cunoaște pe cineva și de a se îndrăgosti? *Nu ar fi cinstit pentru ea, și sincer, dorința aceea murise când aflase diagnosticul.*

Se terminase, își repeta în sinea lui. În mai puțin de un an va muri. Da, știuse că era ceva în neregulă și poate că se așteptase ca doctorul să îi dea vestea pe care i-o dăduse. Dar amintirea doctorului rostind efectiv cuvintele începu să îi revină în minte iar și iar, ca un disc vechi care sare o măsură. Pe plajă, începu să tremure. Era speriat și singur. Lăsă capul în jos, își puse fața în mâini și se întrebă de ce i se întâmplase lui asta.

A doua zi, o sună pe Chan și îi spuse că nu mai poate să îi predea lecții de pian. Apoi se întâlni cu pastorul Harris și îi dădu vestea. În acel moment, pastorul Harris era încă în convalescență după rănilor suferite în incendiu și, deși Steve știa că e egoist din partea lui să își împovăreze prietenul în timpul convalescenței, nu avea cu cine să vorbească. Îl vizită la el acasă și, stând pe verandă, Steve îi explică diagnosticul. Încercă să își golească vocea de emoție, dar nu reuși și, în cele din urmă, plânseră împreună.

După aceea, Steve se plimbă pe plajă, întrebându-se ce să facă acum cu puținul timp rămas. Ce era cel mai important pentru el? se întrebă. Trecând pe lângă biserică – în acel moment, reparațiile nu începuseră, dar pereții înnegriți fuseseră demolați și îndepărtați –, se uită la gaura imensă unde fusese odată un vitraliu, gândindu-se la pastorul Harris și la diminețile nenumărate pe care le petrecuse sub aura de lumină care bătea prin fereastră. Atunci își dădu seama că trebuia să facă alta.

A doua zi o sună pe Kim. Când îi spuse vestea, ea se prăbuși la telefon, plângând în receptor. Steve simți cum i se

pune un nod în gât, dar nu plânse cu ea, și cumva știu că nu va mai plânge niciodată cu privire la boala lui.

Mai târziu o sună să o întrebe dacă puteau să vină copiii să petreacă vara cu el. Deși ideea o sperie, Kim acceptă. La cererea lui, căzu de acord să nu le spună despre situația lui. Va fi o vară plină de minciuni, dar ce altceva putea să facă dacă voia să și-i apropie din nou?

Primăvara, când azaleele înfloreau, începu să mediteze mai mult la natura lui Dumnezeu. Era inevitabil, presupunea el, să te gândești la asemenea lucruri într-un asemenea moment. Dumnezeu ori exista, ori nu; ori își va petrece eternitatea în rai, ori nu va exista nimic. Cumva își găsea alinarea în a răsuci întrebarea pe toate părțile; îi vorbea unui dor adânc din el. În cele din urmă, ajunse la concluzia că Dumnezeu era real, dar voia să simtă prezența lui Dumnezeu în lume, în termeni muritori. Și cu asta își începu căutarea.

Era ultimul an din viața lui. Ploua aproape zilnic, făcând primăvara aceea una dintre cele mai umede din istorie. În mai însă nu mai căzu nicio picătură, de parcă robinetul fusese undeva închis. Cumpără sticla de care avea nevoie și începu să lucreze la vitraliu; în iunie, sosiră copiii. Se plimbase pe plajă și îl căutase pe Dumnezeu, și cumva își dăduse seama că fusese capabil să înnoade firele fragile care îl legau de copiii lui. Acum, într-o noapte întunecoasă din august, pui de țestoasă pluteau la suprafața oceanului, iar el tușea sânge. Era timpul să înceteze să mintă; era momentul să spună adevărul.

Copiii lui erau speriați și știa că voiau ca el să spună sau să facă acum ceva ca să le îndepărteze teama. Dar stomacul lui era străpuns de o mie de ace care se răsuceau. Își șterse sângele de pe față cu dosul palmei și încercă să pară calm.

— Cred, spuse el, că trebuie să merg la spital.

31

RONNIE

Tatăl ei era conectat la o perfuzie pe un pat de spital când îi spuse. Începu imediat să scuture din cap. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Nu, zise ea, nu e adevărat. Doctorii fac greșeli.

— Nu de data asta, îi spuse el, întinzându-se s-o ia de mână. Și îmi pare rău că a trebuit să aflu așa.

Will și Jonah erau jos la cafenea. Tatăl ei dorea să discute cu fiecare copil în parte, dar Ronnie se hotărî brusc că nu vrea să afle nimic. Nu voia ca el să mai spună ceva, nici măcar un cuvânt.

Mintea ei rememoră câteva imagini diferite: deodată își dădu scama de ce tatăl ei dorise ca ea și cu Jonah să vină în Carolina de Nord. Și înțelese că mama ei știuse adevărul de la bun început. Cu atât de puțin timp rămas, nu voia să se certe cu ea. Și munca neîncetată la vitraliu i se părea acum logică. Își aminti de accesul de tuse din biserică și de dățile când tresărise de durere. Privind retrospectiv, toate piesele se potriveau ca într-un puzzle. Și totuși, totul se prăbușea în jurul ei.

Nu o va vedea niciodată măritată; nu își va ține niciodată nepotul în brațe. Gândul că va trăi fără el tot restul vieții era aproape de nesuportat. Nu era cinstit. Nimic nu era cinstit.

Când vorbi, cuvintele îi sunară seci:

— Când aveai de gând să îmi spui?

— Nu știu.

— Înainte să plec? Sau după ce mă întorceam la New York?

Când el nu răspunse, ea simți cum i se ridică sângele la cap. Știa că n-ar trebui să fie furioasă, dar nu se putea abține.

— Ce? Plănuiai să îmi spui la telefon? Ce aveai de gând să spui? „A, îmi pare rău că nu ți-am menționat asta când eram

împreună astă-vară, dar am cancer într-o fază terminală. Tu ce mai faci?”

— Ronnie...

— Dacă nu aveai de gând să îmi spui, de ce m-ai adus aici? Ca să te *văd* murind?

— Nu, scumpo. Exact opusul. Își roti capul ca s-o privească în ochi. Te-am rugat să vii ca să te văd eu pe tine trăind.

La auzul acestui răspuns, simți cum ceva se desprinde în interiorul ei, precum pietricelele care alunecă la vale înainte de o avalanșă. Pe coridor auzi trecând două asistente care vorbeau în șoaptă. Luminile fluorescente bâzâiau deasupra capului ei, aruncând o umbră albăstruie pe pereți. Perfuzia picura regulat – scene normale dintr-un spital, dar nu era nimic normal în toate astea. Un nod dens i se puse în gât când se întoarse, încercând să împiedice lacrimile să curgă.

— Îmi pare rău, scumpo, continuă el. Știu că ar fi trebuit să îți spun, dar voiam o vară normală, și voiam ca și tu să ai o vară normală. Doream doar să îmi cunosc fiica din nou. Mă poți ierta?

Rugămintea lui o impresionă atât de mult, încât scoase un suspin involuntar. Tatăl ei era pe moarte și îi cerea ei iertare. Era ceva atât de jalnic în asta, încât nu știu cum să răspundă, în timp ce aștepta, el se întinse și o luă de mână.

— Desigur că te iert, zise ea, și atunci începu să plângă.

Se aplecă spre el, odihnindu-și capul pe pieptul lui, și observă cât de mult slăbise fără ca ea să își dea seama. Putea să simtă conturul ascuțit al oaselor din pieptul lui și brusc își dădu seama că el se prăpădea de luni întregi. Îi frânse inima să știe că nu observase; fusese atât de prinsă de propria viață, că nici măcar nu observase.

Când tatăl ei își puse brațele în jurul ei, începu să plângă și mai tare, conștientă că în curând va fi un moment când gestul acesta simplu de afecțiune nu va mai fi posibil. Fără să vrea, își aminti ziua în care sosise acasă la el și mânia pe care o simțise față de el; își aminti cum ieșise ca o furtună din casă, și cum gândul de a-l atinge îi fusese la fel de străin ca o călătorie în spațiu. Îl urâse atunci și îl iubea acum.

Era bucuroasă că îi știa în sfârșit secretul, chiar dacă își dorea să nu-l fi aliat. Îl simți plimbându-și degetele prin părul ei. Va veni un moment când el nu va mai putea face asta, când el nu va mai fi prin preajmă, și își strânse pleoapele, încercând să nu-și imagineze viitorul. Avea nevoie de mai mult timp cu el. Avea nevoie să o asculte când se plângea de ceva; avea nevoie s-o ierte când făcea greșeli. Avea nevoie s-o iubească așa cum făcuse în vara aceea. Avea nevoie de toate astea pentru totdeauna și știa că asta nu se va întâmpla.

Îi permise tatălui ei s-o țină în brațe și plânse precum copilul care nu mai era.

Mai târziu, el îi răspunse la toate întrebările. Îi povesti despre tatăl lui și despre antecedentele de cancer în familia lui, îi povesti despre durerile pe care începuse să le simtă după Anul Nou. Îi spuse că radioterapia nu era o soluție pentru că boala era prezentă în prea multe organe. În timp ce rostea cuvintele, ea își imagină celulele maligne mișcându-se dintr-un loc în altul prin corpul său, o armată prădalnică și care lasă distrugere în calea ei. Întrebă despre chimioterapie și răspunsul lui era același. Cancerul era agresiv, și chiar dacă chimioterapia ar putea încetini boala, nu o putea opri și îl va face să se simtă mai rău decât dacă n-ar fi făcut nimic. Îi explică conceputul de calitate a vieții, și când o făcu, ea îl urî pentru că nu îi spusese mai devreme. Și totuși, știa că el luase decizia corectă. Dacă ar fi știut, vara s-ar fi desfășurat altfel. Relația lor ar fi luat alt curs și nu voia să se gândească ce ar fi putut deveni.

Era palid, și știa că morfina îi provoacă somn.

— Te mai doare? întrebă ea.

— Nu ca înainte. E mai bine, o asigură el.

Ea dădu din cap. Încercă din nou să nu se gândească la celulele maligne care îi invadau organele.

— Când i-ai spus mamei?

— În februarie, imediat după ce am aflat. Dar am rugat-o să nu vă spună.

Ronnie încercă să își amintească cum se purtase mama ei

atunci. Probabil fusese supărată, dar Ronnie ori nu-și amintea, ori n-o băgase de seamă. Ca de obicei, se gândise numai la ea însăși. Voia să creadă că e diferită acum, dar știa că nu era cu totul adevărat. Între serviciu și timpul petrecut cu Will, petrecuse relativ puțin timp cu tatăl ei, și timpul era singurul lucru pe care nu-l putea recupera.

— Dar dacă mi-ai fi spus, aș fi stat prin preajmă mai mult. Ne-am fi văzut mai mult, te-aș fi putut ajuta ca să nu mai fii obosit tot timpul.

— Mi-a fost suficient să te știu aici.

— Dar poate că n-ai fi ajuns la spital.

El se întinse după mâna ei.

— Sau poate că tocmai asta m-a ținut departe de spital: să te văd cum te bucuri de o vară fără griji și cum te îndrăgostești.

Deși el nu-i spusese asta, Ronnie știa că el nu se aștepta să mai trăiască mult, și încercă să își imagineze viața fără el.

Dacă n-ar fi venit să stea cu el, dacă nu i-ar fi dat o șansă, i-ar fi fost mai ușor să se desprindă de el. Dar o făcuse, și nimic din ceea ce se întâmpla nu avea să fie ușor. În liniștea stranie, îi auzi respirația îngreunată și observă din nou cât de mult pierduse în greutate. Se întrebă dacă va supraviețui până la Crăciun, sau suficient de mult timp ca ea să vină din nou în vizită.

Era singură și tatăl ei era pe moarte, și nu putea face absolut nimic să oprească asta.

— Ce se va întâmpla? îl întrebă ea. Nu dormise mult, poate zece minute, apoi își întorsese din nou capul spre ea.

— Nu sunt sigur că știu la ce te referi.

— Va trebui să stai în spital?

Era singura întrebare pe care îi fusese teamă s-o pună. În timp ce el ațipise, ea îl ținuse de mână, imaginându-și că el nu va mai pleca de acolo. Că își va petrece tot restul vieții în această cameră cu miros de dezinfectant, înconjurat de asistente medicale care nu erau altceva decât niște străine.

— Nu, spuse el. Probabil o să vin acasă în câteva zile.

Zâmbi. Cel puțin așa sper.

Ea îi strânse mâna.

— Și apoi? După ce plecăm?

El se gândi la asta.

— Cred că așa vrea să văd vitraliul terminat. Și să termin cântecul pe care l-am început. Încă mai cred că e ceva... special acolo.

Ea își trase scaunul mai aproape.

— Mă refer la cine o să aibă grijă de tine.

El nu răspunse imediat, dar încercă să se ridice un pic în pat.

— O să fiu bine, spuse el. Și dacă am nevoie de ceva, îl pot suna pe pastorul Harris. Locuiește la câteva case de mine.

Ronnie încercă să și-l imagineze pe pastorul Harris, cu mâinile lui arse și bastonul, încercând să îl ajute pe tatăl ei dacă avea nevoie de ajutor să se urce în mașină. El păru să își dea seama la ce se gândește ea.

— După cum am spus, o să fiu bine, murmură el. Știam ce mă așteaptă, și dacă se întâmplă ce e mai rău, există un azil pe lângă spital.

Ea nu voia să își imagineze nici asta.

— Un azil?

— Nu e așa de rău pe cât crezi. Am fost acolo.

— Când?

— Acum câteva săptămâni. Și am revenit săptămâna trecută. Mă așteaptă oricând am nevoie.

Încă un secret pe care nu-l știa, încă un secret dezvăluit, încă un adevăr care mărturisea inevitabilul. Stomacul i se răscolă și simți cum îi vine greață.

— Dar ai prefera să fii acasă, nu?

— O să fiu, spuse el.

— Până când nu mai poți?

Expresia lui era aproape prea tristă s-o îndure.

— Până când nu mai pot.

Ea ieși din camera tatălui său și se îndreptă spre cafenea. Tatăl ei îi spusese că era momentul să discute cu Jonah.

Era amețită în timp ce mergea pe coridoare. Era aproape

miezul nopții, dar camera de gardă era aglomerată ca întotdeauna. Trecu pe lângă saloane, majoritatea cu ușile deschise, și văzu copii plângând, însoțiți de părinți neliniștiți, și o femeie care nu se mai oprea din vomat. Asistentele se agitau în oficiul lor, întinzându-se după fișe sau încercând cărucioare. O uimea câți oameni erau bolnavi la ora asta din noapte, și totuși știa că majoritatea se vor duce acasă a doua zi. Pe de altă parte, tatăl ei urma să fie mutat într-un salon de la etaj; așteptau doar ca dosarul lui să fie analizat.

Trecu prin sala de așteptare aglomerată în drum spre ușa care ducea spre zona principală a holului spitalului și spre cafenea. Când ușa se închise în urma ei, zgomotul scăzu. Își putea auzi sunetul propriilor pași, aproape se putea auzi gândind și, în timp ce mergea, simțea valuri de epuizare și de greață curgând prin ea. Acesta era locul unde veneau oamenii bolnavi; acesta era locul unde oamenii veneau să moară și știa că tatăl ei va mai vedea acest loc.

Abia putea înghiți când ajunsese la cafenea. Își frecă ochii umflați și încrețoși, promițându-și că își va ține cumpătul. Bucătăria era închisă la ora aceea, dar lângă peretele îndepărtat al încăperii erau automate și câteva asistente stăteau în colț, sorbind cafea. Jonah și Will erau așezați la o masă din apropierea ușii, și Will ridică privirea când ea se apropie. Pe masă era o sticlă de apă pe jumătate golită și una de lapte, și un pachet de fursecuri pentru Jonah. Acesta se întoarse să se uite la ea.

— Ce mult a mai durat, spuse el. Ce se întâmplă? Tata e bine?

— E mai bine acum, spuse ea. Dar vrea să discute cu tine.

— Despre ce? își puse fursecul pe masă. N-am probleme, nu?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Vrea să îți spună el ce se întâmplă.

— De ce nu-mi poți spune tu?

Părea neliniștit și Ronnie simți cum i se strânge inima de groază.

— Pentru că vrea să discute cu tine singur. Așa cum a făcut cu mine. O să te conduc acolo și o să aștept la ușă,

bine?

El se ridică și se îndreptă spre ușă, lăsând-o să vină după el.

— Bine, zise el când trecu pe lângă ea, și lui Ronnie îi veni brusc să fugă. Dar trebuia să stea cu Jonah.

Will continuă să stea jos, nemișcat, cu ochii fixați pe Ronnie.

— Stai o secundă, OK? strigă ea la Jonah.

Will se ridică de la masă, părând înfricoșat pentru ea. „Știe, se gândi ea brusc. Cumva știe deja.”

— Poți să ne aștepți? începu Ronnie. Știu că probabil...

— Sigur că aștept, spuse el încet. O să fiu aici cât timp ai nevoie.

Un val de ușurare trecu prin ea și îi îl privi recunoscătoare, apoi se întoarse și îl urmă pe Jonah. Împinseră ușa și se îndreptară spre coridorul gol, către agitația și învălmășeala din camera de gardă.

Nimeni apropiat nu îi mai murise vreodată. Deși părinții tatălui ei muriseră și își amintea că participase la înmormântări, nu îi cunoscuse bine. Nu erau genul de bunici care vin în vizită. Într-un fel, erau străini, și chiar și după ce muriseră, nu-și amintea să le fi dus dorul.

Cel mai aproape de ceva de genul acesta fusese când Amy Childress, profesoara ei de istorie din clasa a șaptea, murise într-un accident rutier în vara după ce Ronnie îi fusese elevă. Auzise de asta de la Kayla mai întâi, și își aminti că se simțise mai degrabă șocată decât tristă, pentru că Amy era atât de tânără. Domnișoara Childress avea sub treizeci de ani și preda doar de câțiva ani, și Ronnie își aminti cât de ireal i se părea. Fusese întotdeauna atât de prietenoasă; era una dintre puținele profesoare pe care Ronnie le avusese vreodată care râdea în clasă. Când se întoarse din nou la școală în toamnă, nu era sigură la ce să se aștepte. Cum reacționau oamenii în situații din astea? Ce credeau ceilalți profesori? Mersese pe holuri în acea zi, căutând semne că e ceva diferit, dar, în afara unei mici plachete care fusese agățată pe peretele de lângă biroul directorului, nu văzuse nimic ieșit

din comun. Profesorii își țineau orele și socializau în cancelarie; îi văzuse pe doamna Taylor și pe domnul Burns – doi dintre profesorii cu care domnișoara Childress lua prânzul – zâmbind și râzând în timp ce mergeau pe holuri.

Își aminti că o deranjase. Da, accidentul avusese loc pe perioada vacanței și oamenii deja jeliseră, dar când trecuse pe lângă clasa domnișoarei Childress și văzuse că acum era folosită ca să se predea științe, își dăduse seama că era furioasă, nu numai pentru că domnișoara Childress murise, dar și pentru că amintirea ei fusese ștearsă complet într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Nu voia să i se întâmple asta tatălui ei. Nu voia să fie uitat în câteva săptămâni – era un om bun, un tată bun și merita mai mult de atât.

Gândindu-se astfel, își dădu seama și de altceva: nu-l cunoscuse cu adevărat pe tatăl ei când era sănătos. Ultima oară când petrecuse un timp cu el fusese când era în clasa a noua de liceu. Acum era practic un adult, suficient de matură ca să voteze sau să se înroleze în armată și, pe parcursul verii, el își păstrase secretul. Cine ar fi fost el dacă nu ar fi știut ce i se întâmplă? Cine era el, de fapt?

Nu avea după ce să îl judece, în afară de amintirile cu el ca profesor de pian. Știa puține despre el. Nu știa ce romancierii îi plăcea să citească, nu știa care era animalul lui preferat, nici nu putea să-și imagineze care era culoarea lui preferată. Nu erau lucruri importante și știa că nu contau cu adevărat, dar cumva o deranja gândul că probabil nu va afla niciodată răspunsurile.

În spatele ușii, auzi sunetul plânsetelor lui Jonah și știi că aflase adevărul. Auzi negațiile frenetice ale fratelui ei și răspunsurile murmurate ale tatălui ei. Se sprijini de perete și o duru sufletul pentru Jonah și pentru ea.

Voia să facă ceva ca acest coșmar să dispară. Voia să întoarcă timpul la momentul când țestoasele ieșeau din ou, când totul părea în regulă cu lumea. Voia să stea lângă băiatul pe care îl iubea, cu familia ei fericită lângă ea. Brusc, își aminti expresia strălucitoare a lui Megan când dansase cu tatăl ei la nuntă și simți o durere sfâșietoare la gândul că ea

și tatăl ei nu vor împărtăși niciodată acel moment special.

Închise ochii și își puse mâinile peste urechi, încercând să blocheze sunetul țipetelor lui Jonah. Suna atât de neajutorat, atât de mic... atât de speriat. Nu avea cum să înțeleagă ce se întâmplă, nu avea cum să își revină cu adevărat. Știa că nu va uita niciodată această zi îngrozitoare.

— Pot să îți aduc un pahar cu apă?

Auzi vag cuvintele, dar cumva știi că îi erau adresate. Privind în sus printre lacrimi, îl văzu pe pastorul Harris stând lângă ea.

Nu putu să îi răspundă, dar reuși cumva să scuture din cap. Expresia lui era blândă, dar i se putea vedea suferința în curbura umerilor și în felul în care își încleșta mâna pe baston.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Vocea îi era obosită. Nu pot să îmi imaginez cât de greu îți este. Tatăl tău e un om special.

Ea dădu din cap.

— De unde ați știut că e aici? V-a sunat el?

— Nu, spuse el. Una dintre asistente m-a sunat. Vin aici de două sau de trei ori pe săptămână, și când l-au adus, s-au gândit că aș vrea să aflu. Ei știu că eu îl consider ca și fiul meu.

— O să vorbiți cu el?

Pastorul Harris se uită spre ușa închisă.

— Doar dacă vrea să mă vadă. După expresia îndurerată de pe față, ea își dădu seama că auzea plânsetul lui Jonah. După discuția cu voi doi, sunt sigură că va dori. Nu ai idee cât de mult îl îngrozea momentul acesta.

— Ați discutat despre asta?

— De multe ori. Vă iubește pe amândoi mai mult decât propria viață și nu voia să vă rănească. Știa că va veni momentul, dar sunt sigur că nu dorea să aflați în modul acesta.

— Nu are importanță. Oricum nu se poate schimba nimic.

— Dar totul s-a schimbat deja, o contrazise pastorul Harris.

— Pentru că știu?

— Nu, spuse el. Datorită timpului pe care l-ați petrecut împreună. Înainte să veniți voi, era atât de emoționat. Nu cu privire la boală, ci pentru că își dorea atât de mult să petreceți timp împreună și voia ca totul să meargă bine. Nu cred că îți dai seama cât de mult v-a dus dorul, sau cât de mult vă iubește pe tine și pe Jonah. Efectiv număra zilele. Când ne vedeam, îmi spunea: „Nouăsprezece zile” sau „Douăzeci de zile”. Și în ziua de dinaintea sosirii voastre? A petrecut ore întregi făcând curat în casă și punând cearșafuri noi pe paturi. Știu că nu e cine știe ce, dar dacă ai fi văzut casa înainte, ai înțelege. Voia ca voi doi să aveți o vară de neuitat, și dorea să contribuie și el la asta. Ca toți părinții, vrea să fiți fericiți. Vrea să știe că o să fiți bine. Vrea să știe că o să luați decizii corecte. De asta avea nevoie în vara asta și asta i-ați oferit.

Ea se uită la el cu ochii îngustați.

— Dar n-am luat întotdeauna deciziile corecte.

Pastorul Harris zâmbi.

— Asta arată că ești om. Nu s-a așteptat niciodată la perfecțiune. Dar știu cât de mândru este de domnișoara în care te-ai transformat. Mi-a spus asta acum câteva zile și ar fi trebuit să îl vezi când vorbea despre tine. Era atât de... mândru, atât de fericit, și în seara aceea, când m-am rugat, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta. Pentru că tatăl tău chiar s-a chinuit mult când s-a mutat din nou aici. Nu eram sigur că va mai fi fericit vreodată. Și totuși, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, acum știu că este.

Ea simți cum i se pune un nod în gât.

— Ce-ar trebui să fac eu acum?

— Nu sunt sigur că poți face ceva.

— Dar mi-e teamă, spuse ea. Și tatăl meu...

— Știu, spuse el. Și deși amândoi l-ați făcut foarte fericit, știu că și tatălui vostru îi e teamă.

În noaptea aceea, Ronnie stătea pe veranda din spate. Valurile erau la fel de regulate și ritmice ca întotdeauna, iar stelele sclipeau ca niște pumnale, dar restul pe lume i se părea diferit. Will vorbea cu Jonah în dormitor, așa că erau

trei oameni în casă, ca de obicei, dar cumva casa i se părea goală.

Pastorul Harris era tot cu tatăl ei. Pastorul îi spusese că avea de gând să rămână peste noapte, pentru ca ea să îl ia pe Jonah acasă, totuși se simțea vinovată că pleacă. A doua zi, tatăl ei avea analize programate pe toată durata zilei și o altă întâlnire cu doctorul. Între aceste lucruri, va fi obosit, iar Ronnie știa că va avea nevoie de odihnă. Dar voia să fie acolo, voia să fie lângă el, chiar dacă dormea, pentru că știa că va sosi o vreme când nu va mai putea face asta.

În spatele ei, auzi ușa deschizându-se cu un scârțâit; Will o închise cu blândețe în urma lui. În timp ce se apropia de ea, Ronnie continua să se uite înspre plaja nisipoasă.

— Jonah a adormit în sfârșit, zise el. Dar nu cred că înțelege cu adevărat ce se întâmplă. Mi-a spus că e destul de sigur că doctorul îl va vindeca pe tatăl lui și tot întreba când vine tatăl lui acasă.

Ronnie își aminti țițetele lui din salonul de spital, și tot ce putu să facă era să dea din cap. Will își strecură brațele în jurul ei.

— Cum te simți? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt? Tocmai am aflat că tatăl meu e pe moarte și probabil nu va mai trăi până la Crăciun.

— Știu, rosti el cu blândețe. Și îmi pare rău. Știu cât de greu este pentru tine. Îi simți mâinile pe talia ei. O să rămân aici în seara asta, în caz că se întâmplă ceva și trebuie să pleci, să fie cineva cu Jonah. Pot să rămân cât timp ai nevoie. Știu că ar trebui să plec în două zile, dar pot să sun la biroul decanului să explic ce se întâmplă. Cursurile încep abia săptămâna viitoare.

— Nu poți să repari asta, spuse ea. Deși își putea auzi singură duritatea tonului, nu se putea abține. Nu pricepi?

— Nu încerc să repar...

— Ba da, asta faci! Dar nu poți! Deodată avu senzația că o să îi explodeze inima. Și nici nu poți înțelege prin ce trec!

— Și eu am pierdut pe cineva, îi reaminti el.

— Nu e același lucru! Ea își strânse rădăcina nasului, încercând să își înăbușe lacrimile. Am fost atât de rea cu el.

Am renunțat la pian! L-am învinovățit pentru toate, și nu i-am adresat mai mult decât câteva cuvinte în trei ani de zile! Trei ani! Și nu pot să recuperez anii ăștia. Dar poate dacă nu aș fi fost atât de furioasă, nu s-ar fi îmbolnăvit. Poate că i-am provocat acel... stres suplimentar care a făcut asta. Poate că e vina mea!

Se trase de lângă Will.

— Nu e vina ta.

Will încercă s-o ia din nou în brațe, dar acesta era ultimul lucru pe care ea îl voia, și încercă să îl împingă. Când el n-o lăsă, ea îl lovi cu pumnii în piept.

— Dă-mi drumul! Pot să mă descurc și singură!

Dar Will continuă să o țină și când își dădu seama că el nu avea de gând să îi dea drumul, ea se prăbuși în brațele lui în cele din urmă. Și, pentru mult timp, îl lăsă s-o strângă în brațe în timp ce plângea.

Ronnie stătea culcată în dormitorul întunecos, ascultând sunetul respirației lui Jonah. Will dormea pe canapea în sufragerie. Știa că ar trebui să încerce să se odihnească, dar tot aștepta să sune telefonul. Își imagina ce era mai rău: că tatăl ei începuse din nou să tușească, pierduse mult sânge, că nu se mai putea face nimic...

Lângă ea pe noptieră era Biblia tatălui ei. Mai devreme se uitase prin ea, nesigură ce va găsi. Oare subliniase pasaje sau îndoise colțurile unor pagini? În timp ce frunzărea cartea, găsi puține urme, în afară de uzura mai pronunțată a paginilor care sugera o studiere aprofundată a aproape fiecărui capitol. Își dori ca el să fi făcut ceva care s-o personalizeze, ceva care să lase în urmă indicii despre el, dar nu exista nimic care să sugereze măcar că găsisese un pasaj mai interesant decât celălalt.

Ronnie nu citise niciodată Biblia, dar cumva știu că o va citi pe aceasta, căutând orice semnificație găsisese tatăl ei printre rânduri. Se întrebă dacă Biblia îi fusese dată de pastorul Harris sau dacă o cumpăraseră el singur, sau de când o avea. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre el, și se întrebă acum de ce nu se deranjase niciodată să îl

întrebe.

Dar o va face, se hotărî ea. Dacă în curând va rămâne doar cu amintirile, atunci voia cât de multe putea strânge, și, în timp ce se ruga pentru prima oară în ani de zile, îl imploră pe Dumnezeu să ie acorde suficient timp ca să reușească.

32

WILL

Will nu dormi bine. Pe durata nopții, o auzise pe Ronnie răsucindu-se și frământându-se în pat, și plimbându-se de colo-colo prin cameră. Recunoscuse șocul pe care îl simțea; își aminti amorțeala și vina, neîncrederea și furia de după moartea lui Mikey. Anii estompaseră intensitatea emoțională, dar își putea aminti dorința conflictuală de a fi cu cineva și de a fi singur.

Îi părea rău pentru Ronnie și mai ales pentru Jonah, care era prea mic să înțeleagă totul. Și chiar și pentru el. Pe durata verii, Steve fusese incredibil de amabil cu el, deoarece petrecuseră mai mult timp acasă la Ronnie decât la el. Îi plăcea modul liniștit în care gătea în bucătărie și familiaritatea relaxată pe care o împărtășea cu Jonah. Îi vedea deseori pe amândoi pe plajă, înălțând zmeie sau jucând leapșa lângă valuri, sau lucrând la vitraliu într-o concentrare tăcută. În timp ce majorității taților le plăcea să considere că sunt genul de bărbați care își fac timp pentru copiii lor, lui Will i se părea că Steve era sincer. În timpul scurt de când îl cunoscuse, nu-l văzuse niciodată pe Steve să se enerveze sau să ridice vocea. Presupunea că asta avea legătură cu faptul că era pe moarte, dar Will nu credea că asta explică totul. Tatăl lui Ronnie era pur și simplu... un om bun, împăcat cu sine și cu ceilalți; își iubea copiii și cumva avea încredere că sunt suficient de isteți să ia deciziile corecte.

Stând întins pe canapea, se gândi că voia să fie și el genul acela de tată într-o zi. Deși își iubea tatăl, nu fusese întotdeauna bărbatul relaxat pe care îl întâlnise Ronnie. Will își aminti de perioade lungi din viața lui în care abia își văzuse tatăl care lucra ca să își dezvolte afacerea. La asta se adăugase firea schimbătoare a mamei sale și moartea lui Mikey care aruncase toată familia într-o depresie timp de

vreo doi ani, și fuseseră momente când și-ar fi dorit să se fi născut în cu totul altă familie. Știa că e norocos, și, într-adevăr, lucrurile se îmbunătățiseră mai târziu. Dar nu crescuse numai cu lapte și miere, și își aminti că uneori își dorise o altfel de viață.

Dar Steve era un părinte cu totul diferit.

Ronnie îi spusese că stătea cu ea ore întregi în timp ce învăța să cânte la pian, dar în tot timpul cât fusese în casă la ei, nu-l auzise niciodată pe Steve să vorbească despre asta. Nici măcar nu menționase în treacăt și, deși la început lui Will i se păruse ciudat, începuse să vadă asta ca pe un semn al dragostei lui pentru Ronnie. Ea nu voia să vorbească despre asta, așa că nici el nu o făcea, chiar dacă pianul fusese o parte importantă a vieții lor împreună. Ridicase chiar și un perete de placaj pentru că ea nu voia să i se amintească de pian.

Ce fel de persoană ar face asta?

Numai Steve, un bărbat pe care ajunsese să îl admire, un bărbat de la care învățase, și genul de bărbat care spera să fie când va îmbătrâni.

Îl trezi lumina soarelui de dimineată care pătrundea prin ferestrele de la sufragerie, și se întinse înainte să se ridice în picioare. Uitându-se pe hol, văzu că ușa de la camera lui Ronnie era deschisă, semn că se trezise deja. O găsi pe verandă în același loc ca în noaptea trecută. Ea nu se întoarse.

— Bună dimineă, spuse el.

Umerii i se prăbușiră când se întoarse spre el.

— Bună dimineă, zise ea, zâmbindu-i vag.

Ea își deschise brațele, și el o cuprinse cu ale lui, recunoscător pentru îmbrățișare.

— Îmi pare rău cu privire la seara trecută, spuse ea.

— Nu are de ce să îți pară rău. El îi adulmecă părul. N-ai făcut nimic rău.

— Hm, făcu ea. Dar mersi oricum.

— Nu te-am auzit când te-ai trezit.

— M-am trezit de ceva vreme. Oftă. Am sunat la spital și

am vorbit cu tata. Deși nu mi-a spus clar, mi-am dat seama că are dureri mari. Crede că o să îl țină vreo două zile după ce îi fac analizele.

În aproape oricare altă situație, el ar fi asigurat-o că totul va fi bine, că toate se vor rezolva. Dar în acest caz, amândoi știau că asta nu însemna nimic. În schimb, se aplecă spre ea, odihnindu-și fruntea de a ei.

— Ai reușit să dormi vreun pic? Te-am auzit plimbându-te prin cameră astă-noapte.

— Nu chiar. Într-un final m-am băgat în pat cu Jonah, dar creierul meu nu voia să se deconecteze. Dar nu din cauza a ceea ce se întâmplă cu tatăl meu. Ea se opri. E din cauza ta. Pleci peste două zile.

— Ți-am spus deja că pot să amân. Dacă ai nevoie să rămân, o să...

Ea scutură din cap.

— Nu vreau să faci asta. Ești pe punctul de a începe un nou capitol în viața ta și nu pot să îți răpesc asta.

— Dar nu trebuie să plec acum. Cursurile nu încep imediat...

— Nu vreau să faci asta, repetă ea. Vocea îi era blândă dar implacabilă. Pleci la facultate și asta nu e problema ta. Știi că poate sună dur, dar nu e. E tatăl meu, nu al tău, și asta nu se va schimba. Și nu vreau să mă gândesc la ce renunți, pe lângă tot ce se mai petrece în viața mea. Poți înțelege asta?

Cuvintele ei erau adevărate, chiar dacă el și-ar fi dorit să nu fie. După un moment, el își desfăcu de la încheietură brățara împletită și i-o întinse.

— Vreau să iei tu asta, șopti el și, după expresia ei, el își dădu seama că ea înțelegea cât de mult însemna pentru el acceptarea ei.

Ea zâmbi scurt în timp ce își închise palma în jurul brățării. Se gândi că era pe punctul de a spune ceva când auziră amândoi ușa atelierului izbindu-se de perete. Pentru o secundă Will crezu că spărsese cineva atelierul. Apoi îl văzu pe Jonah târând cu greu un scaun rupt afară. Cu un efort enorm, îl ridică și îl aruncă peste duna de nisip din

apropierea atelierului. Chiar și de la distanță, Will văzu furia din expresia lui Jonah.

Ronnie cobora deja de pe verandă.

— Jonah! strigă ea, și începu să alege.

Will sări după ea și aproape se ciocni de ea când ajunse la ușa atelierului. Privind peste ea, îl văzu pe Jonah cum încearcă să împingă o ladă grea pe podea. Se chinuia din răspuțeri, fără să o observe pe sora lui, apărută din senin.

— Ce faci? strigă Ronnie. Când ai venit aici?

Jonah continuă să împingă lada, gemând de efort.

— Jonah! țipă Ronnie.

Țipătul ei îi sparse concentrarea și el se întoarse către Will și către sora lui, surprins de prezența lor.

— Nu pot să ajung la ea! strigă el, supărat și pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu sunt suficient de înalt!

— Nu poți să ajungi la ce? întrebă ea, înainte să facă un pas brusc înainte. Sângerezi! exclamă ea, cu o voce panicată.

Will observă blugii sfâșiați și sângele de pe piciorul lui Jonah când Ronnie alergă spre el. Mânat de propriii demoni, Jonah împingea frenetic lada, iar colțul cutiei se izbi de unul dintre rafturi. Creatura jumătate veruțită / jumătate pește se dezechilibra și căzu peste Jonah exact când Ronnie ajunse la el.

Fața lui îi era încordată și roșie.

— Pleacă! Pot să fac și singur asta! N-am nevoie de tine! țipă el.

Încercă din nou să mute lada, dar era blocată de etajeră, și nu se mișca. Ronnie încercă să îl ajute, dar Jonah o împinse. Will văzu deja că îi curgeau lacrimile pe obraz.

— Ți-am spus să pleci! strigă el la ea. Tata vrea să termin eu fereastra! Eu! Nu tu! Asta am făcut noi doi toată vara! Cuvintele îi ieșiră în suspine întrerupte, furioase și îngrozite. Asta am făcut! Ție nu ți-a păsat decât de țestoase! Dar eu am fost cu el în fiecare zi!

În timp ce striga printre lacrimi, vocea i se sparse.

— Și acum nu pot să ajung la partea din mijloc a ferestrei! Sunt prea scund! Dar trebuie s-o termin, pentru că dacă o termin, poate tata se va face bine. Trebuie să se facă bine,

așa că am încercat să mă urc pe scaun ca să ajung la partea din mijloc a ferestrei, dar s-a rupt și am căzut peste sticlă și m-am înfuriat și am vrut să folosesc lada, dar e prea grea...

Deja nu mai putea să scoată decât cu greu cuvintele, și brusc se lăsă pe spate și se prăbuși la pământ. Își înfășură brațele în jurul genunchilor și își coborî capul, începând să plângă, cu umerii zguduindu-i-se.

Ronnie se așeză pe podea lângă el. Își strecură un braț în jurul umerilor lui și îl trase către ea în timp ce el continua să plângă. Privindu-i, lui Will i se puse un nod în gât, știind că nu avea ce căuta acolo.

Și totuși, rămase în timp ce Ronnie îl ținea în brațe pe fratele ei care plângea, fără să încerce să îl liniștească sau să îi spună că totul va fi bine. Pur și simplu îl ținu în brațe în tăcere, până când suspinele începură să se potolească. În cele din urmă, Jonah ridică privirea, cu ochii roșii pe sub ochelari, cu fața udă de lacrimi.

Când Ronnie vorbi, vocea îi era blândă – mai delicată decât o auzise vreodată:

— Putem să intrăm în casă câteva minute? Vreau doar să mă uit la tăietura de la picior.

Vocea lui Jonah încă mai tremura.

— Și fereastra? Trebuie terminată.

Ronnie se uită în ochii lui Will, apoi se întoarse să se uite la Jonah.

— Putem să te ajutăm?

Jonah scutură din cap.

— Nu știți cum.

— Arată-ne.

După ce Ronnie îi curăță piciorul lui Jonah și îi puse un plasture pe rană, Jonah îi conduse înapoi la atelier.

Vitraliul era aproape complet – toate gravurile detaliate ale fețelor erau terminate și barele de întărire erau deja la locul lor. Munca rămasă consta în adăugarea sutelor de piese complicate care să formeze strălucirea divină din cer.

Jonah îi arătă lui Will cum să taie fâșii de plumb și o învăță pe Ronnie cum să lipească; Jonah tăia sticla, așa cum

făcuse aproape toată vara, și o strecura în fășiile de plumb înainte să îi facă lui Ronnie loc să fixeze bucățile la locul lor.

Era cald și aglomerat în atelier, dar în cele din urmă intrară într-un fel de ritm. La prânz, Will se duse să cumpere hamburgeri pentru ei doi și o salată pentru Ronnie; făcură o scurtă pauză ca să mănânce, dar se întoarseră repede la treabă. În cursul după-amiezii, Ronnie sună la spital de trei ori, doar ca să afle că tatăl ei e fie la analize, fie doarme, dar că se simte bine. La apusul soarelui, terminaseră cam jumătate din treabă; mâinile lui Jonah erau obosite, și mai luară o pauză de masă, apoi mutară niște veioze din sufragerie ca să ilumineze suplimentar atelierul.

Se lăsă întunericul, și pe la zece Jonah deja căsca în mod constant; când merseă înăuntru ca să se relaxeze vreo câteva minute, Jonah adormi aproape instantaneu. Will îl duse în camera lui și îl puse în pat. Când se întoarse în sufragerie, Ronnie era deja înapoi la atelier.

Will preluă tăiatul sticlei; îl văzuse pe Jonah făcând asta toată ziua și după ce făcu vreo câteva greșeli la început, prinse ritmul imediat.

Lucrarea toată noaptea, și când începură să se ivească zorile, amândoi erau rușiți de oboseală. Pe masa din fața lor se afla vitraliul terminat. Will nu era sigur ce va simți Jonah că nu fusese implicat în terminarea ultimelor piese, dar își imaginează că Ronnie va ști cum să se poarte cu el.

— Voi doi arătați de parcă ați stat trei noaptea, spuse o voce în spatele lor.

Când se întoarse, Will îl văzu pe pastorul Harris în pragul ușii.

Pastorul Harris se sprijinea în baston. Purta un costum, probabil pentru serviciul religios de duminică – dar Will observă cicatricile oribile de pe dosul palmelor și știu imediat că se întindeau pe brațe. Își aminti de incendiul de la biserică și de secretul pe care îl ținuse în toate aceste luni, și îi veni imposibil să se uite în ochii pastorului.

— Am lucrat să terminăm vitraliul, spuse Ronnie cu glas răgușit.

Pastorul Harris făcu semn înspre el.

— Pot să mă uit?

Ronnie încuviință.

— Desigur.

Pastorul Harris păși în atelier, mișcându-se încet. Bastonul răpăia pe podeaua de lemn în timp ce se apropia. La masă, expresia i se schimbă de la curiozitate la mirare. Sprijinindu-se în baston, pipăi vitraliul cu mâna noduroasă și cicatrizată.

— E incredibil, șopti el. E mai frumos decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Tata și Jonah au făcut toată treaba, spuse Ronnie. Noi doar i-am ajutat s-o termine.

Pastorul zâmbi.

— Tatăl tău va fi atât de mulțumit!

— Cum merg lucrările la biserică? Știu că tatei i-ar face plăcere să vadă vitraliul la locul lui.

— Să te audă Dumnezeu. Ridică din umeri. Biserica nu mai e atât de populară pe cât a fost odată, așa că nu sunt prea mulți membri. Dar am credința că totul se va rezolva.

Din expresia ei neliniștită, Will deduse că Ronnie se întreba dacă vitraliul va fi instalat la timp sau nu, dar îi fu teamă să întrebe.

— Apropo, tatăl tău se simte bine, spuse pastorul Harris. O să iasă în curând din spital și îl puteți vizita în dimineața asta. Nu ați pierdut mult ieri. Am petrecut aproape toată ziua singur în salon în timp ce el era la analize.

— Mulțumesc că ați stat cu el.

— Nu, scumpo, zise el. Privi din nou la vitraliu. Eu vă mulțumesc.

Se lăsă liniștea în atelier în timp ce pastorul Harris ieși. Will îl privi plecând, incapabil să își scoată din minte imaginea mâinilor lui pline de cicatrice.

În liniște, studie vitraliul, uimit de câtă muncă fusese necesară ca să fie făcută unul nou, un vitraliu care n-ar fi trebuit să fie înlocuit. Se gândi la cuvintele pastorului și la posibilitatea ca tatăl lui Ronnie să nu trăiască suficient ca să vadă vitraliul instalat.

Ronnie era pierdută în propriile gânduri când se întoarse

spre ea.

Simți cum ceva se prăbușește în interiorul lui, ca un castel din cărți de joc.

— Trebuie să îți spun ceva.

În timp ce stăteau pe o dună de nisip, Will îi spuse totul cap-coadă. După ce termină, Ronnie păru nedumerită.

— Ce îmi spui e că Scott a pornit incendiul? Și că tu l-ai acoperit? Vocea ei îi era plină de neîncredere. Ai mințit pentru el?

Will scutură din cap.

— Nu e chiar așa. Ti-am spus că a fost un accident.

— Nu contează. Ochii lui Ronnie îi căutară pe ai lui. Accident sau nu, trebuie să își asume responsabilitatea pentru ce a făcut.

— Știu. I-am spus să se ducă la poliție.

— Dar dacă nu o face? O să continui să îl acoperi? O să îl lași pe Marcus să îți controleze viața? Nu-i corect.

— Dar e prietenul meu...

Ronnie sări în picioare.

— Pastorul Harris aproape a murit în incendiul ăla! A petrecut săptămâni întregi în spital. Știi cât de dureroase sunt arsurile? De ce nu o întrebi pe Blaze cum e? Și biserica... știi că nici măcar nu o poate reconstrui... și acum tatăl meu nu o să vadă niciodată vitraliul la locul lui!

Will scutură din cap, încercând să pară calm. Își dădea seama că totul era prea mult pentru Ronnie – tatăl ei, plecarea lui iminentă, înfățișarea la tribunal care se apropia.

— Știu că nu e corect, rosti el încet. Și mă simt vinovat cu privire la asta. Nu pot să îți spun de câte ori am vrut să mă duc la poliție.

— Așa, și? îi strigă ea. Asta nu înseamnă nimic! Nu m-ai auzit când ți-am spus că am recunoscut la tribunal ce făcusem? Pentru că știam că era greșit ce am făcut! Adevărul înseamnă ceva doar când e greu de recunoscut! Nu pricepi asta? Biserica aia era viața pastorului Harris! Era viața tatălui meu! Și acum nu mai e, și asigurarea nu acoperă pagubele și trebuie să țină slujbele într-un depozit...

— Scott e prietenul meu, protestă el. Nu pot să... să-l arunc pur și simplu în gura lupului.

Ea clipi, întrebându-se dacă el auzea măcar ce spune.

— Cum poți fi atât de egoist?

— Nu sunt egoist...

— Ba exact asta ești, și dacă nu poți înțelege asta, atunci nu vreau să mai vorbesc cu tine! spuse ea. Se întoarse și porni spre casă. Pur și simplu pleacă! Du-te!

— Ronnie! strigă el, ridicându-se s-o urmeze.

Ea îi simți mișcarea și se roti să îl înfrunte.

— S-a terminat, bine?

— Nu s-a terminat. Haide, fii rezonabilă...

— Rezonabilă? Ea flutură din mâini. Tu vrei ca eu să fiu rezonabilă? Nu numai că ai mințit pentru Scott, dar m-ai mințit și pe mine! Știai de ce face tata vitraliul! Ai stat chiar lângă mine și nu ai spus niciodată nimic despre asta!

Cuvintele rostite pârură să îi clarifice ceva în minte, și făcu un alt pas în spate.

— Nu ești cine credeam eu că ești! Credeam că ești mai bun de atât!

El tresări, incapabil să răspundă cumva, dar când făcu un pas spre ea, ea se retrase.

— Pleacă! Oricum pleci la facultate și nu o să ne mai vedem niciodată. Verile se termină întotdeauna. Putem să discutăm și să ne prefacem cât vrem, dar nu putem schimba asta, așa că hai s-o terminăm acum și aici. Nu pot să fac față la toate astea acum, nu pot fi cu cineva în care nu am încredere. Ochii ei străluciră de lacrimi nevărsate. N-am încredere în tine, Will! Trebuie să pleci.

Will nu se putea mișca, nu putea vorbi.

— Pleacă! strigă ea și alergă înapoi spre casă.

În noaptea aceea, în ultima lui noapte în Wrightsville Beach, Will stătea în birou, încă străduindu-se să înțeleagă tot ce se întâmplase. Ridică privirea când intră tatăl său.

— Ești bine? întrebă Tom. Ai fost cam tăcut la cină.

— Mda, răspunse Will. Sunt bine.

Tatăl lui se duse spre canapea și se așeză în fața lui.

— Ești emoționat cu privire la plecarea de mâine?

Will scutură din cap.

— Nu.

— Ai terminat de împachetat?

Will dădu din cap și simți cum tatăl lui îl studiază. Tatăl lui se aplecă în față spre el.

— Ce se întâmplă? Știi că poți vorbi cu mine.

Will tăcu mult timp până să răspundă, devenind brusc agitat. În cele din urmă îl privi pe tatăl său în ochi.

— Dacă te-aș ruga să faci ceva pentru mine, ceva important, ai face-o? Fără să pui întrebări?

Tom se lăsă pe spate, încă studiindu-l, și în liniștea care se lăsă, Will știu care va fi răspunsul lui.

33

RONNIE

— Chiar ați terminat vitraliul?

Ronnie îl privi pe tatăl ei stând de vorbă cu Jonah în salonul de spital și se gândi că arată mai bine. Încă mai părea obosit, dar obrajii aveau un pic mai multă culoare și se mișca mai bine.

— E superb, tată! spuse Jonah. Abia aștept să-l vezi.

— Dar mai erau atâtea piese de pus.

— Ronnie și Will m-au ajutat un pic, recunoscui Jonah.

— Da?

— A trebuit să le arăt cum. Nu știau nimic. Dar nu-ți face griji, am fost răbdător chiar și când au făcut greșeli.

Tatăl ei zâmbi.

— Mă bucur să aud asta.

— Da, sunt un profesor destul de bun.

— Sunt sigur că ești.

Jonah strâmbă din nas.

— Miroase cam ciudat aici, nu crezi?

— Un pic.

Jonah dădu din cap.

— Așa credeam și eu. Făcu semn înspre televizor. Te-ai uitat la multe filme?

Tatăl lui scutură din cap.

— Nu prea m-am uitat.

— Aia ce face?

Tatăl ei privi spre punga de la perfuzie.

— Are niște medicamente în ea.

— O să te facă mai bine?

— Mă simt mai bine acum.

— Deci vii acasă?

— În curând.

— Azi?

— Poate mâine, spuse el. Dar știi ce mi-aș dori?

— Ce?

— Un suc. Mai ții minte unde e cafeneaua? La capătul holului și după colț?

— Știu unde e. Nu sunt copil mic. Ce fel de suc vrei?

— Un Sprite sau un Seven-Up.

— Dar nu am bani.

Când tatăl ei privi înspre ea, Ronnie o luă ca pe un semn să se caute în buzunarul de la spate.

— Am eu niște bani, spuse ea.

Scoase din buzunare suma pe care o consideră necesară și i-o înmână în timp ce el se îndrepta spre ușă. După ce Jonah ieși, îl simți pe tatăl ei fixând-o cu privirea.

— A sunat avocatul de dimineață. Ți-au amânat înfățișarea la tribunal pentru sfârșitul lui octombrie.

Privirea lui Ronnie zbură pe fereastră.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Îmi pare rău, spuse el. Tăcu un moment, și ea simți cum el o privește din nou. Cum rezistă Jonah cu adevărat? întrebă el.

Ronnie ridică din umeri.

— Se simte pierdut. Nedumerit. Speriat. Abia rezistă. „La fel ca mine”, vru ea să adauge.

Tatăl ei îi făcu semn să se apropie. Ea se așeză pe scaunul pe care stătuse Jonah. El se întinse și îi strânse mâna.

— Îmi pare rău că nu am fost suficient de puternic ca să nu ajung la spital. Nu am vrut niciodată să mă vedeți așa.

Ea deja scutura din cap.

— Niciodată, dar niciodată să nu te scuzi pentru asta.

— Dar...

— Fără dar, bine? Aveam nevoie să știu. Mă bucur că știu.

El păru să accepte asta. Dar apoi o surprinse.

— Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat cu Will?

— Ce te face să spui asta? întrebă ea.

— Pentru că te cunosc. Pentru că știu că ești preocupată de altceva. Și pentru că știu cât de mult ții la el.

Ronnie își îndreptă spatele, nedorind să îl mintă.

— S-a dus acasă să împacheteze, spuse ea.

Ronnie simți cum tatăl ei o studiază.

— Ți-am spus vreodată că tatăl meu era jucător de pocher?

— Mda, mi-ai spus. De ce? Vrei să jucăm pocher?

— Nu, zise el. Doar că știu că s-au întâmplat mai multe cu Will decât îmi spui, dar dacă nu vrei să discutăm despre asta, e în regulă.

Ronnie ezită. Știa că el ar fi înțelegător, dar încă nu era pregătită.

— După cum am spus, pleacă, spuse ea.

Tatăl ei dădu din cap și abandonează subiectul.

— Arăți obosită, zise el. Ar trebui să te duci acasă și să tragi un pui de somn.

— Așa o să fac. Dar vreau să stau aici o vreme.

El îi strânse mâna.

— Bine.

Ronnie privi spre perfuzia despre care întrebase Jonah mai devreme. Dar, spre deosebire de fratele ei, ea știa că nu conține medicamente care să îl facă mai bine.

— Te doare? întrebă ea.

El făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu, răspunse el. Nu prea mult.

— Dar te-a durut?

Tatăl ei începu să scuture din cap.

— Scumpo...

— Vreau să știu. Te-a durut înainte să vii aici? Spune-mi adevărul, bine?

El se scărpină pe piept înainte să răspundă.

— Da.

— Cât timp?

— Nu înțeleg la ce te referi...

— Vreau să știu când a început să te doară, spuse Ronnie, aplecându-se peste marginea patului.

Îl forță să se uite în ochii ei.

El scutură din nou din cap.

— Nu e important. Mă simt mai bine. Și doctorii știu ce să facă pentru a continua să mă ajute.

— Te rog, spuse ea. Când a început să te doară?

El privi în jos la mâinile lor, încleștate pe pat.

— Nu știu. Prin martie sau aprilie? Dar nu a fost în fiecare

zi...

— Când te durea înainte, continuă ea, hotărâtă să afle adevărul, ce făceai?

— Nu era așa de rău înainte, răspunse el.

— Dar tot de durea, nu?

— Da.

— Ce făceai?

— Nu știu, protestă el. Încercam să nu mă gândesc la durere. Mă concentram pe alte lucruri.

Ronnie își simți umerii încordați, urând ce ar putea el să spună, dar având nevoie să știe.

— Pe ce te concentrai?

Tatăl ei netezi o cută din cearșaf cu mâna liberă.

— De ce e atât de important pentru tine?

— Pentru că vreau să știu dacă te concentrai la alte lucruri în timp ce cântai la pian.

Imediat ce o spuse, știu că are dreptate.

— Te-am văzut cântând la pian în seara aceea la biserică, în seara în care ai avut accesul de tuse. Și Jonah mi-a spus că te-ai furișat acolo imediat ce a sosit pianul.

— Scumpo...

— Ții minte când ai spus că te simți mai bine când cânti la pian?

Tatăl ei dădu din cap. Își dădea seama în ce direcție mergea discuția, și era sigură că el nu va vrea să renunțe. Dar Ronnie trebuia să știe.

— Te refereai la faptul că nu simțeai la fel de multă durere? Și te rog, spune-mi adevărul. O să știu dacă minți.

De data asta, Ronnie nu avea de gând să se lase amăgită.

El închise ochii un pic, apoi o privi în față.

— Da.

— Dar ai construit oricum peretele în jurul pianului?

— Da, spuse el din nou.

Cu asta, ea simți cum calmul ei fragil cedează. Începu să îi tremure bărbia și își coborî capul la pieptul tatălui ei.

Tatăl ei se întinse către ea.

— Nu plânge, spuse el. Te rog, nu plânge...

Dar ea nu se putu abține. Își aminti cum se purtase atunci

și, știind acum despre suferința prin care trecuse tatăl ei, se simți secătuită de toată energia pe care o mai avea.

— Of, tăticele...

— Nu, scumpo... te rog nu plânge. Atunci nu era așa de rău. Am crezut că o să pot face față și cred că am reușit. Abia săptămâna trecută sau cam așa...

El o atinse pe obraz cu degetul și când ea se uită în ochii lui, ce văzu acolo aproape îi frânse inima. Ronnie întoarse capul.

— Am făcut față atunci, repetă el, și ea știi din vocea lui că spune adevărul. Îți promit. Mă durea, dar nu era singurul lucru la care mă gândeam, pentru că puteam să evadez în alte moduri. De exemplu, lucram la vitralii cu Jonah sau mă bucuram pur și simplu de genul de vară la care am visat când am rugat-o pe mama voastră să vă lase să stați cu mine.

Cuvintele lui o răneau, iertarea lui era mai mult decât putea suporta.

— Îmi pare atât de rău, tăticele...

— Uită-te la mine, îi ceru el, dar ea nu putu.

Nu se putea gândi decât la nevoia lui de a cânta la pian, ceva ce ea îi luase. Pentru că se gândise numai la ea însăși. Pentru că ea voia să îl rănească. Pentru că nu-i păsase.

— Uită-te la mine, repetă el.

Vocea lui era blândă, dar insistentă. Șovăind, ea ridică privirea.

— Am trăit cea mai frumoasă vară din viața mea, șopti el. Te-am văzut salvând țeptoasele, și am avut ocazia să te văd îndrăgostindu-te, chiar dacă nu va dura pentru totdeauna. Și mai ales, te-am cunoscut ca tânără femeie, nu ca o fetiță, pentru prima dată în viață. Și nu-ți pot spune câtă bucurie mi-au adus lucrurile acestea. Asta m-a făcut să supraviețuiesc peste vară.

Ea știa că vorbele lui erau sincere, ceea ce o făcu să se simtă și mai rău. Era pe punctul de a spune ceva când Jonah intră în fugă pe ușă.

— Ia uite pe cine am găsit, spuse el, gesticulând cu cutia de Sprite.

Ronnie ridică privirea și o văzu pe mama ei în spatele lui Jonah.

— Bună, scumpo, spuse ea.

Ronnie se întoarse spre tatăl ei.

Acesta ridică din umeri.

— A trebuit s-o sun, explică el.

— Te simți bine? întrebă mama ei.

— Sunt bine, Kim, răspunse tatăl ei.

Mama ei o luă ca pe o invitație să intre în salon.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă cu toții, anunță ea.

În dimineața următoare, Ronnie se hotărâse și aștepta în camera ei când intră mama ei.

— Ai terminat de împachetat?

Ronnie o fixă pe mama ei cu o privire calmă, dar hotărâtă.

— Nu mă întorc la New York cu tine.

Kim își puse mâinile în șolduri.

— Credeam că am discutat asta.

— Nu, spuse Ronnie cu calm. Tu ai discutat asta. Dar nu vin cu tine.

Mama ei îi ignoră comentariul.

— Nu fi ridicolă! Desigur că vii acasă.

— Nu vin înapoi la New York.

Ronnie își încruciașă brațele, dar nu ridică vocea.

— Ronnie...

Ea scutură din cap, știind că nu fusese niciodată mai serioasă.

— Rămân și nu am de gând să discut asta cu tine. Am optsprezece ani acum și nu mă poți forța să mă întorc cu tine. Sunt adult și pot să fac ce vreau.

În timp ce înregistra sensul cuvintelor lui Ronnie, mama ei se muta nesigură de pe un picior pe altul.

— Asta... spuse ea în cele din urmă, arătând înspre sufragerie, încercând să pară rezonabilă, nu e responsabilitatea ta.

Ronnie făcu un pas înspre ea.

— Nu? Atunci a cui e? Cine o să aibă grijă de el?

— Eu și tatăl tău am discutat despre asta...

— A, te referi la pastorul Harris? o întrebă Ronnie. A, da, de exemplu cum poate el să aibă grijă de tata dacă leșină sau dacă vomită sânge din nou. Pastorul Harris nu poate să îl ajute din punct de vedere fizic.

— Ronnie... începu mama ei din nou.

Ronnie își aruncă mâinile în aer, devenind din ce în ce mai frustrată și mai hotărâtă.

— Doar pentru că tu încă mai ești supărată pe el nu înseamnă că trebuie să fiu și eu, bine? Știu ce-a făcut și îmi pare rău că te-a rănit, dar aici e vorba de tatăl meu. E bolnav și are nevoie de ajutorul meu, și am de gând să fiu aici pentru el. Nu-mi pasă dacă te-a înșelat, nu îmi pasă că ne-a părăsit. Dar îmi pasă de el.

Pentru prima dată, mama ei păru cu adevărat luată prin surprindere. Când vorbi din nou, vocea îi era moale:

— Ce ți-a spus exact tatăl tău?

Ronnie era pe punctul de a protesta că nu contează, dar ceva o opri. Expresia mamei ei era atât de ciudată, aproape... *vinovată*. De parcă... *de parcă*...

Ronnie se uită fix la mama ei, realizând adevărul în timp ce-l rostea.

— Nu tata a avut aventura, nu-i așa? spuse ea încet. Tu l-ai înșelat.

Atitudinea mamei ei nu se schimbă, dar păru îndurerată. Adevărul o lovi pe Ronnie cu o forță aproape fizică.

Mama ei avusese aventura, nu tatăl ei. Și...

Dintr-odată camera i se păru sufocantă, când își dădu seama care fuseseră implicațiile.

— De asta a plecat, nu? Pentru că a aflat. Dar tu m-ai lăsat să cred că a fost vina lui, că a plecat fără niciun motiv. Tu ai pretins că a fost el, când de fapt a fost doar vina ta. Cum ai putut face asta?

Ronnie abia mai putea respira.

Mama ei păru incapabilă să vorbească, și Ronnie se trezi că se întreabă dacă o cunoștea vreun pic pe mama ei.

— A fost cu Brian? o întrebă ea. L-ai înșelat pe tata cu Brian?

Mama ei tăcu și Ronnie știu din nou că avea dreptate.

Mama ei o lăsase să creadă că tatăl ei plecase fără niciun motiv. „Și eu n-am vorbit cu el timp de trei ani din cauza asta...”

— Știi ce? se răsti Ronnie. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat între voi doi, nu-mi pasă ce s-a întâmplat în trecut. Dar nu plec de lângă tata și tu nu mă poți obliga...

— Cine nu pleacă? le întrerupse Jonah.

Tocmai intrase în cameră, cu un pahar de lapte în mână, și se întoarse de la mama lor la ea. Ronnie îi auzea vocea panicată.

— Rămâi aici? întrebă el.

Lui Ronnie îi luă un moment să răspundă, fiindcă se lupta să își mențină furia sub control.

— Mda, spuse ea, sperând că sună mai calmă decât se simțea. Rămân.

Jonah își puse paharul de lapte pe dulap.

— Atunci rămân și eu, anunță el.

Mama ei păru brusc neajutorată și, deși Ronnie încă se mai simțea furioasă, nu avea de gând să îl lase pe Jonah să îl vadă pe tatăl lor murind. Traversă camera și se lăsă pe vine în fața lui.

— Știu că vrei să rămâi, dar nu poți, rosti ea cu blândețe.

— De ce nu? Tu rămâi.

— Dar eu nu trebuie să merg la școală. Eu și tata am discutat despre asta.

Mama lor veni spre ei.

— Jonah...

Jonah se dădu brusc în spate și ea îi auzi panica din voce în timp ce realiza că este depășit numeric.

— Nu-mi pasă de școală! Nu e drept! Vreau să rămân aici!

34

STEVE

Voia să îi facă o surpriză. Cel puțin, acesta fusese planul lui.

Cântase la un concert în Albany; următorul spectacol era programat în Richmond două zile mai târziu. În mod normal, nu se ducea niciodată acasă în timpul unui turneu; era mai ușor să intre într-un fel de ritm în timp ce călătorea din oraș în oraș. Dar pentru că avea puțin timp în plus și nu-și văzuse familia de două săptămâni, prinse un tren și ajunse în oraș la ora la care mulțimile ieșeau în valuri din clădirile de birouri căutând un loc în care să mănânce.

O văzuse din pură întâmplare. Chiar și acum, șansele i se păreau atât de mici, aproape imposibile. Era un oraș cu milioane de locuitori și el era lângă gara Penn, și trecea pe lângă un restaurant care era deja plin.

Primul lui gând când o văzuse fusese că femeia aceea semăna perfect cu soția lui. Era așezată la o masă mică lipită de perete, în fața unui bărbat cu părul grizonant, care părea cu câțiva ani mai în vârstă decât ea. Era îmbrăcată într-o fustă neagră și o bluză roșie de mătase și trasa conturul paharului de vin cu degetul. Înregistră toate astea și se mai uită o dată. Chiar era Kim, realiză el, și lua masa cu un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată. Prin fereastră o privi cum râde și, cu o siguranță copleșitoare, știu că mai văzuse răsul acela. Și-l amintea din urmă cu mulți ani, când lucrurile mergeau mai bine între ei. Când ea se ridică de la masă, el privi cum bărbatul se ridică și își pune mâna la baza spatelui ei. Atingerea bărbatului era tandră, aproape familiară, de parcă o mai făcuse de sute de ori până atunci. Probabil îi plăcea felul în care el o atingea, se gândi Steve în timp ce îl privea pe acel străin sărutând-o pe buze pe soția lui.

Nu era sigur ce să facă, dar acum, gândindu-se la acel

moment, nu-și amintea să fi simțit mare lucru. Știa că fuseseră distanți unul cu altul, știa că se certaseră prea mult, și presupunea că majoritatea bărbaților ar fi intrat în restaurant și i-ar fi înfruntat. Poate că ar fi făcut o scenă. Dar el nu era ca majoritatea bărbaților. Așa că își mută mica geantă de voiaj dintr-o mână în cealaltă, se întorsese și se îndreptase din nou către gara Penn.

Prinsese un tren două ore mai târziu și ajunsese în Richmond târziu în seara aceea. Ca întotdeauna, ridicase telefonul să o sune pe soția lui, și ea îi răspunsese la al doilea apel. Auzise televizorul pe fundal când ea îl salută.

— Ai ajuns în sfârșit? întrebese ea. Mă întrebam când aveai de gând să suni.

Stând în pat, își imaginase mâna străinului la baza spatelui ei.

— Tocmai am intrat, spusese el.

— S-a întâmplat ceva interesant?

Era într-un hotel ieftin, și pilota se destrăma ușor pe la margini. În spatele ferestrei era un aparat de aer condiționat care zornăia și făcea perdelele să se miște. Vedeă praful care acoperea partea de sus a televizorului.

— Nu, răspunsese el. Absolut nimic interesant.

În salonul de spital, își amintise acele imagini cu o claritate care îl surprinse. Presupunea că e din cauză că Kim urma să sosească în curând, alături de Ronnie și de Jonah.

Ronnie îl sunase mai devreme să îi spună că nu se întorcea la New York. Știa că nu va fi ușor. Își amintea silueta uscată și slăbită a tatălui său către sfârșit, și nu voia ca fiica lui să îl vadă în acea stare. Dar ea se hotărâse, și știa că nu va reuși s-o convingă de contrariu. Dar îl speria.

Totul îl speria cu privire la asta.

În ultimele două săptămâni se rugase în mod regulat. Sau cel puțin așa o descrisese pastorul Harris o dată. Nu își împreuna mâinile și nu-și pleca fruntea; nu cerea să fie vindecat. Ce făcea era să îi împărtășească lui Dumnezeu grijile pe care și le făcea cu privire la copiii lui.

Presupunea că nu era diferit de majoritatea părinților în grijile pe care și le făcea pentru ei. Erau încă tineri, amândoi aveau vieți lungi în fața lor, și se întrebă ce vor deveni. Nimic deosebit: îl întreba pe Dumnezeu dacă El crede că vor fi fericiți sau dacă vor continua să locuiască în New York sau dacă se vor căsători vreodată și vor avea copii. Chestii de bază, nimic mai mult, dar abia atunci, în acel moment, înțelese în sfârșit ce înțelegea pastorul Harris prin faptul că se plimbă și vorbește cu Dumnezeu.

Însă, spre deosebire de pastorul Harris, încă nu auzea răspunsurile în inima lui și nici nu simțea prezența lui Dumnezeu în viața lui, și știa că nu mai are mult timp la dispoziție.

Privi la ceas. Avionul lui Kim pleca în mai puțin de trei ore. Urma să plece de la spital direct la aeroport cu Jonah lângă ea, și gândul acesta era îngrozitor.

În doar puțin timp, își va ține fiul în brațe pentru ultima oară; astăzi își va lua rămas-bun.

Jonah plângea când intră în salon, alergând direct spre pat. Steve abia avu timp să deschidă brațele înainte ca Jonah să se arunce în ele. Umerii lui slabi și mici tremurau, și Steve simți cum i se rupe inima. Se concentră să-l simtă pe fiul lui lângă el și încercă să memoreze această senzație.

Steve își iubea copiii mai mult ca pe propria viață, dar mai mult decât atât, știa că Jonah are nevoie de el, și încă o dată, înțelese șocat că dădea greș ca tată.

Jonah continua să plângă neconsolat. Steve îl ținu aproape, nevrând să îi mai dea drumul. Ronnie și Kim stăteau în prag, ținându-se la distanță.

— Tăticule, ele încearcă să mă trimită acasă, scânci Jonah. Le-am spus că pot sta cu tine, dar nu mă ascultă. O să fiu cuminte, tăticule. Promit că o să fiu cuminte. O să merg la culcare când îmi spui tu și o să fac curat în cameră și n-o să mănânc fursecuri atunci când nu trebuie. Spune-le că pot rămâne. Promit să fiu cuminte.

— Știu că ai fi cuminte, murmură Steve. Întotdeauna ai

fost cuminte.

— Atunci spune-i, tati! Spune-i că vrei să rămân! Te rog! Spune-i odată!

— Vreau să rămâi, spuse el, și îl duru sufletul pentru sine și pentru fiul său. Îmi doresc asta mai mult decât orice, dar și mama ta are nevoie de tine. Îi e dor de tine.

Dacă Jonah nutrise vreun sâmbure de speranță, totul se termină atunci, și începu să plângă din nou.

— Dar nu o să te mai văd niciodată... și nu e drept! Pur și simplu nu e drept!

Steve încercă să vorbească în ciuda apăsării din gât.

— Hei... spuse el. Vreau să mă asculți, bine? Poți să faci asta pentru mine?

Jonah se forță să ridice capul. Deși încercă să n-o facă, Steve știa că începe să se înece cu vorbele. Avu nevoie de toată puterea rămasă ca să nu izbucnească în lacrimi în fața fiului său.

— Vreau să știi că ești cel mai bun fiu pe care ar putea spera să îl aibă un tată. Am fost întotdeauna mândru de tine și știu că o să crești și o să faci lucruri minunate. Te iubesc atât de mult!

— Și eu te iubesc, tăticule. Și o să-mi fie foarte dor de tine.

Cu colțul ochiului, Steve le văzu pe Ronnie și pe Kim cu lacrimi pe obraji.

— Și mie o să îmi fie dor de tine. Dar întotdeauna o să veghez asupra ta, bine? Ții minte vitraliul pe care l-am făcut împreună?

Jonah dădu din cap, cu bărbia tremurându-i.

— L-au intitulat Lumina Domnului, pentru că îmi amintește de rai. De fiecare dată când lumina va străluci prin vitraliul pe care l-am construit sau prin orice fereastră, o să știi că sunt acolo cu tine, bine? Eu o să fiu acolo. O să fiu lumina din fereastră.

Jonah dădu din cap, fără să se mai obosească să își ștergă lacrimile. Steve continuă să îl țină pe fiul lui în brațe, dorindu-și din toată inima să îndrepte lucrurile.

35

RONNIE

Ronnie ieși cu mama ei și cu Jonah să îi conducă și să vorbească cu mama ei singură înainte să plece, rugând-o să facă ceva pentru ea imediat ce se întoarce la New York. Apoi reveni la spital și stătu cu tatăl ei, așteptând până când acesta adormi. Pentru mult timp, el rămase tăcut și se uită în gol pe fereastră. Ea îl ținu de mână, și stătură amândoi fără să vorbească, amândoi privind norii care pluteau ușor în spatele sticlei.

Voia să își întindă picioarele și să ia puțin aer proaspăt; despărțirea tatălui ei de Jonah o secătuisese de energie și de forță. Nu voia să și-l imagineze pe fratele ei în avion sau intrând în apartament; nu voia să se întrebe dacă încă mai plângea.

Afară, se plimbă pe trotuarul din fața spitalului, cu mintea aiurea. Aproape trecuse de el când îl auzi dregându-și glasul. Era așezat pe o bancă; în ciuda căldurii, purta același tip de cămașă cu mânecă lungă pe care o purta mereu.

— Bună, Ronnie, spuse pastorul Harris.

— O... bună ziua.

— Speram să îl vizitez pe tatăl tău.

— Doarme, spuse ea. Dar puteți urca dacă doriți.

El își lovi bastonul, trăgând de timp.

— Îmi pare rău că treci prin toate astea acum, Ronnie.

Ea dădu din cap, fiindu-i imposibil să se concentreze. Chiar și această simplă conversație părea dificilă.

Cumva, ea simți că și el gândea la fel.

— Ai vrea să te rogi cu mine? Ochii lui albaștri ascundeau o rugăminte. Îmi place să mă rog înainte să îl văd pe tatăl tău. Mă... ajută.

Surprinderea ei cedă în fața unui sentiment neașteptat de ușurare.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

După aceea începu să se roage în mod regulat, și își dădu seama că pastorul Harris avea dreptate.

Nu că ar fi crezut că tatăl ei se va vindeca. Vorbise cu doctorul și văzuse ecografiile, și după conversația lor, plecase din spital și se dusese pe plajă și plânsese timp de oră în timp ce lacrimile i se uscau în vânt.

Nu credea în miracole. Știa că unii oameni cred, dar nu se putea forța să creadă că tatăl ei va supraviețui cumva. Nu după ce văzuse, nu după modul în care îi explicase doctorul. Cancerul, îi spusese doctorul, se întinsese de la stomac la pancreas și la plămâni și părea... periculos să nutrească speranță. Nu-și putea imagina cum ar fi să se împace a doua oară cu ceea ce i se întâmpla. Era deja destul de greu, mai ales seara târziu când în casă era liniște și ea era singură cu gândurile ei.

În schimb, se ruga pentru puterea de care avea nevoie ca să îl ajute pe tatăl ei; se ruga pentru capacitatea de a fi optimistă în prezența lui, în loc să plângă de fiecare dată când îl vedea. Știa că el are nevoie de râsul ei și de fiica în care se transformase recent.

Primul lucru pe care îl făcu după ce îl aduse pe tatăl ei acasă de la spital a fost să îl ducă să vadă vitraliul. Ea îl privi cum se apropie încet de masă, evaluând totul cu ochii, cu o expresie de neîncredere uluită pe chip. Ronnie știa că fuseseră momente când el se întrebese dacă va trăi suficient de mult ca să-l vadă terminat. Mai mult decât orice, își dori ca Jonah să fi fost acolo cu ei, și știa că tatăl ei se gândea la același lucru. Fusesse proiectul lor, modul în care își petrecuseră ei vara. Lui Steve îi era foarte dor de Jonah, îi era dor de el mai mult decât orice și, deși el se întoarse cu spatele ca ea să nu-i vadă fața, ea știu că avea lacrimi în ochi în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

Îl sună pe Jonah imediat ce ajunsese înăuntru. Din sufragerie, Ronnie auzea cum tatăl ei îl asigură că se simte mai bine și, deși Jonah probabil va interpreta greșit asta, știa că tatăl ei făcuse lucrul corect. Voia ca Jonah să își amintească fericirea verii, nu să se gândească la ce va urma.

În seara aceea, în timp ce stătea pe canapea, Steve deschise Biblia și începu să citească. Ronnie înțelegea acum motivele lui. Se așeză lângă el și îi adresă întrebările la care se gândise de când cercetase ea însăși cartea.

— Ai un pasaj favorit? întrebă ea.

— Multe, spuse el. Întotdeauna mi-au plăcut Psalmii. Și întotdeauna învăț o grămadă de chestii din epistolele lui Pavel.

— Dar nu sublimezi nimic, spuse ea. Când el înălță din sprânceană, ea ridică din umeri. M-am uitat prin ea când nu erai aici și n-am văzut nimic.

El se gândi la răspuns înainte să i-l dea.

— Dacă aș încerca să subliniez ceva important, probabil aș sublinia aproape tot până la urmă. Am citit-o de atâtea ori și de fiecare dată aflu ceva nou.

Ea îl studie cu atenție.

— Nu-mi amintesc să fi citit Biblia înainte...

— Asta pentru că erai mică. Țineam Biblia lângă pat și citeam părți din ea o dată sau de două ori pe săptămână, întreab-o pe mama ta, o să îți spună.

— Ai citit ceva în ultima vreme ce ți-ar plăcea să-mi spui?

— Vrei să fac asta?

După ce ea dădu din cap, îi luă doar un minut să găsească pasajul pe care îl voia.

— E din Galateni 5:22, spuse el, presând Biblia în poală ca să stea deschisă. Își dresе glasul înainte să înceapă. „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă – răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curățirea.”

Ea îl privi cum citește versetul, amintindu-și cum se purtase când ajunsese aici prima dată și cum îi răspunsese el la mânia ei. Își aminti de dățile când el refuzase să se certe cu mama ei, chiar și când ea încercase să îl provoace. Văzuse asta ca o slăbiciune și deseori își dorise ca tatăl ei să fi fost diferit. Dar în același timp, își dădu seama că se înșelase cu privire la tot.

Vedea acum că tatăl ei nu acționase niciodată singur. Duhul Sfânt fusese mereu prezent în viața lui.

Pachetul de la mama ei sosi a doua zi, și Ronnie știi că mama ei făcuse ce o rugase. Aduse un plic mare pe masa din bucătărie, unde îl rupse la un capăt, apoi răsturnă conținutul pe masă.

Nouăsprezece scrisori, toate trimise de tatăl ei, toate ignorate și nedeschise. Observă adresele diferite de expediere pe care el le mâzgălise în stânga sus: Bloomington, Tulsa, Little Rock...

Nu-i venea să creadă că nu le citise. Chiar fusese atât de furioasă? Atât de acră? Atât de... rea? Privind înapoi, știi răspunsul, dar tot nu avea sens pentru ea.

Frunzărind scrisorile, o căută pe prima pe care i-o scrisese. Ca majoritatea celorlalte, era scrisă ordonat cu cerneală neagră și ștampila poștei se decolorase puțin. Dincolo de geamul de la bucătărie, tatăl ei stătea pe plajă cu spatele la casă. La fel ca pastorul Harris, începuse să poarte mâneci lungi, în ciuda arșiței.

Inspirând adânc, deschise scrisoarea, și acolo, în bucătăria scăldată în soare, începu să citească.

Dragă Ronnie,

Nici măcar nu știi cum să încep o asemenea scrisoare, nu pot decât să spun că îmi pare rău.

De aceea te-am rugat să ne întâlnim la cafenea și asta am vrut să îți spun mai târziu în seara aceea, când am sunat, înțeleg de ce nu ai venit și de ce nu ai vrut să vorbești cu mine la telefon. Ești furioasă pe mine, ești dezamăgită de mine, și în sufletul tău, crezi că am fugit. În mintea ta, te-am abandonat și mi-am abandonat familia.

Nu pot să neg că lucrurile o să fie diferite, dar vreau să știi că dacă aș fi în locul tău, probabil aș simți la fel. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii dezamăgită de mine. Bănuiesc că mi-am câștigat sentimentele pe care le ai, și scopul meu nu e să încerc să inventez scuze sau să dau vina pe cineva sau să te conving că în timp ai putea înțelege.

Cu toată sinceritatea, nu ai înțelege, și asta m-ar răni mai mult decât îți poți imagina. Tu și Jonah ați însemnat mereu atât de mult pentru mine, și vreau să înțelegi că nici tu, nici Jonah nu aveți nicio vină. Uneori, din motive care nu sunt mereu clare, căsniciile pur și simplu nu funcționează. Dar ține minte asta: întotdeauna te voi iubi și întotdeauna îl voi iubi pe Jonah. Întotdeauna o voi iubi pe mama voastră, și întotdeauna o voi respecta. Ea mi-a dat cele mai importante două daruri pe care le-am primit vreodată, și a fost o mamă minunată. În multe feluri, în ciuda tristeții pe care o simt din cauză că eu și mama ta nu mai suntem împreună, eu încă mai cred că a fost o binecuvântare că am fost căsătorit cu ea, atâta timp cât a durat.

Știu că nu e mult și cu siguranță nu e suficient să te facă să înțelegi, dar vreau să știi că eu încă mai cred în darul dragostei. Vreau să crezi și tu în el. Meriți asta în viața ta, nimic nu te împlinește mai mult decât dragostea.

Sper că în inima ta vei găsi un mod de a mă ierta că am plecat. Nu trebuie să fie acum sau curând. Dar vreau să știi asta: când o să fii pregătită, eu o să te aștept cu brațele deschise, și aceea va fi cea mai fericită zi din viața mea.

Te iubesc,
Tata

— Simt că ar trebui să fac mai mult pentru el, spuse Ronnie.

Stătea pe veranda din spate împreună cu pastorul Harris. Tatăl ei era în casă, dormea, iar pastorul Harris venise cu o caserolă de lasagna vegetală pe care o făcuse soția lui. Era la jumătatea lui septembrie și încă mai era cald în timpul zilei, deși cu două zile în urmă fusese o seară care indicase o toamnă răcoroasă. Durase doar o seară; de dimineață soarele era din nou fierbinte și Ronnie se plimbă pe plajă întrebându-se dacă noaptea precedentă fusese o iluzie.

— Faci tot ce poți, spuse el. Nu știi dacă mai poți face altceva.

— Nu mă refer la îngrijirea lui. Acum, nu are nevoie de multe. Insistă să gătească în continuare și mergem să ne plimbăm pe plajă. Chiar am înălțat zmeie ieri. În afară de analgezicele care îl fac foarte obosit, e cam la fel ca înainte să meargă la spital. Doar că...

Privirea pastorului Harris era plină de înțelegere.

— Vrei să faci ceva special. Ceva care să însemne mult pentru el.

Ea dădu din cap, bucuroasă că pastorul era acolo. În ultimele săptămâni, acesta devenise nu doar prietenul ei, dar și singura persoană cu care putea vorbi.

— Am încredere că Dumnezeu îți va arăta răspunsul. Dar trebuie să înțelegi că uneori durează un timp până îți dai seama ce vrea Dumnezeu să faci. Așa e de cele mai multe ori. Vocea lui Dumnezeu e de obicei mai mult o șoptă, și trebuie să asculți foarte atent ca s-o auzi. Dar alteori, în momente foarte rare, răspunsul e evident și sună la fel de tare ca dangătul unui clopot de biserică.

Ronnie zâmbi, gândindu-se că se atașase de conversațiile lor.

— Vorbiți din experiență?

— Și eu îl iubesc pe tatăl tău. Și la fel ca tine, voiam să fac ceva special pentru el.

— Și Dumnezeu v-a răspuns?

— Dumnezeu răspunde întotdeauna.

— A fost ca o șoptă sau ca dangătul unui clopot?

Pentru prima oară în mult timp, ea văzu o urmă de amuzament în ochii lui.

— Ca dangătul unui clopot, desigur. Dumnezeu știe că sunt cam surd de urechi în ultima vreme.

— Ce o să faceți?

El se îndreptă în scaun.

— O să instalez vitraliul la biserică, spuse el. Săptămâna trecută a apărut din senin un binefăcător și nu numai că s-a oferit să acopere costul reparațiilor rămase, dar deja adunase și toți lucrătorii. Încep să lucreze din nou mâine.

Pe parcursul următoarelor două zile, Ronnie căută să audă dangăte de clopot, dar nu auzi decât pescăruși. Când căuta să asculte șoapte, nu auzea absolut nimic. Nu o surprindea în mod neapărat – nici pastorului Harris nu-i venise răspunsul imediat –, dar spera că răspunsul va sosi înainte să fie prea târziu.

În rest, continuă la fel ca mai înainte. Îl ajuta pe tatăl ei când avea nevoie de ajutor, îl lăsa în pace când nu avea nevoie de ea, și încerca să petreacă într-un mod cât mai plăcut timpul rămas. În weekendul acela, pentru că tatăl ei se simțea mai bine, făcură o excursie la Grădinile Plantației Orton, lângă Southport. Nu era departe de Wilmington, și Ronnie nu mai fusese niciodată acolo, dar când intrară pe drumul pietruit care ducea la conacul original, ridicat în 1735, știa deja că o să fie o zi memorabilă. Florile nu mai erau înflorite, dar, în timp ce mergeau printre stejarii uriași cu ramurile lăsate în jos, acoperite de bromelii, Ronnie se gândi că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos.

În timp ce se plimba pe sub copaci, braț la braț cu tatăl ei, vorbeau despre vară. Pentru prima dată, Ronnie îi povesti tatălui ei despre relația cu Will; îi povesti despre prima oară cum merseseră la pescuit și despre dățile când fuseseră cu mașina prin noroi, îi descrie saltul elegant de pe acoperișul pavilionului, și îi spuse despre dezastrul de la nuntă. Totuși nu îi spuse despre ce se întâmplase înainte ca el să plece la Vanderbilt sau despre lucrurile pe care i le spusese. Nu era pregătită pentru asta; rana era prea proaspătă. Și, ca întotdeauna când vorbeau, tatăl ei asculta în tăcere, intervenind doar rareori, chiar și când ea lăsa propozițiile în aer. Îi plăcea asta la el. Nu, se gândi ea. Iubea asta la el, și se trezi că se întreabă cine ar fi devenit dacă n-ar fi venit acolo pe timpul verii.

După aceea, merseră la Southport și luară cina la unul dintre micile restaurante cu vedere spre port. Știa că tatăl ei e obosit, dar mâncarea a fost bună și împărțiră o înghețată cu negresă și sos cald de ciocolată la desert.

A fost o zi frumoasă, o zi pe care și-o va aminti mereu. Dar

în timp ce stătea singură în sufragerie după ce tatăl ei se dusese la culcare, se trezi că se gândește încă o dată că poate face un pic mai mult pentru el.

În următoarea săptămână, a treia din septembrie, ea începu să observe că tatăl ei se simte mai rău. Dormea dimineța până târziu și mai trăgea un pui de somn și la prânz. Deși dormea la prânz de ceva vreme în mod regulat, aceste somnuri de după-amiază începură să fie din ce în ce mai lungi, și seara se ducea la culcare mai devreme. În timp ce făcea curat în bucătărie pentru că nu avea altceva de făcut, își dădu seama că, dacă făcea un calcul, rezulta că doarme mai mult de jumătate din zi.

Și lucrurile se înrăutățeau. Cu fiecare zi care trecea, dormea un pic mai mult. Și nici nu mânca suficient. În schimb, își învârtea mâncarea pe farfurie și se prefăcea că mănâncă; atunci când arunca resturile la gunoi, ea își dădea seama că numai ciugulise puțin. Pierdea din greutate în mod constant, și de fiecare dată când clipea avea impresia că tatăl ei se micșorează. Uneori îi era teamă că într-o zi nu va mai rămâne nimic din el.

*

Luna septembrie se termină. Diminețile, mirosul sărat al oceanului era ținut departe de vântul care venea din munții din partea de est a statului. Încă mai era cald, un sezon propice uraganelor, dar deocamdată coasta Carolinei de Nord fusese scutită.

Cu o zi înainte tatăl ei dormise paisprezece ore. Știa că nu se poate abține, că organismul lui nu-i lasă de ales, dar o durea sufletul că el doarme aproape tot timpul pe care îl mai aveau. Când tatăl ei era treaz, era mai tăcut, mulțumit să citească Biblia sau să se plimbe cu ea, în tăcere.

Mai des decât se aștepta, se trezea gândindu-se la Will. Încă mai purta brățara înnodată pe care i-o dăduse, și când își trecea degetul peste țesătura complicată, se întreba ce cursuri urma, lângă cine mergea pe alei când trecea dintr-o

clădire în alta. Era curioasă lângă cine stătea când mânca la cantină și dacă se gândea la ea când se pregătea să iasă vinerea sau sâmbăta seara. Când era foarte deprimată, se gândea că poate cunoscuse deja pe altcineva.

— Vrei să vorbești despre asta? o întrebă tatăl ei în timp ce se plimbau pe plajă.

Se ducea la biserică. De când începuse din nou construcția, lucrările mergeau repede. Erau o mulțime de muncitori: constructori, electricieni, dulgheri sau zidari. Pe șantier erau cel puțin patruzeci de camioane și o mulțime de oameni ieșeau și intrau în mod constant din și în clădire.

— Despre ce? întrebă ea precaută.

— Despre Will, spuse el. Despre modul în care s-a terminat între voi.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare.

— Cum e posibil să știi despre asta?

El ridică din umeri.

— Pentru că l-ai menționat doar în trecere în ultimele săptămâni și nu vorbești niciodată cu el la telefon. Nu e greu să îți imaginezi că s-a întâmplat ceva.

— E complicat, zise ea ezitant.

Merseră câțiva pași în liniște înainte ca tatăl ei să vorbească din nou.

— Dacă are vreo importanță pentru tine, cred că este un tânăr excepțional.

Ea îl luă de braț.

— Da, are importanță. Și eu cred la fel.

Ajunseră la biserică. Ronnie văzu muncitorii care cărau cherestea și cutii de vopsea, și ca de obicei căută cu privirea spațiul gol de sub clopotniță. Vitraliul nu fusese instalat încă – cea mai mare parte a construcției trebuia să fie terminată înainte să fie montat pentru ca vitraliul fragil să nu se fisureze –, dar tatălui ei îi plăcea să vină în vizită. Era mulțumit de reluarea construcției, dar nu neapărat din cauza vitraliului. Vorbea mereu de cât de importantă era biserica pentru pastorul Harris și cât de mult îi lipsea acestuia să țină slujba în locul pe care îl considera de mult o a doua casă.

Pastorul Harris era mereu pe șantier, și de obicei se plimba cu ei pe plajă când soseau. Uităndu-se prin jur, îl observă în parcare acoperită cu pietriș. Vorbea cu cineva în timp ce gesticula animat către clădire. Chiar și de la distanță își putea da seama că zâmbea.

Era pe punctul de a-i face din mână ca să îi atragă atenția când brusc îl recunosc pe bărbatul cu care vorbea. Imaginea o sperie. Ultima oară când îl văzuse, fusese disperată; ultima oară când fuseseră împreună, nu se obosise să îi spună la revedere. Poate că Tom Blakelee trecea pur și simplu pe acolo și se oprise să vorbească cu pastorul despre reconstrucția bisericii. Poate că era doar interesat.

Pe toată durata săptămânii, se uită din nou după Tom Blakelee când vizitau șantierul, dar nu-l mai văzu din nou acolo. O parte din ea era ușurată, recunosc ea, pentru că lumile lor nu se mai intersectau.

După plimbările lor la biserică și somnul de prânz al tatălui ei, de obicei citeau împreună. Termină *Anna Karenina* la patru luni după ce o începuse. Împrumută *Doctor Jivago* de la biblioteca publică. O atrăgea ceva la scriitorii ruși: calitatea epică a poveștilor lor, poate; tragedii sumbre și idile blestemate pictate pe o pânză enormă, atât de departe de viața ei banală.

Tatăl ei continua să studieze Biblia și uneori, la rugămintea ei, îi citea un pasaj sau un verset cu voce tare. Unele erau scurte și altele erau lungi, dar multe dintre ele păreau să se concentreze pe sensul credinței. Nu era sigură de ce, dar uneori avea senzația că cititul cu voce tare arunca lumină asupra unei nuanțe sau a unui înțeles pe care îl ratase anterior.

Masa de seară era simplă. La începutul lui octombrie, ea începu să gătească și el acceptă această schimbare la fel de ușor cum acceptase orice altceva pe durata verii. Deseori, stătea cu ea în bucătărie și vorbeau în timp ce ea fierbea paste sau orez și prăjea niște carne de pui ori de vită în tigaie. Era pentru prima dată în ani de zile când gătea carne și se simțea ciudat să îl îndemne pe tatăl ei s-o mănânce

după ce îi punea farfuria în față. Nu prea îi mai era foame, și mâncarea era fadă pentru că orice fel de condimente îi irita stomacul. Dar ea știa că are nevoie de mâncare. Deși nu aveau un cântar în casă, ea vedea cum slăbește tot mai mult.

Într-o seară după cină, ea îi spuse în sfârșit ce se întâmplase cu Will. Îi spuse totul: despre incendiu și despre încercările lui de a-l acoperi pe Scott, despre tot ce se întâmplase cu Marcus. Tatăl ei o ascultă cu atenție în timp ce vorbea, și când își împinse în cele din urmă farfuria din față, ea observă că nu luase mai mult de câteva înghițituri.

— Pot să îți pun o întrebare?

— Desigur, spuse ea. Poți să mă întrebi orice.

— Când mi-ai spus că îl iubești pe Will, vorbeai serios?

Ea își aminti că Megan îi pusese aceeași întrebare.

— Da.

— Atunci cred că ai fost prea dură cu el.

— Dar acoperea un delict...

— Știu. Dar dacă te gândești la asta, și tu ești acum în aceeași poziție ca și el. Știi adevărul, la fel ca el. Și nici tu nu ai spus nimic nimănui.

— Dar n-am făcut-o eu...

— Și tu mi-ai spus că nici el n-a făcut-o.

— Ce încerci să îmi spui? Că ar trebui să îi spun pastorului Harris?

El scutură din cap.

— Nu, zise el, spre surprinderea ei. Nu cred că ar trebui.

— De ce?

— Ronnie, rosti el cu blândețe, poate e mai mult în povestea asta decât vedem noi.

— Dar...

— Nu spun că e corect. Sunt primul să recunosc că greșesc cu privire la multe lucruri. Dar dacă totul e așa cum ai descris tu, atunci vreau să știi un lucru: pastorul Harris nu dorește să știe adevărul. Pentru că dacă l-ar ști, atunci ar trebui să facă ceva în privința asta. Și crede-mă, nu ar vrea niciodată să le facă rău lui Scott sau familiei sale, mai ales dacă a fost un accident. Pur și simplu nu e genul ăla de om. Și încă un lucru. Și din tot ce am spus, acesta e cel mai

important.

— Ce anume?

— Trebuie să înveți să ierți.

Ea își încrucișă brațele.

— L-am iertat deja pe Will. I-am lăsat mesaje...

Chiar dinainte să termine propoziția, tatăl ei scutura din cap.

— Nu vorbesc despre Will. Trebuie să înveți să te ierți pe tine mai întâi.

În seara aceea, la fundul teancului de scrisori pe care i le scrisese tatăl ei, Ronnie mai găsi o scrisoare, una pe care nu o deschisese încă. Probabil o adăugase recent la teanc, pentru că nu avea nici timbru, nici ștampilă poștală.

Nu știa dacă vrea s-o citească acum sau dacă trebuia s-o citească după ce el nu va mai fi. Presupuse că ar fi putut să îl întrebe, dar nu o făcu. De fapt, nu era sigură că voia s-o citească: o speria și să țină plicul în mână, pentru că știa că era ultima scrisoare pe care el i-o va mai scrie vreodată.

Boala lui continuă să evolueze. Deși își urmau rutina obișnuită – mâncat, citit și plimbat pe plajă –, tatăl ei lua tot mai multe analgezice. Uneori ochii lui erau sticloși și pierduți, dar ea tot avea impresia că doza nu e suficient de puternică. Din când în când îl vedea tresărind în timp ce stătea pe canapea, închidea ochii și se lăsa pe spate, cu fața o mască de durere. Când se întâmpla asta, o apuca de mână; dar pe măsură ce treceau zilele, ea observă că strânsoarea lui devenea tot mai firavă. Puterea lui slăbea, se gândi ea; totul la el slăbea. Și în curând va dispărea complet.

Ronnie își dădea seama că și pastorul Harris observa schimbările la tatăl ei. Venea pe la ei aproape în fiecare zi de câteva săptămâni, de obicei chiar înainte de cină. În cea mai mare parte a timpului, menținea conversația ușoară; le dădea vești despre construcție sau îi încânta cu istorioare amuzante din trecutul lui, aducând un zâmbet trecător pe fața tatălui ei. Dar mai erau momente când amândoi păreau să nu mai aibă ce să-și spună. Era greu pentru toți să evite subiectul principal și, în acele momente, un nor de tristețe

părea să coboare peste sufragerie.

Când simțea că vor să fie singuri, Ronnie ieșea pe verandă și încerca să își imagineze despre ce vorbesc. Putea ghici, desigur: discutau despre credință sau familie și poate despre regretele pe care le aveau, dar știa și că se roagă împreună. Îi auzise o dată când intrase după un pahar cu apă, și își aminti că se gândise că rugăciunea pastorului Harris suna mai degrabă ca o implorare. Părea că îi cere lui Dumnezeu putere, de parcă propria viață depindea de asta, și, în timp ce îl asculta, închise ochii ca să rostească în tăcere propria rugăciune.

Mijlocul lui octombrie aduse trei zile de vreme neobișnuit de răcoroasă, suficient de rece ca să necesite purtarea unui hanorac dimineța. După luni întregi de căldură neîncetată, Ronnie se bucura de prospețimea din aer, dar acele trei zile au fost grele pentru tatăl ei. Deși încă se mai plimbară pe plajă, se mișca și mai încet, și se opriră doar puțin lângă biserică înainte să se întoarcă și să pornească spre casă. Când ajunseră la ușă, tatăl ei deja tremura. Ajunși înăuntru, Ronnie îi pregăti o baie caldă, sperând că îl va ajuta și simțind primele înțepături de panică la noile semne că boala avansa mai rapid.

Vineri, cu o săptămână înainte de Halloween, tatăl ei își adună suficiente puteri ca să meargă împreună la pescuit pe micul doc unde o dusesese prima oară Will. Polițistul Pete le împrumută niște undițe și o cutie cu cârlige. Cu totul ieșit din comun, tatăl ei nu mai fusese niciodată la pescuit, așa că Ronnie trebui să pună momeala în cârlig. Primii pești care mușcară momeala au scăpat, dar în cele din urmă reușiră să prindă un biban roșu mic și să îl aducă la mal. Era același tip de pește pe care îl prinsese cu Will și, în timp ce peștele se zbătea în vreme ce ea îi scotea cârligul, dorul de Will o lovi cu intensitatea unei dureri fizice.

Când se întoarseră acasă după o după-amiază liniștită petrecută pe doc, două persoane îi așteptau pe verandă. Abia când coborî din mașină, le recunosc pe Blaze și pe mama ei. Blaze arăta uimitor de diferit. Avea părul prins într-o coadă ordonată și era îmbrăcată cu pantaloni scurți albi și o bluză

albastră cu mânecă lungă. Nu purta bijuterii și nu era machiată.

Văzând-o pe Blaze, Ronnie își aminti de ceva la care reușise să evite să se gândească, cu toate grijile pe care și le făcea pentru tatăl ei: că se va întoarce la tribunal înainte să se termine luna. Se întrebă ce voiau și de ce veniseră.

Îi luă ceva timp să îl ajute pe tatăl ei să coboare din mașină, oferindu-i brațul ca să îl sprijine.

— Cine sunt? murmură tatăl ei.

Ronnie îi explică și el dădu din cap. Când se apropiară, Blaze coborî de pe verandă.

— Bună, Ronnie, spuse ea, dregându-și glasul. Își îngustă puțin ochii în soarele de la apus. Am venit să vorbesc cu tine.

Ronnie stătea în fața lui Blaze în sufragerie, privind-o cum studiază podeaua. Părinții lor se retrăseseră în bucătărie ca să le ofere puțină intimitate.

— Îmi pare foarte rău de tatăl tău, începu Blaze. Cum se simte?

— Bine. Ronnie ridică din umeri. Tu cum ești?

Blaze își atinse partea din față a tricoului.

— O să am întotdeauna cicatrice aici, spuse ea, apoi arătă spre brațe și spre burtă, și aici. Zâmbi trist. Dar sincer, mă bucur că trăiesc. Se foi în scaun înainte să se uite în ochii lui Ronnie. Voiam să îți mulțumesc că m-ai dus la spital.

Ronnie dădu din cap, încă nesigură încotro mergea conversația asta.

— Cu plăcere.

În liniștea care se lăsă, Blaze privi prin sufragerie, nesigură ce să mai spună. Ronnie, învățând de la tatăl ei, pur și simplu așteptă.

— Ar fi trebuit să vin mai repede, dar știu că ai fost ocupată.

— E în regulă, spuse Ronnie. Mă bucur să văd că ești bine. Blaze își înălță capul.

— Serios?

— Da, spuse Ronnie. Zâmbi. Chiar dacă arăți ca un ou de Paște.

Blaze trase de bluză.

— Da, știu. O nebunie, nu? Mama mi-a cumpărat niște haine.

— Ți se potrivesc. Bănuiesc că vă înțelegeți mai bine.

Blaze îi aruncă o privire plină de regrete.

— Încerc. Locuiesc din nou acasă, dar e greu. Am făcut multe prostii. Ei, altor oameni. Ție.

Ronnie stătea nemișcată, cu o expresie neutră.

— De ce ai venit aici de fapt, Blaze?

Blaze își frământă mâinile, trădându-și agitația.

— Am venit să îmi cer scuze. Ți-am făcut un lucru îngrozitor. Și știu că nu pot să iau înapoi tot stresul pe care ți l-am provocat, dar vreau să știi că am vorbit cu procurorul în dimineața asta. I-am spus că am pus lucrurile alea în geanta ta pentru că eram furioasă pe tine și am semnat o declarație că tu nu ai știut ce se întâmplă. O să te sune azi sau mâine, dar mi-a promis că o să renunțe la acuzații.

Cuvintele îi ieșiră atât de repede din gură, încât la început Ronnie nu era sigură că auzise bine. Dar privirea stăruitoare a lui Blaze îi spuse tot ce avea nevoie să știe. După toate aceste luni, după toate zilele și nopțile nenumărate de griji, brusc se terminase totul. Ronnie era șocată.

— Îmi pare foarte rău, continuă Blaze cu vocea joasă. N-ar fi trebuit să pun niciodată lucrurile acelea în geanta ta.

Ronnie încă mai încerca să digere faptul că acel coșmar se terminase. O studie pe Blaze, care trăgea în mod repetat de un fir desprins din tivul bluzei.

— Ce o să se întâmple cu tine? O să te acuze?

— Nu, spuse ea. După ce spuse asta, ridică privirea, cu maxilarul încordat. Aveam niște informații pe care le voiau cu privire la alt delict. Unul mai serios.

— Te referi la ce ți s-a întâmplat pe dig?

— Nu, spuse ea, și Ronnie crezu că vede ceva dur și sfidător în ochii ei. Le-am spus despre incendiul de la biserică și despre felul în care a început cu adevărat. Blaze se asigură că a captat atenția lui Ronnie înainte să continue. Nu Scott a provocat incendiul. Racheta lui aprinsă n-a avut nimic de-a face cu asta. Da, a aterizat lângă biserică. Dar se stinsese deja.

Ronnie absorbi informația cu o uimire crescândă. Pentru un moment, se uitară una la cealaltă, iar în aer se simțea o încărcătură aproape palpabilă.

— Atunci cum a început?

Blaze se aplecă înainte și își puse coatele pe genunchi, cu antebrațele întinse ca o implorare.

— Eram pe afară, petrecând pe plajă – eu, Marcus, Teddy și Lance. Un pic mai târziu a apărut Scott, chiar la marginea plajei. Ne-am prefăcut că ne ignorăm unii pe alții, dar îl vedeam pe Scott aprinzând rachete. Will era încă la marginea plajei și Scott a ochit una cumva în direcția lui, dar vântul a prins-o și a zburat-o către biserică. Will a început să intre în panică și a venit în goană. Dar lui Marcus i s-a părut toată povestea amuzantă și în secunda în care racheta a căzut în spatele bisericii, a alergat spre curtea bisericii. La început, nu mi-am dat seama ce se întâmplă, chiar și după ce l-am urmat și l-am văzut aprinzând iarba uscată de lângă zidul bisericii. Imediat după aceea, clădirea a început să ardă.

— Îmi spui că Marcus a făcut-o?

Ronnie abia putea să pronunțe cuvintele.

Ea dădu din cap.

— A mai provocat și alte incendii. Adică sunt destul de sigură că el a făcut-o – întotdeauna a iubit focul. Cred că întotdeauna am considerat că e nebun, dar... Se opri, dându-și seama că spusese asta de prea multe ori. Își îndreptă spatele. În fine, deci am căzut de acord să depun mărturie contra lui.

Ronnie se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se de parcă o lovise cineva. Își aminti toate lucrurile pe care i le spusese lui Will, realizând brusc că dacă Will ar fi făcut ce îi ceruse ea, viața lui Scott ar fi fost distrusă degeaba.

Aproape i se făcu rău în timp ce Blaze continuă:

— Îmi pare rău pentru tot, spuse ea. Și oricât de nebunește sună, chiar te-am considerat prietena mea până când m-am purtat ca o proastă și am stricat totul. Pentru prima dată, vocea lui Blaze se sparse. Dar tu ești o persoană minunată, Ronnie. Ești sinceră, și ai fost drăguță cu mine când nu aveai niciun motiv s-o faci. Din ochi i se scurse o

lacrimă pe care o șterse repede. Nu o să uit niciodată ziua în care te-ai oferit să mă lași să stau la tine, chiar și după toate lucrurile îngrozitoare pe care ți le făcusem. Mi-a fost atât de... rușine. Și totuși, am fost recunoscătoare, știi? Că îi mai pasă cuiva de mine.

Blaze se opri, străduindu-se în mod vizibil să se adune. După ce își opri lacrimile clipind, inspiră adânc și o fixă pe Ronnie cu o privire hotărâtă.

— Deci, dacă ai vreodată nevoie de ceva – și vorbesc serios, de orice –, dă-mi de știre. Renunț la tot, bine? Știu că nu o să pot vreodată să mă revanșez pentru ce ți-am făcut, dar într-un fel, simt că tu m-ai salvat. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău e atât de nedrept... și aș face orice să te ajut.

Ronnie dădu din cap.

— Și încă un lucru, adăugă Blaze. Nu trebuie să fim prietene, dar dacă ne mai vedem vreodată, vrei te rog să îmi spui Galadriel? Nu suport numele Blaze.

Ronnie zâmbi.

— Sigur, Galadriel.

Așa cum promisese Blaze, avocata ei o sună în acea după-amiază, informând-o că acuzațiile contra ei în cazul de furt din magazin fuseseră retrase.

În seara aceea, în timp ce tatăl ei dormea în dormitor, Ronnie deschise televizorul pe postul local de știri. Nu era sigură dacă va apărea la știri, dar într-adevăr, dădură un segment de treizeci de secunde, chiar înainte de rubrica meteo despre „arestarea unui nou suspect în ancheta deschisă privind incendiul de la o biserică locală de anul trecut”. Când arătară o poză de cazier de-al lui Marcus cu câteva detalii despre acuzațiile anterioare, închise televizorul. Ochii aceia reci și morți aveau puterea s-o neliniștească.

Se gândi la Will și la ce făcuse ca să îl protejeze pe Scott, pentru o infracțiune care se dovedise că nu o comisese el. Oare era chiar atât de groaznic, se întrebă ea, că loialitatea față de un prieten îi întunecase judecata? Mai ales având în vedere cum evoluaseră lucrurile până la urmă? Ronnie nu mai era sigură de nimic. Se înșelase cu privire la atât de

multe lucruri: tatăl ei, Blaze, mama ei, chiar și Will. Viața era mult mai complicată decât își imaginase ea vreodată ca o adolescentă țâfnoasă din New York.

Scutură din cap în timp ce se mișca prin casă, stingând luminile una câte una. Viața aceea – o paradă de petreceri și bârfe de liceu, și certuri cu mama ei – i se părea o altă lume, o existență pe care doar o visase. Astăzi, exista numai atât: plimbarea pe plajă alături de tatăl ei, sunetul neîncetat al valurilor oceanului, mirosul iernii care se apropia.

Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curățirea.

Halloweenul veni și trecu, și tatăl ei era din ce în ce mai slăbit.

Renunțară la plimbările pe plajă când efortul deveni prea mare, și dimineața, când îi făcea patul, vedea zeci de fire de păr pe pernă. Știind că boala se agrava, ea își mută salteaua în dormitorul lui în caz că ar putea avea nevoie de ajutor, și ca să rămână cât mai mult timp posibil aproape de el.

Steve lua cea mai mare doză de analgezice pe care o putea suporta corpul lui, dar niciodată nu părea suficient. Noaptea, în timp ce dormea lângă el, îl auzea scoțând scâncete de durere care aproape îi frângeau inima. Ronnie îi pusese medicamentele chiar lângă pat și spre ele se îndrepta prima oară când se trezea. Stătea lângă el dimineața, ținându-l în brațe, cu membrele tremurând, până când medicamentele își făceau efectul.

Dar și efectele secundare se vedeau din plin. Nu se putea ține pe picioare, și Ronnie trebuia să îl susțină când se mișca, chiar și dintr-un capăt în celălalt al camerei. În ciuda pierderii în greutate, atunci când se împiedica, Ronnie abia reușea să îl susțină să nu cadă. Deși el nu-și exprima niciodată frustrarea, ochii lui erau plini de supărare, de parcă o dezamăgea pe ea cumva.

Acum dormea în medie șaptesprezece ore pe zi și Ronnie își petrecea zile întregi singură în casă, citind și recitind scrisorile pe care i le scrisese el. Încă nu citise ultima

scrisoare pe care i-o scrisese – ideea i se părea prea înfricoșătoare –, dar uneori îi plăcea să o țină între degete, încercând să adune puterea de a o deschide.

Suna acasă mai des, programându-și apelurile atunci când Jonah venea acasă de la școală sau după ce terminau cina. Jonah părea liniștit și, când întreba ce face tatăl lui, se simțea vinovată uneori că nu îi spune adevărul. Dar nu-l putea împovăra, și observă că de fiecare dată când tatăl ei vorbea cu el, făcea tot posibilul să pară cât mai plin de energie cu putință. După aceea, rămânea deseori pe scaun lângă telefon, epuizat de efort, prea obosit ca să se mai miște. Ea îl privea în liniște, chinuită de faptul că putea face ceva mai mult pentru el, numai dacă ar fi știut ce.

— Care e culoarea ta preferată? întrebă ea.

Stăteau la masa din bucătărie și Ronnie avea un caiet deschis în fața ei.

Steve îi zâmbi ironic.

— Asta voiai să mă întrebi?

— Asta e doar prima întrebare. Mai am o mulțime.

El se întinse după cutia de Ensure¹⁶ pe care ea i-o pusese în față. Nu mai mânca multă hrană solidă, și ea îl privi sorbind o dată, conștientă că o făcea de dragul ei, nu că i-ar fi fost foame.

— Verde, spuse el.

Ea scrisese răspunsul și citi următoarea întrebare.

— Câți ani aveai când ai sărutat prima oară o fată?

— Vorbești serios?

Se strâmbă.

— Te rog, tată. E important.

El răspunse din nou și ea scrisese răspunsul. Parcurseră un sfert din întrebările pe care ea și le notase, și în decursul următoarei săptămâni, el răspunse la toate. Ea scria răspunsurile cu atenție, nu neapărat cuvânt cu cuvânt, dar

---

¹⁶ Shake nutritiv cu probiotice și antioxidanți care întărește sistemul imunitar (n.tr.).

spera cu suficiente detalii ca să reconstruiască răspunsurile pe viitor. Era un exercițiu interesant și uneori chiar surprinzător, dar la sfârșit, ea trase concluzia că tatăl ei era același om pe care ajunsese să îl cunoască pe timpul verii.

Ceea ce era și bine și rău, desigur. Bine pentru că bănuia că așa va fi, și rău pentru că nu o aducea mai aproape de răspunsul pe care îl căuta.

A doua săptămână din noiembrie aduse primele ploi de toamnă, dar construcția bisericii continuă fără pauză. Ba mai mult, ritmul se accelerează. Tatăl ei nu o mai însoțea în plimbări; și totuși, Ronnie mergea pe plajă spre biserică în fiecare zi ca să vadă cum progresează lucrările. Devenise parte din rutina ei în timpul orelor de liniște în care tatăl ei dormea. Deși pastorul Harris îi saluta întotdeauna apropierea cu o fluturare de mână, nu mai venea lângă ea să stea de vorbă.

Într-o săptămână, vitraliul avea să fie instalat, și pastorul Harris va ști că a făcut pentru tatăl ei ceva ce nu a mai făcut nimeni altcineva, ceva ce știa că înseamnă enorm pentru el. Era fericită pentru el și se ruga pentru o cale a ei proprie.

Într-o zi cenușie de noiembrie, tatăl ei insistă brusc să se aventureze până la dig. Ronnie era neliniștită din cauza distanței și a frigului, dar el era de neclintit. Voia să vadă oceanul de pe dig, spunea el. „Pentru ultima dată”, au fost cuvintele pe care nu le-a rostit.

Se îmbrăcă cu pardesiuri, și Ronnie îi puse tatălui ei la gât chiar și un fular de lână. Vântul avea în el gustul aspru al iernii și părea că e mai frig decât indica termometrul. Ronnie insistă să meargă cu mașina la dig și o opri în parcare părăsită de lângă trotuar.

Dură mult timp până ajunseră la marginea digului. Erau singuri sub un cer acoperit de nori, iar valurile gri metalizat erau vizibile sub plăcile de beton. În timp ce avansau încet, tatăl ei își ținea brațul prins de al ei, sprijinindu-se de ea în timp ce vântul le flutura pardesiile.

Când reușiră în sfârșit să ajungă, tatăl ei se întinse să

apuce balustrada și aproape își pierdu echilibrul. În lumina argintie, pomeții lui ieșeau în relief și ochii îi păreau un pic sticloși, dar ea își dădu seama că era mulțumit.

Mișcarea ritmică a valurilor care se întindeau în fața lui până la orizont părea să îi aducă un sentiment de pace. Nu se vedea nimic – nici bărci, nici delfini, nici surferi –, dar expresia lui părea împăcată și lipsită de durere, cum nu mai arătase de săptămâni întregi. Acolo unde orizontul se unea cu linia apei, norii păreau aproape vii, rotindu-se și agitându-se în timp ce vântul geros încerca să le străpungă masa pufoasă. Se uită la joaca norilor cu aceeași uimire cu care se uita tatăl ei, întrebându-se la ce se gândește el.

Vântul se întetea, și îl văzu tremurând. Își dădea seama că voia să mai stea, cu privirea lipită de orizont. Îl trase ușor de braț, dar el își încleștă strânsoarea pe balustradă.

Ea se înduplecă și rămase lângă el până când începu să tremure de frig, pregătit în sfârșit să plece. El dădu drumul balustradei și o lăsă să îl întoarcă, pornindu-și marșul încet înapoi spre mașină. Cu colțul ochiului văzu că el zâmbea.

— A fost frumos, nu? remarcă ea.

Tatăl ei făcu vreo câțiva pași înainte să răspundă.

— Da, spuse el. Dar cel mai mult mi-a plăcut că am împărtășit cu tine acest moment.

Două zile mai târziu, ea se hotărî să îi citească ultima scrisoare. O va face în curând, înainte ca el să moară. Nu în seara asta, dar în curând, își promise ea. Era seara târziu, și ziua cu tatăl ei fusese cea mai grea de până atunci. Analgezicele nu păreau să îl mai ajute deloc. Din ochi îi curgeau lacrimi în timp ce spasme de durere îi chinuiau corpul; ea îl imploră s-o lase să îl ducă la spital, dar el refuză.

— Nu, gemu el. Nu încă.

— Dar când? întrebă ea disperată, aproape să izbucnească și ea în lacrimi.

El nu răspunse, doar își ținu respirația, așteptând să treacă durerea. După ce îi trecu, păru brusc mai slăbit, de parcă mai pierduse o felie din puțina viață pe care o mai avea.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spuse el. Vocea îi era o șoaptă sacadată.

Ea îi sărută dosul palmei.

— Orice, zise ea.

— Când am primit diagnosticul pentru prima oară, am semnat un DNR¹⁷. Știi ce e? El îi căută fața. Înseamnă că nu vreau să fie luate măsuri extraordinare care să mă mențină în viață. Dacă ajung la spital.

Ea simți cum i se încordează stomacul de frică.

— Ce încerci să îmi spui?

— Când va veni vremea, trebuie să mă lași să plec.

— Nu, spuse ea, începând să clatine din cap, nu vorbi așa.

Privirea lui era blândă, dar fermă.

— Te rog, șopti el. E ceea ce îmi doresc. Când mergem la spital, adu documentele. Sunt în sertarul de sus al biroului, într-un plic maro.

— Nu... tată, te rog, strigă ea. Nu mă pune să fac asta. Nu pot să fac asta.

El îi susținu privirea.

— Nici pentru mine?

În noaptea aceea, suspinele lui au fost întrerupte de o răsuflare grea, rapidă care o îngrozi. Deși îi promisese că va face ce îi ceruse, nu era sigură că va putea.

Cum putea să le spună doctorilor să nu facă nimic? Cum putea să îl lase să moară?

Luni, pastorul Harris îi luă pe amândoi și îi duse cu mașina la biserică să vadă instalarea vitraliului. Pentru că Steve era prea slăbit să stea în picioare, aduseseră un scaun de grădină cu ei. Pastorul Harris o ajută să îl susțină în timp ce își croiau încet drum către plajă. Se adunase o mulțime de oameni ca să vadă evenimentul și în următoarele ore priviră cum muncitorii așezară cu grijă fereastră la locul ei. Era la fel de spectaculoasă cum și-o imaginase, și, când ultimul cadru a fost fixat la locul lui, se auziră urale. Ea se întoarse să vadă

---

¹⁷ DNR - *Do Not Resuscitate* (Nu resuscitați).

reacția tatălui ei și observă că adormise, ghemuit în păturile groase pe care le pusese peste el.

Cu ajutorul pastorului Harris, îl aduse acasă și îl puse în pat. În drum spre ieșire, pastorul se întoarse spre ea.

— A fost fericit, spuse el, mai mult ca să se convingă pe sine decât pe ea.

— Știu că a fost, îl asigură ea, întinzându-se să îi strângă brațul. Este exact ce și-a dorit.

Tatăl ei dormi tot restul zilei și, în timp ce lumea se întuneca dincolo de fereastră, ea știa că e timpul să citească scrisoarea. Dacă nu o făcea acum, poate nu-și va găsi niciodată curajul.

Lumina din bucătărie era slabă. După ce rupse plicul, despături încet paginile. Scrisul era diferit de scrisorile anterioare; nu mai era stilul cursiv, deschis la care se așteptase. În schimb, era mai mult o mâzgălitură. Nu voia să își imagineze cât de dificil fusese pentru el să scrie cuvintele sau cât timp îi luase. Inspiră adânc și începu să citească.

Bună, scumpo,
Sunt mândru de tine.

Nu ți-am spus aceste cuvinte pe cât de des ar fi trebuit.

Le spun acum, nu pentru că ai ales să stai cu mine în această perioadă incredibil de dificilă, ci pentru că vreau să știi că ești persoana remarcabilă la care am visat mereu că vei fi.

Mulțumesc că ai rămas. Știu că e greu pentru tine, cu siguranță mai greu decât ți-ai imaginat că o să fie, și îmi pare rău pentru orele pe care, în mod inevitabil, le petreci singură. Dar mai ales îmi pare rău pentru că nu am fost întotdeauna tatăl de care ai avut nevoie. Știu că am făcut greșeli, îmi doresc să pot schimba atâtea lucruri în viața mea. Presupun că e normal, având în vedere ce mi s-a întâmplat, dar mai vreau să știi ceva.

Oricât de dificilă poate fi viața și în ciuda tuturor regretelor mele, au fost momente când m-am simțit cu

adevărat binecuvântat. M-am simțit așa când te-ai născut și când erai copil și te-am dus la grădina zoologică și te-am privit cum te uiți mirată la girafe. De obicei, acele momente nu durează mult; vin și trec ca briza oceanului. Dar uneori durează pentru totdeauna.

Așa a fost vara asta pentru mine, și nu numai pentru că m-ai iertat. Vara asta a fost un dar, pentru că am ajuns s-o cunosc pe tânăra femeie în care am știut mereu că te vei transforma. Așa cum i-am spus fratelui tău, a fost cea mai frumoasă vară din viața mea și deseori, în timpul acelor zile idilice, m-am întrebat cum de cineva ca mine a fost binecuvântat cu o fiică atât de minunată ca tine.

Mulțumesc, Ronnie. Mulțumesc că ai venit. Și mulțumesc pentru felul în care m-ai făcut să mă simt în fiecare zi în care am avut ocazia să fim împreună.

Tu și Jonah ați fost întotdeauna cele mai mari binecuvântări din viața mea. Te iubesc, Ronnie, și întotdeauna te-am iubit. Și să nu uiți niciodată, dar niciodată, că sunt, și întotdeauna am fost, mândru de tine. Niciun tată nu a mai fost vreodată la fel de binecuvântat ca și mine.

Tata

Trecu Ziua Recunoștinței. De-a lungul plajei, oamenii începeau să instaleze decorațiunile de Crăciun.

Tatăl ei pierdu o treime din greutatea corporală și își petrecea aproape tot timpul în pat.

Într-o dimineață, Ronnie dădu peste câteva foi de hârtie în timp ce făcea curățenie în casă. Fuseseră îndesate neglijent în sertarul unei măsuțe, și când le scoase pe toate, îi luă doar un moment să recunoască scrisul tatălui ei în notele muzicale mângălite pe pagină.

Era cântecul pe care îl compunea, cântecul pe care îl auzise cântându-l la pian în seara aceea la biserică. Puse foile pe masă ca să le cerceteze mai bine. Ochii îi alergară pe seriile de note corectate din belșug, și se gândi iarăși că tatăl

ei prinsese ceva. În timp ce citea, putea auzi în minte acordurile captivante ale notelor de început. Dar în timp ce frunzărea prin partituri spre a doua sau a treia pagină, își dădea seama că nu era chiar bine. Deși instinctele lui inițiale erau bune, Ronnie credea că își dă seama unde compoziția începe să își piardă firul. Scoase un creion din sertarul mesei și începu să suprapună munca ei cu a lui, mângăind rapid progresii armonioase și frazări melodioase acolo unde tatăl ei abandonase.

Înainte să-și dea seama, trecuseră trei ore și îl auzi pe tatăl ei mișcându-se. După ce băgă paginile înapoi în sertar, se îndreptă spre dormitor, gata să facă față la orice o aștepta.

Mai târziu, în cursul serii, când tatăl ei căzu într-un alt somn adânc, scoase din nou paginile și lucră până după miezul nopții. Dimineața, se trezi emoționată și dornică să îi arate ce făcuse. Dar când intră în dormitorul lui, el nu se mișca deloc, și ea se panică realizând că abia mai respira.

Stomacul îi era numai noduri când sună la ambulanță, și se simți nesigură când se întoarse înapoi în dormitor. Nu era pregătită, își spuse ea; nu îi arătase cântecul. Mai avea nevoie de o zi. Încă nu venise vremea. Dar cu mâni tremurânde, deschise sertarul de sus al biroului său și scoase plicul maro.

Pe patul de spital, tatăl ei părea mai mic decât îl văzuse vreodată. Obrajii îi erau supti și pielea lui avea o paloare cenușie, nefirească. Respira la fel de superficial și de rapid ca un bebeluș. Ronnie închise strâns ochii, dorindu-și să nu fie acolo. Dorindu-și să fie oriunde, numai acolo nu.

— Nu încă, tăticule, șopti ea. Încă puțin, bine?

Dincolo de fereastra salonului de spital, cerul era gri și înnorat. Majoritatea frunzelor căzuseră din copaci, iar ramurile goale și țepene îi aminteau de niște oase. Aerul era rece și nemișcat, prevestind o furtună.

Plicul stătea pe noptieră și, deși îi promisese tatălui ei că i-l va da doctorului, nu o făcuse încă. Nu până când era sigură că nu se va mai trezi, nu până când era sigură că nu va mai avea ocazia să își ia rămas-bun. Nu până când era sigură că

nu se mai putea face nimic pentru el.

Se rugă cu ardoare pentru un miracol, unul mic. Și, de parcă Dumnezeu însuși o ascultase, acesta se întâmplă douăzeci de minute mai târziu.

Stătuse lângă el mai toată dimineța. Se obișnuise atât de mult cu respirația lui și cu bipăitul ritmic al monitorului cardiac, încât cea mai mică schimbare i se părea o alarmă. Când ridică privirea, văzu cum îi tresare brațul și ochii i se deschid. Clipi din cauza luminilor fluorescente și Ronnie se întinse în mod instinctiv după mâna lui.

— Tată? spuse ea.

Fără să vrea, simți un val de speranță; și-l imagină ridicându-se încet în șezut.

Dar nu o făcu. Nu păru nici măcar s-o audă. Când își roti capul cu mare efort ca să se uite la ea, văzu o întunecime în ochii lui pe care nu o mai zărise niciodată. Dar apoi clipi, și ea îl auzi oftând.

— Bună, scumpo, șopti el răgușit.

Lichidul din plămâni îl făcea să vorbească de parcă se îneca. Ronnie se forță să zâmbească.

— Cum te simți?

— Nu prea bine. Se opri, de parcă voia să adune putere. Unde sunt?

— Ești la spital. Ai fost adus azi-dimineță. Știu că ai un DNR, dar...

Când el clipi din nou, ea se gândi că poate nu mai deschide ochii. Dar în cele din urmă, îi deschise.

— E în regulă, șopti el. Iertarea din vocea lui îi sfâșie inima, înțeleg.

— Te rog, nu fi supărat pe mine.

— Nu sunt.

Îl sărută pe obraz și încercă să își înfășoare brațele în jurul trupului său slăbit. Ea simți cum mâna lui o trage înapoi.

— Ești... bine? o întrebă el.

— Nu, recunosc ea, simțind cum îi dau lacrimile. Nu sunt deloc bine.

— Îmi pare rău, șopti el.

— Nu, nu spune asta, zise ea, forțându-se să nu cedeze

psihic. Mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit niciodată să nu vorbesc cu tine. Îmi doresc cu disperare să iau totul înapoi.

El îi zâmbi fantomatic.

— Ți-am mai spus vreodată că eu cred că ești frumoasă?

— Da, spuse ea, suspinând. Mi-ai spus.

— Ei bine, de data asta vorbesc serios.

Ea râse neajutorată printre lacrimi.

— Mulțumesc, zise ea.

Se aplecă peste el și îi sărută mâna.

— Ții minte când erai mică? întrebă el, brusc serios. Te uitai la mine cum cântam la pian. Într-o zi, te-am găsit așezată la pian, cântând o melodic pe care o auziseși la mine. Aveai doar patru ani. Întotdeauna ai avut atât de mult talent.

— Țin minte, spuse ea.

— Vreau să știi ceva, continuă tatăl ei, apucându-i mâna cu o forță surprinzătoare. Indiferent de cât de luminoasă a fost steaua ta, niciodată nu mi-a părut de muzică atât de mult cât mi-a părut de fiica mea... Vreau să știi asta.

Ea dădu din cap.

— Te cred. Și eu te iubesc, tată.

El inspiră adânc, fără să-și desprindă privirea dintr-a ei.

— Atunci mă duci acasă?

Cuvintele o loviră cu întreaga lor putere, inevitabile și directe. Privi spre plic, știind ce o ruga și ce se aștepta să răspundă ea. Și în secunda aceea, își aminti tot ce se întâmplase în ultimele cinci luni. Imaginile goniră prin mintea ei, una după alta, oprindu-se numai când îl văzu așezat la pian în biserică, sub spațiul gol unde vitraliul avea să fie în cele din urmă instalat.

Și atunci își dădu seama ce îi spunea inima ei să facă.

— Da, spuse ea. Te duc acasă. Dar vreau să faci și tu ceva pentru mine.

Tatăl ei înghiți în sec. Păru să aibă nevoie de toată puterea rămasă ca să spună:

— Nu sunt sigur că mai pot să fac ceva.

Ea zâmbi și se întinse după plic.

— Nici chiar pentru mine?

Pastorul Harris îi împrumutase mașina și conduse cât de repede era în stare. Luă telefonul mobil și sună cât de repede putu, schimbând benzile de mers. Îi explică repede ce se întâmpla și de ce avea nevoie; Galadriel fu de acord imediat. Conduse de parcă viața tatălui ei depindea de asta, accelerând la fiecare culoare galbenă a semaforului.

Galadriel o aștepta în fața casei când ajunse. Lângă ea erau două rângi pe care le ridică atunci când se apropie Ronnie.

— Ești gata? întrebă ea.

Ronnie dădu din cap și intrară împreună în casă.

Cu ajutorul lui Galadriel, dură mai puțin de o oră să dezmembreze munca tatălui ei. Nu-i păsa de mizeria rămasă în sufragerie; singurul lucru la care se putea gândi era timpul pe care îl mai avea tatăl ei și ce mai trebuia să facă ea pentru el. Când și ultima bucățică de placaj a fost îndepărtată, Galadriel se întoarse spre ea, transpirată și fără suflare.

— Du-te să îl iei pe tatăl tău. O să fac eu curat. Și te ajut să îl aduci în casă când te întorci.

Conduse și mai repede pe drumul de întoarcere. Înainte să plece din spital, se întâlnise cu doctorul tatălui ei și îi explicase ce are de gând să facă. Cu ajutorul asistentei, completase toate formularele de externare solicitate; când sună la spital din mașină, îi spuse aceleași asistente să îl aducă pe tatăl ei jos într-un scaun cu rotile.

Cauciucurile mașinii scârțâiră când viră în parcare la spitalului. Urmă banda către intrarea la camera de gardă și văzu imediat că asistenta se ținuse de cuvânt.

Ronnie și asistenta îl ajutară pe tatăl ei să urce în mașină, și porni la drum în câteva minute. Tatăl ei părea mai voinic decât fusese în salonul de spital, dar ea știa că asta se poate schimba oricând. Trebuia să îl ducă acasă până nu era prea târziu. În timp ce conducea pe străzile orașului pe care ajunsese să îl considere orașul ei, simți un val de frică și de speranță. Totul părea atât de simplu, atât de limpede. Când ajunse acasă, Galadriel o aștepta. Mutase canapeaua într-o poziție mai bună, și împreună îl ajutară pe tatăl ei să se

întindă.

În ciuda stării în care se afla, păru să înțeleagă ce făcuse Ronnie. Încetul cu încetul, văzu cum grimasa de pe față e înlocuită cu o expresie de mirare. În timp ce se uita la pianul acum descoperit, Ronnie știu că făcuse ce trebuia. Se aplecă și îl sărută delicat pe obraz.

— Am terminat cântecul tău, zise ea. Ultimul nostru cântec. Și vreau să îl cânt pentru tine.

36**STEVE**

Viața, se gândi el, semăna mult cu un cântec.

La început e misterul, la sfârșit e confirmarea, dar la mijloc stă întreaga emoție care face să merite totul.

Pentru prima oară în luni de zile, nu mai simți deloc durere; pentru prima oară după ani întregi, știi că întrebările lui au răspunsuri. În timp ce asculta cântecul pe care Ronnie îl terminase, cântecul pe care Ronnie îl perfecționase, închise ochii știind că aflase în sfârșit prezența lui Dumnezeu.

Înțelese în sfârșit că prezența lui Dumnezeu este peste tot, în orice, și că oricine o poate simți într-un moment sau altul. Fusese cu el în atelier în timp ce lucrase la vitraliu cu Jonah; fusese prezent în săptămânile petrecute împreună cu Ronnie. Era prezent aici și acum, în timp ce fiica lui interpreta cântecul lor, ultimul cântec pe care îl vor mai împărtăși vreodată. În retrospectivă, se întrebă cum de putuse trece cu vederea ceva atât de incredibil de evident.

Dumnezeu, înțelese el brusc, era dragoste în forma ei cea mai pură, și în aceste ultime luni petrecute cu copiii lui, simțise atingerea lui Dumnezeu la fel de sigur cum auzise muzica revărsându-se din mâinile lui Ronnie.

37

RONNIE

Tatăl ei muri o săptămână mai târziu, în somn, cu Ronnie pe podea alături de el. Ronnie nu se putea hotărî să povestească detaliile. Știa că mama ei așteaptă să termine; în cele trei ore cât vorbise, mama ei rămăsese tăcută, așa cum făcuse tatăl ei întotdeauna. Dar momentele în care îl privise pe tatăl ei trăgându-și ultima suflare i se păreau extraordinar de intime și știa că nu le va povesti nimănui. Fusese un dar pentru ea să fie alături de el când părăsise această lume, un dar pe care el i-l făcuse numai ei, și nu va uita niciodată cât de solemn și de intim a fost acel moment.

În schimb, se uită la ploaia înghețată de decembrie și îi povesti despre ultimul ei recital, cel mai important recital din viața ei.

— Am cântat pentru el cât de mult am putut, mamă. Și m-am străduit atâta să cânt frumos pentru că știam cât de mult înseamnă pentru el. Dar era atât de slăbit, șopti ea.

La sfârșit nici nu cred că m-a mai putut auzi. Își ciupi rădăcina nasului, întrebându-se într-o doară dacă mai are lacrimi de vărsat. Plânsese deja prea mult.

Mama ei își deschise brațele și îi făcu semn. Propriile lacrimi îi străluceau cu putere în ochi.

— Știu că te-a auzit, scumpo. Și știu că a fost frumos.

Ronnie se abandona în îmbrățișarea mamei ei, odihnindu-și capul pe pieptul ei așa cum făcea când era copil.

— Să nu uiți niciodată cât de fericit l-ați făcut tu și Jonah, murmură mama ei, mângâindu-i părul.

— Și pe mine m-a făcut fericită, șopti ea. Am învățat atât de multe de la el. Îmi doresc să îi fi spus asta. Asta, și încă un milion de alte lucruri. Închise ochii. Dar acum e prea târziu.

— A știut, o asigură mama lui. Întotdeauna a știut.

Înmormântarea a fost simplă, ținută în biserica recent deschisă. Tatăl ei solicitase să fie incinerat și dorința îi fusese respectată.

Pastorul Harris rosti un elogiu. A fost scurt, dar plin de durere și dragoste autentică. Îl iubise pe tatăl ei ca pe un fiu și, fără să vrea, Ronnie plânse alături de Jonah. Își puse brațul în jurul lui în timp ce el plângea cu suspinele tulburate ale unui copil, și ea încercă să nu se gândească la cum își va aminti el această pierdere, atât de timpuriu în viață.

Numai câțiva oameni veniseră la slujbă. Îi zărise pe Galadriel și pe polițistul Pete când intrase și auzise ușa bisericii deschizându-se o dată sau de două ori după ce se așezase, dar în afară de asta, biserica era goală. O durea sufletul că atât de puțini oameni știau cât de special fusese tatăl ei sau cât de mult însemnase pentru ea.

După slujbă, rămăsese în strană cu Jonah, în timp ce Brian și mama ei ieșiră să discute cu pastorul Harris. Toți patru urmau să ia avionul înapoi spre New York în doar câteva ore, și știa că nu are prea mult timp.

Chiar și așa, nu voia să plece. Ploaia care căzuse cu găleata toată dimineața se oprise și cerul începea să se lumineze. Se rugase pentru asta, și se trezi că se uită ținută la vitraliul făcut de tatăl ei, dorindu-și ca norii să se risipească.

Și când asta se întâmplă, a fost exact cum descrisese tatăl ei. Soarele inunda sticla, desfăcându-se în sute de prisme de lumină dumnezeiască, bogat colorată, precum pietrele prețioase. Pianul stătea sub cascada de culoare incandescentă și, pentru un moment, Ronnie și-l imagină pe tatăl ei așezat la clape, cu fața ridicată spre lumină. Nu dură mult, dar Ronnie îi strânse mâna lui Jonah cu evlavie tăcută. În ciuda durerii profunde, zâmbi, știind că și Jonah se gândea la același lucru.

— Bună, tăticule, șopti ea. Știam că vei veni.

Când lumina păli, își luă rămas-bun în gând și se ridică în picioare. Dar când se întoarse, văzu că ea și Jonah nu erau

singuri în biserică. Lângă ușă, așezați în ultima strană, îi văzu pe Tom și pe Susan Blakelee.

— Își puse mâna pe umărul lui Jonah.

— Te rog du-te afară și spune-le mamei și lui Brian că ies imediat, bine? Trebuie să vorbesc cu cineva mai întâi.

— Bine, zise el, frecându-și cu pumnul ochii umflați în timp ce ieșea din biserică.

După ce Jonah ieși, Ronnie porni spre ei, privindu-i cum se ridică s-o întâmpine.

În mod surprinzător, Susan vorbi prima.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Pastorul Harris ne-a spus că tatăl tău a fost un om minunat.

— Mulțumesc, zise ea. Privi de la unul la altul și zâmbi. Apreciez că ați venit. Și vreau să vă mulțumesc amândurora pentru ce ați făcut pentru biserică. A fost foarte important pentru tatăl meu.

La cuvintele ei, îl văzu pe Tom Blakelee ferindu-și privirea și știu că avusese dreptate.

— Parcă trebuia să fie anonim, murmură el.

— Știu. Și nu mi-a spus pastorul Harris sau tata. Dar am ghicit adevărul când v-am văzut pe șantier. A fost un lucru minunat ce-ați făcut.

El dădu din cap aproape cu timiditate, și Ronnie văzu cum îi zboară privirea către vitraliu. Și el văzuse lumina inundând biserica.

În liniștea care se lăsă, Susan făcu semn către ușă.

— E cineva aici care vrea să te vadă.

— Ești gata? o întrebă mama ei, imediat ce ieși din biserică. Suntem deja în întârziere.

Ronnie abia o auzi. În schimb, se uita la Will. Era îmbrăcat cu un costum negru. Avea părul mai lung și primul ei gând a fost că îl face să pară mai matur. Vorbea cu Galadriel, dar imediat ce o zări, văzu cum ridică un deget, de parcă o ruga să nu uite ideea.

— Mai am nevoie de câteva minute, bine? spuse ea fără să își ia ochii de la Will.

Nu se așteptase ca el să vină, nu se așteptase să îl mai

vadă vreodată. Nu știa ce înseamnă asta, faptul că era aici, și nu era sigură dacă să se simtă în culmea fericirii sau disperată ori amândouă. Făcu un pas în direcția lui, apoi se opri.

Nu-i putea citi expresia feței. Când el porni spre ea, Ronnie își aminti felul în care păruse să alunece prin nisip prima oară când îl văzuse; își aminti sărutul lor de pe doc în seara nunții surorii lui. Și auzi din nou cuvintele pe care i le spusese în ziua în care se despărțiseră. Era copleșită de o furtună de emoții contradictorii – dorință, regret, dor, teamă, durere, dragoste. Mai erau atâtea de spus, și totuși, ce puteau să își spună în acest decor stânjenitor și cu atât de mult timp trecut?

— Bună. „Dacă aș fi telepată și mi-ai putea citi gândurile.”

— Bună, spuse el. Părea să caute ceva pe fața ei, dar ce anume, nu știa.

El nu făcu nicio mișcare spre ea, și nici ea nu se întinse spre el.

— Ai venit, spuse ea, incapabilă să își rețină mirarea din voce.

— N-am putut să nu vin. Și îmi pare rău de tatăl tău. A fost... un om minunat. Pentru un moment, o umbră îi trecu pe față, și adăugă: O să îmi fie dor de el.

Ea își aminti serile petrecute împreună acasă la tatăl ei, mirosul mâncării gătite de el și hohotele de râs ale lui Jonah când jucau pocherul mincinosului. Brusc o luă cu amețeli. Totul era atât de ireal, să îl vadă pe Will în acea zi groaznică. O parte din ea voia să se arunce în brațele lui și să îi ceară iertare pentru felul în care îl lăsase să plece. Dar o altă parte, mută privirea și, paralizată de pierderea tatălui ei, se întrebă dacă mai e aceeași persoană pe care o iubise Will odată. Se întâmplaseră atât de multe de atunci.

Ronnie se mută cu stângăcie de pe un picior pe altul.

— Cum e la Vanderbilt? întrebă ea în cele din urmă.

— E așa cum m-am așteptat.

— Asta e de bine sau de rău?

În loc să răspundă, el dădu din cap înspre mașina închiriată.

— Să înțeleg că pleci acasă, nu?

— Trebuie să prind avionul în scurt timp. Ronnie își dădu o șuviță de păr după ureche, urând cât de stângace se simțea. Parcă erau doi străini. Ai terminat primul semestru?

— Nu, am sesiunea săptămâna viitoare, așa că iau avionul înapoi în seara asta. Cursurile sunt mai grele decât m-am așteptat. Probabil o să învăț noapți întregi.

— O să vii în curând acasă în vacanță. Câteva plimbări pe plajă și o să îți revii.

Ronnie încercă să zâmbească încurajator.

— De fapt, părinții mei mă iau în Europa imediat ce termin. O să petrecem Crăciunul în Franța. Consideră că e important pentru mine să văd lumea.

— Sună distractiv.

El ridică din umeri.

— Și tu?

Ea își feri privirea, iar mintea îi zbură fără să vrea la ultimele zile cu tatăl ei.

— Cred că o să dau o probă la Juilliard, spuse ea încet. O să vedem dacă mă mai vor.

Pentru prima oară, el zâmbi, și ea prinse o scânteie din bucuria spontană pe care o arătase atât de des în timpul acelor luni de vară. Cât de dor îi fusese de veselia lui, de căldura lui, în lunile lungi de toamnă și iarnă.

— Da? Bravo ție! Sunt sigur că o să te descurci minunat.

Ura felul în care vorbeau politicos unul cu altul. Era atât de... *greșit*, având în vedere tot ce împărtășiseră pe durata verii și prin ce trecuseră împreună. Inspiră adânc, încercând să își țină emoțiile sub control. Dar era atât de greu acum, și ea era atât de obosită. Următoarele cuvinte ieșiră aproape automat.

— Vreau să îmi cer scuze pentru lucrurile pe care ți le-am spus. Nu vorbeam serios. Doar că se întâmplau atâtea. N-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine...

El făcu un pas spre ea și o apucă de braț.

— E în regulă, spuse el. Înțeleg.

La atingerea lui, ea simți toate emoțiile reținute ale acelei zile ieșind la suprafață, copleșindu-i calmul fragil și închise

ochii, încercând să-și oprească lacrimile.

— Dar dacă ai fi făcut ce ți-am cerut, atunci Scott...

El scutură din cap.

— Scott e OK. Dacă îți vine să crezi, și-a obținut și bursa. Iar Marcus e la închisoare...

— Dar n-ar fi trebuit să îți spun toate lucrurile acelea oribile! îl întrerupse ea. Vara asta n-ar fi trebuit să se termine așa. Noi n-ar fi trebuit s-o terminăm așa, și eu am provocat asta. Nici nu știi cât de tare mă doare să știu că eu te-am îndepărtat...

— Nu tu m-ai îndepărtat, spuse el cu blândețe. Eu plecam. Știai asta.

— Dar n-am mai vorbit, nu ne-am scris, și a fost atât de greu să asist la ce se întâmpla cu tatăl meu... Voiam atât de mult să vorbesc cu tine, dar știam că ești supărat pe mine...

Ea începu să plângă și el o trase spre el și o cuprinse cu brațele. Îmbrățișarea lui făcu totul mai bine, dar și mai rău, în același timp.

— Șșt, murmură el, e în regulă. N-am fost niciodată atât de supărat pe cât ai crezut tu.

Ea îl strânse mai tare, încercând să se agațe de ceea ce împărtășiseră.

— Dar ai sunat doar de două ori.

— Pentru că știam că tatăl tău are nevoie de tine, spuse el, și voiam să te concentrezi pe el, nu pe mine. Țin minte cum a fost când a murit Mikey, și țin minte că mi-am dorit să fi avut mai mult timp cu el. Nu puteam să îți fac asta și ție.

Ea își îngropă fața în umărul lui în timp ce el o ținea în brațe. Nu se putea gândi decât că are nevoie de el. Avea nevoie de brațele lui în jurul ei, avea nevoie ca el s-o țină în brațe și să îi spună că vor găsi un mod de a fi împreună.

Ronnie simți cum el se apleacă spre ea și îl auzi murmurându-i numele. Când se trase înapoi, îl văzu zâmbind spre ea.

— Poți brățara, șopti el, atingându-i încheietura.

— Mereu în gândurile mele. Ronnie zâmbi nesigur.

El îi ridică bărbia ca să se poată uita de aproape în ochii ei.

— O să te sun, bine? După ce mă întorc din Europa.

Ea dădu din cap, știind că asta era tot ce aveau, și totuși știind că nu era suficient. Viețile lor erau pe drumuri separate, acum și pentru totdeauna. Vara se terminase, și amândoi mergeau mai departe.

Ea închise ochii, urând adevărul.

— Bine, șopti ea.

EPILOG

RONNIE

În săptămânile care urmau după înmormântarea tatălui ei, Ronnie continuă să trăiască niște frământări emoționale, dar presupuse că asta era de așteptat. Erau zile când se trezea cu un sentiment de groază, și petrecea ore întregi retrăind ultimele luni cu tatăl ei, prea paralizată de durere și de regret ca să plângă. După o perioadă atât de intensă petrecută împreună, îi era greu să accepte că el dispăruse brusc, și nu mai era prin preajmă, oricât de mult avea nevoie de el. Îi simțea absența cu o forță de nestăvilit, și uneori o lăsa într-o dispoziție amară.

Dar acele dimineți nu mai erau atât de dese cum fuseseră în prima săptămână petrecută acasă, și simțea că, în timp, deveniseră mai puțin frecvente. Faptul că stătuse cu tatăl ei și îl îngrijise o schimbase, și știa că va supraviețui. Asta și-ar fi dorit tatăl ei, și aproape îl putea auzi amintindu-i că era mai puternică decât credea. Nu ar fi vrut ca ea să jelească luni întregi; ar fi vrut să își trăiască viața în felul în care o făcuse în ultimul lui an de viață. Și mai mult decât orice, ar fi vrut ca ea să îmbrățișeze viața și să înflorească.

Și Jonah, la fel. Știa că tatăl ei ar fi vrut ca ea să îl ajute pe Jonah să meargă mai departe, și, de când venise acasă, petrecuse mult timp cu el. La mai puțin de o săptămână după ce se întorseseră, Jonah intrase în vacanța de Crăciun și ea profitase de ocazie ca să facă împreună excursii speciale: îl dusese la patinoar la Rockefeller Center și urcaseră împreună în vârful Empire State Building; vizitaseră expoziția de dinozauri de la Muzeul de Istorie Naturală și chiar petrecuseră o după amiază la FAO Schwarz¹⁸. Întotdeauna considerase aceste lucruri turistice și incredibil de banale, dar Jonah se simțise bine în aceste ieșiri și, în

---

¹⁸ Faimos magazin de jucării (n.tr.).

mod surprinzător, și ea la fel.

Petreceau și timp liniștit împreună. Stătea cu el în timp ce se uita la desene animate, desena cu el la masa din bucătărie și, o dată, la rugămintea lui, chiar se culcase în camera lui, unde își improvizase un loc de dormit lângă patul lui. În acele momente intime, își aminteau uneori de vara trecută și povesteau despre tatăl lor, ceea ce îi alina pe amândoi.

Și totuși, știa că Jonah se luptă în felul lui propriu de copil de zece ani. Lui Ronnie i se părea că îl roade ceva anume, și află ce era într-o seară geroasă când ieșiseră la o plimbare după cină. Bătea un vânt înghețat și Ronnie avea mâinile băgate în buzunare când Jonah se întoarse spre ea într-un final, ițindu-se de sub gluga hanoracului.

— E și mama bolnavă? întrebă el. Cum a fost tata?

Întrebarea era atât de surprinzătoare, încât îi luă un moment să răspundă. Se opri și se lăsă pe vine ca să fie la nivelul privirii lui.

— Nu, desigur că nu. De ce ai crede asta?

— Pentru că voi două nu vă mai certați ca înainte. Ca atunci când nu te-ai mai certat cu tata.

Ronnie îi văzu frica din ochi și chiar, într-un mod copilăresc, putea înțelege logica gândurilor sale. La urma urmei, era adevărat – ea și mama ei nu se mai certaseră de când se întorsese.

— Mama e bine. Doar că ne-am săturat să ne mai certăm, așa că nu o mai facem.

El îi căută privirea.

— Promiți?

Ea îl strânse la piept, ținându-l cu putere.

— Îți promit.

Timpul petrecut cu tatăl ei îi schimbase chiar și percepția asupra orașului ei natal. Îi luă ceva timp să se obișnuiască din nou cu orașul. Nu mai era obișnuită cu zgomotul neîncetat sau cu prezența constantă a altor oameni; uitase cum trotuarele era umbrite la nesfârșit de clădiri enorme și cum oamenii se grăbeau în toate direcțiile, chiar și pe culoarele înguste din supermarketuri. Nici nu prea avea chef să socializeze; când Kayla o sună ca să vadă dacă nu vrea să

iasă în oraș, refuzase oferta și Kayla nu mai sunase. Deși întotdeauna vor avea amintiri împreună, de acum încolo va fi o altfel de prietenie. Dar Ronnie n-avea nicio problemă cu asta; între timpul petrecut cu Jonah și exersatul la pian, nu prea mai avea timp și de altceva.

Pentru că pianul tatălui ei nu fusese încă livrat la apartament, lua metroul până la Juilliard și exersa acolo. Sunase în prima zi înapoi în New York și vorbise cu directorul. Fusese bun prieten cu tatăl ei și se scuzase că lipsise de la înmormântare. Păruse surprins – și, da, încântat, se gândi ea – să audă vești de la ea. Când îi spusese că se gândește să dea la Juilliard, el aranjă un program intens de audiții și chiar o ajută să își urgenteze cererea de înscriere.

La două săptămâni după sosirea în New York, își deschise audiția cu melodia pe care o compusese împreună cu tatăl ei. Se simțea puțin cam „ruginită” la tehnicile clasice – trei săptămâni nu erau suficiente să se pregătească pentru o audiție la nivel înalt –, dar când ieși din sala de audiții, se gândi că tatăl ei ar fi mândru de ea. Dar la urma urmei, își zise ea cu un zâmbet, în timp ce își aranja partitura ei iubită sub braț, întotdeauna fusese.

De la audiție, cânta trei sau patru ore pe zi. Directorul aranjase să i se permită să folosească sălile de repetiții ale școlii și începuse să se joace cu niște compoziții în stare incipientă. Se gândea des la tatăl ei în timp ce stătea în sălile de repetiții, în aceleași săli în care stătuse și el odată. Uneori, când apunea soarele, razele se strecurau printre clădirile din jurul ei, aruncând fire lungi de lumină pe podea. Și întotdeauna când vedea lumina, se gândea la vitraliul din biserică și la cascada de lumină pe care o văzuse la înmormântare.

Și la Will se gândea în mod constant.

De cele mai multe ori, stăruia asupra amintirilor din timpul verii decât de la scurta lor întâlnire la biserică. Nu primise vești de la el după înmormântare și când Crăciunul veni și trecu, Ronnie începu să își piardă speranța că va suna. Își aminti că îi spusese că își va petrece sărbătorile în

străinătate, dar pe măsură ce treceau zilele fără vești de la el, oscila între siguranța că încă o mai iubește și disperarea situației lor. Poate că era mai bine că nu o sunase, își spuse ea, pentru că ce avea să îi spună până la urmă?

Zâmbi trist, forțându-se să alunge asemenea gânduri. Avea de lucru, și, când își întoarse atenția spre ultimul ei proiect, un cântec cu influențe country-western și pop, își reaminti că era timpul să privească înainte, nu înapoi. Poate va fi sau nu acceptată la Juilliard, chiar dacă directorul îi spusese că statutul cererii ei arăta „foarte promițător”. Indiferent de ce se va întâmpla, știa că viitorul ei se afla în muzică, și într-un fel sau altul, își va găsi din nou drumul spre acea pasiune.

Pe pian, telefonul ei începu brusc să vibreze. Se întinse spre el, presupunând că e mama ei, înainte să se uite la ecran. Îngheță și se uită la el în timp ce vibra pentru a doua oară. Inspiră adânc, îl deschise și îl duse la ureche.

— Alo?

— Bună, spuse o voce familiară. Sunt Will.

Încercă să își imagineze de unde suna. Se auzea un ecou cavernos, ca și cum ar fi fost într-un aeroport.

— Tocmai ai coborât din avion? îl întrebă ea.

— Nu. M-am întors acum câteva zile. De ce?

— Se aude ciudat, spuse ea, simțind cum îi sare sufletul un pic. Era acasă de câteva zile; și abia acum ajunsese s-o sune. Cum a fost în Europa?

— A fost chiar foarte distractiv. Eu și mama ne-am înțeles mai bine decât m-aș fi așteptat. Cum se simte Jonah?

— E bine. Se simte mai bine, dar tot... e greu.

— Îmi pare rău, spuse el, și auzi din nou sunetul acela ca un ecou. Poate era pe veranda din spate a casei. Și altceva ce mai faci?

— Am dat probă la Juilliard și cred că a mers foarte bine...

— Știu, spuse el.

— Cum de știi?

— Păi de ce altceva ai fi acolo?

Ea încercă să îi înțeleagă răspunsul.

— Păi nu... mă lasă doar să exersez aici până ajunge pianul tatălui meu - datorită istoricului tatălui meu cu

școala și toate cele. Directorul a fost un bun prieten de-al lui.

— Sper că nu ești foarte ocupată cu exersatul ca să nu-ți poți lua puțin timp liber.

— Despre ce vorbești?

— Speram să fii liberă să ieșim în weekend. Dacă nu ai alte planuri, adică.

Ea simți cum îi sare inima din piept.

— Vii la New York?

— Stau la Megan. Știi, verific ce mai fac înșurăței.

— Când ajungi?

— Hai să vedem... Aproape îl vedea cum se uită la ceas.

Am aterizat acum aproape o oră.

— Ești aici? Unde ești?

Îi luă un moment să răspundă, și, când îi auzi din nou vocea, își dădu seama că nu venea din telefon. Venea din spatele ei. Întorcându-se, îl văzu în prag, ținându-și telefonul mobil.

— Scuze, spuse el. N-am putut rezista.

Deși el chiar era acolo, lui Ronnie nu-i venea să creadă, închise ochii strâns înainte să îi deschidă din nou.

Da, tot acolo era. Uimitor.

— De ce nu m-ai sunat să îmi spui că vii?

— Pentru că voiam să îți fac o surpriză.

„Chiar mi-ai făcut”, se gândi ea. Îmbrăcat în blugi și un pulover bleumarin cu anchior, arăta la fel de chipeș cum și-l amintea.

— Și în plus, anunță el, trebuie să îți spun ceva.

— Ce anume? răspunse ea.

— Înainte să îți spun, vreau să știu dacă rămâne stabilit.

— Ce?

— Pentru weekendul ăsta, ții minte? E stabilit?

Ea zâmbi.

— Da, e stabilit.

El dădu din cap.

— Și weekendul viitor?

Pentru prima dată, ea ezită.

— Cât timp stai?

El porni încet către ea.

— Ei bine... asta doream să îți spun. Ții minte când am zis că Vanderbilt n-a fost prima mea alegere? Că eu voiam de fapt să merg la o școală cu un program grozav de știința mediului?

— Îmi amintesc.

— Ei bine, de obicei școala nu permite de obicei transferuri la jumătatea anului, dar mama e în comitetul de membri de la Vanderbilt și se întâmpla să știe niște persoane de la universitatea cealaltă și a reușit să tragă niște sfori. În fine, deci am aflat că am fost acceptat cât eram în Europa, așa că o să mă transfer. Încep acolo semestrul viitor și m-am gândit că ai vrea să știi.

— Păi... bravo ție, spuse ea nesigură. Unde te duci?

— La Columbia.

Pentru o secundă nu fu sigură că auzise bine.

— Te referi la Columbia, adică New York Columbia?

El rânji de parcă scosese un iepure din pălărie.

— Exact.

— Serios?

Vocea îi ieși ca un chițăit.

El dădu din cap.

— Încep în câteva săptămâni. Ți poți imagina? Un sudist drăguț ca mine în marele oraș? Probabil o să am nevoie de cineva care să mă ajute să mă integrez, și speram că o să fii tu. Dacă ești de acord cu asta.

Până acum, ajunsese suficient de aproape ca să se întindă spre găicile blugilor ei. O trase spre el, și ea simți cum totul în jurul ei dispare. Will venea la școală acolo. În New York. Cu ea.

Și cu asta, își strecură brațele în jurul lui, simțind cum trupul i se potrivește perfect peste al ei, știind că nimic nu putea fi mai bine în acest moment.

— Cred că sunt de acord cu asta. Dar nu o să fie ușor pentru tine aici. Nu poți pescui sau merge la curse în noroi.

Brațele lui se strânsură în jurul taliei ei.

— Mi-am imaginat.

— Și nici volei pe plajă. Mai ales în ianuarie.

— Bănuiesc că va trebui să fac niște sacrificii.

— Poate dacă ești norocos, găsim alte metode să îți ocupăm timpul.

Se aplecă și o sărută cu blândețe, mai întâi pe obraz, apoi pe buze. Când se uită în ochii ei, Ronnie îl văzu pe tânărul pe care îl iubise vara trecută și pe care încă îl mai iubea și acum.

— Niciodată nu am încetat să te iubesc, Ronnie. Și niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine. Chiar dacă verile se termină.

Ea zâmbi, știind că spunea adevărul.

— Și eu te iubesc, Will Blakelee, șopti ea, aplecându-se să îl sărute din nou.

Mulțumiri

Trebuie să încep ca întotdeauna prin a-i mulțumi lui Cathy, soția și visul meu. Au fost niște ani incredibili și atunci când mă trezesc dimineța, primul meu gând este cât de norocos sunt că mi-am petrecut toți acești ani cu tine.

Copiii mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah – sunt izvoarele bucuriei nesfârșite din viața mea. Vă iubesc pe toți.

Jamie Raab, redactorul meu de la Editura Grand Central, merită întotdeauna recunoștința mea, nu doar pentru redactarea excepțională, ci și pentru bunăvoința pe care mi-o arată mereu. Îți mulțumesc.

Denise DiNovi, producătorul filmelor *Mesaj de departe*, *O plimbare de neuitat*, *Noști în Rodanthe* și *Norocosul*, nu este doar un geniu, ci și cel mai prietenos om pe care-l cunosc. Îți mulțumesc pentru tot.

David Young, directorul executiv al companiei Hachette Book Group, mi-a câștigat respectul și recunoștința pe parcursul anilor în care am lucrat împreună. Mulțumesc, David.

Jennifer Romanello și Edna Farley, editorii mei, nu sunt numai niște buni prieteni, ci și niște oameni minunați.

Harvey-Jane Kowal și Sona Vogel, ca de obicei, merită mulțumirile mele, măcar pentru faptul că întârziile mereu cu predarea manuscriselor, lucru care le face munca mult mai grea.

Howie Sanders și Keya Khayatian, impresarii mei de la UTA, sunt minunați. Mulțumesc pentru tot, prieteni!

Scott Schwimer, avocatul meu, este pur și simplu cel mai bun la ceea ce face. Mulțumesc, Scott!

Mulțumesc și lui Marty Bowen (producătorul filmului *Dragă John*) și de asemenea lui Lynn Harris și lui Mark Johnson.

Amanda Cardinale, Abby Koons, Emily Sweet și Sharon Krassney merită, de asemenea, mulțumirile mele. Apreciez tot ceea ce faceți.

Familia Cyrus merită mulțumirile mele nu doar pentru că m-au primit cu drag în casa lor, ci și pentru tot ceea ce au făcut pentru acest film. Și aș vrea să-i mulțumesc în mod special lui Miley, cea care a ales numele lui Ronnie. De îndată ce l-am auzit, am știut că este perfect!

Și, în sfârșit, le mulțumesc lui Jason Reed, Jennifer Gipgot și lui Adam Shankman pentru contribuția lui la versiunea ecranizată a cărții *Ultimul cântec*.

Viața Veronicăi „Ronnie“ Miller, o tânără de 17 ani, este dată peste cap atunci când părinții ei divorțează și tatăl se mută de la New York la Wilmington, în Carolina de Nord. Trei ani mai târziu, ea este la fel de furioasă și de înstrăinată de părinți, mai ales de tatăl ei... până când mama hotărăște că ar fi cel mai bine pentru toată lumea ca Ronnie să-și petreacă o vară alături de tatăl ei, un fost profesor și pianist, care duce o viață liniștită în acel orașel de la malul mării. Rebelă și plină de resentimente, Ronnie respinge însă toate încercările de apropiere ale părintelui și amenință să se întoarcă la New York – asta până când îl întâlnește pe Will, cel mai popular tânăr din oraș și ultima persoană de care s-ar fi gândit că va fi atrasă.

Ultimul cântec este o poveste de neuitat despre variatele fațete ale iubirii – prima iubire, iubirea dintre părinți și copii – care arată, așa cum numai romanele lui Sparks reușesc să o facă, cum dragostea ne poate sfărâma inima... dar reușește și să o vindece.

TRACONACTE... MENTIS TELEFON... APPROPRIETATE... DISPERDIE... KRIE... D... G... J... K... L... M... N... O... P... Q... R... S... T... U... V... W... X... Y... Z... AA... AB... AC... AD... AE... AF... AG... AH... AI... AJ... AK... AL... AM... AN... AO... AP... AQ... AR... AS... AT... AU... AV... AW... AX... AY... AZ... BA... BB... BC... BD... BE... BF... BG... BH... BI... BJ... BK... BL... BM... BN... BO... BP... BQ... BR... BS... BT... BU... BV... BW... BX... BY... BZ... CA... CB... CC... CD... CE... CF... CG... CH... CI... CJ... CK... CL... CM... CN... CO... CP... CQ... CR... CS... CT... CU... CV... CW... CX... CY... CZ... DA... DB... DC... DD... DE... DF... DG... DH... DI... DJ... DK... DL... DM... DN... DO... DP... DQ... DR... DS... DT... DU... DV... DW... DX... DY... DZ... EA... EB... EC... ED... EE... EF... EG... EH... EI... EJ... EK... EL... EM... EN... EO... EP... EQ... ER... ES... ET... EU... EV... EW... EX... EY... EZ... FA... FB... FC... FD... FE... FF... FG... FH... FI... FJ... FK... FL... FM... FN... FO... FP... FQ... FR... FS... FT... FU... FV... FW... FX... FY... FZ... GA... GB... GC... GD... GE... GF... GG... GH... GI... GJ... GK... GL... GM... GN... GO... GP... GQ... GR... GS... GT... GU... GV... GW... GX... GY... GZ... HA... HB... HC... HD... HE... HF... HG... HH... HI... HJ... HK... HL... HM... HN... HO... HP... HQ... HR... HS... HT... HU... HV... HW... HX... HY... HZ... IA... IB... IC... ID... IE... IF... IG... IH... II... IJ... IK... IL... IM... IN... IO... IP... IQ... IR... IS... IT... IU... IV... IW... IX... IY... IZ... JA... JB... JC... JD... JE... JF... JG... JH... JI... JJ... JK... JL... JM... JN... JO... JP... JQ... JR... JS... JT... JU... JV... JW... JX... JY... JZ... KA... KB... KC... KD... KE... KF... KG... KH... KI... KJ... KK... KL... KM... KN... KO... KP... KQ... KR... KS... KT... KU... KV... KW... KX... KY... KZ... LA... LB... LC... LD... LE... LF... LG... LH... LI... LJ... LK... LL... LM... LN... LO... LP... LQ... LR... LS... LT... LU... LV... LW... LX... LY... LZ... MA... MB... MC... MD... ME... MF... MG... MH... MI... MJ... MK... ML... MM... MN... MO... MP... MQ... MR... MS... MT... MU... MV... MW... MX... MY... MZ... NA... NB... NC... ND... NE... NF... NG... NH... NI... NJ... NK... NL... NM... NN... NO... NP... NQ... NR... NS... NT... NU... NV... NW... NX... NY... NZ... OA... OB... OC... OD... OE... OF... OG... OH... OI... OJ... OK... OL... OM... ON... OO... OP... OQ... OR... OS... OT... OU... OV... OW... OX... OY... OZ... PA... PB... PC... PD... PE... PF... PG... PH... PI... PJ... PK... PL... PM... PN... PO... PP... PQ... PR... PS... PT... PU... PV... PW... PX... PY... PZ... QA... QB... QC... QD... QE... QF... QG... QH... QI... QJ... QK... QL... QM... QN... QO... QP... QQ... QR... QS... QT... QU... QV... QW... QX... QY... QZ... RA... RB... RC... RD... RE... RF... RG... RH... RI... RJ... RK... RL... RM... RN... RO... RP... RQ... RR... RS... RT... RU... RV... RW... RX... RY... RZ... SA... SB... SC... SD... SE... SF... SG... SH... SI... SJ... SK... SL... SM... SN... SO... SP... SQ... SR... SS... ST... SU... SV... SW... SX... SY... SZ... TA... TB... TC... TD... TE... TF... TG... TH... TI... TJ... TK... TL... TM... TN... TO... TP... TQ... TR... TS... TT... TU... TV... TW... TX... TY... TZ... UA... UB... UC... UD... UE... UF... UG... UH... UI... UJ... UK... UL... UM... UN... UO... UP... UQ... UR... US... UT... UY... UZ... VA... VB... VC... VD... VE... VF... VG... VH... VI... VJ... VK... VL... VM... VN... VO... VP... VQ... VR... VS... VT... VU... VV... VW... VX... VY... VZ... WA... WB... WC... WD... WE... WF... WG... WH... WI... WJ... WK... WL... WM... WN... WO... WP... WQ... WR... WS... WT... WY... WZ... XA... XB... XC... XD... XE... XF... XG... XH... XI... XJ... XK... XL... XM... XN... XO... XP... XQ... XR... XS... XT... XU... XV... XW... XX... XY... XZ... YA... YB... YC... YD... YE... YF... YG... YH... YI... YJ... YK... YL... YM... YN... YO... YP... YQ... YR... YS... YT... YU... YV... YW... YX... YZ... ZA... ZB... ZC... ZD... ZE... ZF... ZG... ZH... ZI... ZJ... ZK... ZL... ZM... ZN... ZO... ZP... ZQ... ZR... ZS... ZT... ZU... ZV... ZW... ZX... ZY... ZZ

©Touchstone Pictures. Toate drepturile rezervate.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS

Trimite un SMS

cu textul „RAD” la 1815

Detalii pe www.raobooks.com

SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-31-8

9 786068 251318

www.rao.ro
www.raobooks.com